HUGH HOWEY

VARDİYA

WOOL - 2

"Muazzam bir hayalgücü örneği."
–JUSTIN CRONIN

Vardiya

Wool Serisi 2.Kitap

Hugh Howey

BİRİNCİ VARDİYA

EFSANE

Giriş

Yıl 2110

Fulton County, Georgia tepelerinin altında

Troy canlandı ve kendini bir mezarda buldu. Sıkışık bir dünyada uyandı, yüzünün birkaç santim ötesinde buzla kaplı kalın bir cam levha vardı.

Bu buzlu bariyerin diğer tarafında karanlık şekiller kıpırdandı. Kollarını kaldırmaya çalıştı, cama vurdu ama kasları çok zayıftı. Çığlık atmaya çalıştı ve sadece öksürebildi. Ağzında korkunç bir tat vardı. Açılan kilitlerin çınlaması, havanın tıslaması, hareketsiz uzun menteşelerin gıcırtısı kulaklarında çınlıyordu.

Başının üzerindeki ışıklar güçlüydü, elleri sıcaktı. Hâlâ öksürürken ve soluğu soğuk havada yoğunlaşırken onu oturttular. Biri ona biraz su ve hap verdi. Su soğuktu, haplar acıydı. Troy kendini birkaç yudum almaya zorladı. Bardağı tek başına tutamadı. Sonsuz kabus sahneleri aklına gelirken parmakları titriyordu. Daha uzak geçmiş, yakın geçmişle karıştı. Titredi.

Bir kağıt gömlek. Soyulan yamaların yanması. Bir kolda bir tutam, kasıktan bir tüp çekilmiş. Beyazlar içinde iki adam tabuttan çıkmasına yardım etti. Etrafında buhar girdapları, kalınlaşan ve dağılan hava.

O zamandan beri kapalı olan o göz kamaştırıcı ışıkta, Troy kavisli duvarlar boyunca sıralanmış canlılarla dolu tabutlara baktı. Tavan alçak görünüyordu ve üzerindeki toprağın boğucu basıncını hissetmesine neden oldu. Ve yıllar. O kadar çok kişi geçmişti ki. Sevdiği tüm insanlar artık yoktu.

Artık hiçbir şey yoktu.

Haplar boğazını tahriş etmişti. Yutmaya çalıştı. Anılar sabah rüyaları gibi soluyordu. Bildiği her şeyle temasını kaybettiğini hissetti.

Geriye doğru yığıldı, ama beyazlı adamlar bunu öngörmüştü. Onu yakalayıp yere yatırdılar, kağıt elbisesi titreyen deride

hışırdıyordu.

Görüntüler geri döndü, bomba gibi yağan ve sonra yok olan anılar.

Haplar bu kadarını yapamazdı. Geçmişi yok etmek zaman alacaktı.

Troy yüzünü ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı, biri şefkatli bir hareketle başına dokundu. Beyazlı iki adam ona o anı bahşetti. Onu aceleye getirmediler. Uyandıktan sonra ruhtan ruha geçen bir nezaketti, tabutlarda uyuyan herkesin bir gün keşfedeceği bir şeydi.

Ve sonunda unutuldu.

1

2049
Washington DC

Büyük cam vitrinler bir zamanlar kitaplıktı. Bu, raflarda sergilenen ganimetlerin yüzyıllar öncesine ait olması ve kapılardaki menteşelerin ve küçük mandalların ancak birkaç on yıllık olması gerçeğinden belliydi. Camın etrafındaki çerçeve kiraz ağacındandı ama içi meşeydi. Biri birkaç kat ısırarak düzeltmeye çalışmıştı, ama tahıl düzensizdi. Renk mükemmel değildi. Dikkatli bir bakışla, bu ayrıntılar barizdi.

Kongre üyesi Donald Keene tüm bu bilgileri mekanik olarak değerlendirdi. Sadece, uzak geçmişte yer açmak için büyük bir arınma olduğunu fark etti. Birkaç yıl önce, senatörün bekleme odası tüm kaçınılmaz hukuk kitaplarından arındırılmıştı. Kalan birkaç cilt, ekranların karanlık köşelerinde kilitli kaldı, omurga çatladı ve eski deri güneşte yanmış cilt gibi soyuldu.

Kongre kariyerinin başlarında, Keene gibi bir avuç yeni gelen, bekleme odasında gergin bir şekilde volta atıyordu. Donald gibi onlar da gençtiler ve hâlâ umutsuzca iyimserlerdi. Değişim rüzgarını Capitol'e getireceklerdi. Aynı derecede naif seleflerinin başarısız olduğu yerde başarılı olmayı umuyorlardı.

Yerli Georgia'dan bir senatör olan büyük Thurman'la tanışma sırasını beklerken hararetle sohbet ettiler. Donald, papayı görmek ve yüzüğünü öpmek için sıraya girmiş bir grup rahip gibiler, diye düşündü. Uzun bir iç çekti ve başka bir Georgia temsilcisi kendi bölgesinin Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri hakkında gevezelik ederken o hazinelerin içinde kaybolarak cam dolabın içeriğine odaklandı.

«… Ve sitede bu ayrıntılı kılavuz var, hemen yönetmek için bir kılavuz… bir zombi istilası. Size mümkün mü görünüyor? Lanet zombiler. Sanki Kontrol ve Önleme Merkezleri bile bir şeylerin ters gidebileceğini ve birbirimizi yiyeceğimizi düşünmüş gibi…"

Donald cam imajını yansıtan korkusuyla bir gülümseme bastırdı. O son dört cumhurbaşkanları ile senatör duvarlarında fotoğraflardan oluşan bir koleksiyon bakmak için döndü. poz ve el sıkışma disket bayrakları ve glitzy, büyük boy mühürler aynı arka plan ile, her çekimde aynıydı. Başkanlar dönüşümlü fakat senatör neredeyse aynı görünüyordu: saçları her zaman beyaz ve o az on yıllar geçtikçe dokunduğu içinde görünmüyordu.

O fotoğrafları yan yana görmek bir şekilde değerlerini azalttı. Sahte görünüyorlardı, bir sahneleme. Sanki dünyanın en güçlü adamları, halka açık bir cazibe olan karton bir kesiğin yanında poz verebilmek için yalvarmışlardı.

Donald güldü ve Atlanta Kongre Üyesi ona katıldı.

“Saçma değil mi? Zombi. Bu delilik. Ama bir düşünün: Kontrol ve Önleme Merkezi’nin neden bir operasyonel kılavuzu olsun ki yoksa … “

Donald meslektaşına gülmesinin gerçek nedenini açıklamak istedi. Şu yüzlere bak, ona söylemek istedi. Gülen başkanlardı. Senatör, başka bir yerde olmayı tercih eden birinin havasına sahipti. Sanki başkomutanlar silsilesindeki herkes kimin gerçekten güçlü olduğunu, kimin gittikten çok sonra orada kalacağını biliyor gibiydi.

«… Meşale ve mumlara ek olarak bir beysbol sopası tavsiye eder misiniz, beni takip eder misiniz? Asla bilemezsin. Beyinleri hamurlaştırmak için. “

Donald cep telefonunu çıkardı ve saate baktı. Bekleme odasının kapısına baktı ve daha ne kadar beklemesi gerektiğini merak etti. Telefonu bıraktı ve ekranı incelemeye geri döndü: Bir askeri üniforma, sanki hassas bir origami gibi dikkatle bir rafa yerleştirildi. Solda, ceketin göğüs kısmı madalya ve süslemelerle süslenmişti; manşetlere dikilen altın örgüleri öne çıkaracak şekilde kollar katlanmıştır. Üniformanın önünde, ısmarlama bir tahta sandık içinde, yurt dışında görev yapan kadın ve erkeklerin şükran nişanları olan hatıra paralarından oluşan bir koleksiyon vardı.

Bunlar çok anlamlı iki görüntüydü: iki savaşın başlangıcını ve sonunu işaretlemek için geçmişin üniforması ve şu anda

sahada olanların madeni paraları. Senatörün genç bir adam olarak savaştığı ve daha olgun ve daha bilge bir adam olarak savaştığı.

«… Evet, çılgınca görünüyor, farkındayım ama kuduzun köpeklere ne yaptığını biliyor musunuz? Biyolojik bir bakış açısından ciddi anlamda ne demek istiyorum…”

Donald madeni paralara daha yakından bakmak için öne eğildi. Her birinin hareket halindeki bir takımı temsil eden bir numarası ve sloganı vardı. Yoksa tabur mu deniyordu? O hatırlamadı. Kız kardeşi Charlotte kesin olarak bilirdi. Orada, bir yerde, sahadaydı.

“Hey, bu hikaye seni biraz endişelendirmiyor mu?”

Donald sorunun kendisine yöneltildiğini fark etti. Bir an için konuşmayı kesmeyen meslektaşına bakmak için döndü. Otuzlu yaşlarının başında, yaklaşık olarak onun yaşında olmalıydı. Adamda seyrelmiş saçlarının, pastırmanın izlerinin, orta çağın tatsız belirişinin yansımasını gördü.

“Ya zombiler beni endişelendiriyorsa?” Donald güldü. “Hayır. Hayır derdim.”

Diğeri ona yaklaştı, bakışları hâlâ bir savaşçının göğsünü sarıyormuş gibi dimdik duran etkileyici üniformaya takıldı. “Hayır,” dedi. “Onunla görüşme hakkında konuşuyordum.”

O sırada bekleme odasının kapısı açıldı ve telefonların sesi odayı doldurdu.

“Kongre Üyesi Keene?”

Kapıda yaşlı bir resepsiyonist vardı ama beyaz bluz ve siyah eteğin altında hâlâ ince ve atletik bir vücut görülebiliyordu.

“Senatör Thurman şimdi sizi kabul edebilir,” dedi.

Donald, Atlanta Kongre Üyesi’nin omzuna hafifçe vurdu ve kapıya doğru yürüdü.

“Hey, iyi şanslar,” diye kekeledi meslektaşım.

Donald gülümsedi. Arkasını dönüp ona senatörü yeterince tanıdığını ve çocukken sık sık kucağına oturduğunu

söylemenin cazibesine direndi. Ama şu anda endişesini gizlemekle meşguldü.

Kalın ahşap panelli kapıdan içeri girdi ve senatörün özel tapınağına girdi. Kız arkadaşının babasıyla tanışmak üzere olan bir çocuk gibi hissetmiyordu. O farklıydı. Hissettiği gerginlik meslektaşları arasındaki bir toplantıydı, ancak Donald kendini hala senatörün kucağında oturan o çocuk olarak görüyordu.

“Bu taraftan,” resepsiyonist ona rehberlik etti. İki büyük masanın, kuru patlamalar halinde çalan düzinelerce telefonun arasından geçti. Takım elbiseli erkekler ve kolalı bluzlu kadınlar iki elinde birer ahize tutuyordu. Bu genç yüzlerin sıkılmış ifadesi, bunun onlar için normal bir iş günü olduğunu gösteriyordu.

Sıralardan birinin yanından geçerken Donald parmak uçlarıyla tahtaya dokunmak için uzandı. Maun. O ofisteki asistanların onunkinden daha iyi masaları vardı. Mobilyaların geri kalanından bahsetmiyorum bile: kalın halı, büyük ve eski pervazlar, mayolika tavan, gerçek kristal gibi görünen avizeler.

Zil ve uğultularla dolu odanın uzak ucunda, başka bir ahşap panelli kapı açıldı ve toplantısını yeni bitirmiş olan Kongre Üyesi Mick Webb belirdi. Donald’a aldırmadı, önündeki dosyaya fazla odaklanmıştı.

Donald meslektaşının ve eski üniversite arkadaşının ona yaklaşmasını beklemek için durdu. “Peki,” diye sordu, “nasıl gitti?”

Mick yukarı baktı ve klasörü kapattı. Bir kolunun altına sıkıştırdı ve başını salladı. “Çok iyi. Harika geçti.” Gülümsedi. “Üzgünüm çok uzun sürdü. Yaşlı adam artık gitmeme izin vermiyordu. “

Donald güldü. Bu sözlere inanabileceğini biliyordu. Mick yeni göreve kolayca uyum sağlamıştı. Uzun ve çekici fiziğiyle iyi giden bir karizması ve kendine güveni vardı. Donald sık sık ona, eğer isimlerle bu kadar karışık olmasaydı, bir gün başkan olacağı konusunda şaka yapardı.

“Sorun değil,” diye yanıtladı. Baş parmağıyla bekleme odasını işaret etti. “Yeni arkadaşlar ediniyordum.”

Mick gülümsedi. “Tabii ki.”

“Çiftlikte görüşürüz.

“Kabul etmek.” Mick dosyayı koluna vurdu ve çıkışa yöneldi. Donald resepsiyonistin bakışlarını fark etti ve ona yetişmek için acele etti. Kadın loş büroyu işaret etti ve kapıyı arkasından kapadı.

“Kongre üyesi Keene.”

Senatör Paul Thurman masasının arkasından kalktı ve elini uzattı. Ona, Donald’ın hem fotoğraflarından hem de televizyondaki görüntülerinden ve kendi çocukluğunun anılarından tanıdığı o tanıdık gülümsemeyi gönderdi. Yaşına rağmen - yetmişlerinde olmalıydı - senatör mükemmel durumdaydı. Oxford gömleği bir askerin vücudunu sardı; boğa boynu, kravatın düğümü tarafından zar zor tutuluyordu; beyaz saçları bir çaylakınki gibi düzgün ve kısaydı.

Donald odayı geçti ve senatörün elini sıktı.

“Sizi gördüğüme sevindim efendim.”

“Lütfen oturun.” Thurman elini bıraktı ve masanın önündeki sandalyelerden birini işaret etti. Donald parlak kırmızı deriye gömüldü, kolçaklardaki altın delikler çelik kirişteki sağlam perçinlere benziyordu.

“Helin nasıl?”

“Helin?” Donald kravatını düzeltti. “Harika. Savannah’a döndü. Sizi resepsiyonda görmekten gerçekten çok memnun oldunuz. “

“Karın çok güzel bir kadın.”

“Teşekkürler bayım.” Donald kendini rahatlamaya zorladı ki bu hiç de basit değildi. Ofiste, ışıkların açık olmasına rağmen alacakaranlık hüküm sürüyordu. Dışarıdaki bulutlar daha tehditkar, alçak ve karanlıktı. Yağmur yağmaya başlarsa, tüneli ofise geri götürmek zorunda kalacaktı. Aşağıda olmaktan nefret ediyordu. Belli aralıklarla halı kaplayıp küçük avizelerle süslemiş olabilirler ama yine de yerin altındaymış hissi

veriyordu. Washington'un tünelleri, kendisini kanalizasyondan geçen bir fare gibi hissettiriyordu. Her zaman tavanın çökmek üzere olduğu izlenimine kapıldı.

"İş yerinde sana nasıl davranıyorlar?"

"İşler iyi. Yorucu ama sorun değil. "

Senatöre Anna'nın nasıl olduğunu sormak üzereydi, ama sonra arkasından kapının açıldığını duydu. Resepsiyonist iki şişe su ile geldi. Donald ona teşekkür etti, kapağını açtı ve zaten açık olduğunu gördü.

"Umarım çok meşgul değilsindir ve benim için bir iş yapabilirsin." Senatör Thurman tek kaşını kaldırdı. Donald sudan bir yudum aldı ve bu kalkık kaşın öğrenme yeteneği olup olmadığını merak etti. Dikkat çekmek ve selam vermek istemesine neden oldu.

"Eminim zaman bulabilirsiniz değilim" dedi. "Yardım seçimlerde bana verdi sonra, o zaman … Senin desteği olmadan ben birincil ötesinde kazanılmış olurdu şüphesiz." O kucağında şişe ile keman başladı.

"Sen ve Mick Webb birbirinizi zaten tanıyorsunuz, değil mi? İkiniz de Bulldogsunuz. "

Donald'ın senatörün kolej maskotlarından bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı. Georgia'da sporu pek takip etmemişti. "Evet efendim. Hadi Dawgs."

Doğru cümle olmasını umdu.

Senatör gülümsedi. Öne doğru eğildi ve masaya düşen ışık yüzünü aydınlattı. Donald gölgelerin başka türlü görünmez çizgiler boyunca kararmasını izledi. İnce yüzü ve kare çenesi onu profilden daha genç gösteriyordu. Pusuya düşmek yerine başkalarıyla yüzleşmeyi tercih eden bir adamdı.

"Georgia'da mimarlık okudunuz."

Donald başını salladı. Thurman'ı senatörün onu tanıdığından daha iyi tanıdığını unutmak kolaydı. İkisinden biri diğerinden daha sık manşetlerde yer aldı.

"Tam olarak, mezuniyetten önce. Şehir Planlama'yı takip ettim. Sonra insanları içine kilitleyecek kutular tasarlamak

yerine onları yöneterek daha iyisini yapabileceğimi fark ettim."

Bunu söylerken yüzünü ekşitti. Üniversite günlerinden kalma tipik bir cümleydi, alnına boş bira kutularını sıkma ve mini etekli kızların kıçına bakma alışkanlığıyla birlikte geride bırakması gereken bir şeydi. Onun ve yeni seçilen diğer Kongre üyelerinin neden oraya çağrıldıklarını merak etti. Davet geldiğinde aklına bir nezaket ziyareti geldi. O zaman Mick de o tarihle övünmüştü ve Donald bunun bir tür formalite, bir gelenek olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi bunun bir güç oyunu olup olmadığını merak etti, Thurman'ın daha az önemli olan alt mecliste bir oylamaya ihtiyacı olduğunda Georgia'nın milletvekillerinin gözüne girmek için bir şanstı.

"Söyle Donny, sır tutabilir misin?"

Donald damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Bu ani gerginliği üzerinden atmak için kendini gülmeye zorladı.

"Seçildim değil mi?"

Senatör Thurman gülümsedi. "Ve muhtemelen sırlar hakkında en iyi dersi öğrendin." Şişeyi aldı ve kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Her zaman inkar et."

Donald başını salladı ve şişesinden bir yudum aldı. Ne olduğunu tam olarak anlamamıştı ama şimdiden rahatsız olmuştu. Seçmenlere oy verirlerse ortadan kaldıracaklarına söz verdiği yasa dışı anlaşmalardan birine katıldığını hissetti.

Senatör koltuğunda arkasına yaslandı.

"İnkar, buradaki gizli içeriktir" dedi. "Diğerlerini bir arada tutan lezzet. İşte yeni seçilenlere her zaman söylediğim şey şudur: Gerçek ortaya çıkar - her zaman ortaya çıkar - ama tüm yalanlara karışacaktır. " Senatör havada elini salladı.

«Her yalanı ve her gerçeği aynı şiddetle inkar etmelisiniz. Bırakın web siteleri ve hükümetin kötü işleri hakkında sürekli sızlanan palavralar halkı sizin yerinize şaşırtsın. "

"Ee, evet efendim." Donald ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden sudan bir yudum daha aldı.

Senatör tekrar kaşını kaldırdı. Bir an hareketsiz durdu, sonra birden, "Uzaylılara inanır mısın, Donny?" diye sordu.

Donald neredeyse burnundan su sıçratacaktı. Bir eliyle ağzını kapattı, öksürdü ve çenesini sildi. Senatör kayıtsız kaldı.

"Uzaylı?" Donald ıslak avucunu uyluğunda gezdirirken başını salladı. "Hayır efendim. Yani, insanları kaçıranlar değil. Çünkü?" o sorgulama çeşit değildi merak etti. Sır tutabilir eğer niye senatör sordum? Bu güvenlik başlaması çeşit miydi? Thurman yine sustu.

"Onlar yok," dedi Donald sonunda. Bir tepki, bir ipucu arayarak onu izledi. "Yada evet?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Mesele bu," dedi. "Gerçek olsun ya da olmasın, söylentiler dolaşmaya devam edecek. Bunun yerine onların var olduğunu söylesem şaşırır mıydınız? "

"Şey, evet, beni şaşırtacak."

"İyi." Senatör masasına bir dosya koydu.

Donald ona baktı, sonra elini kaldırdı. "Bir dakika. Varlar mı yoklar mı? Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Thurman güldü. "Tabii ki hayır, yoklar." Elini dosyadan çekti ve dirseklerini masaya dayadı. «Mars'tan gelip gidebilmemiz için NASA'nın bizden ne istediğini gördünüz mü? Başka bir yıldıza asla ulaşamayacağız. Ve buraya kimse gelmeyecek. Heck, neden yapsınlar? "

Donald ne düşüneceğini bilmiyordu, bir dakika önce hissettiklerinden tamamen farklı bir duyguydu. Senatörün ne demek istediğini anladı, gerçek ve yalanların siyah beyaz görünebileceğini anladı, ancak bir araya geldiklerinde her şeyi gri ve karışık hale getirdiler. Klasöre baktı. Mick'inkine benziyordu. Tüm bu modası geçmiş nesneler için devlet kuramlarının tercihini hatırlattı.

"Bu her zaman inkar anlamına gelir, değil mi?" Senatörü gözlemledi. "Şimdi ne yapıyor. Fikirlerimi karıştırmaya çalışıyor. "

"Hayır. Sana çok fazla bilimkurgu filmi izlememeni söylüyorum. Bu arada, neden serserilerin hep bir gezegeni

kolonileştirmeyi hayal ettiğini düşünüyorsun? Bunun neye yol açacağı hakkında bir fikrin var mı? Saçma. üretkenlikten başka bir şey değil."

Donald silkti. Bu kadar saçma olduğunu düşünmüyordu. Su şişesinin kapağını geri vidaladı. "Açık alanlar Dreaming bizim doğamızda" diye karşılık verdi. "Finding kendimizi yaymak için yerleştirir. nasıl burada var değil mi? "

"Burada Amerika'da mı?" Senatör güldü. "Biz geldiğimizde açık alan yoktu. Bir sürü insan bulduk, onları hasta ettik, öldürdük ve yer açtık. " Thurman klasörü işaret etti. "Bu da bizi o noktaya geri getiriyor. Sana vermek istediğim bir görev

Donald şişeyi güzel masanın deri döşemesine bıraktı ve dosyayı çıkardı.

"Komisyonla bir ilgisi var mı?"

Heyecanını bastırmaya çalıştı. Görevdeki ilk yılında kendisini bir yasa tasarısının ortak yazarı olarak görme isteği çok güçlüydü. Dosyayı açtı ve pencereye doğru eğdi. Dışarıda fırtına çıkmak üzereydi.

"Hayır, öyle bir şey yok. Burası Cad-Fac. "

Tabii ki. Aniden sırlar ve komploları hakkında o önsözünde anlamını ve bekleme odadaki diğer Georgia milletvekili varlığını anladı. senatör savunduğu yeni enerji yasasının kalbinin attığı yer gelecekte dünyadaki tüm nükleer yakıt ev edeceğini: toplanması ve bertaraf tesisi, Muhafaza ve İmha Tesisi idi. Veya, Thurman ima web sitelerine göre, yeni Alan 51, daha da öldürücü superbomb inşa edileceği yer veya birkaç ekstra silah satın almıştı özgürlük savunucuları için bir gözaltı tesisi. Herhangi gerçeği gizlemek için yeterli söylentiler zaten vardı.

"Evet," dedi Donald, hayal kırıklığına uğradı. "Bölgemden bazı ilginç telefonlar aldım…" Kertenkele insanlarıyla ilgili olandan bahsetmek istemiyordu. "Bana gelince, efendim, sizi temin ederim ki projeden yüzde yüz yanayım." Senatöre baktı. "Oy vermek zorunda olmadığım için minnettarım, elbette, ama birinin o tesise ev sahipliği yapmayı teklif etme zamanı gelmişti, değil mi?"

“Kesinlikle. Ortak iyiliği için.” Senatör Thurman geri yerleşti, uzun süre onun şişesinden içti ve boğazını temizledi. “Sen iyi bir genç adam, Donny vardır. Herkes bu proje bizim devlet için bir nimettir gibi olacağını anlar. Gerçek bir kurtuluş. “O gülümsedi.“Maalesef hala Donny, doğru mu? Yoksa Donald şimdi mi diyorsun? “

“İkisi de iyiler,” diye yalan söyledi Donald. Artık Donny olarak anılmaktan hoşlanmıyordu, ancak adını hayatının ortasında değiştirmek neredeyse imkansızdı. Klasöre baktı ve açtı. Kapağın altında yerinde olmayan bir çizim vardı. Çok tanıdıktı. Tanıdık ama kesinlikle yanlış yerde. Başka bir hayata aitti.

“Finansal raporları gördün mü?” diye sordu Thurman. “Bu yasa tasarısının bir gecede kaç iş yarattığını biliyor musun?” Parmaklarını şıklattı. “Kırk bin, bir anda. Ve bu sadece Georgia için. Birçoğu sizin bölgenizden olacak, nakliyecilere, nakliyecilere ihtiyaçları var. Açıkçası, şimdi yasa geçtiğine göre, daha az zeki meslektaşlarımız katılma fırsatı bulamadıkları için pişmanlık duyuyorlar … “

“Bunu ben çizdim,” diye araya girdi Donald, bir kağıt çıkararak. Dosyanın içinde bitmesine şaşırması gerekirmiş gibi senatöre gösterdi. Donald, Thurman’ın kızından bir el mi olduğunu, bir tür şaka mı, yoksa Anna’nın ironik bir selamı mı olduğunu merak etti.

Thurman başını salladı. “Evet, peki, daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var, değil mi?”

Donald bu mimari tasarımı inceledi ve senatörün onu ne tür bir incelemeye tabi tuttuğunu merak etti. O çizimi hatırladı. Geçen yılki Yeşil Bina kursu için aceleyle hazırlanmış bir projeydi. Olağandışı ya da şaşırtıcı bir yanı yoktu, sadece yüz kat yüksekliğinde cam ve betondan yapılmış büyük bir silindirik binaydı, teraslan bahçelerle doluydu ve katların konut, ofis ve dükkanlara yönelik olduğu iç mekanı göstermek için bir enine kesiti vardı. Sınıf arkadaşlarının cüretkar olduğu yerde yapısının ayık olduğunu hatırladı: diğerleri risk almayı tercih ederken pratik bir çözüm. Düz çatıdan bitki öbekleri sarkıyordu: korkunç bir klişe, çevreciliğe verilen bir taviz.

Sonuç olarak, önemsiz ve sıkıcı bir projeydi. Donald, Dubai çölünde, görkemli yeni nesil bağımsız gökdelenlerin yanında böyle bir bina hayal edemezdi. Senatörün bununla ne yapmak istediğini kesinlikle anlamadı.

“Daha fazla ayrıntı,” diye mırıldandı, yaşlı adamın sözlerini tekrarlayarak.

Bir ipucu, bir bağlam bulmak için diğer belgelerin sayfalarını karıştırdı.

“Bir an.” Potansiyel bir müşteri için hazırlanmış bir istek listesine baktı. “Bir proje önerisi gibi görünüyor.” Unuttuğu kelimeler gözüne çarptı: iç trafik akışları, kat planları, termo-hidrolik, hidroponik …

“Güneş ışığından vazgeçmek zorunda kalacaksın.” Senatör Thurman masanın üzerine eğilirken sandalye gıcırdadı.

“Affedersiniz?” Donald dosyayı kaldırdı. “Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

“Eşimin kullandığı ışıkları öneririm.” Bir elini tutup ortayı işaret etti. “Bana bir servete mal olan bu lanet olası soğanları kullanarak tohumlarını kışın filizlendiriyor.”

“İç mekan yetiştirme ışıklarını ifade eder.”

Thurman parmaklarını tekrar şıklattı. “Ve maliyetler hakkında endişelenme. İhtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız. Ayrıca mekanik kısmı için destek sağlayacaktır. Mühendis. Tam bir ekip. “

Donald belgeleri karıştırmaya devam etti. “Ama ne için? Ve neden ben?”

“Acil durum binası diye buna denir. Muhtemelen asla kullanılmayacak, ama bu lanet şeyi yakınlarda inşa etmezsek, nükleer yakıt depolamamıza izin vermeyecekler. Evimin teftişten geçmesi için bodrumdaki bir pencereyi indirmem gerektiğinde olduğu gibi. …için miydi? “

“Çıkış,” dedi Donald, terimi hiç zorlanmadan hatırlayarak.

“Evet. Ağ çıkışı.” O klasöre işaret etti. “Bu bina benim pencerem, biz her şey muayene geçmek için inşa etmeliyiz. Biz tesiste çalışanlar bir saldırı veya kayıp olası olay,

gidebilecekleri bir yer gerekir. Sığınak. Ve aksi proje hızlı bir pire daha ezilecek, mükemmel olmak zorundadır. Yasa geçti, ama biz Donny bitirmedik. tüm izinler yıl önce var olduğunu batı yakası projesi, hem de fon gibi. Ve son bir şey de ondan geldi. “

Donald, senatörün neyi kastettiğini biliyordu. Bir dağın altına gömülü bir muhafaza yapısı. Ve Capitol koridorlarında Georgia projesinin eşit başarı şansına sahip olduğu söylendi. Bu yansımalar klasörü üç kat daha ağır hissettirdi. Ondan gelecekteki bir başarısızlığa katılmasını istediler. O projede kazandığı pozisyona bahse girmek zorundaydı.

“Mick Webb’e seninkiyle ilgili bir görev verdim. Lojistik ve planlama. Bazı konularda işbirliği yapmanız gerekecek. Anna da yardım etmek için MIT’den ayrıldı. “

” Anna? Donald titreyen parmaklarıyla şişeyi karıştırdı.

“Evet. Proje için baş mühendisiniz olacak. Klasörde, boşluklar ve ortamlar açısından neye ihtiyacınız olacağına dair ayrıntılı bilgiler var.”

Donald kendini bir yudum su yutmaya zorladı.

“Arayabileceğim bir sürü insan var, bu doğru, ama bu proje başarısız olamaz, anlıyor musun? Bir tür aile işi olmalı. Bu yüzden sadece tanıdığım, güvenebileceğim insanları istiyorum. “Senatör Thurman parmaklarını kenetledi. “Bir kongre üyesi olarak yapacağınız tek şey buysa, bunu doğru yapmanızı istiyorum. Bu yüzden seçim kampanyasında size yardım ettim.”

“Tabii ki.” Donald kafa karışıklığını gizlemek için başını eğdi. Seçim sırasında senatörün desteğinin eski aile bağlarından kaynaklandığından korkmuştu. Bazı açılardan bu daha da kötüydü. Senatörden yararlanmamıştı; aslında tam tersiydi. Yeni seçilen kongre üyesi kucağındaki gazeteyi incelerken, henüz hazır olmadığı bir görevin ortadan kaybolduğunu gördü ve onun yerine aynı derecede ürkütücü görünen farklı bir görev geldi.

“Bir dakika,” dedi eski çizime bakarak. “Hala anlamıyorum. Neden kapalı alanda tarım? “

Thurman gülümsedi. “Tasarlamanız gereken bina yeraltında olacak” diye açıkladı.

2

2110
Silo 1

Troy nefesini tuttu ve doktor lastik üfleyiciyi sallarken kendini sakin kalmaya zorladı. Kolunun etrafındaki bant, derisini sıkıştırana kadar şişti . Kalp atışını yavaşlatmak için daha yavaş nefes alıp vermenin kan basıncını herhangi bir şekilde etkileyip etkilemeyeceğinden emin değildi, ama beyaz giyinmiş adamı memnun etmek için güçlü bir dürtü hissetti. Değerlerinin normal olmasını istedi.

İğne hareket ettikçe ve banttan hava tıslarken kol bir an zonkladı.

“Seksen üzerinden elli.”

Kolunu serbest bırakırlarken bir sarsıntı oldu. Troy ağrıyan tenini ovuşturdu.

“Bu iyi?”

Doktor dosyasına not aldı. “Düşük, ama olağandışı değil.” Arkasındaki asistan, küçük bir buzdolabına koymadan önce koyu gri idrar şişesine bir şeyler yazdı. Diğer şampiyonlar arasında Troy, ambalaja bile sarılmamış, yarısı yenmiş bir sandviç gördü.

Mavi kağıt önlüğünden çıkan kendi çıplak dizlerine baktı. Bacakları solgundu ve hatırladığından daha ince görünüyordu. Kemik.

Doktora parmaklarını açıp kapamaya çalışarak “Hala yumruğumu yapamıyorum” dedi.

“Bu kesinlikle normal. Güç geri dönecek. Şimdi ışığa bak lütfen. “

Troy gözünü kırpmamaya çalışarak ışını takip etti.

“Ne zamandan beri bu işi yapıyorsun?” doktora sordu.

“Bu benim üçüncü uyanışım. Ve ikisini uyuttum. ” El fenerini indirdi ve ona gülümsedi. “Ben sadece birkaç haftadır uyanığım. Ve sizi temin ederim ki güç geri gelecek.”

Doktorun asistanı Troy’a bir hap ve bir bardak su daha verdi. Tereddüt etti. Avucunun içine yerleştirilmiş küçük mavi kapsüle baktı.

“Bu sabah iki doz,” diye açıkladı doktor, “sonra ona bir tane kahvaltı, bir tane de akşam yemeği verecekler. Lütfen tedaviyi dikkatlice takip edin. “

Troy yukarı baktı. “İlacı almazsam ne olur?”

Doktor başını salladı ve kaşlarını çattı ama cevap vermedi.

Troy hapı ağzına attı ve suyla birlikte yuttu. Acı bir tat boğazından aşağı kaydı.

“Asistanlarımdan biri size biraz giysi ve bağırsakları yeniden çalıştırmanız için sıvı bir yemek getirecek. Baş dönmesi veya titreme hissederseniz, hemen beni aramanız gerekir. Aksi takdirde altı ay sonra burada tekrar buluşacağız. ” Doktor not aldı, sonra kıkırdadı. “Eh, seni ziyaret edecek biri daha olacak. Benim mesaim çoktan bitmiş olacak.”

“Tamam,” dedi Troy titreyerek.

Doktor çizelgesinden başını kaldırdı. “Soğuk olmayacak mı?” Burada sıcaklığı her zaman çok yüksek tutarım. “

Troy cevap vermeden önce tereddüt etti. “Hayır doktor. Üşümüyorum. Artık değil.”

Troy koridordaki asansöre bindi, bacakları hala zayıftı ve numaralı düğmeleri inceledi. Ona verdikleri emirler, ofisinin talimatlarını içeriyordu, ama onları oldukça belirsiz hatırlıyordu. Onlarca yıl uykusuna rağmen, oryantasyon konusunda öğrendiği derslerin çoğu hala aklındaydı. Aynı kitabı okuyup tekrar okuduğunu, çeşitli vardiyalara atanan binlerce erkeği ve kadınlar gibi uyumadan önce tesisi birkaç kez ziyaret ettiğini hatırladı. Oryantasyon bir gün önce gerçekleşmiş gibiydi; kaybolan anılar eskilerdi.

Asansör kapıları otomatik olarak kapandı. Daire otuz yedinci kattaydı, hatırladı. 34'ünde ofis. Doğruca masaya gitmek niyetiyle uzandı ve bunun yerine parmaklarının kontrol panelinin üstüne doğru hareket ettiğini gördü. Rapor vermeden önce birkaç dakikası kalmıştı ve kendisini her taraftan sıkıştıran topraktan kaçmak için olabildiğince yükseğe çıkma ihtiyacı gibi garip bir dürtü hissetti.

Asansör canlandı ve kuyuyu hızlandırdı. Başka bir kabin onunkinin yanından hızla geçerken bir emme sesi geldi ya da belki sadece karşı ağırlıktı. Her kat geçerken yuvarlak düğmeler aydınlandı. Toplamda yetmiş kişi vardı.
Birçoğu yıllarca kullanımdan sonra merkezde solmuştu. Bu garipti. O düğmeler yeni ve parlak olalı sadece bir gün olmuş gibi geldi ona. Geçmişi gibi her şey bir günde değişti.

Asansör yavaşladı. Troy dengesini korumak için ellerini duvara koydu, bacakları hala sallanıyordu.

Bir çınlama ile kapılar yana doğru kayarak açıldı. Sahanlığın güçlü ışığına gözlerini kırptı. Asansörden indi ve kısa bir koridordan seslerin geldiği bir odaya yürüdü. Yeni botlar sertti, sıradan gri tulumlar onu kaşındırıyordu. Benzer dokuz başka uyanışı, aynı zayıflık ve kafa karışıklığını hayal etmeye çalıştı. Her biri altı aylık on vardiya. Gönüllü olmadığı on vardiya. Gittikçe daha mı kolaylaşacağını yoksa zamanla daha mı kötüleşeceğini merak etti.

İçeri girince kafeteryadaki gürültü azaldı. Biri ona bakmak için döndü. Takım elbisesinin grisinin o kadar da sıradan olmadığını hemen anladı. Masalarda dağınık renkler vardı: büyük bir grup kırmızı, bir sürü sarı, bir portakal; başka gri yok

İlk öğün yapışkan krema midesinde bir kez daha gümbürdedi. Altı saat boyunca başka bir şey yemesine izin verilmedi, bu da konserve kokusunun dayanılmaz hale gelmesine neden oldu. Bu tatları hatırladı, oryantasyon sırasında onun yemeğiydi. Aynı eğimin haftaları ve haftaları. Şimdi aylar ve aylar, yüzyıllar ve yüzyıllar olacaktı.

“Beyefendi.”

Asansöre giden genç bir adam onu başıyla selamladı. Troy onu tanıdığını sandı ama emin değildi. Adamın onu tanıdığına şüphe yok. Yoksa onu öne çıkaran gri tulum muydu?

“İlk vardiya?”

Başka bir adam ona yaklaştı, daha yaşlı, zayıf, başının yanlarında ince beyaz saçları vardı. Elinde bir tepsi vardı ve ona gülümsüyordu. Bir geri dönüşüm kutusunu açtı, tepsiyi içine koydu ve gürültülü bir çınlamayla yere düşürdü.

“Görüş için mi çıktı?” ona sordu.

Troy başını salladı. Kantinde hepsi erkekti. Sadece erkekler. Ona neden bu şekilde daha güvenli olduğunu açıklamışlardı. Yaşlılık lekeli tenli yabancı kollarını kavuşturup yanında dururken onları hatırlamaya çalıştı. Tanıtımlar yoktu. Troy, altı aylık kısa vardiyalarda isimlerin anlamlarını yitirip kaybetmediğini merak etti. Kalabalık masaların ötesinden arka duvarı kaplayan dev ekrana baktı.

Alçak bulutlar, molozlarla dolu bir tarlanın ve girdap şeklinde toz girdaplarının üzerinde asılıydı. Bir zamanlar çadırları ve bayrakları destekleyen birkaç metal direk, yerden fırladı ve hemen cansız bir şekilde çöktü. Troy kafasında oluşan düşünceye bir isim veremiyordu. Midesi krema ve acı hapı bir yumruk gibi sıktı

Adam ona, “Bu benim ikinci vardiyam olacak,” dedi.

Bunu zar zor hissetti. Islak gözler kavrulmuş tepelerde gezindi, gri yamaçlar karanlık, tehditkar bulutlara doğru yükseldi. Her yere dağılan molozlar parçalanıyordu. Bir sonraki turda veya ondan sonraki turda hiçbir şey bulamayacaktı.

“Kafeteryadan daha iyi görebilirsin.” Adam dönüp yönü gösterdi. Troy hangi odayı kastettiğini çok iyi biliyordu. Binanın bu kısmı, yaşlı adamın hayal bile edemediği şekillerde ona tanıdık geliyordu.

Hayır, teşekkürler, diye mırıldandı Troy. Adamı bir el hareketiyle kovdu. “Sanırım yeterince gördüm.”

Meraklı yüzler tepsilere döndü ve metal kaselere ve tabaklara karşı gelen kaşık ve çatalların takırtısıyla birlikte çığlıklar

yeniden başladı. Troy başka bir şey söylemeden döndü. O müstehcen manzaradan uzaklaştı, tanımlanamaz tuhaflığına sırtını döndü. Titreyerek asansöre doğru koştu, dizleri sadece uzun uykudan dolayı güçsüz değildi. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, bu sefer yanında kimseyi istemiyordu, ağlarken onu teselli edecek şefkatli eller istemiyordu.

3

2049
Washington DC

Donald büyük dosyayı ceketinin içine soktu ve yağmura koştu. Tünellerdeki klostrofobiyle yüzleşmektense meydanda ıslanmaya karar vermişti.

Araba lastikleri ıslak asfaltta gıcırdıyordu. Bir açıklık bekledi ve trafik ışıklarını görmezden gelerek sokağın diğer tarafına ulaştı.

Önünde, Temsilciler Meclisi'nin koltuğu olan Rayburn'ün mermer merdiveni, her adımda olası bir düşüşle suyla parıldıyordu. Dikkatlice tırmandı ve içeri girerken kapıcıya teşekkür etti.

İçeride, kartı tarayıcıdan geçirirken bir güvenlik görevlisi kayıtsızca yanında duruyordu, sensörlerin kırmızı ışığı barkodu okuyordu. Donald, Thurman'ın kendisine verdiği klasörü kontrol etti, hala kuru olduğundan emin oldu ve bunun gibi kalıntıların neden bir e-postadan veya dijital belgeden daha güvenli kabul edildiğini merak etti.

Ofisi birinci kattaydı. Rayburn'ün eski moda yavaş asansörüne tercih ederek merdivenlere yöneldi. Ayakkabılar, kapıdan sonra kadife kılavuzun yerini alan yer karolarında gıcırdıyordu.

Koridor her zamanki gibi kaotikti. İki lise stajyeri, büyük olasılıkla birine kahve almak için acele etti. Amanda Kelly'nin ofisinin dışında bir televizyon ekibi vardı, yapay ışıklar onun ve genç bir muhabirin üzerine neredeyse güneş ışığı saçıyordu. Endişeli seçmenler ve gayretli lobiciler boyunlarına taktıkları pasolardan tanınırlardı. İki grubu ayırt etmek kolaydı. Seçmenler kaşlarını çattı, her zaman kaybolmuş görünüyorlardı. Lobiciler Cheshire Cat'in gülümsemesine büründüler ve yeni seçilen milletvekillerinden daha büyük bir güvenle bu odalarda dolaştılar.

Donald klasörü açtı ve herhangi bir konuşmadan kaçınmayı umarak kargaşanın içinden geçerken okuyormuş gibi yaptı. Kameramanın arkasından geçip ofisine girdi.

Sekreter Margaret masasından kalktı. "Efendim, ziyaretçisi var.

Donald etrafına bakındı. Bekleme odası boştu. Ofis kapısının sadece aralık olduğunu gördü.

"Üzgünüm, içeri girmesine izin verdim." Margaret, elleri bel hizasında ve sırtı kavisli bir şekilde bir kutu taşıma hareketini taklit etti. "Yapması gereken bir teslimat vardı. Senatörden geldiğini söyledi. "

Donald, güven verici bir baş hareketiyle kadının endişelerini yatıştırdı. Margaret ondan daha yaşlıydı, kırk ile elli arasındaydı; şiddetle tavsiye edilmişti, ancak komplo için güçlü bir eğilimi vardı. Belki de deneyime bağlıydı.

"Sorun değil," diye onu temin etti. İkisi onun eyaletinden olmak üzere yüz senatör olmasına rağmen, sadece birine "senatör" denmesi ilginçti. "Ne olduğuna bakacağım. Bu arada gündemimde her gün boş bir yer bulmanı istiyorum. İdeal sabah, bir veya iki saat olacaktır. Ona klasörü gösterdi. "Bu çok zamanımı alacak."

Margaret başını salladı ve bilgisayarın başına oturdu. Donald bir adım attı.

"Efendim… "

Etrafında döndü. Kadın başını işaret etti. "Saç," diye fısıldadı.

Donald elini başının üstünde gezdirdi ve su damlaları korkmuş pireler gibi uçup gitti. Margaret kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. Donald vazgeçti ve masasının önünde oturan birini bulmayı umarak ofise gitti. Bunun yerine, altında beceriksiz bir insan gördü.

"Eee… merhaba?"

Kapı kilitlendi, bir şeye çarptı. Donald dışarı baktı ve üzerinde bir monitör resmi olan büyük bir kutu fark etti. Masaya baktı: ekran zaten monte edilmişti.

"Ah, hey!"

Selamlama masanın altından boğuk bir sesle geldi. Balıksırtı eteğe sarılmış ince kalçalar. Donald, o kadının kim olduğunu daha onu görmeden biliyordu. Bu habersiz ziyarette öfkeyle karışık hafif bir suçluluk duygusu hissetti.

“Biliyorsun, temizlikçi kadından arada sırada masanın altına da toz almasını istemelisin.” Anna Thurman ayağa kalktı ve gülümsedi. Temizlemek için ellerini çırptı, sonra bir tanesini ona uzattı. Donald onu sinirle salladı. “Merhaba yabancı.”

“Çoktan.” Yanaklarından ve boynundan süzülen yağmur, tenini aniden boncuklayan teri gizledi. “Ne oluyor?” Aralarına biraz boşluk bırakmak için masanın etrafından dolandı. Önünde, şeffaf plastik film hala ekranı kapatan yeni monitör.

“Babam yardım isteyebileceğini düşündü.” Anna, büyüleyici ve narin bir hareketle asi bir kumral saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Gönüllü oldum,” diye açıkladı omuz silkerek.

“Ah.” Donald dosyayı masanın üzerine koydu ve bir an için ondan gelmiş olabileceğini düşündüğü binanın çizimini düşündü. Ve şimdi orada. Yeni monitörde kendi yansımasını görünce saçlarının ne kadar azaldığını fark etti. Eliyle onları düzeltmeye çalıştı.

“Bir şey daha,” dedi Anna. “Bilgisayar masanın üstünde daha iyi görünürdü. Güzel olmadığını biliyorum ama toz onu boğacak. Toz, bu iş için ölümcül bir düşmandır. “

“Tamam tamam.”

Oturdu ve monitör bu şekilde ayarlandığında artık masanın diğer tarafını göremediğini fark etti. Anna etrafta dolaşıp yanında dururken, kollarını kavuşturmuş, kesinlikle rahat bir şekilde onu kenara itti. Sanki bir gün önce birbirlerini görmüşlerdi.

“Yani,” diye başladı. “Şehirdesin.”

“Geçen haftadan beri. Cumartesi günü seni ve Helen’i ziyaret etmek istedim ama yeni daireye yerleşmekle meşguldüm. Boş kutular falan. “

“Çoktan.” Donald yanlışlıkla fareye çarptı ve eski monitör canlandı. Bilgisayar açıktı. Eski biriyle aynı odada olmanın

dehşeti, o günkü olayların zamanlamasını anlamasına yetecek kadar yatıştı.

“Bir dakika,” dedi ona. “Babanız bana projeyle ilgilenip ilgilenmediğimi sorarken siz burada bu şeyi mi kuruyordunuz? Ya reddedersem? “

Bir kaşını kaldırdı. Donald, bu yeteneğin öğrenilmeyeceğim anladı: kalıtsal olması gerekiyordu.

“Eh, o sana seçimi çoktan sarmış olarak verdi,” diye yanıtladı Anna düz bir şekilde.

Donald klasörü aldı ve sayfaları bir iskambil destesi gibi taradı. “Özgür irade yanılsamasına sahip olmak güzel olurdu, hepsi bu.”

O güldü. Saçlarını karıştırmak üzereydi, Donald bunu hissedebiliyordu. Cep telefonu için ceketinin cebini hissetti. Sanki Helen yanındaydı. Onu arama ihtiyacı hissetti.

“Babam sana en azından iyi davrandı mı?”

Donald başını kaldırdı ve onun hareket etmediğini gördü. Kolları hala bağlıydı, saçları hala yerindeydi. Panik yapacak bir şey yok.

“Şey? Ah evet. İyi gitti. Eski günlerdeki gibi. Aslında bir günlük yaşlı görünmüyor.”

“Zaman onun için geçmiyor, biliyorsun.” Anna odayı geçti ve büyük Strafor parçalarını alıp boş kutuya çarptı. Donald bakışlarının onun eteğine kaydığını fark etti ve kendini durmaya zorladı.

“Nano ilaçları neredeyse dini bir şevkle alıyor. Dizler yüzünden başladı. Bir süre ordu masrafları karşıladı. Artık onların etkinliğine kesin olarak inanıyor. “

“Bilmiyordum,” diye yalan söyledi Donald. Elbette duymuştu. Bir tür “tüm vücut botoksu”ydu, insanlar öyle söyledi. Testosteron takviyelerinden daha iyidir. Bir servete mal oldular ve sizi sonsuza kadar yaşatmadılar, ancak yaşlanmanın zorluklarını kesinlikle erteleyebilirsiniz.

Anna kısılmış gözlerle ona baktı. “Bunun yanlış olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Şey mi? Hayır. Bunda yanlış bir şey yok, sanırım. Ama ben istemezdim. Bekle… neden? Bana senin de öyle deme…”

Anna ellerini beline koydu ve başını iki yana salladı. Bu savunmacı duruş tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcıydı ve birbirlerini son kez görmelerinin üzerinden geçen yılları bir anda silip süpürmüş gibiydi.

“İhtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?” ona sordu.

“Dokuzuncu. Öyle değil…” El hareketi yapmaya başladı. “Ben sadece… Bunu yapacağımı hiç sanmıyorum, o kadar.”

Anna alaycı bir yüz buruşturmayla dudaklarını araladı. Olgun yaş güzelliğini sertleştirmiş, ince vücudunu daha da güzelleştirmişti ama gençliğin tutkusu değişmeden kalmıştı. “Bunu şimdi söylüyorsun,” diye yanıtladı, “ama eklemlerin ağrımaya başlayana kadar bekle, sadece kafanı çok hızlı çevirdiğin için arkan bozuk olana kadar bekle. O zaman bana söyleyeceksin. “

“Tamam. Bu iyi.” Donald ellerini çırptı. “Bugün geçmişe dönüş günüdür.”

“Aynen öyle. Şimdi, haftanın hangi gününü tercih ediyorsun?” Anna büyük kutunun kanatlarını çaprazladı ve ayağıyla yere kaydırdı. Masanın arkasına geçti ve onun yanında durdu, bir eli sandalyede, diğeri fareye uzandı.

“Hangi gün…

Bazı bilgisayar konfigürasyonlarını değiştirmesini izledi ve yeni monitör hayata geçti. Kasıklarında bir zonklama hissetti, Anna’nın tanıdık kokusunu alabiliyordu. Odayı geçerken karıştırdığı hava, etrafında hareket ediyor gibiydi. Neredeyse bir okşama, fiziksel bir temas gibiydi ve Anna kontrol panelindeki parametreleri ayarlarken Helen’e ihanet edip etmediğini merak etti.

“Nasıl kullanacağını biliyorsun, değil mi?” Fareyi ekrandan ekrana taşıyarak eski bir solitaire oyununu da beraberinde sürükledi.

“Hım, evet.” Donald sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Ve … ‘haftanın hangi günü’ ile ne demek istiyorsun?”

Anna fareyi serbest bıraktı. Donald için sanki bir elini uyluğundan çekmiş gibiydi.

“Babam mekaniklerle ilgilenmemi istiyor.” İçinde ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi dosyayı işaret etti. “Atlanta projesi yayına girene kadar MIT’den izin aldım. Ve çeşitli güncellemeler için haftada bir buluşabileceğimizi düşündüm. “

“Ah. Sana haber veririm. Buradaki gündemim çılgın. Her gün değişiyor.” Helen’in Anna’yı her hafta gördüğünü bilerek ne söyleyeceğini hayal etti. “AutoCAD’de paylaşılan bir klasörümüz olabilir,” diye önerdi. “Seni belgelerimden herhangi birine ekleyebilirim …”

“Bunu yapabiliriz.”

“Ve e-posta yoluyla iletişim kurun. Veya video konferans ile. Ne dersin?”

Anna kaşlarını çattı. Donald, bu tekliflerin amacının çok açık olduğunu fark etti.

“Tamam, öyle bir şey yaparız” diye yanıtladı.

Kutuya dönerken yüzünde bir hayal kırıklığı parladı ve Donald özür dileme dürtüsü hissetti ama bu, üzerinde “Seninle birlikteyken kendime güvenmiyorum yazan bir neon tabela asmak gibi olurdu. . Arkadaş olamayız. Burada ne yapıyorsun?

“Ama o toz hakkında gerçekten bir şeyler yapmalısın.” Masaya dönüp baktı. “Cidden, bilgisayarınız boğulacak.”

“Tamam. Yapacağım.” Ayağa kalktı ve onu kapıya kadar götürmek için masanın etrafından dolandı. Anna kutuyu almak için eğildi.

“Ben hallederim.”

“Saçma sapan konuşma.” Kutuyu koluyla kalçası arasında tutarak ayağa kalktı. Gülümsedi ve saçını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. Sanki üniversitedeki yurt odasından yeni çıkmış gibiydi. Duygu aynıydı, hala önceki geceden kalan kıyafetleri giyen mahcup bir sabah vedasıydı.

“E-posta adresim sende var mı?” kiliseler.

Anna, “Artık resmi listedesin,” diye hatırlattı.

“Doğru.”

“Bu arada seni seviyorum.” Anna kendini geri çekemeden ya da kendini savunamadan saçlarını düzeltti, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Donald dondu. İyileştiğinde Anna çoktan gitmişti, onu orada bırakarak suçluluk içinde boğulmuştu.

4

2110
Silo 1

Troy geç kaldı. İlk vardiyasının ilk günü: zaten cehennemi bir kaos vardı ve dahası, geç kaldı. Yemekhaneden yalnız kalmak için acele ederken, yanlışlıkla ekspres değil normal asansöre binmişti. Şimdi, kendini toparlamaya çalışırken, o küçük arabanın yolcuları yüklemek veya boşaltmak için her katta durduğunu düşündü.

Asansör bir kez daha durduğunda bir köşede durdu ve bir adam ağır kutularla dolu bir arabayı zorlayarak içeri girdi. Arkasında, bir tabak dumanı tüten taze soğanla Truva'nın yanında birkaç durak duran başka bir adam vardı.
Kimse konuşmadı. Soğanlı adam gidince koku uzun süre havada kaldı. Troy titredi, şiddetli bir titreme sırtından ve kollarından aşağı indi ama fark etmedi. Otuz dördüncü kata indi ve neden bu kadar üzgün hissettiğini hatırlamaya çalıştı.

Asansör onu bazı turnikelere yönlendiren dar bir koridorda bırakmıştı. Zeminin düzeni tanıdıktı, ancak bir şekilde bilinmiyordu. Halıdaki yaşlanma belirtilerini ve her yıl yoldan geçenlerin baldırlarının ovulduğu turnikelerin
ortasındaki renksiz çelik lekeleri fark etmek rahatsız ediciydi. Troy için var olmayan yıllar. Bu aşınma ve yıpranma izleri, sanki bir sihirle, sarhoş bir gecede meydana
gelen yaralanmalar gibi ortaya çıkmıştı.

Nöbetçi nöbetçi okuduğu şeyden başını kaldırdı ve onu başıyla selamladı. Troy avucunu artık kullanımdan dolayı kararan ekrana koydu. Tek kelime konuşmadılar, gevezelik etmediler ya da şaka yapmadılar, kalıcı bir tanıdık için hiçbir temel yoktu. Konsoldaki yeşil ışık titreşti, korkuluk çatladı ve Troy geçmek için ayaklarını sürüyerek hareket ederken hareketli çubuk patinasını biraz daha kaybetti.

Koridorun sonunda durdu ve cebinden siparişlerini çıkardı. Arkasında doktordan bir not vardı. Troy kağıdı tekrar çevirdi,

ardından haritayı doğru yöne yerleştirmek için döndürdü; Yolu bildiğinden oldukça emindi, ama yine de kafası karıştı.

Haritadaki kırmızı çizgiler ona başka bir yerde duvarlarda gördüğü yangın yollarını hatırlattı. Yönergeleri takip ederek bir dizi küçük ofisin yanından geçti . Tuş takımları tıklıyor, insanlar konuşuyor, telefon çalıyor; bir işyerinin sesleri onu aniden bitkin hissettirdi. Ayrıca, eşit olmayan bir işi kabul etme fikri olan bir güvensizlik patlamasını da tetiklediler.

“Troya mı?”

O STO pped ve o sadece geçmişti kapısında duran adama bakmak için döndü. Haritaya bir bakış, neredeyse kendi ofisini geçtiğini söyledi.

“Benim.”

“Mermen.” Adam elini uzatmadı. “Geç kaldın. İçeri gel.”

Merriman döndü ve ofise girdi. Troy onu takip etti, yürümekten bacakları ağrıyordu. Adamı tanımıştı ya da ona öyle geliyordu. Hafızanın oryantasyondan mı yoksa başka bir durumdan mı geldiğini bilmiyordu.

“Üzgünüm geciktim” demeye başladı. “Yanlış asansöre bindim ve…

Merriman elini kaldırdı. “Merak etme. Bir şeyler içer misin?”

“Beni zaten beslediler.”

“Tabii ki.” Merriman masasından mavi bir sıvıyla doldurulmuş şeffaf bir termos aldı ve bir yudum aldı. Troy kötü tadı düşündü. Kendinden daha yaşlı olan diğeri, termosu bırakırken dudaklarını şapırdattı ve içini çekti. “Bu şey berbat,” dedi.

“Çoktan.” Troy etrafına bakındı, önümüzdeki altı ay boyunca orada çalışacaktı. Yerin geçen seferden çok daha eski olduğunu fark etti. Ve Merriman’ı da. Ama son altı ayda saçlarının daha da ağarıp beyazlamadığını anlamak zordu ve yine de ofisi düzenli tutmuştu. Troy, peşinden gelecek adama da aynı nezaketi göstermeye karar verdi.

“Görevlerinin ne olduğunu hatırlıyor musun?” Merriman masasındaki bazı klasörleri karıştırıyordu.

"Sanki bana dün söylemişler gibi."

Merriman yukarı baktı, yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Doğru. Son birkaç ayda heyecan verici hiçbir şey olmadı. Vardiyama başladığımda bazı mekanik sorunlar vardı, ama onları çözdük. Jones adında bir adam var ve onunla çalışsan iyi olur. Bir kaç hafta ve selefinden çok daha akıllı. Benim için gerçek bir dönüm noktası. 68 yaşında, elektrik santralinde çalışıyor, ama onu nereye koysanız iyi geçiniyor ve her şeyi tamir edebiliyor."

Troy başını salladı. "Jones. Tamam."

"Harika. Eh, bu klasörlere bazı notlar bıraktım. Bazı derin kış uykusuna yatmış, sonsuz soğukta bırakılmış, başka mesai yapmayacak insanlar." Bu sefer daha ciddi bir ifadeyle yukarı baktı. «Bu önlemi çok hafife almayın, anladınız mı?

Buradaki birçok insan zamanını çalışmaktansa uyuyarak geçirmeyi tercih eder. Ancak, yalnızca başka bir alternatif olmadığından eminseniz derin hazırda bekletme moduna geçersiniz. "

"Bu iyi."

"Kusursuz." Merriman başını salladı. "Sessiz bir vardiya diliyorum. Bu şey yürürlüğe girmeden önce acele etmeliyim. " Bir yudum daha aldı ve Troy empatiden aynı kötü tadı hissetti.

Adam yanından geçti, omzuna vurdu ve ışığı söndürmeye başladı. Son anda durdu, arkasını döndü, başını salladı ve uzaklaştı.

Ve böylece, birdenbire, Troy sorumluydu.

"Hey bekle!" Etrafına bakındı, sonra koridordan yangın çıkışına dönmüş olan Merriman'a yetişmek için kaçtı.

"Işığı açık mı bıraktın?" diye sordu Merriman.

"Evet, ama…" Troy omzunun üzerinden bakarak yanıtladı.

"İyi alışkanlıklar," dedi Merriman, termosu sallayarak, "hemen edinseniz iyi olur."

Bürolardan birinden iri yan bir adam fırladı ve onlara doğru koştu. "Merrima.n[1] Vardiyanı bitirdin mi?"

İkisi sıcak bir şekilde el sıkıştı. Merriman gülümsedi ve başını salladı. “Aynen öyle. Troy benim yerimi alacak.”

Diğeri kendini tanıtmadan omuz silkti. “İki hafta sonra işim bitti,” dedi kayıtsızlığını açıklamak istercesine.

“Dinle, geç kaldım,” dedi Merriman, Troy’a bir parça sitemle bakarak. Termosu arkadaşının eline verdi. “Orada. Ondan geriye kalan sende kalabilir.” Döndü ve Troy onu takip etti.

“Hayır teşekkürler!” şişman adam termosu sallayarak arkasından gülerek bağırdı.

Merriman, Troy’a baktı. “Üzgünüm, sorunuz var mı?” Turnikeyi geçti ve ikisi birlikte geçti. Gardiyan başını defterinden kaldırmadı bile.

“Bazıları, evet. Sizinle aşağı inmemin bir sakıncası var mı? Oryantasyonda birkaç şeyi kaçırdım. Ani terfi. Bazı yönleri açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

“Seni kesinlikle durduramam. Artık siz sorumlusunuz. ” Merriman ekspres asansörün çağrı düğmesine sertçe bastı.

“Yani, bir şeyler ters giderse diye buradayım, değil mi?”

Asansör kapılan açıldı. Merriman döndü ve ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı.

“Senin işin hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak.” İkisi de içeri girdiler ve asansör hızla inmeye başladı.

“Doğru. Açıkçası. Demek istediğim buydu.”

“Emir’i okudun, değil mi?”

Troy başını salladı. Ama bu iş için değil, demek istedi. Kendini tek bir siloyu yönetmeye hazırlamıştı, diğerlerini kontrol edeni değil.

“Senaryoyu takip et. Zaman zaman diğer silolardan sorular alacaksınız. Mümkün olduğunca az şey söylemek bana her zaman akıllıca göründü. Kapa çeneni ve dinle. Bunların çoğunlukla 2. ve 3. nesil hayatta kalanlar olduğunu unutmayın, bu yüzden kelime dağarcıkları zaten biraz farklı. Sana bıraktığım klasörde yeni terimlerin bir özet sayfası ve yasaklı kelimelerin bir listesi var.

Troy, asansörün geri tepme sesinin durduğunu duyduğunda bir baş dönmesi nöbeti geçirdi ve neredeyse yere yığıldı. Hala inanılmaz derecede zayıftı.

Troy, Merriman'ı birkaç saat önce ayrıldığı dar bir koridora kadar takip etti. Doktor ve asistanı, kapının arkasındaki odada beklediler, bir damla hazırlıyorlardı. Doktor Troy'a merakla baktı, sanki onu tekrar bu kadar çabuk görmeyi ya da genel olarak görmeyi beklemiyormuş gibi.

"Son yemeğini bitirdin mi?" diye sordu doktor, Merriman'a bir tabureyi göstererek.

"Son, berbat damlaya kadar." Merriman elbisenin üstünü açtı ve beline düşmesine izin verdi. Oturdu ve kolunu uzattı, avucunu yukarı kaldırdı. Troy, beyazımsı tene, dirseğin ötesinde iç içe geçmiş mor damarların karışıklığına baktı. Giren iğneye bakmamaya dikkat etti.

Notlarda ne yazdığımı sana söyleyeceğim, dedi Merriman, ama psikolojik hizmetler ofisinden Victor'a uğrasan iyi olur. Odanızın hemen önünde. Bazı silolarda garip şeyler oluyor, beklenenden daha fazla arıza oluyor. Konuyu halefiniz için halletmeye çalışın. "

Troy başını salladı.

Doktor, "Onu odasına götürmeliyiz," diye araya girdi. Asistan, elinde kağıt önlükle yanında duruyordu. Prosedür çok tanıdık geldi. Doktor Troy'a kazınması gereken bir lekeymiş gibi baktı.

Dışarı çıktı ve koridorun sonundaki sonsuz soğuk odaya döndü. Orada kadınları ve çocukları, sıralarını tutmamış erkeklerle birlikte tuttular. "Bir sakıncası var mı…" O yöne doğru çekildiğini hissetti.

Doktor ve Merriman ona dik dik baktılar.

"Bu iyi bir fikir değil…" diye itiraz etti ilki.

"Yapmazdım," diye ekledi Merriman. "İlk haftalarda oraya birkaç kez gittim. Bu bir hata. Unut gitsin."

Troy odaya bakmaya devam etti. Her iki durumda da, orada ne bulacağından emin değildi.

Merriman, “Bu altı ayı atlatmaya çalışın” dedi. «Hızlı geçerler. Her şey çabuk geçer. “

Troy başını salladı. Merriman çizmelerini çıkarmaya başlarken, doktor anlamlı bir bakışla onu kovaladı. Troy döndü, koridorun sonundaki ağır kapıya son bir kez baktı, sonra diğer tarafa, asansörlere doğru yürüdü.

Merriman’ın haklı olmasını diledi. Ekspres asansör düğmesine sertçe basarken, tüm vardiyasının gözlerinin önünden geçtiğini hayal etmeye çalıştı. Ve bir sonraki. O çılgınlık yoluna devam edene kadar, sonra ne olduğunu asla umursamadan.

5

2049
Washington DC

Donald Keene için zaman akıp gitti. Bir gün geçti, sonra bir hafta, ama asla yeterli gelmedi.

O anda ona güneş yeni batmış gibi geldi, sonra başını kaldırdı ve saatin on biri geçtiğini gördü.

Helen. Cep telefonunu ararken bir panik dalgası hissetti. Karısına onu her zaman ondan önce arayacağına söz verdi. Suçluluk, gömleğinin yakasından yükselen sıcak bir sifon gibiydi. Onun evde oturup telefona baktığını hayal etti.

Donald çevir sesini duymadan önce cevap verdi.

“İşte buradasın,” dedi, sesi alçak ve uykuluydu, sesi öfkeden çok rahatlamayı çağrıştırıyordu.

“Hazine. Aman Tanrım, gerçekten üzgünüm. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.”

“Sorun değil canım.” Esnedi ve Donald’ın da aynı şeyi yapma konusundaki bulaşıcı dürtüsünü bastırması gerekti. “Bugün iyi kanunlar yazdın mı?”

Güldü ve elini yüzünde gezdirdi. “Bu benim işim değil. Henüz değil, en azından. Şimdilik, esas olarak senatörün bu projesiyle ilgileniyorum … “

Durdu. Bütün hafta boyunca ona söylemenin en iyi yolunu bulmaya, ondan ne saklaması gerektiğine karar vermeye tereddüt etmişti. Masanın üzerindeki yeni monitöre baktı. Anna’nın parfümü sanki bir haftadır orada donmuş gibi hep havadaydı.

Helen biraz daha akıllı görünüyordu. “Şey?”

Bunu açıkça hayal edebiliyordu. Geceliği içinde, yatağın yan tarafı hâlâ lekesiz, komodinin üzerinde bir bardak su. Onu çok özlemişti. Ve hissettiği suçluluk, masum olmasına rağmen, eksikliği artırdı.

“Senden ne yapmanı istedi?” Her şey yasaldır, umarım.

“Elbette yasal. Aslında… mimari bir şey. ” Donald, kehribar viski parmağının kaldığı bardağı almak için öne eğildi. “Dürüst olmak gerekirse, bu tür işten ne kadar hoşlandığımı unutmuşum. Devam etseydim iyi bir mimar olurdum.” Bir yudum aldı. boğazını yaktı ve monitörlerin beklemesini izledi. İşe geri dönmek için can atıyordu. O projede kaybolunca her şey yok oldu, buharlaştı.

“Tatlım, vergi mükelleflerinin seni Washington’a senatörün ofisi için yeni bir banyo tasarlamak için gönderdiğini sanmıyorum.”

Donald gülümsedi ve bardağını boşalttı. Hattın diğer ucundaki karısının kıkırdadığını duyabiliyordu. Ayağa kalkarak, “Öyle bir şey değil,” diye ısrar etti. “Bunlar, Atlanta dışında inşa edecekleri bir tesis için planlar. Aslında sadece küçük bir kısmı. Ama işleri doğru yapmazsam, diğer her şey de yanlış gitme riskiyle karşı karşıya. “

Masanın üzerindeki açık klasöre baktı. Karısı uykulu kahkahalara boğuldu.

“Neden sana böyle bir görev versinler ki?” kiliseler. “Bu o kadar önemliyse, neden ne yaptığını bilen birini işe almadılar?”

Donald onunla aynı fikirde olmasına rağmen güldü. Washington’ın işleri, bunları yapmaya yetkin olmayan kişilere devretme konusundaki yaygın alışkanlığının kurbanı olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. “Aslında oldukça iyiyim,” dedi karısına. “Bir mimar olarak vekil olmaktan daha iyi olacağıma inanmaya başlıyorum.”

“Kesinlikle çok iyisin.” Karısı tekrar esnedi. “Ama mimar olmak için evde kalabilirdin. Buradan geç saatlere kadar çalışabilirdin. “

“Ben zaten biliyorum.” Donald kaçması gerekip gerekmediğini, ayrılmaya değer olup olmadığını tartıştığını hatırladı. Ve şimdi vaktini, tam da onların bırakmayı düşündükleri işi yaparak geçiriyordu. “Bence bu, birinci sınıf öğrencisine yaptıran şeylerden sadece biri,” dedi.

“Bir tür staj olarak düşün. Geliştireceğim. Ve sonra bu çalışmaya katılmama izin verirse bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum. Onun için Atlanta projesi bir tür özel mesele, ailede kalması gereken bir şey. Aslında o zamanlara ait bazı işlerimi fark etmişti…”

“Ailede ?”

“Şey, tam anlamıyla değil, daha çok…” Ona böyle söylemek istememişti. Kötü bir başlangıçtı. O kadar uzun süre ertelemesi gerekmeyecek, bitkin ve sarhoş olana kadar beklemesi gerekmeyecekti.

“Bu yüzden mi geç saatlere kadar çalışıyorsun?” Bu yüzden mi beni 10’dan sonra aradın? “

“Tatlım, bunu anlamadım. bilgisayar başındaydım. Bardağa baktı, hala bir damla olduğunu gördü, sadece son yudumdan sonra dibe kaymış bir kehribar kalıntısı.

“Bu bizim için iyi bir haber. Bu proje sayesinde eve daha sık geleceğim. Eminim şantiyede çeşitli ustalarla çalışmak için bana ihtiyaçları olacak…”

“Bu iyi haber olur. Köpek seni özlüyor. “

Donald gülümsedi. “Umarım ikiniz de duyarsınız.”

“Öyle olduğunu biliyorsun.”

“İyi.” Viskinin son damlasını da yuttu. “Ve… dinle, bunu nasıl karşılayacağını zaten biliyorum ve sana yemin ederim ki bu bana bağlı değil, ama senatörün kızı projede benimle birlikte çalışıyor. Mick Webb’i de. Onu hatırlıyor musun?”

Soğuk sessizlik.

“Senatörün kızını hatırlıyorum,” diye yanıtladı karısı sonunda.

Donald boğazını temizledi. “Evet, peki, Mick organizasyonla ilgilenecek, araziyle ilgilenecek, sözleşmeleri yönetecek. Ne de olsa bu onun bölgesi. Ve sen iyi biliyorsun ki senatörün desteği olmadan hiçbirimiz bu kadar ileri gidemezdik… “

“Hatırladığım şey ikinizin birlikte olduğuydu. Ve ben oradayken bile seninle flört ettiğini. “

Donald güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Anna Thurman? Hadi canım, bu bir ömür önce oldu…”

“Her halükarda, evde daha fazla zaman geçireceğini düşünmüştüm. Hafta sonu. Karısının iç çektiğini duydu. “Dinle, geç oldu. Neden uyumaya gitmiyoruz? Bunu yarın konuşabiliriz.”

“Evet, elbette. Ve … sevgilim?”

O bekledi.

“Aramıza hiçbir şey giremez tamam mı? Bu benim için büyük bir mola. Ve bu gerçekten iyi olduğum bir şey. Ne kadar olduğunu unutmuştum. “

Bir mola.

“İyi olduğun pek çok şey var,” dedi karısı. “Sen iyi bir kocasın ve iyi bir vekil olacağını biliyorum. Sadece çevrendeki insanlara güvenmiyorum. “

“Ama o olmasaydı burada olmayacağımı biliyorsun.”

“Evet biliyorum.”

“Dikkatli olacağım. Yemin ederim.”

“Tamam. Yarın konuşuruz. İyi uykular. Seni seviyorum.

Onu yere bıraktı ve Donald telefona baktı: bir düzine e-posta almıştı. Sabaha kadar onları görmezden gelmeye karar verdi. Gözlerini ovuşturarak uyanmaya, net bir şekilde düşünmeye çalıştı. Monitörleri uyandırmak için fareyi hareket ettirdi. Bu aletler bir mola verebilirdi, bir süre uyuklayabilirlerdi ama o yapamazdı.

Yeni ekranın ortasında bir apartman kafesi duruyordu. Donald uzaklaştı ve bir koridorun belirdiğini, ardından kenarlarda düzinelerce köşe kulübesinin göründüğünü gördü. Binanın özellikleri, en az bir yıl boyunca on bin kişiyi barındırabilecek bir sığınak gerektiriyordu. Tam bir çılgınlık. Donald, başka herhangi bir projede olduğu gibi girişime yaklaştı. Bu insanların yerine zehirli madde sızıntısını, bir sızıntıyı veya korkunç bir serpintiyi, bir terör saldırısını, herkesi yeraltına gönderen bir olay hayal etti ve alan temizlenene kadar haftalarca veya aylarca kalacaklardı.

Manzara tekrar genişledi, üst ve alt katlar, er ya da geç depolar, koridorlar ve başka apartmanlarla doldurmak zorunda kalacağı boş katlar ortaya çıkana kadar. Yine diğer katlar, mekanik bileşenlerin alanlarını da yönetmek zorunda olan Anna için tamamen boş bırakıldı …

“Donny?”

Kapı zaten açıkken Donald bir vuruş duydu. O kadar sert irkildi ki, fare pedden fırladı. Ayağa kalktı, monitörlere baktı ve Mick Webb’in kapı aralığından ona sırıttığını gördü. Ceketi bir kolunun altına sıkıştırılmış, kravatı gevşemiş, koyu teninde bir sakal peçesi vardı. Arkadaşının nefes nefese ifadesine güldü ve odayı geçti. Donald fareyi aldı ve AutoCAD penceresini simge durumuna küçülttü.

“Ne sikim, dostum, kendini günlük ticarete vermedin mi?”

“Gün ticareti?” Donald sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Bu şey nedir?” Mick masanın arkasına geçti ve elini arkalığa koydu. İki ekrandan daha küçük olanında utanç verici bir solitaire oyunu vardı.

“Ah, monitör.” Donald kart oyununu en aza indirdi. “Aynı anda birden fazla program kullanabilmeyi seviyorum.”

“Anlıyorum.” Mick boş ekranları, Jefferson Anıtı’nı çevreleyen kiraz çiçeği masaüstü duvar kağıdını işaret etti.

Donald güldü ve elini yüzünü ovuşturdu. O da sakallı olduğunu hissetti ve yemek yemeyi unuttuğunu biliyordu. Proje daha bir hafta önce başlamıştı ve o zaten bir enkaza dönüşmüştü.

Ben bir içki içeceğim, dedi Mick. “Bana arkadaşlık eder misin?”

“Üzgünüm yapamam. Hala yapacak biraz işim var.

Mick onun omzunu tuttu ve acıyana kadar sıktı. “Size söylemek beni rahatsız ediyor ama her şeye yeniden başlamanız gerekecek. Böyle bir ası boşa harcadığınızda oyun biter. Hadi, gidip bir bardak içelim. “

“Cidden, yapamam.” Donald kendini arkadaşının elinden kurtardı ve yüzünü ona döndü. “Atlanta için projeler üzerinde

çalışıyorum. Onları kimseye gösteremem. Çok gizli şeyler. “

Konunun altını çizmek istercesine masanın üzerindeki dosyayı kapatmak için uzandı. Senatör ona bir görev dağılımı olacağını ve herkesin başkalarının eylemlerinden habersiz kalması gerektiğini açıklamıştı.

“Oooh. Çok gizli.” Mick gözlerini devirdi. “Aynı proje üzerinde çalışıyorum, pislik.” Monitörlere işaret etti. “Demek projeler üzerinde çalışıyorsun… ne olmuş yani? Benim üniversite notlarım seninkinden yüksekti.” Ekrana doğru eğildi ve görev çubuğuna baktı. “AutoCAD? Harika! Hadi bakalım!”

“Tabii neden olmasın.”

“Hadi ama bebek olma.”

Donald güldü. “Ekip üyelerim bile projenin tamamını göremeyecek. Ben de istemiyorum.”

“Bu saçmalık.”

“Hayır, bu hükümet saçmalığı böyle işliyor. Senin payını gözetlediğimi sanmıyorum. “

Mick tartışmayı elini sallayarak sonlandırdı. “Nasıl istersen. Paltonu al. Gidelim.”

“Emin olmak.” Donald yanaklarını tokatlayarak uyanmaya çalıştı. “Sabahları daha iyi çalışacağım.”

«Cumartesi günleri de çalışıyorsun. Thurman şimdiye kadar sana aşık olacak. “

“Umarım. Her şeyi kapatmam için bana birkaç dakika verin.

Mick güldü. “Devam et. Bakmıyorum.” Tüm programları kapatırken kapıya gitti.

Donald ayağa kalktığında masasındaki telefon çalmaya başladı. Sekreter orada değildi, bu yüzden direkt hat olmalıydı. Telefonu aldı ve Mick’i susturmak için parmağını kaldırdı.

“Helin… “

Karşı taraftan biri boğazını temizledi. Sonra derin, boğuk bir sesle, “Üzgünüm ama hayır,” dedi.

“Ah.” Donald, saate dokunan arkadaşına baktı. “Merhaba bayanlar.”

“Beyler çıkıyor musunuz?” Senatör Thurman sordu.

Donald pencereye döndü. “Affedersiniz?”

“Bugün Cuma. Sen ve Mick kasabada mı dolaşıyorsunuz?”

“Ah, sadece bir bardak efendim.”

Donald senatöre Mick’in orada olduğunu nereden bildiğini sormak istedi.

“Güzel. Pazartesi günü erkenden onu görmem gerektiğini söyle. Ofisimde. Sen de gel. Buraya ilk seyahatini konuşmamız gerek.”

“Tamam.”

Donald, hepsinin bu kadar olup olmadığını merak ederek bekledi.

“Proje devam ettiğinde kendinizi birlikte çalışırken bulacaksınız.”

“Elbette. Harika.”

“Geçen hafta kendimize söylediğimiz gibi, istihdam detaylarınızı projenin diğer üyelerine açıklamanıza gerek kalmayacak. Aynı şey Mick için de geçerli. “

“Evet efendim. Kesinlikle. O konuşmayı hatırlıyorum.”

“Mükemmel. İyi akşamlar. Oh, ve eğer Mick hepsini patlatmaya başlarsa, onu hemen öldürmenize izin verilir.”

Bir an sessizlik oldu ve ardından ciğerleri yaşından çok daha genç görünen bir adamın sıcak kahkahası oldu.

“Ah!” Donald, içindekileri koklamak için bir sürahiden mantarı çıkaran Mick’e baktı. “Tamam efendim. kesinlikle yapacağım. “

“Harika. Pazartesi görüşürüz.

Senatör aniden telefonu kapattı. Donald paltosunu alırken, monitör sessizce masanın üzerine tünedi ve boş ekranıyla onu izledi.

6

2110
Silo 1

Troy'un hırpalanmış plastik tepsisi sıçrayan cam ekranın yanından kaydı. Rozeti tarayıcıya kaydırdıktan sonra, bir tüpten bir grup konserve yeşil fasulye çıktı ve plaka üzerinde buharı tüten bir yığın oluşturdu. Bir sonraki tüpten mükemmel yuvarlak bir hindi dilimi düştü, kutunun olukları hala kenarlarında görülüyordu. Hattın sonunda patates püresi, bir çocuğun üfleme borusundan çıkan kağıt bir top gibi başka bir tüpten fırladı. Sonra sıra, çok iştah açıcı olmayan nemli bir pop üreten et sosuna geldi.

Tezgahın diğer tarafında, beyaz tulum giymiş, elleri arkasında kenetlenmiş şişman bir adam duruyordu. Yemekle ilgilenmiyor gibiydi; yemek için kuyruğa giren işçilere odaklanmıştı.

Troy'un tepsisi tezgahın arkasına ulaştığında, yirmi yaşından büyük olamayan ve açık yeşil bir tulum giyen bir çocuk, tabağın yanına çatal bıçak ve peçete koydu. Su dolu bir tepsi de vardı ve delikanlı ona bir tane verdi. Son adım, Troy'un aylar süren oryantasyondan iyi hatırladığı ritüelleştirilmiş bir el sıkışma gibiydi: Opak plastikten zar zor görülebilen küçük, bulanık bir şekil olan bir hap içeren bir shot bardağı verildi.

Troy öne atıldı.

"Merhaba bayanlar."

Genç bir gülümseme. Mükemmel dişler. Herkes ona "efendim" derdi, ondan yaşça büyük olanlar bile. Yaş farkı ne olursa olsun, bu endişe vericiydi.

Hap bardağın kenarına çarptı. Troy kapağı kaldırdı ve yutkundu. Bir yudum su bile almadan yutkundu, tepsisini kaptı ve yoluna çıkmamak için acele etmeye çalıştı. Etrafına bakındı ve şişman adamın onu izlediğini gördü. Herkes Troy'un patron

olduğunu düşünüyor gibiydi ama o olmadığını biliyordu. Bu işi yapan birçok kişiden sadece biriydi, bir senaryoyu takip ediyordu. Ekrana bakan boş bir koltuk buldu. İlk günün aksine, dışarıdaki kavrulmuş dünyaya bakmak artık ona sorun yaratmıyordu. Görme, bir tür tuhaf teselliye dönüşmüştü. Göğsümde donuk bir ağrı yarattı ve neredeyse bir şey hissetmek gibiydi.

Bir ağız dolusu patates püresi ve sos, hapın tadını alıp götürdü. Su asla yetmedi, o acı tadı yok etmedi. Düzenli yemek yiyen Troy, ilk vardiyasının ilk haftasının sonunda güneşin batışını izledi. Yirmi beş hafta daha. Bu şartlar altında
daha yönetilebilirdi. "Yarım yıldan" daha kısa görünüyordu.

Sarı tulumlu ve seyrek saçlı yaşlı bir beyefendi önünde ama görüşünü engellememek için bir yanda oturuyordu. Troy onu tanımış, bir keresinde çöp kutusunun yanında geri dönüşüm için konuşmuştu. Adam başını kaldırıp baktığında onu başıyla selamladı.

Yemeklerini yerken kafeteryada hoş bir vızıltı yankılandı. Fısıltılar arasında doğup ölen ara sıra konuşmalar. Plastik, cam ve metal, ritimsiz bir melodinin vuruşlarını belirledi.

Troy, Görüş'e baktı ve bilmesi gereken bir şey olduğunu hissetti, unutmaya devam ettiği bir şey. Her sabah gözünün ucuyla tanıdık şekiller görerek uyandı, hatıralar yeniden yüzeye çıkmaya hazır gibiydi, ama sonra kahvaltı zamanı geldi ve hafızası zayıfladı. Akşam yemeğinde bu izlenim tamamen kaybolmuş, midesinde bir hüzün, bir soğukluk, açlıktan farklı bir boşluk bırakmıştı, tıpkı çocukken yağmurlu günlerde nasıl vakit geçireceğini bilemediği zamanlardaki gibi.

Önündeki adam boğazını temizledi. "Nasıl gidiyor?" O sordu.

Ona birini hatırlattı. Lekeli cilt, yıpranmış yüzünde gevşekti. Gıdılı bir çenesi vardı, Adem elmasından sarkan hoş olmayan bir deri parçası.

"Şeyler?" Troy tekrarladı. Ve gülümseyerek geri döndü.

"Genel olarak söylüyorum. Sözde öyleydi. Benim adım Hal. Kadehini kaldırdı. Troy da aynısını yaptı. El sıkışmak kadar güzeldi.

“Troya” dedi. Belki isimler hala birileri için önemliydi.

Hal uzun bir içki aldı. Yüksek sesle yutkunurken boynu aşağı yukarı sallandı. Troy bir yudum aldı ve hindi ve yeşil fasulyeye konsantre oldu.

“Bazı insanların bize dönük oturduğunu ve diğerlerinin sırt sırta oturduğunu fark ettim.” Hal başparmağının keskin bir hareketiyle arkasını işaret etti.

Troy ekrana baktı. Yemeği ağzında çiğnedi ve hiçbir şey söylemedi.

Hal, “Oturup bakan herkesin bir şeyler hatırlamaya çalıştığını düşünüyorum” diye ekledi.

Troy yutkundu ve omuz silkmek için kendini zorladı.

“Ve görmek istemeyenler…” Hal devam etti, “Sanırım unutmak için ellerinden geleni yapıyorlar.”

Troy böyle bir konuşma yapmamaları gerektiğini biliyordu, ama şimdi başlamıştı ve onları nereye götüreceğini görmek istiyordu.

“Yalnızca kötü şeyler,” diye devam etti Hal, bakışları asansörlere doğru kaymıştı. “Hiç fark ettiniz mi? Sadece kötü şeyler hafızalardan silinir. Küçük detayları iyi hatırlarız.”

Troy hiçbir şey söylemedi. Yeşil fasulyeleri yemeyecek olmasına rağmen şiş yaptı.

“Sormamız gereken bazı sorular var, değil mi? Neden içimizde bu kadar çürümüş hissediyoruz? “

Hal yemeğini bitirdi, onu sessizce başıyla selamladı ve ayağa kalktı. Troy yalnız kaldı. Anlayamadığı donuk bir acıyla kendini ekrana bakarken buldu. Akşamın o saatiydi, tepeler kaybolmak üzereydi ve bulutlu gökyüzüyle birleşinceye kadar karardı.

7

2049
Washington DC

Donald toplantıya senatörle yürümeyi seçtiği için memnundu. Yağmur sonunda durmuştu ve Dupont Circle trafikle tıkanmıştı. Donald, artan bir rüzgara yaslanarak Connecticut'a tırmanırken, olası tüm yerler arasında neden toplantıyı doğrudan Kramerbooks'tan ayarladığını merak etti. Ofisin çevresinde düzinelerce daha iyi kafe vardı.

Caddeyi geçti ve kitapçıya giden birkaç taş basamağı koştu. Ön kapı, neredeyse güçleriyle övünen o eski, kibirli ahşap mekanizmalardan biriydi. Menteşeler gıcırdadı, bir zil şıngırdadı ve ortadaki bir masada en çok satanlara ayrılmış kitapları düzenleyen bir kız başını kaldırıp onu gülümseyerek karşıladı.

Bar, takım elbiseli beyaz porselen bardaklardan içen kadın ve erkeklerle doluydu. Senatörden hiçbir iz yoktu. Donald erken olup olmadığını merak ederek saatini kontrol etmeye başladı ve bir gizli servis ajanı fark etti. Kitaplığın bar olarak kullanılan küçük köşesindeki geniş omuzlu bir adam. Adamın ne kadar görünür bir şekilde saklandığına güldü: kulaklık, göğsünün bir yanındaki çıkıntı ve içeride giyilen güneş gözlükleri. Ona doğru ilerledi ve ayaklarının altındaki tahta kalaslar, yaşlarının feryadı içinde inledi.

Ajan döndü, ama ona mı yoksa ön kapıya mı baktığını anlamak zordu.

"Senatör Thurman'ı görmeye geldim," dedi Donald ve sesi bir an titredi. "Bir randevum var."

Adam başını bir tarafa çevirdi. Donald yönü takip etti ve raflar arasındaki koridora baktı ve sonunda Thurman'ın kitapları karıştırdığını gördü.

"Ah teşekkürler." Eski metinlerle dolu büyük kitaplıkların, loş ışık ve kahve aromasının yerini deriyle karışık küf kokusuna

bıraktı.

“Bunun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu senatör, ona bir kitap göstererek. Selam yok, sadece bu soru.

Kalın deri kapaktaki kabartmalı altın harflerle başlığı kontrol etti. “Hiç duymadım,” diye itiraf etti.

Senatör Thurman güldü. “Tabii ki hayır. Yüz yaşından büyük ve Fransız. Demek istediğim, cilt hakkında ne düşünüyorsun?” Kitabı ona verdi.

Donald o cildin ağırlığına hayran kaldı. Açtı: Yoğun olmasına rağmen bir hukuk metnine benziyordu, ancak bir diyalog satırı ile diğeri arasındaki kafadaki birçok şey sayesinde bunun bir roman olduğunu anladı. Birkaç sayfa çevirdikten sonra, kıyı boyunca küçük mavi ve altın sicim parçalarıyla birbirine dikilmiş tek tek kağıtların ne kadar ince olduğunu hayranlıkla fark etti. Hala kitaplara tutkusu olan arkadaşları vardı: mobilya nesneleri olarak değil, sadece onları okumak için. Donald elindeki şeyi incelerken onların nostaljik
çılgınlığını anlayabiliyordu.

“Cilt güzel,” dedi parmak uçlarıyla okşayarak. “Güzel bir kitap.” Romanı senatöre geri verdi. “İyi bir kitap böyle mi alınır?” Esas olarak kapağa göre mi?

M

Thurman bir kolunun altına sıkıştırdı ve diğerini raftan aldı. “Üzerinde çalıştığım başka bir proje için sadece bir örnek.” Donald’a döndü ve gözlerini kısarak ona baktı. Bu bakış onu rahatsız etmişti. Av gibi hissetti. “Kız kardeşin nasıl?” senatöre sordu.

Soru onu şaşırttı ve boğazını sıktı.

“Charlotte? O… O iyi, sanırım. O bir göreve geri döndü. Eminim zaten biliyorsundur.”

“Doğru.” Thurman ikinci kitabı geri koydu ve Donald’a verdiklerini tarttı. “Kararından gurur duydum. Bütün ülkeyi gururlandırıyor. “

Donald bir ailenin ülkeyi gururlandırmak için ne kadar ödemesi gerektiğini düşündü.

“Evet,” diye yanıtladı. “Yani, ailemin onu geri almak için sabırsızlandığını biliyorum, ama o buradayken ritimlerimize alışmakta her zaman zorlanır. Sadece… Savaş bitene kadar gerçekten rahatlayabileceğim sanmıyorum. Anlıyor musun? “

“Elbette. Ve belki o zaman bile huzuru bulamaz.”

Donald’ın umduğu cevap bu değildi. Senatörün, kabartmalı, gravürlü ve baskılı karakterlerle süslenmiş başka bir kitabın sırtında parmağını gezdirdiğini izledi. Bakışları boşlukta kayboldu.

“İstersen sana yazabilirim” dedi. “Bazen bir askere, birinden yardım istemekte yanlış bir şey olmadığı söylenmeye ihtiyaç duyar.”

“Bir psikologdan bahsediyorsan, Charlotte gitmez.” Donald, kız kardeşinin psikiyatri seansları sırasında nasıl değiştiğini hatırladı. “Zaten denedik.”

Thurman dudaklarını iki güzel büzüşmeye dönüşene kadar birbirine bastırdı ve endişe yaşının gizli işaretlerini ortaya çıkardı. “Onunla konuşacağım. Gençlerin kibirlerini yeterince iyi bilirim, inan bana. Bir çocukla aynı tavrım vardı. Kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığını düşündüm, hepsini kendi başıma yapabileceğime ikna oldum. ” Donald’a döndü. «Tıp büyük adımlar attı. Artık ona stresle mücadelede yardımcı olabilecek hapları var. “

Donald başını salladı. “Hayır, onları bir süreliğine aldı. Onu çok dikkatsiz hissettirdiler. Ve onu… ”Durdurdu, bunun hakkında konuşmak istemedi. ” Gergin bir tik.”

“Titremeler” demek istedi ama abartılı görünüyordu. Ve senatörün endişesini -ailenin bir parçası olduğu hissini - ne kadar sevse de, kız kardeşinin sorunları hakkında konuşmaktan utanıyordu. Charlotte’un eve en son ne zaman geldiğini, Meksika’da Helen ile çektikleri fotoğraflara bakarken aralarında geçen tartışmayı hatırladı. Kız kardeşine çocukken Cozumel’e ne zaman gittiklerini hatırlayıp hatırlamadığını sormuş ve hiç gitmemesi konusunda ısrar etmişti. Tartışma kavgaya dönüşmüştü. Donald ona yalan söylemiş ve onunkinin hüsran gözyaşları olduğunu söylemişti. Kız kardeşinin hayatının bir kısmı silinmişti ve doktorların

bunu açıklamalarının tek yolu, kesinlikle unutmak istediği bir şey olması gerektiğiydi. Ve bunda yanlış olan neydi?

Thurman elini onun koluna koydu. “Bana güven.” dedi sakince. “Onunla konuşacağım. Neler olduğunu biliyorum. “

Donald başını eğdi. “Elbette. Bu iyi. Bunu takdir ediyorum.” Neredeyse hiçbir işe yaramayacağını ve aslında zararlı olma riskini aldığını ekledi, ama bu jestin nazik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve kız kardeşinin hayran olduğu biri bunu yapardı, aileden biri değil.

“Ayrıca Donny, kız kardeşin insansız hava araçlarına pilotluk yapıyor.” Thurman onu izledi, onu neyin bu kadar endişelendirdiğini anlamak istiyor gibiydi. “Fiziksel olarak tehlikede değil.”

Donald raftaki bir kitabın kenarına dokundu. “Hayır, fiziksel olarak değil.”

Sessiz kaldılar, Donald uzun bir iç çekti. Barın gevezeliği, kahveyi çeviren bir kaşığın şıngırtısı, eski ahşap kapının üzerindeki zilin çınlaması, köpüklü sütün ıslığı ve tıslaması duyuldu.

Charlotte’un ne yaptığının görüntülerini, insansız hava araçlarıyla ve ardından hedefe yönlendirilen füzelerle çekilen video kliplerini görmüştü. Görüntülerin kalitesi şaşırtıcıydı. Şaşkınlıkla gökyüzüne bakan insanları gördünüz, hayatlarının son anlarını gördünüz, kare kare ilerleyip - olaydan sonra - doğru adama vurup vurmadığınızı değerlendirebilirsiniz. Kız kardeşinin ne yaptığını, her gün nelerle uğraşmak zorunda olduğunu biliyordu.

Thurman, hassas bir konuya değindiğini fark etmiş gibi, “Mick ile daha önce konuştum,” dedi. “İkiniz kazıların nasıl ilerlediğini görmek için Atlanta’ya gideceksiniz.”

Donald şimdiki zamana geri döndü. “Elbette. Harika, arazinin nasıl düzenlendiğini görmek faydalı olacak. Projelerime geçen hafta başladım, yavaş yavaş onun belirlediği boyutlara uyum sağladım. Bu yapının ne kadar derin olacağını anlıyorsunuz değil mi?”

“Bu yüzden zaten temeli kazıyorlar. Birkaç hafta içinde dış duvarlar da sızdırıyor olmalıdır. Senatör Thurman omzuna hafifçe vurdu ve kitaplıkların arasındaki koridorda işi bitirdiklerini bildirmek için başıyla onayladı.

“Bir dakika. Zaten kazıyorlar mı?” Donald senatörün yanına yürüdü. “Ben sadece projenin bir taslağını hazırladım. Umarım temeller en son gelir. “

“Bütün kompleks aynı anda inşa edilecek. Şimdilik sadece önceden belirlenmiş boyutları olan dış duvarlar ve temellerle uğraşıyorlar. Her binayı aşağıdan yukarıya dolduracağız, zaten tamamlanmış ve bir vinçle döşenmiş her katı indireceğiz ve ardından ayırma plakalarını ekleyeceğiz. Bu yüzden gidip bir bakmanı istiyorum. Orada plan yapmak bana bir kabus gibi geliyor. On farklı ülkeden yüz ekibim birbirine yakın çalışıyor, inşaat malzemeleri her yere yığılıyor. Aynı anda on yerde olamam, o yüzden gidip nasıl olduğunu görmeni ve rapor vermeni istiyorum. “

Gizli servis ajanına ulaştıklarında, senatör onlara Fransızca başlıklı eski kitabı verdi. Güneş gözlüklü adam başını salladı ve tezgaha doğru yürüdü.

“Sen Atlanta’dayken,” dedi Thurman, “Charlie Rhodes ile tanışmanı istiyorum. Malzemelerin çoğunun teslimatı ile ilgilenir. Bir şeye ihtiyacı var mı bak. “

‘ Charles Rhodes mu? Oklahoma valisi mi? “

“Aynen. Orduda birlikteydik. Konusu açılmışken, seni ve Mick’i bu projenin daha üst seviyelerine taşımak için hareket ediyorum. Komuta ekibinden yaklaşık on üye daha eksik. Öyleyse devam et. Zaten birkaç önemli insan üzerinde harika bir izlenim bıraktı ve Anna, programın öncesinde bitirebileceğinizden emin. Siz ikinizin harika bir takım olduğunuzu söylüyor. “

Donald başını salladı. Gururla kızardığını hissetti ama aynı zamanda yeni sorumlulukların da farkındaydı, zaten çok kısa olan zamanından çalınan daha fazla parça. Helen, bu projeye olan bağlılığının artabileceğini öğrenmekten hoşlanmazdı. Aslında, belki de bu haberi paylaşabileceği tek kişi Mick ve Anna’ydı, bu konuda konuşabileceği tek kişi. Binayla ilgili

herhangi bir ayrıntı için karmaşık yetki prosedürlerinin gerekli olduğu görülüyordu. Nükleer atık korkusu mu, terör saldırısı tehdidi mi, yoksa tüm projenin başarısız olma olasılığı mı olduğunu çözemedi.

Ajan geri döndü ve elinde bir zarfla senatörün yanındaki yerini aldı. Donald'a baktı ve güneş gözlüklerinin delinmez camlarından onu inceliyor gibiydi. Donald ilk kez izleniyormuş gibi hissediyordu.

Thurman elini sıktı ve onu güncel tutmasını tavsiye etti. Bir anda başka bir ajan ortaya çıktı ve senatörün yanında sıraya girdi. Ona kapıdan dışarı kadar eşlik ettiler ve Donald ancak onlar gözden kaybolunca rahatladı.

8

2110
Silo 1

Sipariş Defteri masanın üzerinde açıktı, kavisli sayfalar dayanacak şekilde yapılmış bir kaburgaya dikilmişti.

Troy, Fifty Operasyonunun başkanı olarak ilk resmi eylemi olan prosedürü bir kez daha inceledi ve kurdeleyi kesen adamın övgü aldığı o büyük sahnelerden biri olan bir açılış törenini düşündü. başkalarının sıkı çalışmasından.

Emir'in bir kullanım kılavuzundan çok bir yemek tarifi kitabına benzediğine karar vermişti.

Yazarlar, insan doğasının olası her tuhaflığını göz önünde bulunduran psikiyatristlerdi. Ve psikolojide olduğu gibi veya bilimin insanla ne ilgisi varsa, mantıklı olmayan kısımlar genellikle daha gizli bir amaca hizmet ediyordu.

Troy amacının ne olduğunu merak etti. Rolü ne kadar gerekliydi. Çok farklı bir iş için çalışmıştı, hepsinden değil, yalnızca bir silodan sorumlu olmalıydı. Son dakikada terfi etmişti ve bu, sanki onun yerine herhangi birini koyabilirlermiş gibi, her şeyi çok keyfi gösteriyordu.

Elbette, unvanı çoğunlukla onursal olsa da, belki de sembolik bir anlamı vardı. Belki de başkalarını yönetecek kadar, onlara yönetildikleri yanılsamasını verecek kadar orada değildi.

İki paragraf geri gitti. Gözler her kelimeyi okumuş ama hiçbirini kaydetmemişti. Yeni hayatındaki her şey dikkatini dağıtmasına, çok düşünmesine neden oldu. Her şey - silo planları, görevler ve iş tanımları - optimize etmek için organize edilmişti. Belki de ilgisizlik dahil.

Başını kaldırdığında, Victor'un koridorun karşısındaki psikolojik hizmetler ofisinde masasında yerini aldığını gördü. İçeri girip bu soruları sormak kolay olurdu. Mekanı tasarlayan herhangi bir mimardan daha fazla onlardı. Herkesin içinde bu kadar boş hissettirmeyi nasıl başardıklarını sorabilirdi.

Kadınların ve çocukların dışlanması önemliydi; Troy bundan emindi. Silo 1'deki kadın ve çocuklara sonsuz soğuk verildi, erkekler ise sırayla devam etti. Böylece her türlü ihtiras ortadan kaldırılmış ve birbirleriyle tartışmaları engellenmiştir.

Ve sonra rutin vardı, sıkıcı rutin. Düşüncenin hadım edilmesiydi, sersemlemiş bir şekilde saatine bakan, zaman kartını damgalayan, uyuyana kadar televizyon izleyen, çalar saati iki ya da üç kez susturan ve baştan başlayan bir memurun günlük yavaş tüketimiydi. Ve hafta sonları olmadan daha da kötüydü. İzin günleri yoktu. Altı aylık bir işin ve onlarca yıllık tatilin vardı.

Bunun için Troya, koridorlarda çocukların kahkahalarının, kadınların seslerinin, her şeyin kalbi olan sığınakta eksik olan tutku ve mutluluğun yankılandığı diğer siloları kıskanıyordu. Burada afallamadan, düz ekranlarda döngüsel olarak yansıtılan filmlerin olduğu düzinelerce ortak salondan, düzinelerce bakıştan ve rahat koltuklardan başka bir şey görmedi. Kimse gerçekten uyanık değildi. Kimse gerçekten hayatta değildi. Bunu böyle tasarlamışlardı.

Troy bilgisayarından saati kontrol ettiğinde gitme zamanının geldiğini fark etti. Geride bırakmak için bir gün daha. Vardiya sonunda bir gün daha az. Emrin bir kopyasını aldı, bir masa çekmecesine kilitledi ve holün sonundaki iletişim odasına yürüdü.

İçeri girerken, turuncu tulumlu, kaşlarını çatmış ve kaşlarını çatmış iki radyo istasyonu görevlisi ona bakmak için döndü. Troy kendine hakim olmak için derin bir nefes aldı. Burası bir ofisti. Bir iş yeri. Ve o patrondu. Sadece saçmalıklardan kaçınması gerekiyordu. Kurdele kesmek için oradaydı.

Başmühendis olan Saul kulaklıklarını çıkardı ve onu karşılamak için ayağa kalktı. Troy onu görerek tanıyordu; aynı yönetici kanadında yaşıyorlardı ve zaman zaman spor salonunda buluşuyorlardı. El sıkışırlarken, Saul'un yakışıklı yüzü, içinde Troy'un görmezden gelmeyi öğrendiği daha derin bir anıyı uyandırdı. Belki de uzun uykusundan önce onunla oryantasyonda karşılaşmıştı.

Saul onu, kulaklıklarını çıkarmadan el sallayan turuncu giyinmiş diğer teknisyenle tanıştırdı. İsim bir anda hafızasından silindi. Önemi yoktu. Ona bir kulaklık verdiler, Troy aldı ve ne dediklerini duymak için kulaklığı kulağından uzaklaştırarak boynuna dayadı. Saul kablonun ucundaki gümüş krikoyu buldu ve parmaklarını bir dizi elli numaralı girişin üzerinde gezdirdi. Ekipman ve oda, Troy'a telefon santrallerinin bilgisayar ve otomatik seslerle değiştirilmeden önceki eski fotoğraflarını hatırlattı.

Geçen günlerin zihinsel görüntüsü, hapların neden olduğu endişe ve titremeye karıştı; yüzeyin altında ani bir kıkırdamanın kaynadığını duydu ama kendini kontrol etmeyi başardı. Gelecekteki bir silo başkanının uygunluğunu değerlendirmek üzereyken operasyon şefinin histerik olması iyiye işaret olmazdı.

Ve ona standart sorulan sorması gerekecek," diyordu Saul. Troy'un ihtiyacı olmadığından neredeyse emin olduğu plastik bir kart verdi ama yine de kabul etti. Günün çoğunu bu formu ezberleyerek geçirmişti ve söylediklerinin önemli olmadığına ikna olmuştu. Bir adayın uygunluğunu değerlendirme görevi, en iyi makineler ve bilgisayarlar tarafından, yargılamak zorunda oldukları adamın kulaklıklarına ve mikrofonuna takılan sensörler tarafından yapıldı.

"Tamam. Çağrı geliyor." Saul, yanıp sönen noktalarla dolu bir paneldeki ışığı işaret etti. "Şimdi seni bağlayacağım."

Teknisyen bağlantıyı yaparken Troy kulaklıkları kulaklarının üzerine yerleştirdi. Çizgiyi almadan önce birkaç tiz tril duydu. Diğer uçta birisi derin derin nefes alıyordu. Troy kendi kendine bu genç adamın kesinlikle ondan daha gergin olduğunu tekrarladı. Sonuçta, o soruları cevaplamak zorundayken, o sadece onları sormak zorundaydı.

Elindeki karta baktı, zihni aniden boşaldı, bu senaryo kendisine verildiği için minnettardı.

"İlk adı?" diye sordu genç adama.

"Marcus Dent, efendim."

Çocuğun sesinde sakin bir güven vardı, gururla kabaran bir göğsün sesi. Troy, uzun zaman önce de böyle hissettiğini hatırladı. Sonra Marcus Dent'in içine doğduğu dünyayı, sadece kitaplardan öğreneceği bir mirası düşündü.

Troy okuyarak, "Bana eğitiminden bahset," diye devam etti. Ses tonunu sabit, derin ve otoriter tutmaya çalıştı, bu bilgisayar olsa bile. Saul, çocuğun kulaklığından olumlu veriler aldığını bildirmek için başparmağı ve işaret parmağıyla bir daire çizdi. Troy, kulaklıklarının da benzer ekipmanlarla donatılmış olup olmadığını merak etti. O odada - ya da başka bir odada - onun ne kadar gergin olduğunu bilen biri var mıydı?

"Eh, efendim, BT güvenliğine transfer edilmeden önce Willis Yardımcısı altında Gölge yaptım. Bu bir yıl önce oldu. Altı haftadır Düzeni inceliyorum. Hazır hissediyorum, efendim. "

Gölge . Troy bunun söylendiğini unutmuştu. Sözlük güncellemelerinin olduğu kartı da yanında taşımalıydı.

"Silodaki … ana göreviniz nedir?" Neredeyse "yapı" diyordu.

"Siparişi koruyun efendim."

"Ve her şeyden önce neyi korumak zorundasın?" düz bir sesle sordu. Çok fazla duygu iletilmediğinde verileri okumak daha iyiydi.

"Yaşam ve Miras," dedi Marcus.

Troy bir sonraki soruyu okuyamadı. Beklenmedik gözyaşları gözlerini bulandırdı. Eli titriyordu. Kimse fark etmeden kolunu yana indirdi.

"Ve bizim için çok değerli olanı korumak için ne gerekiyor?" kiliseler. Sesi bir başkasınınkine benziyordu. Gıcırdamamaları için dişlerini gıcırdattı. Onunla ilgili bir sorun vardı. Çok yanlış bir şey.

"Kurban," diye yanıtladı Marcus, kaya gibi sağlam.

Troy görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptı ve Saul ona devam edebileceğini, verilerin sorunsuz geldiğini söylemek için elini kaldırdı. Şimdi çocuğun ilk sorulardaki samimiyetini değerlendirmek için temel parametrelere ihtiyacı vardı.

“Söyle bana Marcus, bir kız arkadaşın var mı?”

Neden bilmiyordu ama aklına ilk gelen buydu. Belki de kadınları dondurmadıkları diğer siloları kıskandığı için kimseyi dondurmadılar. İletişim odasındaki hiç kimse bu soruya şaşırmamıştı, sanki duymamışlar bile. Testin resmi kısmı bitmişti.

Ah, evet efendim, dedi Marcus. Troy çocuğun nefesindeki değişikliği hissetti, vücudunun gevşediğini hayal etti. “Düğün için başvurduk efendim. Sadece cevabı beklememiz gerekiyor. “

“Pekala, daha fazla bekleyeceğinizi sanmıyorum. Onun adı ne?”

“Melanie, efendim. Burada BT’de çalışın. “

“Harika.” Troy gözlerini sildi. Titremeler geçmişti.

Saul, kapatabileceğini söylemek için parmaklarını başının üzerinde yuvarladı. Yeterince veri toplamışlar.

“Marcus Dent,” diye bitirdi Troy, “Dünya Düzeni Operasyonu Elli’ye hoş geldiniz.”

“Teşekkürler bayım.” Çocuğun sesi bir oktav yükselmişti.

Bir duraklama oldu, ardından uzun, tutulan bir nefesin sesi.

“Efendim, size bir soru sorabilir miyim?”

Troy odadaki diğerlerine baktı ve çocuğun henüz üstlendiği rolü düşündü, yeni sorumluluklara terfi etme hissini, o korku, coşku ve şaşkınlık karışımını çok iyi hatırladı.

“Tabii oğlum. Bana da söyle. “Eğer gerçekten patronsa, bazı yeni kurallar koyabileceğini düşündü.

Marcus boğazını temizledi ve Troy, Gölge’nin ve silosunun başının uzak bir odada birlikte oturduğunu, öğretmenin öğrencisini incelediğini hayal etti.

Marcus, “Birkaç yıl önce büyük büyükannemi kaybettim,” diye başladı. “Arada sırada dünya hakkında önceden bir şeyler ağzından kaçırıyordu. Yasadışı bir şey değil, sadece bunamanın yan etkisi. Doktorlara göre, vücudu ilaçlara dirençliydi.

M

Troy , üçüncü nesil kurtulanların geçmişi öğrenmesi fikrinden hoşlanmadı. Marcus’un bazı şeyleri öğrenmesine izin verilebilir, ancak diğerleri verilmez.

“Sorunuz nedir?” kiliseler.

“Edebiyat efendim. Bazılarını okudum -Tabii ki Düzen ve Antlaşma’yı incelemeyi ihmal etmeden- ve bilmem gereken bir şey var. Uzun bir nefes daha. “Miras’ın söylediği her şey doğru mu?”

Troy, dünya tarihini, dikkatle yeniden gözden geçirilmiş bir tarihi içeren büyük kitap koleksiyonunu düşündü. Oryantasyon sırasında ona gösterdikleri deri kaburgaları ve yaldızlı sayfaları, sıra sıra kitaplan zihninde görebiliyordu.
Başını salladı ve gözlerini tekrar silmeye ihtiyacı olduğunu fark etti.

“Evet,” dedi kuru ve kuru bir sesle. “Bu doğru.”

Salonda biri burnunu çekti. Troy, törenin çok uzun sürdüğünü fark etti.

“Hepsi kesinlikle doğru.”

Bununla birlikte, Miras’ta tüm doğru şeylerin yazılmadığını eklemedi. Birçok detay saklanmıştı. Ve hiçbirinin bilmediğinden şüphelendiği başka şeyler de vardı, kitaplardan ve beyinlerden silinen olaylar.

Miras resmi gerçekti, demek istedi, bir nesilden diğerine aktarılan gerçek. Ama yalanın, orada, silo 1 ‘de, insanlığın hayatta kalmasıyla ilgili uyuşturucularla dolu delilerle dolu kapta aktarılan şey olduğunu düşündü .

9

2049
Fulton Country, Georgia

Ekskavatör, egzoz borusundan yükselen kömür renkli bir dumanla gırtlaktan gelen bir ses çıkararak tepeyi ağır ağır

ilerledi. Zirveye ulaştığında, pürüzlü kürekten bir çığ toprak attı ve Donald tepeye tırmanmadığını, onu yarattığını biliyordu.

İnşaat alanının her tarafında, yeni taşınmış diğer tepeler oluşuyordu. Aralarında -düzenli bir labirent çiziyormuş gibi görünen geçici açıklıklarda - büyük kamyonlar hareket ediyor, devasa çukurlardan toprak ve taş taşıyordu.
Donald'ın topografik planlardan bildiği gibi, bu boşluklar bir gün kapanacak ve her tepenin bir diğeriyle buluştuğu yerde yalnızca küçük bir çatlak bırakacaktı.

Mick Webb bir müteahhitin gecikmelerinden şikayet ederken, sürekli büyüyen tepelerden birinin tepesinde, Donald makine balesini izliyordu. Beyaz gömlekleri ve rüzgarın savurduğu kravatlarıyla iki milletvekili, koruyucu miğferleri, deri yüzleri, nasırlı elleri ve soyulmuş parmak eklemleri olan tüm o adamlar arasında yersiz görünüyordu. Yine de o ve Mick, ceketlerini bir kollarının altına sıkıştırmış, Georgia'nın nemli sıcağında yayılan ter, -en azından sözde- bu muazzam kargaşayı yönetiyordu.

Donald Atlanta yönüne bakarken başka bir kazıcı bir parça toprak attı. Yeni tepelerin uçsuz bucaksız açıklığının ötesinde, çıplak ağaç tepelerinin üzerinde eski güney kentinin çelik ve cam kuleleri yükseliyordu. Fulton County'nin seyrek nüfuslu bir köşesinin tamamını yerle bir ettiler. Kazıcıların henüz ulaşmadığı bir alanda bir golf sahasının kalıntıları görüldü.

Ana otoparkın yakınında, birkaç futbol sahası büyüklüğünde bir depolama alanı, Donald'ın düşündüğünden daha fazla, inşaat malzemeleriyle dolu binlerce konteyneri barındırıyordu. Ama artık hükümet projelerinin bu şekilde işlediği, sınırın halkın beklentilerine uygun olduğu ve tek kuralın işleri gereğinden fazla yapmak ya da doğru yapmamak olduğu giderek daha belirgin hale geliyordu. Yapması emredilen çizimler, çılgın oranlara övgüydü ve binası, genel yapının gerekli bir bileşeni bile değildi. Akıl almaz bir şey olursa diye oradaydı.

Donald ve konteyner bölgesi arasında hareketli bir kervan şehri uzanıyordu: bazıları ofis olarak hizmet veriyordu, ancak

çoğu lojmandı. Avludaki binlerce kadın ve erkeğin miğferlerini çıkarabileceği, işten ayrılabileceği ve hak ettiğinden fazla dinlenmenin keyfine varabileceği yer orasıydı.

Birçok karavanda ulusal bayraklar asılıydı, bahçenin işgücü bir Olimpiyat köyü kadar çok etnik gruptan oluşuyordu. Gelecekte, dünyanın dört bir yanından kullanılmış nükleer yakıt çubukları, Fulton County'nin bozulmamış topraklarına gömülecekti. Gezegenin hayatta kalması bu projenin başarısına bağlıydı. Ama görünüşe göre bunu kim organize ettiyse, lojistik komplikasyonları tahmin etmemiş. Donald ve Mick, birçok gecikmenin dil engellerine, birbirleriyle iletişim kuramayan ve sonunda denemeyi bırakan işçi ekiplerine kadar izlenebileceğini öğreniyorlardı. Herkes projenin kendi bölümünde çalıştı, baş aşağı, gerisini görmezden geldi.

Geçici karavan şehrinin yanında Donald ve Mick'in kendilerini buradan sürükledikleri geniş otopark vardı. Tepeden kiraladıkları arabayı gördü, bölgedeki tek sessiz elektrikli araç. Kükreyen kamyonların ve ekskavatörlerin gürültüsünden korkmuşa benziyordu. Araç, Donald'ın şantiye tepesindeki ve Washington'daki Capitol Hill'deki duygularını yansıtıyordu.

"İki ay gecikti." Mick dosyayla koluna vurdu. "Hey, beni duydun mu? İki ayı geride bıraktık ve inşaata henüz altı ay önce başladılar. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Donald, sert ustabaşılardan ayrılırken omuz silkti ve tepeden aşağı otoparka doğru yürüdüler. "Belki de özel sektörde çalışıyormuş gibi davranan yetkilileri seçtikleri için," diye önerdi.

Mick güldü ve omzunu sıvazladı. "Tanrı aşkına Donny, lanet olası bir Cumhuriyetçi gibi konuşuyorsun!"

"Gerçekten mi? Eh, bütün bunlar bizim için çok fazla." Eliyle eteğinden çıktıkları tepelerdeki çöküntüyü, toprağa kazılmış devasa bir çukuru işaret etti. Birkaç beton mikseri ortadaki büyük deliğe beton döküyordu. Yine de diğerleri, davulları sabırsızca dönerek sırada bekledi. Donald, "Bana çizdirdikleri

binanın bu deliklerden birinde yükseleceğinin farkında mısınız?" diye devam etti. Bu seni korkutmuyor mu? Bütün bu para. Bütün bu insanlar. Korkuyorum ve nasıl.

Mick acıyla parmaklarını arkadaşının boynuna soktu. "Sakin ol. Benimle filozof olma. "

"Ciddiyim," dedi Donald. "Milyarlarca vergi mükellefinin doları yeryüzüne inecek ve benim tasarladığım şekli alacak. Daha önce her şey çok… soyut görünüyordu. "

"Tanrı aşkına, bu seninle ya da küçük çizimlerinle ilgili değil." Dosyayı tekrar Donald'a vurdu, sonra konteyner alanını belirtmek için kullandı. Bir toz bulutunun ötesinde, kovboy şapkalı iri bir adam dikkatlerini çekmek için el sallıyordu. "Ayrıca," diye devam etti Mick, otoparktan uzaklaşırlarken, "birinin senin o küçük sığınağını kullanma ihtimali ne kadar?" Bu enerji bağımsızlığı ile ilgilidir. Kömürün ölümünden. Bilirsiniz, sanki bir köşede oturup yangın söndürücüyü nereye koyacağınıza karar veremiyorsunuz diye kafa karıştırırken bizler de çok güzel bir ev yapıyormuşuz gibi…"

'Küçük sığınak mı? Rüzgar bir toz bulutunu kaldırırken Donald ağzını ceketiyle kapattı. "Bu şeyin kaç kat derin olacağını biliyor musun?" Yüzeye koyarsanız, dünyanın en yüksek binası olur. "

Mick güldü. "Uzun sürmedi. Sen tasarladığından beri."

Kovboy şapkalı adam yaklaşmıştı. Kumlu otoparktan geçerken genişçe gülümsedi ve Donald sonunda onu tanıdı. Onu sık sık televizyonda görmüştü: Oklahoma valisi Charles Rhodes'du.

"Senatör Thawman'ın adamları mısınız?"

Adam, şapka, çizme ve tokaya ek olarak, gerçek kovboyun klasik çekişine de sahipti. Sağ elinde bir dosya tutarak ellerini geniş kalçalarına yerleştirdi.

Mick başını salladı. "Evet, efendim. Ben Kongre Üyesi Webb ve bu da Kongre Üyesi Keene."

El sıkıştılar. Sonra sıra Donald'a geldi. "Vali" dedi.

"Eşyalarını teslim ettiler." Adam klasörle birlikte depolama alanını işaret etti. "Yüz konteynerden biraz daha az. Ve daha

fazlası her hafta gelmeli. İkinizden biri buraya bir imza atsın. "

Mick dosyayı aldı. Donald, eski yoldaşına Senatör Thurman hakkında bir soru sorma fırsatını yakaladı.

"Neden bazıları ona Thawman, 'çözülme adamı' diyor?" kiliseler.

Hafif bir esinti sayfaları yuvarlarken Mick paketleme fişini karıştırdı.

"Onun yokluğunda bu takma adın kullanıldığını duydum," diye açıkladı Donald, "ama nedenini sormaya hiç cesaret edemedim."

Mick kağıtlarından başını kaldırıp gülümsedi. "Çünkü savaş zamanında soğukkanlı bir katildi, değil mi?"

Donald yüzünü buruşturdu. Vali Rhodes güldü.

"Bununla alakası yok" dedi. "Doğru, ama bununla hiçbir ilgisi yok." Vali önce birine sonra diğerine baktı.

Mick, acil barınma tesisiyle ilgili sayfayı göstererek dosyayı Donald'a verdi ve malzeme listesini inceledi.

"Kriyojenik tedavi kanunu hakkında bir şey biliyor musunuz?" Vali Rodos sordu. Donald'a bu formları okumadan imzalamasını bekleyen birinin edasıyla bir kalem verdi.

Mick başını salladı ve gözlerini Georgia güneşinden korumak için elini kaldırdı. "Tedavilere karşı mı?" kiliseler.

"Zaten. Ah, elbette, bu hikayenin yazıldığı sırada siz iki velet henüz doğmamıştınız. Senatör Thawman ünlü bir kriyojenik kliniği kapatan yasayı çıkardı. Zenginlerden faydalanarak onları buz küplerine dönüştürmeyi yasa dışı hale getirdi. Önerge Yargıtay'a gitmiş, dörde karşı beş oyla kabul edilmiş ve bir anda beyinden daha fazla paraya sahip on binlerce buz sarkıtları çözülüp daha onurlu bir şekilde gömülmüş, kendilerini kış uykusuna bırakmışlardı. geleceğin doktorları, milyoner kafalarını taktıkları milyoner kıçından çıkarmak için tıbbi bir prosedür keşfedeceklerdi!" Vali kendi şakasına güldü ve Mick de aynısını yaptı.

Donald teslimat kağıtlarındaki bir girişi duraklattı. Dosyayı çevirdi ve valiye gösterdi. "Um, burada iki bin fiber optik

makara yazıyor. Eminim projem kırk tane gerektiriyor. “

“Bir bakayım.” Vali dosyayı aldı ve cebinden başka bir kalem çıkardı. Rahatsız edici rakamın üzerini çizdi ve yanına yeni numarayı yazdı.

“Bekle, maliyetler değişikliği yansıtacak mı?”

Vali, “Maliyetler aynı kalıyor” dedi. “Alt tarafı imzalamanız yeterli.”

“Fakat…”

“Oğlum, işte bu yüzden bir çekiç Pentagon’da ağırlığı kadar altına mal olur. Devletle bu şekilde anlaşıyorlar. Sadece imzala lütfen. “

“Ama bu, ihtiyacımız olan optik fiber miktarının elli katı!” Donald kendine rağmen adını karalayarak şikayet etti. Dosyayı, geri kalan malzemeleri imzalayan Mick’e verdi.

“Sorun yok.” Rhodes kağıtları kaptı ve teşekkür edercesine şapkasının kenarına dokundu. “Eminim onu kullanmanın bir yolunu bulacaklardır.”

“Hey, biliyor musun?” dedi Mick. “O kanunu hatırlıyorum. Hukuk fakültesine. Nedenler vardı, değil mi? Bir grup aile federalleri cinayet suçlamasıyla mahkemeye çıkardı, değil mi? “

Vali gülümseyerek, “Aynen öyle, ama fazla uzaklaşamadılar,” diye yanıtladı. “Öldüğü söylenen birini öldürdüğünü kanıtlamak zor. Bir de Thawman’ın iflas yatırımları vardı. Bunlar gerçek dönüm noktalarıydı. ” Rhodes başparmağını kemere geçirdi ve göğsünü dışarı itti. “Daha derine inmeden ve etik mülahazaları gözden geçirmeden önce bu kriyojenik firmalardan birine bir servet yatırdığı ortaya çıktı. Belki yaşlı Thawman çok para kaybetti, ama sonunda kurtardı. Kıçını Washington’da tutuyordu. Bütün o parayı kaybettiği için bu onu bir tür aziz gibi gösteriyordu. Daha iyi bir savunmayı ancak herkesle birlikte sevgili annesinin fişini çekerek yapabilirdi.”

Mick ve vali güldüler. Donald neyin bu kadar komik olduğunu anlamadı.

“Tamam arkadaşlar kendinize iyi bakın. Güzel Oklahoma eyaleti size birkaç hafta içinde başka bir güzel sevkiyat getirecek. “

“Mükemmel,” dedi Mick, valinin kocaman elini sıkarak.

Donald da peşinden gitti, ardından ikisi arabaya yöneldi. Başlarının üzerinde, mavi güney gökyüzünde, beyaz pamuk şeritler gibi motorların dalgaları, dolup taşan Atlanta Uluslararası Havalimanı’ndan kalkan jetlerin rotasını gösteriyordu. İnşaat sahasının gırtlaktan gelen sesleri azalırken, yüksek güvenlik çitinin dışında nükleer karşıtı protestocuların korosunu duydular. Muhafızın başıyla selamı üzerine Donald ve Mick otopark girişinden içeri girdiler.

“Hey, seni biraz daha erken havaalanına bırakmamın sakıncası var mı?” diye sordu. “Trafiğin önüne geçmek ve Savannah’a gün ışığında varmak istiyorum.”

“Tamam,” Mick alaycı bir gülümsemeyle yanıtladı. “Eminim cesur bir randevudur.”

Donald güldü.

“Elbette dostum. Beni bırak ve karınla iyi vakit geçir.

“Teşekkürler.”

Mick cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı. “Beni seninle kalmaya davet edeceğini umuyordum. Akşam yemeğinde sana katılıp evine uğrayabilirim, böylece eski günlerdeki gibi kulüpleri dolaşabiliriz. “

“Mümkün değil.”

Mick onun başının arkasını okşadı ve sıktı. “Her durumda, mutlu yıldönümleri.”

Arkadaşı onu boynunun arkasından sıkıştırırken Donald yüzünü buruşturdu. “Teşekkürler,” diye yanıtladı. “Helen’e de saygılarını sunmaktan geri kalmayacağım.”

10

2110
Silo 1

Silo 12 bakıma muhtaç hale düştüğü için Troy bir solitaire oyunu oynadı. Bu oyun bir lütuf gibiydi, sinirlerini yatıştırıyordu. Tekrarlama, depresyon dalgalarını haplardan bile daha iyi uzak tuttu. Özel becerilere ihtiyaç duymaması, onu dikkat dağınıklığının ötesine, tam bir zihinsel boşluk alanına götürdü. Bilgisayar desteyi karıştırdığı anda oyuncu kazanmış veya kaybetmiştir. Oyunun geri kalanı sadece öğrenmek içindi.

Bir video oyunu için saçma bir şekilde zayıftı. Kartlar yerine, yalnızca yıldızlarla ve ticari, yüzde işaretleri ve çarpılarla temsil edilen tohumların yer aldığı bir sayı ve harf ızgarası vardı. Hangi kupaların, elmasların veya maçaların olduğunu bilmemek Troy için bir sıkıntıydı. Keyfi olmasına ve önemli olmamasına rağmen, hüsrana uğramış hissediyordu.

Klasörleri karıştırırken tesadüfen oyuna rastlamıştı. Boşluk tuşuyla kartlan nasıl vereceğini ve yönlü dartlarla nasıl düzenleneceğini bulmak için birkaç denemesi gerekti, ancak zaman kaybetmedi. Bölüm başkanlarıyla yaptığı görüşmeler, Merriman'ın gözden geçirmesi gereken notları ve yeniden okuması gereken Emir dışında yapacak bir şeyi yoktu. Ofis banyosunda yığılıp çenesinden sümük akana kadar ağlayacak, sıcak duşun altında oturup titreyecek, hapları yanağına saklayacak ve onları acının çok fazla şiddetlendiği an için saklayacak zamanı vardı. Dozu iki katına çıkardığında bile ilaçların neden daha önce olduğu gibi çalışmadığını merak etmek için.

Belki de birinin onu yaratma zahmetine girmesinin ve daha sonra patronların onu gizli tutmasının gerçek nedeni, o video oyununun kör yetenekleriydi. Troy, vardiyasının sonunda asansöre binerken Merriman'ın yüzünde bunu görmüştü. Kimyasallar sadece en kötü ıstırabı, o tarifsiz acı

hissini silebilirdi. Ama sonra küçük yaralar yüzeye çıktı. Ani üzüntü patlamaları bir yerlerden gelmiş olmalı.

Son kartlar, zihni dolaşırken gerçekleşti. Bilgisayar bir galibiyet için desteyi karıştırdı ve Troy kontrol etmek için kredi aldı. BÜYÜK İŞ kelimesi ekranda parladı! büyük harflerle. Amatör bir video oyunundan bu iltifatı almanın, harika bir iş çıkardığının söylenmesinin garip bir tatmini vardı. Bir tamamlanma duygusu, bugün bir şey başarmış olduğu yanılsaması hissetti.

Ekranda yanıp sönen mesajı bıraktı ve yapacak başka bir şey için ofiste etrafına bakındı. Düzende yapılacak düzeltmeler, diğer siloların başkanları için yazılacak duyurular vardı ve bu iletişimlerin kelime dağarcığının sürekli değişen standartlara uygun olduğundan emin olması gerekiyordu.

O da yanılıyordu, genellikle onlara 'silolar' yerine 'sığınaklar' diyordu. Miras zamanında yaşamış biri için zordu. Eski bir kelime hazinesi, ilaçlara rağmen kaybolmayan dünyayı görmenin eski bir yolu. Diğer silolardaki kadın ve erkekleri, kendi küçük özel dünyalarında doğup ölecek olan, aşık olup aşksız kalabilen, acıları hafızasında tutabilen, algılayabilen, öğrenebilen ve ona göre değişebilen erkekleri ve kadınları kıskanırdı. onlara. Bu insanları, kendi silosunun sonsuz soğuğun filikalarında kalan kadınlarından daha çok kıskanıyordu…

Zaten açık olan kapıyı biri tıklattı. Troy başını kaldırdı ve kapıda, sokağın karşısındaki psikolojik hizmetler ofisinde çalışan Randall'ı gördü. Diğer eliyle solitaire oyununu en aza indirirken içeri girmesi için işaret etti. Meşgul görünmeye çalışarak masasının üzerindeki Düzen'in kopyasını karıştırdı.

"İstediğin inanç raporları bende var." Randall bir dosya salladı.

"Oh iyi. İyi." Troy aldı. Her zaman bu klasörler. Ona burayı inşa eden iki grubu hatırlattılar: eski bir çağda demirlemiş politikacılar ve doktorlar, kağıt belgeler. Ya da belki de kopyalayamayacakları veya yakamayacakları güvenilir verileri gruplandırmıyor musunuz?

“Silo 6’nın başkanı yeni bir ikame seçti ve inceledi. Sunumu resmi hale getirmek için sizinle bir toplantı ayarlamak istiyor. “

“Ah. Tamam.” Troy belgelere göz attı ve her silo için iletişim odası transkriptlerini gördü. Başka bir Başlatma Ayini fikrini beğendi. Zaten yapmış olduğu herhangi bir görev onu daha az korkutuyordu.

“Silo 32’nin nüfus raporu biraz sorunlu.” Randall masanın arkasında ona katıldı ve raporlara göz atmadan önce işaret parmağını yaladı . Troy, solitaire maçının görünmediğinden emin olmak için ekrana baktı. “İzin verilen maksimum seviyeye ulaşacaklar ve oldukça hızlı. Dr. Haines bunun hatalı bir Doğum Kontrol İmplantları grubu olabileceğine inanıyor. 32’nin başı, belli bir Biggers … İşte burada. ” Randall raporu çıkardı. Biggers, implantlı hiçbir kadının hamile kalmadığını savunarak bu teoriyi reddediyor. Piyangoda hile olduğunu veya bilgisayarlarımızda bir sorun olduğunu düşünüyor. “

“Mmm.” Troy raporu aldı ve bir göz attı. Silo 32, dokuz bin nüfusu aşmıştı ve ortalama yaş yirmi civarına düşmüştü. “Yarın sabah için bir görüşme ayarlıyoruz. Hileli piyango şeyini almıyorum. Piyangoya bile sahip olmamalılar, değil mi? Henüz yeterli alana sahip değiller. “

“Bahsettiğim buydu.”

“Ve her bir silonun nüfus hesaplarının hepsi aynı bilgisayar tarafından yönetiliyor.” Troy bunu bir soru olarak formüle etmemeye çalıştı ama gerçekten öyleydi. Hatırlayamadı.

“Evet,” diye onayladı Randall.

“Bu bize yalan söyledikleri anlamına geliyor. Yani, bu bir gecede olan bir şey değil, değil mi? Biggers bunu zaten biliyor olmalı ve eğer uzun süredir biliyorsa, ya ihlalde suç ortağıdır ya da silosunun kontrolünü kaybetmiştir. “

“Aynen öyle.”

“Tamam. Biggers’ın yardımcısı hakkında ne biliyoruz?”

“Gölgesi mi?” Randall tereddüt etti. “Dosyayı kazmalıyım, ama uzun süredir ofiste olduğunu biliyorum. Vardiyamıza

başlamadan önce. “

“Güzel. Onunla sabah konuşurum. Yalnız.”

“Sence Biggers’ı değiştirmeli miyiz?”

Troy sert bir şekilde başını salladı. Emir, açıklanması zor sorunlar konusunda netti: En tepeden başlayın. Açıklamanın bir yalan olduğunu kabul edin. Kurallara saygı göstererek, o ve Randall, sanki bozuk bir makineymiş gibi değiştirilecek bir adam hakkında konuştular.

“Son bir şey…

Koridordaki ayak sesleri cümleyi böldü. Saul korkudan kocaman açılmış gözlerle koşarak içeri girerken Randall ve Troy başlarını kaldırdılar.

“Beyler… “

“Ne oluyor?”

İletişim görevlisi az önce bir sürü hayalet görmüş gibi görünüyordu.

“İletişim odasında size ihtiyacımız var, efendim. Hemen.”

Troy ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı. Randall onu takip etti.

“Neyle ilgili?” diye sordu Troy.

Saul koridordan aşağı koştu. “Silo 12’den efendim.”

Üçü, gücünü kaybetmiş uzun bir ampulü değiştirmekte olan bir adamın yanından geçtiler, büyük plastik kutu cennete açılan açık bir kapı gibi onun üzerinde asılı kaldı. Troy ayak uydurmaya çalışırken kendini nefes nefese buldu.

“Silo 12’ye ne olacak?” diye homurdandı.

Saul ona bakmak için döndü, yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. “Korkarım onları kaybediyoruz efendim.”

“Ne anlamda” kaybetmek “? Artık onlarla iletişim kuramaz mıyız? “

“Hayır. Siloyu kaybediyoruz efendim. Bütün lanet yapı.

11

2049
Savannah, Georgia

Donald peçete tipi değildi ama önündeki peçeteyi açıp kucağına koyarak görgü kurallarına uyuyordu. Masanın etrafındaki diğer yerlerden peçeteler piramit şeklinde katlanarak çatal bıçakların arasında göze çarpıyordu. Lisedeyken Corner Diner'da bez peçete olduğunu hatırlamıyordu. Yıllarca kullanıldıktan sonra çöken o kağıt peçetelikleri kullanmadılar mı? Ve gümüş kapaklı eski tuz mahzenleri de ortadan kaybolmuş, yerini zarafetin diğer sembollerine bırakmıştı. Bir çiçek süslemesinin yanında deniz tuzu olduğunu varsaydığı bir tabak vardı ve eğer biber istiyorsanız, bir adamın gelip tabağınıza öğütmesini beklemek zorundaydınız.

Karısına bundan bahsetmeye başladı, ama onun arkasındaki kabine baktığını gördü. Donald arkasını dönerek sandalyesinin orijinal vinilini gıcırdattı. Helen'le ilk buluşmaları için oturdukları yere yerleşen yaşlı çifte baktı.

Donald, "Yemin ederim bizim için ayırttım," dedi.

Karısı dönüp ona baktı.

"Belki onlara anlattığımda kafaları karışmıştır." Parmağını havada döndürdü. "Ya da telefondayken dayanamadım."

El salladı. "Tatlım, unut gitsin. Evde tost yiyor olsak bile mutlu olurdum. Sadece bir an dikkatim dağıldı. "

Helen, nasıl bir araya getirileceğini, orijinal şekline nasıl geri getirileceğini bulmak için katlanma şeklini inceliyormuş gibi, peçeteyi büyük bir incelikle açtı. Garson aceleyle geldi ve bardaklarına su döktü, beyaz masa örtüsünü damlalarla lekeledi. Bekledikleri için özür diledi ve sonra onları tekrar beklemeleri için orada bıraktı.

"Burası değişti."

"Zaten. O daha yetişkin."

İkisi de aynı anda su aldı. Donald kadehini kadeh kaldırarak kaldırdı. "Baban sokağa çıkma yasağını uzatma hatasına düşeli on beş yıl oldu."

Helen gülümsedi ve bardağını kendisine yaklaştırdı. "Bu yıllardan bir on beş yıl daha," dedi.

Bir yudum aldılar.

Donald, "Burası böyle devam ederse, on beş yıl içinde burada yemek yiyemeyeceğiz" dedi.

Helen güldü. İlk buluşmalarından bu yana çok az şey değişmişti. Ya da belki de değişiklikler çok incelikli olmuştu. Her beş yılda bir restorana gidip tüm haberleri bir kerede fark etmek gibi değildi. Uzak bir kuzenden çok bir kardeşin büyümesini izlemek gibiydi.

"Dönüş uçağı yarın sabah mı?" diye sordu Helen.

"Evet, ama önce Boston'a gideceğim. Senatörle bir görüşmem var.

"Neden Boston?"

Donald omuz silkti. "Bu nano tedavilerden birini geçirmesi gerekiyor. Yanılmıyorsam yaklaşık bir haftadır orada kilitliydi. Yine de işini yapmayı başarıyor…"

"Elbette, kölelerini fazla mesai yapmaya zorlamak…"

"Biz onun köleleri değiliz," diye karşı çıktı Donald, gülerek.

…oraya gidip yüzüğü öpmek ve ona mür hediyesini vermek."

"İşler böyle değil."

"Korkarım kendinize çok fazla şey veriyorsunuz. Boş zamanınızın ne kadarını bu projenize harcıyorsunuz? "

Ona söylemeyi çok istiyordu. Karısına programlarının ne kadar yorucu olduğunu söylemek istiyordu ama nasıl tepki vereceğini biliyordu. "Düşündüğünden daha az çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Bana öyle geliyor ki sadece bundan bahsediyorsun. Artık başka ne yaptığını bile bilmiyorum."

Garson içkilerle dolu bir tepsiyle geldi ve birazdan döneceğini söyledi. Helen menüyü inceledi.

Donald, "Projenin bana düşen kısmını birkaç ay içinde tamamlayacağım" dedi. "O zaman seni daha fazla sıkmayacağım."

"Tatlım, beni sıkmıyorsun. Korkarım o adam senden faydalanıyor. İstediğin bu değildi. Mimar olmamaya karar verdin, unuttun mu? Yoksa evde kalabilirdin. "

"Tatlım, bunu bilmeni istiyorum…" Donald sesini alçalttı. "Üzerinde çalıştığımız proje…"

"Çok önemli, biliyorum. Bana söyledin ve sana inanıyorum. Ve sonra, kendinizden şüphe ettiğiniz anlarda, rolünüzün her halükarda gereksiz olduğunu, asla kullanılmayacağını söylüyorsunuz. "

Donald bu konuşmayı unutmuştu.

"Her şey bittiğinde mutlu olacağım," diye devam etti. "Bana kalırsa bu atıkları mahallemizde de taşıyabilirler. Her şeyi gömebilir, zemini düzleyebilir ve bunun hakkında konuşmayı bırakabilirler. "

Altında başka bir şey vardı. Donald, bölgeden aldığı tüm telefon görüşmelerini ve e-postaları, tüm manşetleri ve kullanılmış yakıt kamyonlarının Atlanta'dan kaçmak için izleyeceği rotayla ilgili yutturmacaları düşündü. Helen bu projeyi ne zaman duysa, muhtemelen onu gerçek işine adamak yerine zamanını boşa harcadığını düşünüyordu. Ya da kocası mimar olmak isterse Savannah'da da kalabileceği söylendi.

Helen boğazını temizledi. "Yani…" Tereddüt etti. "Anna bugün şantiyede miydi?"

Camın kenarından onu izledi ve o anda Donald, Cad-Fac projesini duyunca ve yakıt tükettiğinde karısının gerçekten ne düşündüğünü anladı. Kocası evden çok uzakta olduğu ve onunla çalıştığı için korkuyordu.

"Numara." Kafasını salladı. "Hayır, aslında birbirimizi hiç görmüyoruz. İlgili projeleri gönderiyoruz. Mick ve ben gittik, sadece ikimiz. Malzemelerin ve ekiplerin çoğunu koordine etmesi gerekiyor … "

Garson geldi, önlüğünün cebinden siyah not defterini çıkardı ve kalemin düğmesine bastı. “İçecek bir şeylerle başlamak ister misin?”

Donald, Merlot’tan iki bardak sipariş etti. Helen meze teklifini reddetti.

Garson tezgaha doğru yürürken, Ne zaman adını ansam, dedi, bana Mick’ten bahset. Konuyu değiştirmeyi bırak. “

“Lütfen Helen, bundan kaçınabilir miyiz?” Donald ellerini masada kavuşturdu. “Bu işe başladığımızdan beri onu sadece bir kez gördüm. Onunla tanışmak zorunda kalmamak için ayarlamalar yaptım çünkü seni rahatsız edeceğini biliyordum. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum tatlım. Kesinlikle hiçbir şey. Sana yalvarıyorum. Bu bizim akşamımız. “

“Onunla çalıştığından beri ikinci düşüncelerin oldu mu?”

“Neyle ilgili ikinci düşüncelerin? Bu görevde mi? Yoksa mimar olma konusunda mı?”

“Yukarı… her şey.” Helen, ayırtması gereken diğer kabine baktı.

“Hayır. Kutsal Tanrım, hayır. Tatlım, nasıl böyle bir şey söylersin?”

Garson şarapla döndü. Bileğinin bir hareketiyle defteri açtı ve onlara baktı. “Karar verdik?”

Helen menüyü açtı ve garsondan Donald’a baktı. “Her zamanki gibi alacağım” dedi. Bir zamanlar ızgara peynirli ve kızarmış patatesli basit bir sandviçi işaret etti ve şimdi kızarmış yeşil domates, gravyer, bal sosu ve akçaağaç şurubu ve tartar soslu kibrit çöpü içeriyordu.

“Ve sizin için efendim?”

Donald menüyü okudu. Konuşma kafasını karıştırmıştı, ama kendini çabucak karar vermeye mecbur hissetti.

“Sanırım farklı bir şey deneyeceğim,” diye yanıtladı, kötü bir sözcük seçimiyle.

12

2110
Silo 1

Silo 12 çökmek üzereydi. Troy ve diğer ikisi geldiğinde, iletişim odası birbiriyle örtüşen radyo sinyalleriyle doluydu ve ter kokuyordu. Normalde tek bir operatör tarafından işletilen bir radyo istasyonunun etrafında dört adam toplanmıştı.
Ve görünüşe bakılırsa, tam olarak Truva gibi hissettiler: sudan çıkmış balık gibi paniklediler, kıvrılmaya ve bir yere saklanmaya hazırlardı. Bu onu sakinleştirdi. Panikleri onun gücüydü. Bu saçmalığı sürdürebilirdi. Yapabilirdi.

Adamlardan ikisi her zamanki turuncu tulum yerine pijama giymişlerdi: muhtemelen önceki vardiya onları uyandırmış ve oraya çağırmıştı. Troy, biri onu çağırmaya gelmeden önce silo 12'nin ne kadar süredir bu durumda olduğunu merak etti.

"Haberler?" Saul, kulaklığı kulağına çekmiş yaşlı bir adama sordu.

Adam döndü, kel kafası ışıklarda parlıyordu, alnındaki kırışıklıklar ter içindeydi, beyaz kaşları endişeli bir yüz buruşturmayla kalkmıştı. "Sunucu odasından kimseyle konuşamam" dedi.

Troy, bir hafta önce tanıştığı diğer üç operatörden birine işaret ederek, "12'deki sesi duymamıza izin verin," dedi. Teknisyen kulaklıklarını çıkardı ve bir düğmeyi çevirdi. Koridordaki hoparlörlerden bağırışlar ve çılgın emirlerin uğultusu geliyordu. Diğerleri durup dinlediler.

İçlerinden biri, otuz yaşlarında bir adam, birbiri ardına düzinelerce video izlemeye başladı. Kaos şiddetlendi. Bir çekimde, insanların birbirini itip çarptığı bir sarmal merdiven görülüyordu. Bir kafa kayboldu, biri düştü ve büyük ihtimalle onlar ilerledikçe diğerleri tarafından çiğneniyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış, ağızları kapalı ya da bir çığlıkla fal taşı gibi açılmıştı.

Kumandadaki adam klavyede bir şeyler yazdı. Kalabalığın görüntüsü kayboldu ve yerini kesinlikle hareketsiz kutuların yatıştırıcı bir görüntüsü aldı. Sunucular ve yerdeki ızgara, cevapsız bir aramanın titreyen ışıklarını yansıtıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Troy. Garip bir sakinlik hissetti.

“Hala çözmeye çalışıyoruz efendim.”

Biri eline bir dosya koydu. Koridorda küçük bir grup durmuş onlara doğru bakıyordu. Haber yayılıyordu ve kalabalık toplanmaya başlamıştı. Troy ensesinden bir damla ter aktığını hissetti ama o doğal olmayan sakinlik hâlâ oradaydı, istatistiksel olarak kaçınılmaz bir olaya boyun eğiyordu.

Radyodaki çaresiz bir ses çığlıkları bastırdı, her kelimede panik hissediliyordu: «… giriyorlar. Kahretsin, kapıyı kırmak üzereler. Girebilecekler… ».

İletişim odasındaki herkes kulaklarını dikerek nefesini tuttu, sohbet ve aktivite anında durdu. Troy, panikleyen adamın hangi kapıdan bahsettiğini bildiğinden oldukça emindi. Dekompresyon odasından kafeteryayı ayıran tek bir kapı vardı Daha sağlam yapmaları gerekirdi. Birçok şey daha sağlam olmalıydı.

“… Gidiyorum. Geliyorlar. Vay canına, gelmek üzereler…”

“Milletvekili mi?” diye sordu Troy. Dosyadaki belgeleri karıştırdı. Silo 12’nin BT şefinin güncellemeleriydi. Alarm yok. Son Temizliğin üzerinden iki yıl geçmişti. Korku Endeksi son ölçümlerde 8 olarak sabitlendi . Biraz yüksek ama çok yüksek değil.

“Evet, sanırım o bir vekil,” diye onayladı Saul.

Monitör adam Troy’a döndü. “Efendim, toplu bir göç olacak.”

“Telsizlerini izole ettik, değil mi?”

Saul başını salladı. “Tekrarlayıcıları engelledik. Sadece birbirleriyle konuşabilirler. “

Troy, kapıdan kendilerine bakan meraklı yüzlere dönme dürtüsüne direndi. “İyi” dedi.

Bu durumda öncelik salgını kontrol altına almaktı: komşu hücrelere yayılmasını önlemek. Kanserdi. Kayıplar için ağlamamak, onu çıkarmak gerekliydi.

Radyo çatırdadı: «… Neredeyse içerideyim, neredeyse içerideyim, neredeyse içerideyim…».

Troy isyanı, insanların çıldırdığını, paniği hayal etmeye çalıştı. Emir, müdahale etmeme politikası konusunda netti, ancak orada durup izlemek istemiyordu. Telsiz operatörüne elini uzattı.

Birçoğu dönüp ona baktı. Protokollerle yaşayan insanlar dehşete düştü. Bir duraklamadan sonra ahizeyi ona verdiler. Troy tereddüt etmeden mikrofonu sıkıca kavradı.

“Milletvekili?”

“Hazır mısın? Şerif?”

Kameraman çeşitli klipler arasında gezindi, sonra elini salladı ve monitörlerden birini işaret etti. Ekranın bir köşesinde 72 numaralı kat ve masanın üzerine yığılmış yatan bir adam görülüyordu. Elinde bir silah ve kafasının etrafında bir kan gölü vardı.

“Şerif bu mu?” diye sordu Troy.

Operatör alnını sildi ve başını salladı.

“Şerif? Ne yapmalıyım?”

Troy mikrofonu etkinleştirdi. “Şerif öldü,” diye yardımcıya iletti, sesinin sağlamlığına şaşırdı. Yabancının kaderini düşünürken iletme düğmesini basılı tuttu. O anda, silo sakinlerinin çoğunun yalnız olduklarına inandıklarını anladı Gerçek amaçlarını bilmiyorlardı. Ve şimdi Troy temas kurmuştu, bulutlardan bedensiz bir ses.

Bir atış, yardımcıyı bir kulaklığı tutarken yakaladı, kablo duvardaki bir radyoya doğru dönüyordu. Ekranın köşesinde kat numarasını okuyabilirsiniz: 1.

Troy, daha az belirgin olan çözümün en iyisi olduğunu fark ederek, “Kendini hücreye kilitlemelisin,” dedi. En azından şimdilik. “Gerekli anahtarlara sahip olduğunuzdan emin olun.”

Ekrandaki adamı izledi. İletişim odasındaki ve koridordaki herkes ekrandaki adama baktı.

Yuvarlak kamera görüntüsünde, üst kattaki şerif ofisinin kapısı zar zor görülebiliyordu. Lensin şeklinden dolayı köşeler katlanmış gibi görünüyordu. Kalabalığın ittiği kapının orta kısmı birden içe doğru kıvrıldı. Onu deviriyorlardı. Milletvekili cevap vermedi. Mikrofonu bırakıp masanın arkasına koştu. Anahtarları aldığında, ellerinin titremesi, görüntüdeki pürüzlü görüntülerde bile belirgindi.

Kapının ortasında bir çatlak açıldı. İletişim odasından biri yüzünü buruşturdu. Troy bir istatistik listesi çıkarmak istedi. Çitin diğer tarafında olmak, bir felaket durumunda küçük bir grup insana önderlik edebilmek için, herkesi yönlendirmek için değil, eğitim görmüş ve eğitilmişti.

Belki de bu yüzden bu kadar sakindi. Kendisi olması gereken, içinde yaşayıp ölmesi gereken bir kabusa tanık oluyordu.

Sonunda vekil anahtarları almayı başardı. Odanın karşısına koştu ve çerçeveden kayboldu. Troy, kapı kırılırken hücrenin kilidiyle uğraştığını hayal etti, kızgın bir kalabalık kıymık tahta boşluktan içeri doğru ilerliyordu. Sağlam bir kapıydı, sağlamdı ama yeterince güçlü değildi. Milletvekilinin kaçmayı başardığını söylemek imkansızdı. Umurunda olduğundan değil. Geçiciydi. Her şey geçiciydi. Kapıları açarlarsa, dışarı çıkmayı başarırlarsa vekilin sonu ayaklar altına alınmaktan çok daha beter olurdu.

“Dekompresyon odası açık, efendim. Dışarı çıkmaya çalışıyorlar. “

Troy başını salladı. Sorun muhtemelen BT departmanında başladı, oradan yayıldı. Belki lider oydu ama daha çok onun Gölgesiydi. Sistemi kırmak için gerekli kodlara sahip biri. Bu onların lanetiydi: Sorumlu biri olmalıydı, sırları saklayan biri. Ve herkes buna muktedir değildi. İstatistiksel olarak tahmin edilebilirdi. Troy kendi kendine bunun kaçınılmaz olduğunu, destenin çoktan karıştırıldığını, sonuca daha oyun başlamadan karar verildiğini söyledi.

“Efendim, bir sızıntı var. Dış kapı efendim. “

Troy, “Argonu bırakın,” dedi.

Saul, emri koridorun aşağısındaki kontrol odasına iletti. Dekompresyon odasının görüntüsü beyaz bir sis tarafından bulanıklaştırıldı.

Troy, “Sunucu odasını kilitleyin,” diye ekledi. “Çıkışları kapatın.” Tarikatın o bölümünü ezbere biliyordu. “Yeni bir yedeğimiz olduğundan emin olun, asla bilemezsiniz. Ve onları elektrik şebekemize bağlayın. “

“Evet efendim.”

Salonda yapacak bir işi olanlar diğerlerinden daha az endişeli görünüyorlardı, izlerken ve dinlerken gergin bir şekilde ağırlıklarını bir ayağından diğerine veriyorlardı.

“Dış görüntü nerede?” diye sordu Troy.

Beyaz bulutta itişip kakışan insanların görüntüsünün yerini, çorak bir arazide koşan klostrofobik bir kalabalığın geniş bir çekimi, dizlerinin üzerine düşen, yüzlerini ve boğazlarını pençeleyen insanlar, iç içe rampadan yükselen sis dalgaları aldı.

İletişim odasında kimse kıpırdamadı ya da tek kelime etmedi. Koridorda hafif bir çığlık duyuldu. Troy kimsenin orada durup izlemesine izin vermemeliydi.

“Tamam,” dedi. “Devre dışı bırak.”

Dış görünüm dışarı çıktı. Geri dönmeye çalışan o insanlara bakmanın bir anlamı yoktu, o korkmuş kadın ve erkeklerin tepelerde ölümüne tanık olmak için hiçbir sebep yoktu.

“Neden olduğunu bilmek istiyorum.” Troy orada bulunanların yüzlerini incelemek için döndü. “Bilmek istiyorum ve tekrar olmasını önlemek için ne yapabileceğimizi bilmek istiyorum.” Dosyayı ve mikrofonu istasyonlarındaki adamlara geri verdi. «Şimdilik, diğer siloların başkanlarına iletmeyin. Sorularına cevap bulana kadar. “

Saul elini kaldırdı. “Peki 12’sinde kalanlar?”

“Silo 12’deki insanlarla silo 13’teki insanlar arasındaki tek fark, 12’de büyüyen gelecek nesillerin olmayacağıdır. Başka bir şey değil. Tüm silolardaki herkes er ya da geç ölecek.

Hepimiz öleceğiz, Saul. Biz de. Bugün sıra onlardaydı. Boş monitöre başını salladı ve aşağıda neler olduğunu düşünmemeye çalıştı. Bunun olacağını biliyorduk ve bu son olmayacak. Hadi başkalarına odaklanalım. Bu olaydan bir şeyler öğrenmeye çalışalım. “

Salondaki adamlar başlarını salladılar.

Troy, ilk kez gerçekten bir şeyden sorumlu olduğunu hissederek, “Bu vardiyanın sonuna kadar bireysel raporlar istiyorum,” diye devam etti. “Ve eğer 12 kişilik BT personelinden herhangi birini kurtarmak mümkünse, alabileceğiniz tüm bilgileri almaya çalışın. Kimin, neden ve nasıl olduğunu bilmek istiyorum. “

Yorgun seyircilerin çoğu meşgul görünmeye çalışmadan önce bir an gerildi. Koridorda toplanan seyirciler, gösterinin bittiğini ve liderin onlara doğru yürüdüğünü fark edince dağıldılar.

Patron.

Troy şimdi konumunun tüm kapsamını, sorumluluğun büyük ağırlığını hissediyordu. Ofise dönerken birkaç mırıltı ve sinsi bakışlar fark etti. Erkeklerin daha az önemli işler için minnettar olduğunu, onay ve saygıyı ifade eden başının başını salladı. Troy hepsini geride bıraktı.

Diğerleri kaçmaya çalışacak, diye düşündü. Dikkatli planlamalarına rağmen, mükemmelliğe ulaşmanın bir yolu yoktu. Yapabilecekleri en iyi şey önlem almak, erzak stoklamak ve umutlar başkalarına bağlıyken atılan o karanlık, cansız silindirin yasını tutmamaktı.

Ofisine geri dönen Troy, kapıyı kapattı ve bir an için kapıya yaslandı. Omuzlar hızlı yürüyüşün terinden takım elbisenin kumaşına yapışmıştı. Masaya yaklaşmadan ve elini Emrin nüshasına koymadan önce birkaç derin nefes aldı. Her şeyin yanlış olmasından korkuyordu. Doktorlarla dolu bir oda nasıl olur da herhangi bir olasılık için plan yapabilir? Nesiller geçtikçe, insanlar unutuldukça ve hayatta kalan sonların sesleri azaldıkça gerçekten kolaylaşacak mıydı?

Troy o kadar emin değildi. Planların olduğu duvara, tepelere dağılmış tüm siloları gösteren büyük haritaya, bir zamanlar hizmet ettiği bir ülkenin eski bayrağındaki yıldızlar gibi aralıklı elli daireye baktı.

Güçlü bir titreme tüm vücudunu salladı: omuzları, dirsekleri ve elleri seğirdi. Masanın kenarlarından tutup geçmesini bekledi. En üst çekmeceyi açtı, kırmızı bir keçeli kalem çıkardı ve göğsü hâlâ titriyorken haritaya doğru yürüdü.

Yapmak üzere olduğu şeyin geri dönülmezliği üzerinde durmadan, bu işaretin sonraki tüm turlarda görünür kalacağını düşünmeden, bunun bir tür rutin, yedekleri tarafından da alınan bir eylem olup olmayacağını merak etmeden, çizdi. silo 12'de büyük bir X.

İşaretçi kağıda sertçe bastırırken bir çığlık attı. Neredeyse bir ağlama sesi gibiydi. Troy gözlerini kırpıştırdı, çünkü o büyük kırmızı X'i tamamen odak dışı görmeye başlamıştı ve dizlerinin üzerine düştü. Alnı, göğsü derin hıçkırıklarla sarsılırken çatırdayan eski desenler olan kağıtlara dayanana kadar öne eğildi.

Elleri kucağında, omuzları kabul etmek zorunda kaldığı başka bir görevin ağırlığı altında kamburlaşan Troy, koridordan onu duymamaları için sessizce ağladı.

3

2049
Ryt Hastanesi, Dwayne Tıp Merkezi

Donald Pentagon'u yalnızca bir kez ziyaret etmiş, Beyaz Saray'a iki kez gitmiş, Capitol'e haftada bir düzine kez girip çıkmış, ancak Washington'da gördüğü hiçbir şey onu Ryt's Dwayne Tıp Merkezi'nin güvenlik düzeyine hazırlamamıştı. Uzun ve ayrıntılı kontroller, neredeyse aşırı: Ne de olsa senatörle sadece bir saatlik bir görüşme yapması gerekiyordu.

Nanobiyoteknoloji bölümüne giriş sağlayan vücut tarayıcılarından geçmesine izin vermeden önce, soydular, ona bir çift yeşil pantolon ve bir hastane ceketi verdiler, kan örneği aldılar, gözlerini araştırmak için her türlü sensör ve ışık kullandılar ve - öyle demişlerdi - kızılötesi ışınlarla yüzündeki kılcal damarların desenini elde etmek için.

Sonunda nanobiyoteknoloji koğuşuna girdiğinde, her koridorun ağır bir kapı ve yiğit adamlarla korunduğunu gördü. Siyah takım elbiselerini ve güneş gözlüklerini takmalarına izin verilen Gizli Servis ajanlarını gördüğünde, yaklaştığını anladı. Bir hemşire, paslanmaz çelik kapıların son setine kadar ona eşlik etti. Eşiğin ötesinde nanobiyotik odası vardı.

Donald devasa ekipmana şüpheyle baktı. Buna benzer bir şeyi sadece televizyon dizilerinde görmüştü ve önündeki dizi daha da etkileyici görünüyordu. Ryt'in üst katlarında karaya oturmuş küçük bir denizaltıya benziyordu. Kusursuz dış yüzeyden beyaz ve yuvarlak kablo ve boru demetleri çıktı. Kenarlarda açılan cam pencereler, bir geminin lombozlarını düşündürdü.

"Ve oraya girerken herhangi bir risk almadığımdan emin misin?" hemşireye sordu. "Her zaman bekleyip onu daha sonra görebilirim."

Güldü. Otuz yaşında bile değildi, saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve doğal bir güzelliğe sahipti. "Risk yok," diye temin

etti onu. “Senatörün nano-mekanizmaları vücuduyla etkileşime girmeyecek. Genellikle aynı odada birkaç hastayı tedavi ediyoruz. “

Onu, kilidi açmak için bir düğmeyi çevirdiği makinenin uzak ucuna götürdü. Bir kapak açıldı ve basınç düşürmenin hafif tıslaması duyuldu.

“Her şey bu kadar güvenliyse, duvarlar neden bu kadar kalın?”

Yumuşak bir gülüş. “Merak etme.” Kadın onu ileriye doğru salladı. “Bu kapıyı mühürlediğimde biraz beklemen gerekecek, sonra hafif bir uğultu olacak ve iç kapak açılacak. Açmak için o düğmeyi çevirmeniz yeterli. “

Donald, “Biraz klostrofobim var,” diye itiraf etti.

Kutsal Tanrım, onun nesi vardı? Hala bir yetişkindi. Neden içeri girmek istemediğini söylemedi? Neden kendini zorlamaya izin veriyordu?

“Gidin Bay Keene, lütfen.”

Hemşire elini beline koydu. Onu izleyen genç ve güzel bir kadının psikolojik baskısı, görünmez aletlerle dolu o büyük kapsüle karşı duyduğu utanç verici korkuyu yendi. Vazgeçti ve eğildi, boğazı korkuyla sıkıştı.

Arkasındaki kapı çarparak kapandı ve onu iki kişi için ancak geniş olan kavisli bir odada bıraktı. Kapı pervazlarındaki kilitler tıklandı. İki yanda küçük gümüş sıralar vardı. Donald dik durmaya çalıştı ama başı tavana çarptı.

Öfkeli bir uğultu odayı doldurdu. Hava elektrikle dolu gibiydi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Donald, daha ileri gitmemek için senatörle iç kapıdan iletişim kurmanın bir yolu olan bir dahili telefon aradı. Nefes almak zordu; çıkmak zorunda kaldı. Dış kapıda hiçbir düğme yoktu. Artık hiçbir şeyi kontrol edemiyordu…

İç kilitler tıklanarak açıldı. Donald kapıya koştu ve kulpu denedi. Nefesini tutarak kapağı açtı ve küçük basınç odasından kaçtı ve kapsülün ortasındaki daha büyük olana girdi.

“Donald!” Senatör Thurman başını büyük bir kitaptan kaldırdı. O uzun silindirin çevresini takip eden sıralardan birinde

yatıyordu. Küçük bir masanın üzerinde bir kalem ve bir defter vardı; plastik bir tepside yemek artıkları.

“Merhaba efendim” dedi dudaklarını zar zor ayırarak.

“Orada durma, içeri gir. Aksi takdirde canavarların çıkmasına izin verirsin.

Donald eşiği geçip kapıyı kapattı. “Oğlum, nefes bile alabiliyorsun. İsterlerse derinize girebilirler, ”diye gülümsedi Senatör Thurman.

Donald içini çekti ve titredi. Belki de sadece hayal gücüydü, ama Savannah’daki yaz günlerinde tatarcık ısırıkları gibi teninin her yerinde küçük iğneler hissedebildiğini düşündü.

Senatör, “Onları duyamazsınız,” diye açıkladı. “Hepsi senin zihninde. Seninle benim aramdaki farkı anlıyorlar. “

Donald aşağıya baktı ve kolunu kaşıdığını gördü.

“Otur.” Thurman kendisinin karşısındaki sırayı işaret etti. Ayrıca yeşil hastane pantolonu ve ceketi giymişti ve çenesinde bir peçe sakalı vardı. Donald, kapsülün dibinde duvara bağlı bir duş hortumu olan küçük bir banyo olduğunu fark etti. Thurman çıplak ayaklarını banktan çekti, yarısı boş bir su şişesini aldı ve bir yudum aldı. Donald itaat etti ve oturdu. Sinirli ter, kafa derisini kaşındırdı Sıranın bir ucunda bir yığın katlanmış çarşaf ve birkaç yastık vardı. Koltuk bir ranzaya dönüşebilirdi ama o böyle bir tabutta asla uyuyamayacaktı.

“Beni görmek mi istediniz efendim?” Sesini titretmemek için kendini zor tuttu. Havada metalik bir hava vardı, dilinde nano mekanizmaların tadına baktı.

“Susadın mı?” Senatör, sıranın altındaki küçük bir buzdolabını açtı ve bir şişe su çıkardı.

“Teşekkürler.” Donald aldı ama açmadı, sadece avucundaki serinliğin tadını çıkardı. “Mick, onu en son ayrıntılar hakkında bilgilendirdiğini söyledi.” Bu toplantının ona gereksiz göründüğünü de eklemek isterdi.

Thurman başını salladı. “Aynen. Dün tanıştık. Güvenilir bir çocuk.” Senatör gülümsedi ve başını salladı. “Komik olan ne

biliyor musun? Bu yeni milletvekilleri grubu, muhtemelen birkaç yıl içinde Capitol'e çıkacak en iyi insan grubu."

"Ve komik olan ne?"

Thurman, sanki bu soruyu reddetmek istermiş gibi elini havada salladı. "Bu tedavinin nesini sevdiğimi biliyor musun?"

Neredeyse sonsuza kadar yaşamasını sağlayan nedir? Donald neredeyse kaçıracaktı.

"Sana düşünmen için zaman veriyor. Bir pille çalışan hiçbir şey getiremeyeceğiniz, sadece okunacak birkaç kitap ve hakkında yazacak bir şey getiremeyeceğiniz burada sadece birkaç gün sürer ve gerçekten zihninizi temizler. "

Donald fikrini kendine sakladı. Bu prosedürün onu ne kadar rahatsız ettiğini , bu odada olmaktan ne kadar korktuğunu itiraf etmek istemiyordu . Senatörün vücudunda dolaşan, her bir hücreyi tespit eden ve gerekli onarımları yapan küçük makinelerin fikri onu isyan ettirdi. Görünüşe göre, makineler kapatıldığında idrar kömüre döndü. Donald bu düşünceyle titredi .

"Harika değil mi?" diye sordu Thurman. Derin bir nefes aldı. "Bu sessizlik."

Donald cevap vermedi. Nefesini tekrar tuttuğunu fark etti.

Thurman kucağındaki kitaba baktı, sonra başını kaldırıp Donald'ı inceledi.

"Büyükbabanın bana golf oynamayı öğrettiğini biliyor muydun?"

Donald güldü. "Zaten. İkinizin birlikte resimlerini gördüm." Büyükannesinin eski aile albümlerini karıştırdığını gördü. Dijital fotoğrafları basmak ve onları klasörlere koymak konusunda nostaljik bir takıntısı vardı. Onları daha gerçek kıldığını söyledi.

Senatör, "Sen ve kız kardeşin benim için her zaman aile gibi oldunuz" dedi.

Ani güven onu daha da rahatsız etti. Odanın köşesindeki küçük bir vantilatör havayı dolaştırdı ama Donald hâlâ sıcak

hissediyordu. “Çok takdir ediyorum efendim.”

Thurman, “Seni bu projede istiyorum,” dedi. “Sonuna kadar.”

Donald yutkundu. “Efendim, çok çalışıyorum, sizi temin ederim.”

Thurman elini kaldırdı ve başını salladı. “Hayır, öyle değil…” Elini kucağına atıp kapıya doğru baktı. “Artık hiçbir şeyin saklanamayacağını düşünürdüm. Bu çağda değil. Her şey erişilebilir, anlıyor musun? “Parmaklarını havada salladı. “Lanet olsun, Kongre için koştun, daha önce de yaşadın. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Donald başını salladı. “Evet, açıklamam gereken birkaç şey vardı.”

Senatör ellerini ovuşturdu. “Bir damlanın geçmesine izin vermeden suyu tutmaya çalışmak gibi.”

Donald tekrar başını salladı.

“Bir başkan artık tüm dünyanın haberi olmadan oral seks bile yapamaz.” Donald’ın şaşkın bakışını fark eden Thurman, başını salladı. “Uzun zaman önce oldu. Ama mesele bu değil. Hem Washington’da hem de dünyada ne öğrendiğimi biliyor musun? Filtreleyenler en az önemli damlalardır. Peccadillo’lar. Utanç nedenleri, ölüm kalım meselesi değil. Yabancı bir ülkeyi işgal etmek mi istiyorsunuz? Normandiya çıkarmalarını düşünün. Pearl Harbor’ı veya 11 Eylül’ü düşünün. Bunu tam bir gizlilik içinde yapabilirsiniz. “

“Affedersiniz efendim, ama ne olduğunu anlamıyorum…”

Thurman ellerini salladı ve parmakları havada pençeler gibi kapandı. Donald bir an için ona çenesini kapalı tutmasını söylemeye çalıştığını sandı ama sonra senatör öne eğildi ve sanki bir sivrisinek yakalamış gibi parmak uçlarının hâlâ kapalı olduğunu gösterdi.

“Bak,” dedi ona.

Donald öne eğildi, ama yine de anlamadı. Kafasını salladı. “Hiçbir şey görmüyorum efendim…”

“Aynen öyle. Ve farkına bile varmazsın. O yılanlar tam da bunun üzerinde çalışıyor.” Senatör parmaklarını açtı ve bir an

parmak uçlarına baktı. Üzerine üfledi. “Bu şeyler onarabilir ve onarabilir, ama aynı zamanda yok edebilirler.”

Sonra Donald’a baktı. “İran’a ilk kez neden gittiğimizi biliyor musunuz? Nükleerin bununla hiçbir ilgisi yoktu, sizi temin ederim. Kum tepelerinde kazılmış olan her deliğe süründüm ve o fareler nükleer enerjiden çok daha değerli hazinelerin peşindeydiler. Görünmeden, kendilerini havaya uçurmadan ve herhangi bir tepki vermeden bize nasıl saldıracaklarını keşfetmişlerdi. “

Donald, bunları bilmeye yetkili olduğundan emin değildi.

“İranlılar kendileri için öğrenmediler, bir İsrail projesini ele geçirmeyi başardılar.” Senatör gülümsedi. “Ve hemen yetişmemiz gerekiyordu.”

“Anlamıyorum…”

“Bu böcekler benim DNA’mı tanımaya programlanmış, Donny. Bunu düşün. Atalarınızın kim olduğunu öğrenmek için hiç sınava girdiniz mi? Donald’a benekli bir piçmiş gibi baktı. “Peki bu arada sen nesin?” İskoç?”

‘Belki İrlandalı, efendim. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. ” Umursamadığını kabul etmek istemedi; Thurman’a bunun önemli olduğunu düşündü.

“Eh, bu küçük canavarlar size söyleyebilir. Tabii ki onları mükemmelleştirebilirlerse. Ayrıca hangi klandan geldiğinizi de söyleyebilirler. Ve İranlıların üzerinde çalıştığı şey de bu: göremediğiniz, durduramayacağınız bir silah ve Yahudi olduğunuzu öğrenirse, çeyrek bile olsa…
”Thurman başparmağını boğazına ovuşturdu.

“Bu konuda yanıldığımızı sanıyordum. İran’da hiçbir zaman nanobiyotik teknolojileri bulamadık. “

“Çünkü kendilerini yok etmelerini sağladılar. Belli bir mesafeden. Puf . “

Donald güldü. “Şu komplo teorisyenlerinden biri gibi konuşun…”

Senatör Thurman doğruldu ve başını duvara dayadı. “Donny, bizim gibi konuşuyorlar.”

Donald, senatörün gülmesini bekledi. Ya da bir gülümseme. Ama o kayıtsız kaldı.

“Peki bütün bunların benimle ne ilgisi var?” kiliseler. “Ya da bizim projemizle?”

Thurman gözlerini kapadı, başının arkası hâlâ duvara dayalıydı. “Florida’da neden bu kadar güzel gün doğumu var biliyor musun?”

Donald çığlık atmak istedi. Onu oradan deli gömleğiyle çıkarana kadar kapıyı yumruklamak. Bunun yerine bir yudum su aldı.

Thurman bir gözünü açıp ona baktı.

“Atlantik boyunca Afrika’dan savrulan kum yüzünden.”

Donald başını salladı. Senatörün gitmek istediği yer orasıydı. Aynı alarmı haber kanallarında duymuştu, tıpkı tohumlar ve polenlerin bin yıldır yaptığı gibi, gezegenin etrafında dolaşabilen toksinler ve küçük cihazların hikayesi.

“O yolda, Donny. Eminim. Her yerde gözüm kulağım var. Bizimle burada buluşmanı istedim çünkü senden sonra gelen partide garantili bir yerin olmasını istiyorum. “

“Beyefendi?”

“Sen ve Helen.”

Donald kolunu kaşıdı ve kapıya baktı.

“Şimdilik sadece bir acil durum planı. Her durum için planlar vardır. Başkanın saklanabileceği dağlarda mağaralar ama başka bir şeye ihtiyacımız var. “

Donald, zombilere ve Kontrol ve Önleme Merkezlerine takıntılı Atlanta kongre üyesini düşündü. Senatörün konuşması ona aynı derecede anlamsız geldi.

“Önemli gördüğünüz herhangi bir komisyonda yer almaktan mutluluk duyacağım… “

“Harika.” Senatör kitabı kucağından aldı ve ona verdi. “Oku” dedi.

Donald kapağı kontrol etti. Tanıdıktı ama Fransızca başlığın yerine ORDER vardı. O ağır cildi rastgele bir sayfaya açtı ve taradı.

“Bundan sonra senin Incil’in bu olacak oğlum. Ben savaştayken, Kuran’daki her lanet ayeti ezbere bilen, dizlerine bile varamayan çocuklarla tanıştım. Daha iyisini yapmak zorunda kalacaksın. “

“Ezbere?”

«Elinizden geldiğince. Endişelenme, birkaç yılın var.

Donald şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra kitabı kapattı ve kıyıya baktı. “Güzel. Onlara ihtiyacım olacak.” Bunun maaş artışına mı yoksa bitmeyen bir dizi komite toplantısına mı yol açacağını bilmek istedi. Her şey gülünç görünüyordu ama iki yılda bir yeniden seçilmek isteseydi hayır diyemezdi.

“Mükemmel. Gemiye hoş geldiniz.” Thurman ona uzandı ve elini uzattı. Donald, yaşlı adamın tutuşunu daha az acı verici hale getirmek için avucunu senatörün avucuna dayamaya çalıştı. “Şimdi gidebilirsin.”

“Teşekkürler bayım.”

Ayağa kalktı ve rahat bir nefes verdi. Elinde kitap, basınç odasının kapısına yürüdü.

“Ah, unuttum… Donny?”

“Evet efendim?”

“Birkaç yıl içinde partinin ulusal meclisi var. Erken hareket etmeni ve takvimde işaretlemeni istiyorum. Helen’in de orada olduğundan emin ol. “

Donald kollarında tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Terfi imkanı var mıydı? Ve belki büyük sahnede bir konuşma yaparsın?

“Kesinlikle efendim,” diye yanıtladı, gülümsediğini fark ederek.

“Korkarım o böcekler hakkında sana karşı tamamen dürüst olmadım.”

Donald yutkundu. Yüzündeki gülümseme soldu. Bir eli ambar tekerleğindeydi. Zihni ona yine tuhaf oyunlar oynamaya başladı, yine dilinde o metalik tadı, vücudunun her yerinde bir kaşıntı hissetti.

“Bu küçük canavarlardan bazıları sadece senin için burada.”

Senatör Thurman bir an ona baktı, sonra kahkahayı patlattı.

Donald döndü, topuzu karıştırırken alnını buz gibi bir parıltı gibi kapladı. Ancak basınç odasını tekrar kapattığında, arkasındaki sessizlikte senatörün kahkahasını mühürlediğinde nefes alabildi.

Hava uğuldadı, üzerinde kalan nano-mekanizmaları öldürecek bir statik elektrik patlaması hissetti. Donald bir nefes verdi ve sendeleyerek uzaklaştı.

14

2110
Silo 1

Psikologlar Troy'un ofisinin kapısını kilitlediler ve Troy 12. silodaki raporları karıştırırken yemeklerini orada teslim etmesini sağladılar. Sayfaları güvenli bir şekilde, klavyede ve masanın kenarından uzağa yerleştirmişti; bir gözyaşı düşmüş olsaydı, onları lekeleyemezdi.

Troy nedense gözyaşlarını tutamadı. Ona bu titiz yemek planlamasını dayatmanın yanı sıra, psikiyatristler son iki gündür ilaçlarını kesmişlerdi, böylece o kağıtları doldururken hapların yol açacağı hafıza kaybı riski olmadan ayık kalabiliyordu. Bir termin süresi vardı. Son notlar bir araya getirildiğinde, ona acının üstesinden gelmesi için bir şeyler vereceklerdi.

Ölenlerin, boğulan ve dizlerinin üzerine düşen insanların görüntüleriyle birlikte dışarıdaki manzara, düşüncelerine müdahale etti. Emri veren kendisiydi. En çok da başkasının düğmeye basmasına üzülüyordu.

İlaç olmadan eski hayaletler yeniden ortaya çıkmıştı. Oryantasyon öncesi babasını ve olayları hatırladı. Milyarlarca insanın yok olması onu sadece hafif bir mide ağrısına neden olurken, sendeleyerek ölen birkaç bin silo 12'nin kıvrılıp ölmek istemesine neden olması onu endişelendiriyordu.

Klavyesindeki raporlar, korkunun üstesinden gelmesine izin veren bir Gölge'nin, gözlerinin önünde büyüyen karanlığı göremeyen BT'den sorumlu bir kadının ve dürüst bir güvenlik şefinin hikayesini anlatıyordu. yetersiz seçimler yaptığını söyledi. Pek çok iyi insan, gücü yanlış kişiye emanet etmişti ve hepsi bu masum kararın bedelini ödemişti.

Belgelerin ucunda, video kliplerin şifreli kodları ona uzun zaman önce okuduğu eski bir kitabı hatırlattı; ek açıklamalar benzer bir tarza sahipti.

Jason, 2:17, BT şefinin Gölge videosunun başlığıydı. Troy monitöründen ona baktı. Muhtemelen yirmilerinde bir çocuk, sunucu odasının zemininde sırtı kameraya dönük, kucağında plastik bir tepsiyle oturuyor, yemeğinin üzerine eğiliyordu. Omurganın kemikli çıkıntıları takım elbisenin üzerine küçük gölgeler çiziyordu.

Troy, zamanlamayı kontrol etmek için rapora baktı. O anı kaçırmak istemiyordu.

Videoda Jason'ın sağ dirseği ileri geri hareket ediyordu. Yemek yiyormuş gibi görünüyordu. Anahtar an yakındı. Troy gözlerinin nemlenmeye başladığını hissetse de gözlerini kırpmamaya çalıştı.

Bir ses Jason'ı ürküttü. Genç IT Shadow yana döndü ve aylarca mahrum kaldıktan sonra zayıf, köşeli yüzünün ana hatlarını kısaca ortaya çıkardı. Tepsiyi kaldırdı ve Troy ilk kez kolları sıvamış ve kolundaki koyu, paralel çizgileri gördü. Tepside bıçak kullanılmasını gerektiren hiçbir şey yoktu.

Görüntünün geri kalanı, Jason'ın BT başkanıyla konuştuğunu, ona anaç ve sevgiyle davrandığını, omzunu okşadığını ve dirseğini sıktığını gösterdi. Troy onun sesini hayal etti. Bir ya da iki kez rapor için konuşmuşlardı. Birkaç hafta içinde ayrıca resmi kabul için Jason'dan randevu almaları gerekecekti.

Klip, Jason'ın sunucu odası tabanının altına batması ve bir gölgenin bir Gölgeyi yutmasıyla sona erdi. IT başkanı - silo 12'nin gerçek başkanı - bir eli çenesinde, bir an yalnız kaldı. Çok canlı görünüyordu. Troy ekrana dokunmak, o hayaleti selamlamak ve onu terk ettiği için özür dilemek için çocuksu bir dürtü hissetti.

Ama raporlarda olmayan bir şey fark etti. Kadının kapağa doğru döndüğünü, durakladığını ve sonra tekrar döndüğünü izledi.

Troy, geri dönmek için ara sahnenin altındaki çubuğu kullandı. Kadının Gölgesinin omzunu okşayarak bir şeyler söylediğini gördü ve Jason başını salladı. Sonra endişeli bir ifadeyle dirseğini sıktı ve sorun olmadığına dair güvence verdi.

Genç adam dışarı çıkıp kadın yalnız kaldığında, şüpheler ve korkular onu sardı. Troy emin olamıyordu ama hissedebiliyordu. Kadın karanlığın onu sarmak üzere olduğunu ve bunun onu dağıtmak için bir şans olduğunu biliyordu. Yüzü bir konsantrasyon maskesine dönüştü, sonra daha iyi düşünüp arkasını döndü.

Troy videoyu durdurdu ve zamanı işaretleyerek birkaç not aldı. Psikologlar bulgularını doğrulamalıydı. Belgeleri gözden geçirerek gözden geçirilecek bir şey olup olmadığını merak etti. İyi bir kadın, aynı şeyi yapmaktan, korumak için öldürmekten hoşlanmadığı için öldürülmüştü. Ve bir güvenlik şefi, acısını saklama sanatını öğrenmiş bir canavarı, başkalarını manipüle edebilen ve sadece çıkmak isteyen genç bir adamı serbest bırakmıştı.

Troy kendi sonuçlarını yazdı. Raporda, bir Gölge için riskli bir yaş olduğunu belirtti. Siloyu devralacak olan bu çocuk yirmi yaşın altındaydı, şüphelerle dolu yüzeysel bir gençti. Troy raporunda o yaşta hazır olmanın mümkün olup olmadığını merak etti. Kendisinin terfi ettirdiği ilk BT şefinden, büyük büyükannesinin bunama hastalığından muzdarip olduğu hikayelerini anlattıktan sonra çocuğun kendisine sorduğu sorulardan bahsetti. Bir genci bu gerçeklere maruz bırakmak doğru muydu? Dağılmadan böyle bir darbe alabilecek miydi?

Eklemediği, sadece kendine sorduğu şey, bu göreve her yaşta hazır olup olamayacağınızdı.

Belli iktidar pozisyonları için bir asgari yaş sınırı belirlemek gerektiğini yazdı. Ve bu daha kısa sürelerle sonuçlansa da - ve dolayısıyla Legacy'nin bir parçası olmak için hapse atılmak daha talihsiz bir durum olsa da - bu tür riskleri almaktansa birkaç kez acı verici bir süreçten geçmek yine de tercih edilir miydi?

İlişkinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Deliliği önlemenin bir yolu yoktu. Yeterli sayıda devrim ve seçimden ve iktidar transferlerinden sonra, er ya da geç bir deli dizginleri ele geçirecekti. Kaçınılmazdı. Bu ihtimal önceden tahmin edilmişti. Bütün o siloları bu yüzden inşa etmişlerdi.

Masasından kalktı, kapıya gitti ve avucuyla sertçe vurdu. Ofisin köşesinde bir yazıcı vızıldadı ve dört sayfa tükürdü: kimin az önce öldüğü ve kimin hala ölmekte olduğuyla ilgili raporlar. Troy onları aldı ve çabucak klasöre koydu. O çarşaflardan hayatın ve sıcaklığın kaybolduğunu hissetti. Yakında her yer hava gibi soğuyacaklardı. Masasından bir kalem aldı ve raporun altını imzaladı.

Kapı açılmadan önce bir anahtar kilide tıkladı.

“Zaten bitti?” diye sordu Victor. Kır saçlı psikiyatrist masanın önünde durdu ve anahtarları cebine koyarken şıngırdadı. Elinde küçük bir plastik bardak vardı.

Troy ona dosyayı verdi. “İşaretler oradaydı,” dedi doktora, “ama bu konuda hiçbir şey yapılmadı.”

Victor bir eliyle dosyayı kaptı, diğeriyle plastik bardağı verdi.

Troy birkaç komut yazdı ve görüntünün kopyalarını bilgisayarın belleğinden sildi. Kameralar, bu tür bir sorunu öngörmek ve önlemek için işe yaramazdı. Aynı anda bakılamayacak kadar çok kişi vardı ve tüm nüfusu izlemek için yeterli personel yoktu. Kameralar, felaketten sonra enkazda dolaşmak için kullanıldı.

“İyi görünüyor,” diye yorum yaptı Victor, belgeleri karıştırarak.

Küçük plastik bardak masanın üzerindeydi ve içinde iki hap vardı. Ağrıyı yenmek için dozu biraz daha artırmışlardı.

“Sana su getirmemi ister misin?”

Troy başını salladı. Sonuç. Bardağından başını kaldırıp baktıktan sonra, “Sence ne kadar sürer?” diye sordu. Silo 12’deki onca insan ölmeden önce mi? ‘

Diğeri omuz silkti. “Pek değil sanırım. Bu birkaç gün meselesi. “

Troy başını salladı. Victor, başını arkaya atıp hapları titreyen dudaklarına götürürken onu yakından izledi. Acı tadı dilinde hissetti. Yutuyormuş gibi yaptı.

Senin vardiyanda olduğu için üzgünüm, dedi Victor. “Bu iş için teklif edilmediğini biliyorum.”

Troy yine başını salladı. “Aslında başıma geldiğine sevindim,” diye karşılık verdi bir an sonra. “Bunun bir başkasının başına gelmesini asla istemem.”

Victor elini dosyanın üzerinde gezdirdi. “Raporumda size bir övgüde bulunacağım.”

“Teşekkürler,” dedi Troy. Ama neden teşekkür etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Victor elinde dosyayla ona el salladı ve ara sıra Troy’a göz kulak olabileceği karşıdaki çalışma odasındaki masasına geri dönmek için döndü.

Victor’un arkası ona dönük olarak koridoru geçmesi için geçen kısa sürede, Troy hapları avucunun içine tükürdü. Ardından, monitörü yeniden başlatmak ve bir solitaire oyunu başlatmak için fareyi hareket ettirirken ona gülümsedi.

Öte yandan haplar tükürükte çözünen dış kaplamaya yapışmış haldeydi. Troy unutmaktan bıkmıştı. hatırlamaya karar vermişti.

15

2049
Savannah, Georgia

Donald 17. Otobana fırladı. Gösterge panelinde yerel hız sınırını aştığını gösteren kırmızı bir ışık yanıp söndü. Onu durdurmaları umrunda değildi, para cezası alıp almaması ya da sigorta ücretinin artması umurunda değildi. Her şey ona önemsiz geliyordu. Arabasında yaptığı her şeyi takip eden devreler olduğu fikri, kanındaki nano-mekanizmaların da aynı şeyi yaptığı şüphesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Çıkış rampasından çok hızlı çıktığı için lastikler gıcırdıyordu. Sokak lambaları ön camda yanıp sönerken Berwick Bulvarı'na döndü. Kucağına baktı ve kitabın üzerine altınla kazınmış başlığın geçen ışıkların ritmine göre titreştiğini gördü.

Emir. Emir. Emir.

Endişelenecek kadar, neye bulaştığını merak edecek kadar okumuştu. Helen onu uyarmakla iyi etmiş ve risklerin boyutunu hafife almıştı.

Donald mahallesine dönerken uzun zaman önce bir konuşmayı hatırladı. Karısının ona kaçmaması için yalvardığını, siyasetin onu değiştireceğini, hiçbir şeyi düzeltemeyeceğini ve kesinlikle yıkılmış bir şekilde eve döneceğini söylediğini hatırladı.

Ne kadar haklıydı?

Donald kaldırımın yanına park etti. Helen'in Jeep'i araba yolunun ortasındaydı. Yokluğunda edindiği bir başka alışkanlık, artık orada yaşamadığının, gerçek bir evi olmadığının kanıtıydı. Bavulları bagajda bıraktı ve sadece kitabı ve anahtarları aldı. Hacim zaten yeterince ağırdı.

Verandaya ulaştığında hareket sensörleri ışığı tetikledi. Donald pencerede bir siluet gördü ve çılgınca bir tırmalama duydu. Helen kapıyı açtı ve Karma koşarak çıktı, kuyruğu direğe

çarpıyor, dili dışarı sarkıyordu; uzakta olduğu birkaç hafta içinde epeyce büyümüştü.

Donald çömeldi ve başını okşadı, yanağını yalamasına izin verdi.

“İyi kız” dedi. Mutlu görünmeye çalıştı. Göğsündeki soğuk boşluk, geri döndüğü için onu daha da sıkıştırdı. Onu rahatlatması gereken şey, kendisini daha da kötü hissettirdi. “Merhaba tatlım.” Başını kaldırıp karısına gülümsedi.

“Erkencisin.”

Kollarını boynuna doladı. Karma çömeldi ve kuyruğuyla yeri süpürerek havlamaya başladı. Helen’in öpücüğü kahve gibiydi.

“Daha önce kalkan uçağa bindim.”

Donald mahallenin karanlık sokaklarına bakmak için döndü. Sanki dünyada onu takip etmesi gereken biri varmış gibi.

“Bavulların nerede?”

“Sabah onları alırım. Hadi Karma. İçeri girelim.” Köpeği eşiğin üzerine itti.

“Herşey yolunda?” Helen ona sordu.

Donald mutfağa gitti. Kitabı masaya koydu ve dolaptan bir bardak çıkardı. Bir şişe brendi de çıkardığında karısı ona endişeyle baktı.

“Hazine? Ne olur?”

“Belki hiçbir şey” dedi. “Belki de saçmalık…” Kendine üç parmak likör doldurdu, Helen’e baktı ve biraz isteyip istemediğini sormak için şişeyi kaldırdı. O, başını salladı. “Öte yandan,” diye devam etti Donald, “belki de gerçekten bir şeyler vardır.” Büyük bir yudum aldı. Diğer eli hala şişedeydi.

“Tatlım, tuhafsın. Gel ve otur. Ceketini çıkar. “

Başıyla onayladı ve ceketini çıkarmasına yardım etmesine izin verdi. Kravatını çıkardı, yüzündeki endişeli ifadeyi gördü ve bunun kendisinin bir yansıması olduğunu anladı.

"Her şeyin bitmek üzere olduğunu bilsen ne yapardın?" kiliseler. "Sen ne yapardın?"

"Sonu ne olacak? İkimizin arasında mı demek istiyorsun? Tatlım, ölen var mı? Bana ne olduğunu anlat."

"Hayır, birisi değil. Tüm. Tüm."

Şişeyi kolunun altına sıkıştırdı, kitabı ve bardağı aldı ve oturma odasına gitti. Helen ve Karma onu takip etti. Köpek, daha oraya varmadan kanepede onu bekliyordu, söylediği her şeyden habersiz, sadece paket tekrar tamamlandığı için mutluydu.

"Kötü bir gün geçirmişe benziyorsun," dedi Helen, davranışını haklı çıkarmaya çalışarak.

Donald kanepeye oturdu ve kitabı ve şişeyi sehpanın üzerine koydu. Bardağı Karma'nın meraklı burnundan uzaklaştırdı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye açıkladı.

Helen odanın ortasında kollarını kavuşturmuş duruyordu. "Bu iyi bir haber olurdu." Şaka yaptığını belli etmek için gülümsedi.

Biliyorum, biliyorum, dedi başını sallayarak. Bakışları kitaba takıldı. "Bu projeyle ilgili değil. Ve dürüst olmak gerekirse, senden bir şeyler saklamak hoşuma gidiyor mu sanıyorsun? "

Helen koltuğa oturdu. "Neyle ilgili?" kiliseler.

"Size bir… terfiden bahsetmeme izin verildi. Terfiden çok yeni bir iş. Tam bir görev değil, aslında daha çok Ulusal Muhafızlara askere alınmak gibi. Acil bir durumda."

Helen ona doğru yürüdü ve dizini sıktı. "Sakin ol," diye fısıldadı. Kaşları çatıktı, gölgelerde gizlenen endişe ve kafa karışıklığı.

Donald derin bir nefes aldı. Arabayı çok hızlı sürdüğü için bu konuşma hakkında çok fazla düşünmekten hâlâ sarhoştu. Thurman'la görüşmesinden bu yana geçen haftalarda o kitaptan çok fazla sayfa okumuştu ve bu konuşmada çok fazla şey okumuştu. Gerçekten bir şey tahmin mi ediyordu yoksa sadece dağılıyor muydu bilmiyordu.

“İran’da olup bitenler hakkında ne biliyorsun?” diye sordu kolunu kaşıyarak. “Ya Kore’de?”

Omuz silkti. “İnternetteki manşetleri görüyorum.

“Mmm.” Donald bir yudum brendi aldı, boğazındaki acıyı hissetti, dudaklarını şapırdattı ve rahatlamaya ve vücudunu kaplayan sıcaklığın tadını çıkarmaya çalıştı. “Her şeyi yok etmenin bir yolunu arıyorlar.”

“Kim? Biz mi? Helen sesini yükseltti. “Onları dışarı çıkarmayı düşünüyor muyuz?”

“Dokuzuncu…”

“Bazı şeyleri bilmeye yetkili olduğumdan emin misin?”

“Hayır tatlım,” diye devam etti soruyu görmezden gelerek, “bizi alt etmek için silahlan tasarlayanlar onlar. Durdurulamayan, kendimizi savunamayacağımız silahlar. “

Helen öne eğildi, dirsekleri dizlerinde, parmakları iç içe geçmişti. “Washington’da bulduğun şey bu mu? Kesin bilgi? “

El salladı. «Gizlilikten daha fazlası. Dinle, neden İran’a gittiğimizi biliyorsun…”

“Neden gideceğimizi söylediklerini biliyorum…”

“Saçma değildi,” diye araya girdi Donald. “Şey, belki evet. Belki de hala anlamamışlardı, henüz mükemmelleştirmeyi başaramamışlardı…”

“Tatlım, yavaş ol.”

“Doğru.” Uzun bir nefes daha aldı. Batıda büyük bir dağın, kayanın içinde kaybolan beton bir yolun görüntüsünü, uzun politikacılar ve aileleri içeri yığılırken yeraltı sığınağının kalın kapılarının açık kalmasını düşünüyordu.

“Senatörle birkaç hafta önce tanıştım.” Bardaktaki zencefil renkli sıvıya baktı.

Helen, “Boston’da,” dedi.

“Aynen öyle. Bizim bu özel ekibe katılmamızı istiyor…”

“Sen ve Mick.”

Donald karısına bakmak için döndü. “Hayır… ikimiz.”

“İkimiz?” Helen elini göğsüne koydu. “Bu ne anlama geliyor? Ben ve sen?”

“Beni dinle…”

“Beni kendi sınıflarından birine kaydettin…”

“Tatlım, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.” Bardağı sehpanın üzerine koydu ve kitabı aldı. “Bana bunu okumam için verdi.”

Kaşlarını çattı. “Bu nedir?”

“Bir tür kullanım kılavuzu. Şey, sonra için. Bence.”

Helen sandalyesinden kalktı ve yürüdü. İzinsiz girişe homurdanan Karma’yı hareket ettirdi. Kocasının yanında otururken elini sırtında gezdirdi, gözleri endişeyle parlıyordu.

“Donny, uçakta içtin mi?”

“Numara.” Donald ondan uzaklaştı. “Lütfen beni dinle. Onlara kimin sahip olduğu önemli değil, sadece ne zaman olduğu önemli. Anlamıyorsun, bu küresel bir tehdit. Felaket bir şey. Bu sitede çeşitli olasılıkları okudum … “

“İnternette,” dedi, sesi şüpheyle düzdü.

“Zaten. Dinle. Senatörün izlediği tedaviyi biliyor musun? Bu nano mekanizmalar sentetik yaşam formları. Birinin onları, yayılmamız için bize ihtiyaç duymayan, ev sahibi organizmayı görmezden gelebilecek bir virüse dönüştürdüğünü hayal edin. Belki zaten çoktandırlar. Göğsüne vurdu, şüpheli bir ifadeyle etrafına baktı, derin bir nefes aldı. “Belki de zaten hepimizin içindeler, doğru anı bekleyen minik zamanlamalı devreler…”

“Hazine…”

“Bu proje üzerinde onu gerçeğe dönüştürmek isteyen çok tehlikeli insanlar çalışıyor.” Donald bardağı geri aldı. “Yersiz duramayız ve önce onların saldırmasına izin veremeyiz. Yani yapacağız. “Eli titriyordu. “Aman Tanrım, aşkım, eminim ilk bize vuracağız.”

“Beni korkutuyorsun tatlım.”

“İyi.” Bir yudum daha acı. Şimdi bardağı sabit tutmak için iki eliyle tutuyordu. “Korkmakla iyi ederiz.”

“Dr. Martin’i aramamı ister misin?”

“Kim?” Donald uzaklaşmaya çalıştı ve kanepenin koluna çarptı. ‘Kardeşimin doktoru mu? Psikolog mu? “

Helen ciddi bir şekilde başını salladı.

Parmağını kaldırarak, “Sana söylediklerimi bir düşün,” diye devam etti. “Bu küçük makineler bir gerçek.” Kafasında bir düşünce fırtınası vardı. Gevezelik etmeye devam ederse, onu yalnızca paranoyak olduğuna ikna edecekti. “Dinle. Onları zaten tıpta kullanıyoruz, değil mi?”

Karısı tekrar başını salladı. Küçük de olsa ona bir şans veriyordu. Ama birini aramak istediği belliydi. Annesi, bir doktor, Donald’ın annesi.

“Radyasyonu keşfettiğimiz zamanki gibi, tamam mı? Önce bunun bir tedavi, tıbbi bir buluş olacağını düşündük. X ışınları. Ama sonra insanlar iksir olarak radyum damlaları almaya başladılar … “

“Kendilerini zehirlediler,” diye araya girdi Helen. “İyilik yapmayı düşünüyorum.” Biraz rahatlamış gibiydi. “Bundan mı bahsediyorsun?” Nano mekanizmalar değişip bize karşı mı dönecek? Hala o makineye girdiğin için üzgün müsün? “

“Hayır, hiç de değil. Size ilk önce tıbbi kullanım hakkında nasıl düşündüğümüzden ve sonra atom bombasını nasıl yaptığımızdan bahsediyorum. Aynı durumdayız. Karısının anlamasını umarak durakladı. “Onları da bizim yaptığımıza inanmaya başlıyorum. Nanobiyotik odalarda insanların derisini ve uzuvlarını onaranların tıpatıp aynısı olan küçük makineler. Sadece bunlar sizi parçalamak için kullanılıyor.”

Helin tepki vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Donald kulağa çılgınca geldiğini, konuşmasının her kelimesinin zaten çevrimiçi olduğunu ve kayıp bodrumlardan hiçbir yere yalnız frekanslarda seyahat eden radyo yayınlarında olduğunu fark etti. Senatör haklıydı. Gerçekleri ve yalanları karıştırırsanız, kimse onları ayırt edemez. Sehpasındaki kitap ve hayatta kalan zombiler için bir kılavuz aynı şekilde muamele gördü.

"Sana söylüyorum, ben bir gerçeğim," diye devam etti kendini tutamayarak. "Çoğalabilirler. Görünmez olacaklar. Atıldıklarında hiçbir uyarı olmayacak, sadece rüzgarla uçuşan toz olacaklar, anlıyor musun? Ve üremeye devam edecekler ve bu görünmez savaş etrafımızda patlak verecek ve bizler de hamur haline geleceğiz. "

Helin sessizdi. Donald onun bitirmesini beklediğini fark etti, sonra annesini arayıp ne yapacağını soracaktı. Tıbbi bir görüş için Dr. Martin'i arayacaktı.

İtiraz etmeye başladı, içinde yükselen bir öfke hissetti ve ne söylerse söylesin sadece korkularını doğrulayacağını fark etti.

"Fazlası var?" diye mırıldandı. Gidip telefon görüşmeleri yapmak, mantıklı insanlarla tartışmak için izin istiyordu.

Donald başının döndüğünü hissetti. Güçsüz ve yalnız.

"Partinin ulusal meclisi Atlanta'da yapılacak." Yolculuğun son sonrasında her şeyi yorgunluğuna atmaya çalışarak gözlerini sildi. "Komite henüz açıklamadı ama uçağa binmeden önce Mick ile konuştum." Helen'e döndü. "Senatör ikimizi de orada istiyor, sen ve ben, şimdiden büyük bir şey planlıyor."

"Tabi ki hayatım." Elini onun bacağına koydu ve ona hastasıymış gibi baktı.

"Ve burada daha fazla zaman geçirmeyi isteyeceğim, belki hafta sonları işlerimin bir kısmını evden yapabilirim, projeyi daha yakından takip edebilirim."

"Harika olurdu." Diğer elini onun koluna koydu.

"Birlikte iyi olmamızı istiyorum. Geride bıraktığımız süre için…

"Şşş, tatlım, sorun yok." Ona sarıldı ve tekrar yumuşak bir şekilde susturarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Seni seviyorum" dedi ona.

Gözyaşlarını tekrar sildi.

Helen, "Bunu da atlatacağız," diye ekledi.

Donald başını eğdi. "Biliyorum," diye yanıtladı. "Başaracağımızı biliyorum."

Karma homurdandı ve havada bir şey olduğunu hissederek başını Helen'in kucağına koydu. Donald canavarın boynunu kaşıdı. Gözlerinde yaşlarla karısına baktı. "Yapacağımızı biliyorum," dedi sakinleşmeye çalışarak. "Ama diğerlerine ne olacak?"

16

2110
Silo 1

Troy'un bir doktora görünmesi gerekecekti. Ağız köşelerinde, diş etleri arasında ve yanakların iç kısmında ülserler oluşmuştu. Etinde iki küçük pamuk yumağı varmış gibi hissetti. Sabah hapları ağzında saklı olarak sol tarafında tuttu. Akşam yemeğinde sağdaki. Her iki tarafta damağı ilacın acı tadıyla kurumuştu ama buna katlanmak istiyordu.

Peçetesini yemek zamanlarında nadiren kullanırdı, uzun zaman önce kötü bir alışkanlıktı. Kibarca kucağında açtı ve yemeğini bitirince tekrar tepsiye koydu. Ama şimdi farklı bir rutin izledi. Hızlı bir ısırık, ardından ağzını sildi, yanan kapsülü tükürdü ve damağı için büyük bir yudum su aldı.

En zor kısım, birinin hapı tükürmesini izleyip izlemediğini kontrol etmemekti. Sırtını duvardaki büyük ekrana vererek oturdu, bakışların başını deldiğini hayal etti, ama dümdüz ileriye bakarak yemeğini çiğnemeye devam etti.

Peçeteyi zaman zaman kullanmayı, iki eliyle tutarak temizlemeyi hatırladı. Daima iki elle, ağzın önünden geçirerek: tutarlı olması gerekiyordu. Önündeki adama gülümsedi ve hapın elinden kayıp gitmesine izin vermemeye dikkat etti. Adamın gözleri Truva'dan ekrana yansıtılan dış dünyanın panoramasına kaydı.

Troy arkasını dönmedi. Silonun tepesine olan o çekiciliği, olabildiğince yükseğe çıkma, boğucu derinliklerden kaçma zorunluluğunu hep hissetmişti ama artık dışarıyı görme arzusu duymuyordu. Bir şeyler değişmişti.

Yan masada Hal'i gördü, kel kafayı ve lekeli cildi tanıdı. Yaşlı adamın sırtı ona dönüktü. Troy onun dönüp fark etmesini bekledi ama Hal bir daha etrafına bakmadı.

Troy mısırı bitirdi ve pancarlara saldırdı. Hapı tükürmeyeli yeterince uzun zaman olmuştu, şimdi kafeterya tezgahına bir göz atabilirdi. Tüpler yiyecek verdi; tabaklar tepsilerde şıngırdadı; Victor'un ofisindeki doktorlardan biri, kollarını kavuşturmuş, yüzünde donuk bir gülümsemeyle cam bölmenin arkasında duruyordu. Sıradaki adamları kontrol ediyor ve sürekli masalara bakıyordu. Çünkü? Göz kulak olacak ne vardı? Troy'un bilmesi gerekiyordu. Bunun gibi onlarca acil sorusu vardı. Bazen cevaplar kendiliğinden gelirdi, ama sonra onlara odaklanmaya çalışırsa, hemen uzaklaşırlardı.

Pancarlar iğrençti. Karşıdaki adam tepsiyle ayağa kalkarken sonuncusunu da yedi. Birinin yerini alması uzun sürmedi. Troy komşu masaların sırasına baktı. Çoğu diğer tarafta, yüzü dışa dönük oturuyordu. O ve Hal gibi oturan çok az kişi vardı. Bunu daha önce hiç fark etmemiş olması tuhaftı. Son birkaç haftada, diğer yeteneklerin kaybolmasına rağmen, belirli tekrar eden kalıpları tanımak daha kolaydı.

Bıçağı çiğnenebilir bir konserve et kütlesine daldırdı, bıçak tabağa gıcırdadı ve ne zaman uyuyabileceğini merak etti. Doktorlardan yardım isteyemez, diş etlerini muayene ettirme riskini alamazdı. İlaçlarını almayı bıraktığını öğreneceklerdi. Uykusuzluk korkunçtu. Bazen bir iki dakika uyukluyor ama gerçekten hiç uyumuyordu. Ve somut bir anının yerine yalnızca o donuk ıstırap, o korkunç üzüntü nöbetleri ve bir şeylerin derinden yanlış olduğuna dair kaçınılmaz duygu vardı.

Doktorlardan birinin onu izlediğini fark etti. Tekrar masalara baktı ve adamların yan yana Manzara'ya baktıklarını gördü. Bir süre önce o da sadece oturmak ve ekrandaki gri tepeler tarafından büyülenmek istiyordu. Ama şimdi, bir an onu görür görmez midesi bulandı; Görme onu ağlamak istedi.

Tepsiyi alıp ayağa kalktı, sonra çok dikkat çekici olup olmadığını merak etti. O anda kucağındaki peçete yere düştü ve yerde yuvarlanan bir şeyin sesini duydu.

Bir an kalbi durdu. Peçeteyi almak için eğildi ve hapı arayarak hızla hareket etti. Masadan geriye itilmiş bir sandalyeye çarptı ve kendini spot ışığında hissetti.

Hapı buldu ve peçeteyle aldı, tepsi bir avucunun içinde tehlikeli bir şekilde dengelendi. Kalktı ve kendini topladı. Bir damla ter, ensesinden aşağı akmadan önce başını kaşındırdı. Artık herkes biliyordu.

Troy dönüp çeşmeye doğru yürüdü, ne kameralara ne de doktorlara bakmaya cesareti yoktu. Aklını kaybediyordu. Paranoyaklaşıyordu. Ve vardiyasının bitmesine bir aydan fazla zaman vardı. Geriye kalan tüm iradesini test edecek bir ay.

İzlendiğini hissederken doğal olarak yürümeye çalışmak imkansızdı. Tepsinin bir kenarını fıskiyeye dayadı, pedalı indirdi ve bardağı su jetinin altına koydu. Bu yüzden kalktı: susamıştı. Neredeyse yüksek sesle duyurmak gibi hissetti.

Masaya dönen Troy, diğer iki adamın arasına girdi ve ekranın önüne oturdu. Peçeteyi buruşturdu, kumaşın kıvrımlarında hapı hissetti ve baldırlarının arasına yerleştirdi. Orada durup suyunu yudumladı, herkesin ondan beklediği gibi ekrana döndü. Ama bakmaya cesareti yoktu.

17

2051
Washington DC

De’Angelo restoranının dış tentesindeki iri yağmur damlaları, herhangi bir ritmi takip etmeden davula vuran parmaklara benziyordu. L Caddesi’nde kaldırıma toplanan su birikintileri arasından arabalar vızır vızır geçiyordu ve bir araçla diğeri arasında görülen asfalt siyahtı ve sokak lambalarının ışığında parlıyordu. Donald plastik bir şişe salladı ve eline iki hap attı. İki yıl tedavi. İki yıl kesinlikle kaygısız, muhteşem bir sersemletme.

Etikete baktı ve Charlotte’u düşündü, tarifleri kız kardeşinin adıyla doldurması, ardından hapları ağzına koyup yutması gerekiyordu. Yağmurdan bıkmıştı, karı tercih etti, daha temiz. Kış yine çok sıcak olmuştu.

Restoran kapılarından akan müşteri trafiğinden uzak durarak, cep telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı ve karısının Karma’yı rahatlatması için ısrar etmesini sabırla dinledi.

“Belki senden kaçmaz,” dedi ona. Şişeyi ceketinin cebine geri koydu ve yanındaki kadın her yere su sıçratarak şemsiyeyi karıştırırken bir eliyle cep telefonunu tuttu.

Helen, canavarın anlayamadığı kelimelerle Karma’yı kandırmaya devam etti. Son zamanlarda, Donald ile yaptığı konuşmaların tipik bir örneğiydi. Birbirlerine söyleyecek gerçek bir şeyleri yoktu.

“Ama bugün öğle yemeğinde yapmıyor,” diye ısrar etti Helen.

“Evde, bir yerde yapmadı mı?”

“Dört yaşında.”

Donald bunu unutmuştu. Son zamanlarda, zaman ona bir balonun içinde kilitlenmiş gibi görünüyordu. Uyuşturucudan mı, yoksa aşırı çalışmadan mı olduğunu merak etti. Şimdiye kadar, eğer bir şey… ona tuhaf geliyorsa, bunun her zaman

tedavi yüzünden olduğunu varsayıyordu. Daha önce, hayatın tuhaflıklarından biri olabilirdi; her şey olabilir. Bazı açılardan, suçlanacak yeni ve somut bir şeye sahip olmak daha kötüydü.

Çığlıklar caddede yankılandı. İki evsiz insan yağmurda bir torba kutu için kavga ediyorlardı. Daha fazla şemsiye sallandı ve restorana daha şık elbiseler aktı. Diğerlerini yönetmekle görevli bir şehir kendine bile bakamazdı. Bu şeyler onu düşündürürdü. Ceketinin cebindeki şişkinliği hissetti, yakın zamanda geliştirdiği rahatlatıcı bir tik.

“Zorunda değilsin,” dedi karısı bitkin bir halde.

“Tatlım, üzgünüm, sen çok meşgulken ben buradayım. Ama şimdi gerçekten geri dönmeliyim. En son proje incelemelerini bu geceye kadar bitirmemiz gerekiyor. “

“Hangi noktadasın? Bitirdin mi?”

Büyük tekerlekleri tıslayan yılanlar gibi suyun üzerinde yuvarlanan müşterileri kovalayan bir taksi hattı geçti. Donald, ıslak frenlerin çığlığıyla birinin yavaş yavaş durmasını izledi. Paltosunu kafasına geçirerek aşağı inen adamı tanıyamadı. Mick değildi.

“Evet, temelde bitirdik, burada ve orada sadece birkaç ince ayar eksik. Dış kaplamalar zaten dökülmüş, alt katlar ise… “

“Yani sen ve o birlikte çalışmayı bitirdiysen…”

Donald karısını cep telefonunda daha iyi duyabilmek için trafikten uzaklaştı. ‘Kim, Anna? Tabii ki. Sana açıkladım. Birkaç kez yüz yüze görüştük. Çoğunlukla her şeyi bilgisayar üzerinden yapıyoruz. “

“Ve Mick de orada olacak mı?”

“Aynen.”

Yanından geçen başka bir taksi yavaşladı. Donald döndü, ama araba yoluna devam etti.

“Tamam. Fazla çalışma. Yarın konuşuruz.”

“Yarın görüşürüz. Seni seviyorum.

«Ben de… Ah! Uzun süre dayanan! Aferin, Karma, aferin … “

“Seni yarın ararım…

Ama onu yere bırakmıştı. Donald cebine koymadan önce cep telefonuna baktı, akşamın serinliği ve havanın nemliliği karşısında titredi. Girişin önündeki kalabalığın arasından geçerek içeri girdi.

“Her şey iyi?” Anna ona sordu. Üç yer ayarı olan bir masada oturuyordu. Geniş yakalı kazak bir omzunu açıkta bıraktı. İkinci kadeh şarabı elinde, narin sapından, kenarında hilal şeklinde pembe bir rujla tutuyordu. Kumral saçları bir topuz halinde toplanmıştı, burundaki çiller ince bir makyaj örtüsünün ardında neredeyse görünmezdi. İmkansız olsa da, üniversitedekinden bile daha güzel görünüyordu.

“Evet, her şey iyi.” Donald, eski bir alışkanlığı olan alyansını başparmağıyla çevirdi. “Mick’ten haber var mı?” Cep telefonunu aldı ve mesajlara baktı. Bir tane daha göndermeyi düşündü, ama zaten cevaplanmamış dört tane vardı.

“Henüz değil. Bu sabah Teksas’tan ayrılmadı mı? Belki de uçuş ertelenmiştir.”

Donald, görüşmeye gittiğinde neredeyse boş olan kadehinin yeniden dolu olduğunu gördü. Yanlış bir şey yapmasalar bile Helen’in Anna ile birlikte olduğunu öğrenmekten hoşlanmayacağını biliyordu. Aralarında asla bir şey olmayacaktı.

“Her zaman erteleyebiliriz,” diye önerdi. “Mick’i dışlamak istemiyorum.”

Bardağını bırakıp menüyü inceledi. “Buradayken yemek de yiyebiliriz. Başka bir restoran bulmak için biraz geç. Ve sonra Mick’in lojistiği projemizden bağımsız. Ona malzeme raporunu daha sonra gönderebiliriz. “

Anna yana doğru eğildi ve çantasını karıştırarak kazağının yakasını tehlikeli bir şekilde genişletti. Hemen başını çevirdi, ensesinde bir sıcaklık hissetti. Tableti çıkardı ve ekran canlanırken onu Donald’ın dosyasının üstüne yerleştirdi.

“Alt katlara gelince, bana öyle geliyor ki her şey yolunda.” Ona göstermek için tableti çevirdi. “Tamam vermek istiyorum, böylece sonraki katları düzenlemeye başlayabilirler.”

Donald, mekanik sistemleri düşünerek, “Eh, bu alanların çoğu senin eşyaların,” dedi. “Kararına güveniyorum.”

Tableti aldı, konuşmalarının iş odaklı olmasından memnundu. Anna’nın aklında başka bir şey olabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti. Son iki yıldır birbirlerinin projelerinde iyileştirmeler öneren e-posta alışverişinde bulunuyorlardı ve hiçbir zaman uygunsuz bir şey olmamıştı. Çevreden, müzikten ve beyaz masa örtülerinden etkilenmesine izin vermek zorunda değildi.

“Maalesef hoşlanmayacağınız bir son dakika değişikliği var” dedi. “Merkezi kuyunun biraz değiştirilmesi gerekiyor. Ama yine de aynı genel projeyle çalışabileceğimize inanıyorum. Çeşitli katlar üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktır.

Donald, farkı görene kadar bu tanıdık dosyaları taradı. Acil durum merdivenleri, kuyunun ortasına taşınmıştı, şimdi daha küçük görünüyordu çünkü doldurdukları tüm ekipman artık yoktu. Şimdi sadece boş alan vardı, diskler, ortasındaki o delik ile donutlara dönüşmüştü. Tabletten başını kaldırdı ve garsonun geldiğini gördü.

“Asansör yok mu?” Doğru anladığından emin olmak istiyordu. Biraz su istedi ve ne sipariş edeceğini seçmek için hala biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Garson hafifçe eğildi ve uzaklaştı. Anna peçeteyi masaya koydu ve bir sonraki sandalyeye geçti.

“Komite onu ortadan kaldırmak için zorlayıcı nedenler olduğunu söyledi.”

“Tıbbi komite mi?” Donald içini çekti. Önerilerine burnunu sokan ama karşı çıkmaktan vazgeçen insanlardan bıkmıştı. Hiçbir faydası olmadı. “Bu korkuluklardan düşüp boyunlarını kırma riskini göze alan insanları düşünmediler mi?”

Anna güldü. “Biliyorsun, bu tür bir ilaç yapmıyorlar. Sadece birileri orada birkaç hafta mahsur kalırsa duygusal olarak neler olabileceğini düşünürler. Projenin daha basit olmasını istiyorlar. Daha açık. “

“Daha açık.” Donald kıkırdadı ve bir kadeh şarap aldı. “Ve ‘birkaç hafta orada mahsur kalmak’ derken ne demek

istiyorlar?”

Anna omuz silkti. “Sen memursun. Bu hükümet saçmalıkları hakkında benden daha çok şey bilmelisin. Ben sadece bir danışmanım, boruları tamir etmek için para aldım. “

Anna şarabı bitirdi ve garson suyla geldi ve siparişleri aldı. Anna, bir soruyu gizleyen tanıdık bir hareketle kaşlarını kaldırdı: “Hazır mısın?” Donald menüye bakarken bunun eskiden çok daha fazla anlamı olduğunu düşündü.

“Beni seçmeye ne dersin?” dedi sonunda vazgeçerek.

Anna sipariş verdi ve garson isteklerini yazdı.

“Yani şimdi tek bir merdiven istiyorlar, ha?” Donald, böyle bir şey için gerekli olan betonu buldu ve sonra metal bir spiral tasarım düşündü. Daha sağlam ve daha ucuz. “Asansörü tutabiliriz, değil mi? Neden bir kenara alıp
buraya koymuyoruz? “

Tablette gösterdi.

“Hayır. Asansör yok. Her şeyi sade ve açık bırakıyoruz. Böyle istiyorlar.”

Bundan hoşlanmadı. O yapı kullanılmadan kalsa bile, onu doğru şekilde inşa etmeleri gerekiyordu. Aksi halde neden rahatsız? İçeride saklayacakları malzemelerin kısmi bir listesini görmüştü. Prefabrik bölümler vinçle indirilmeden önce onları çeşitli katlara yerleştirmeyi planlamadıkları sürece, onları merdivenlerden yukarı sürüklemek imkansız görünüyordu. Ama bu çoğunlukla Mick’in bölümüydü. Arkadaşının o sırada orada olmadığına pişman olmasının birçok nedeninden biri.

“Biliyorsun, bu yüzden mimarlıkla işim bitti.” Tasarımlar arasında gezindi ve tasarımlarının değiştirildiği tüm yerleri gördü. “Aldığım ilk kursu hatırlıyorum. İmkansız veya kesinlikle aptalca isteklerde bulunan sahte müşterilerle tanışmak zorunda kaldık. Ya da her ikisi de. İşte o zaman bu iş için yaratılmadığımı anladım. “

“Ve siyasete döndün.” Anna güldü.

“Zaten. Haklısın.” Donald ironiyi yakalayarak gülümsedi. “Ama öte yandan, baban için işe yaradı.”

“Babam başka ne yapacağını bilmediği için siyasete girdi. Ordudan ayrıldıktan sonra bir dizi iflas eden işte çok fazla para kaybetti ve bu yüzden ülkeye başka bir şekilde hizmet etmeye karar verdi. Anna uzun bir süre onu inceledi. “Bu onun mirası.” Öne eğildi ve dirseklerini masaya dayadı, bir parmağını zarifçe tablete büktü. “Bu, herkesin asla olmayacağını söylediği şeylerden biri ve gerçeğe dönüştürüyor.”

Donald tableti yere koydu ve koltuğuna yaslandı. “Baban da bana bunu söyleyip duruyor. Bu projenin bizim mirasımız olduğunu. En büyük başarım üzerinde çalışmak için kendimi çok genç hissettiğimi söyledim. “

Anna gülümsedi. İkisi de şaraptan bir yudum aldı. Ekmek sepeti geldi ama ikisi de bir dilim almadı.

“Vasiyet ve mirastan bahsetmişken,” diye sordu, “Senin ve Helen’in çocuk sahibi olmamanızın özel bir nedeni var mı?”

Donald bardağı masaya geri koydu. Anna şişeyi kaldırdı ama elini sallayarak durdurdu. “Onları istemediğimizden değil. İkimiz de doğrudan üniversiteden işe gittik, biliyor musun? Birbirimize anlatmaya devam ettik…”

“Bu dünyada her zaman senin olduğunu, değil mi? Ne bekleyebilirsin. Ki acelesi yoktu. “

“Hayır. Öyle değil mi…” Parmak uçlarını masanın üzerinde gezdirdi ve pürüzsüz, pahalı kumaşın aşağıdaki diğer masa örtüsüne kaydığını hissetti. Yemekten sonra, mekandan ayrıldıktan sonra Donald, dış tabakanın katlanıp alınacağını düşündü. kırıntıları uzaklaştırdı, alttaki tabakayı ortaya çıkardı.Deri gelince.Ya da nesiller boyu.Şaraptan bir yudum aldı, tanen dudaklarını uyuşturdu.

“Bence tam olarak bu,” diye ısrar etti Anna. “Her nesil tetiği çekmeden önce daha uzun ve daha uzun süre bekler. Annem beni doğurduğunda neredeyse kırk yaşındaydı ve şimdi daha sık görülüyor. Asi bir kilidi kulağının arkasına sıkıştırdı. “Belki hepimiz ölmeyen ilk nesil olabileceğimize inanıyoruz,”

diye devam etti, “ki sonsuza kadar yaşayacak.” Kaşlarını kaldırdı. “Şimdiye kadar ölmeyi umuyoruz. sanki bizim hakkımızmış gibi yüz otuz yıla, belki de daha fazlasına ulaşmak. İşte benim teorim… ”Ona doğru eğildi. Donald, konuşmanın aldığı dönüşten zaten rahatsızdı. “Çocuklar bir zamanlar mirasımızdı, değil mi? ölümü kandırma, küçük parçalarımızı aktarma şansı. Ama şimdi sadece kendimizi geçebilmeyi umuyoruz.”

“Klonlamadan mı bahsediyorsun? Bu yüzden yasadışı.”

“Klonlamadan bahsetmiyorum… Ayrıca, yasadışı olsa bile, insanların bunu yaptığını ikimiz de biliyoruz.” Şarabını yudumladı ve karşılarındaki bir stantta bir aileye başını salladı. “Bak. Babamdan her şeyi aldı.”

Donald onun bakışlarını takip etti ve çocuğa baktı, bunun sadece bir örnek olduğunu fark etti.

“Peki babam hakkında konuşmak istiyor muyuz?” diye sordu. “Bütün bu nanobiyotik tedaviler ve kök hücrelerle, sonsuza kadar yaşayacağına ikna oldu. Yıllar önce kış uykusu için bir şirketten çok fazla hisse aldığını biliyor muydunuz? “

Donald güldü. “Onu duydum. Ayrıca pek iyi gitmediğini de hissettim. Yıllardır bir sonuç almaya çalışıyorlar…”

“Ve gittikçe yaklaşıyorlar. Dondurularak zarar görmüş hücreleri tekrar ayağa kaldırmanın tek bir yolu vardı ve artık o kadar da zor görünmüyor, değil mi? “

“Umarım bu şeyleri isteyenler istediklerini elde ederler, ama bizim hakkımızda yanılıyorsun. Helen ve ben her zaman çocuk sahibi olmaktan bahsederiz. İlk kez ellili yaşlarında olan insanlar tanıyorum. Zaman var.”

“Mmm.” Anna bardakta kalan son damlaları içti ve şişeyi kaldırdı. “Buna inanıyorsun. Herkes bol zamanları olduğunu düşünüyor. Soğuk gri gözlerle ona baktı. “Ama kimse tam olarak ne kadar kaldıklarını merak etmeyi bırakmıyor.”

Yemekten sonra tentenin altında Anna’nın şoförünü beklediler. Donald, ofise geri dönmesi gerektiğini ve bir taksiye bineceğini söyleyerek yolculuğu reddetti. Yağmurun kumaşa vuran sesi değişmiş, daha kasvetli hale gelmişti.

Anna’nın siyah bir Lincoln arabası, Donald’ın cep telefonunun titremeye başladığı anda geldi. Ona sarılıp yanağından öptüğünde ceketinin cebini karıştırdı. Soğuk havaya rağmen, Donald bir sıcaklık dalgası hissetti; telefonda Mick olduğunu gördü ve cevapladı.

“Az önce indin mi?” ona sordu.

Bir mola.

“İndi mi?” Mick kafası karışmış görünüyordu. Arka planda sesler duyulabiliyordu.

Şoför, Anna’ya kapıyı açmak için Lincoln’ün etrafından dolandı.

Mick, “Gece uçuşu yaptım,” dedi. “Bu sabah erken geldim. Sinemadan yeni çıktım ve mesajlarınızı gördüm. Ne oldu?”

Anna döndü ve el salladı. Donald karşılık verdi.

“Sinemadan mı çıktın? De’Angelo’daki bir toplantıyı yeni bitirdik. Kaçırdın. Anna sana haber vermek için iki ya da üç e-posta yazdığını söyledi.”

Kadın bacaklarını çekerken arabaya baktı. Kırmızı topukluları zar zor gördü, sonra sürücü kapıyı kapattı. Yağmur damlaları karartılmış camda küçük mücevherler gibi görünüyordu.

“Ah, fark etmedim. Belki de önemsiz postaya düştüler. Ciddi bir şey yok, beni bilgilendireceksin. Her neyse, az önce çılgın bir film izledim. Eğer sen ve ben tekrar yapsaydık, seni esrar içmeye zorlardım ve sonra birlikte gece yarısı gösterisine giderdim. taş oldum…”

Donald, arabaya binmek ve yağmurdan korunmak için sürücünün arabanın etrafında koşturmasını izledi. Anna’nın yanındaki pencere aşağı yuvarlandı. Son bir veda, ardından araba trafiğe çıktı.

“Evet, o günler çok geride kaldı, dostum,” diye yanıtladı Donald dalgın dalgın.

Uzakta gök gürültüsü gürledi. Bir şemsiye açıldı, bir adam kendini fırtınaya hazırladı.

“Ayrıca,” diye ekledi Donald, “bazı şeylerin geçmişte kalması en iyisidir. Olmaları gereken yerde. “

18

2110
Silo 1

Spor salonunun on ikinci ter kokusu, yakın zamanda oraya biri gelmiş olmalı. Bir köşede demir ağırlıklar vardı, gidonlara hala monte edilmiş elli kiloluk demir disklerin üstünde, göğüs sırasının çubuğunun üzerinde bir havlu kaldı.

Troy, egzersiz bisikletinin yan tarafındaki son cıvatayı sökerken karışıklığı izledi. Plastik kapak gevşediğinde, somunlar ve contalar düştü ve yerden sekti. Troy onları yerden aldı ve düzgün bir yığın halinde topladı. Bisikletin içine baktı ve büyük bir dişli çark gördü.

Onu çalıştıran zincir dişlinin ekseni etrafında sallanıyordu. Troy onu görünce çok şaşırdı, izleri bulacağından emindi. Zincir çok kırılgan görünüyordu. Ne kadar sürmesi gerektiğini düşünürsek kötü bir seçim. Aslında, o bisikletin elli yaşın üzerinde olduğunu ve hala yüzyıllarca çalışması gerektiğini düşünmek garipti.

Alnını sildi. Bisiklet bozulmadan önce gösterdiği çabadan dolayı terlemeye devam etti. Jones'un ödünç verdiği alet kutusunu karıştırdı, düz uçlu tornavidayı buldu ve zinciri dişliye takmaya başladı.

Dişliler üzerinde zincirler. Dişliler üzerinde zincirler. Kendi kendine güldü. İş böyle değil miydi?

"Pardon efendim?"

Troy döndü ve bir hafta daha baş makinist olan Jones'u spor salonunun kapısında dikildiğini gördü.

"Neredeyse bitirdim," dedi ona. "Aletlere ihtiyacın var mı?"

"Hayır efendim. Dr. Henson seni arıyor. " Büyük bir radyo vericisini tuttuğu bir elini kaldırdı.

Troy alet kutusundan eski bir bez aldı ve parmaklarındaki yağı sildi. Pratik işler yapmak, kirlenmek ona iyi bir his veriyordu.

Aynada ağızdaki yaraları kontrol etmekten ya da ofiste ya da dairesinde oturup bir kez daha ağlama nöbetini beklemekten başka bir şey, hoş bir oyalamaydı.

Egzersiz bisikletinden uzaklaştı ve Jones'un radyosunu aldı. O yaşlı adam için bir kıskançlık dalgası hissetti. Sabah uyanmak, dizleri yamalı tulumlardan birini giymek, paslı alet kutusunu açmak ve bazı onarımlar yapmak isterdi. Orada durup çok daha büyük bir şeyin kırılmasını beklemek zorunda olmayan herhangi bir şey.

Radyonun yanındaki düğmeye bastı ve ağzına götürdü.

"Ben Troy'um" dedi.

Bu cümle ona garip geldi. Birkaç haftadır kendi adını söylemekten ya da duymaktan hoşlanmamıştı. Dr. Henson ve psikiyatristlerin bu konuda ne diyeceğini merak etti.

Radyo cızırdadı. "Beyefendi? Rahatsız ettiğim için özür dilerim…"

"Merak etme. Ne oldu?" Troy egzersiz bisikletine geri döndü ve havluyu gidondan aldı. Alnını sildi ve Jones'un demonte bisiklete ve etrafa saçılan aletlere bir tür şehvetle baktığını gördü. Sonra adam izin ister gibi kaşlarını kaldırdı ve elini sallayarak kadına verdi.

Dr. Henson, "Ofisimizde tedaviye yanıt vermeyen bir beyefendi var," dedi. "Görünüşe göre sonsuz soğuğa başvurmamız gerekecek. İzin belgesinde imzana ihtiyacım var. "

Jones kaşlarını çatarak gözlerini bisikletten ayırdı. Troy havluyla ensesini ovuşturdu. Merriman'ın ona bu önlemlere dikkat etmesini söylediği zamanı hatırladı. Kendi vardiyalarını almaktansa uyumayı tercih eden birçok insan vardı.

"Emin misin?" kiliseler.

"Her şeyi denedik. Onu tutuklamak zorunda kaldılar. Güvenlik görevlileri onu şu anda ekspres asansörle indiriyor. Bize ulaşabilir misiniz? Onu huzura kavuşturmak istiyorsak belgeleri imzalaması gerekecek. "

“Tabi tabi.” Troy havluyu yüzüne sildi, deterjan kokusu odadaki ter kokusunu ve açık egzersiz bisikletinden gelen yağı bastırdı. Jones, büyük ellerindeki pedallardan birini aldı ve tam bir dönüş yaptı. Zincir tekrar dişlinin etrafındaydı, egzersiz bisikleti tekrar çalışmaya başladı.

“Haklı olacağım,” dedi Troy, telsizi tamirciye geri vermeden önce. Bazı şeyleri düzeltmek güzeldi. Diğerleri yapmaz.

Troy geldiğinde ekspres asansör çoktan geçmişti; katların hızla aşağıya doğru aydınlandığını gösteren ışıklı sinyalleri gördü. Diğer kabinin çağrı düğmesine bastı ve orada ortaya çıkan üzücü sahneyi hayal etti. Hasta her kimse, tüm anlayışına sahipti.

Şiddetli bir titreme onu sarstı. Troy, bunu nemli cilt üzerindeki soğuk koridor havasına bağladı. Dinlenme odasında, köşeyi dönünce, bir pinpon topu ileri geri tıkırdadı ve iki oyuncunun spor ayakkabılarının gıcırtısı duyuldu. Aynı odada biri televizyonda film izliyordu ve bir kadın sesi duyuluyordu.

Şortuna ve gömleğine baktığında Troy utandı. Sahip olduğunu hissettiği tek otorite, takım elbisesinin rengiyle temsil edilen otoriteydi, ama gidip üstünü değiştirecek zamanı yoktu.

Asansör her zamanki bip sesiyle açıldı ve içerideki sanlı iki adam konuşmayı kesti. Troy onları başını sallayarak selamladı ve onlar da ona yüksek sesle cevap verdiler. İkisi bir konaklama katı olan kırk dördüncü kata inene kadar sessizce yol aldılar. Kapılar kapanmadan önce Troy, koridorda sarı bir topun zıpladığını ve iki adamın peşinden koştuğunu gördü. Varlığının farkına vardıklarında çığlıklar ve kahkahalar anında kesildi ve koridora suçlu bir sessizlik çöktü.

Metal kapılar, daha sıradan ve normal yaşamlara dair o kısacık bakışla kapandı.

Bir sarsıntıyla asansör, yeryüzünün derinliklerine inmeye devam etti. Troy, onu her taraftan sıkıştıran, üstüne yığılan toprak ve betonu hissedebiliyordu. Kondisyon bisikletinin üzerindeki efordan gelen ter, sinir gerginliğine karıştı. Kendini ilaçlardan arındırıyor, diye düşündü. Her sabah geçmişten yeni bir parça çıkıyordu ve bu duygu daha uzun sürüyordu.

Elliden itibaren planlar hızla koştu. Hiç kimse orada durmadı. Koridorlar, asla ihtiyaç duymayacağını umduğu acil durum malzemeleriyle doluydu. Hepsi uyanıkken, oryantasyonun bazı parçalarını hatırladı. Her şey için uydurdukları kod adlarını, bu yeni etiketlerin geçmişi nasıl gizlediğini hatırladı.
Yeniden yüzeye çıkmaya çalışan başka bir şey vardı, ama onu tanımlayamıyordu.

Sonraki katlar, mekanik enstrümantasyon ve genel depolar ve ardından reaktörü barındıran iki kattı. Son olarak, en önemli yer: Miras, parlayan tabutlarında uyuyan erkekler ve kadınlar, daha önce olanlardan sağ kalanlar.

Asansör son bir sarsıntıyla durdu ve kapılar açıldı. Troy hemen Henson'ın ofisinden gelen gürültüyü, asistanından emirler yağdıran doktorun sesini duydu. Koridorda spor kıyafetleriyle koştu, teri tenini soğuttu.

Kliniğe girdiğinde, iki güvenlik görevlisi tarafından sedyede hareketsiz hale getirilen yaşlı bir adam gördü. Troy'un kafeteryada tanıştığı, vardiyasının ilk gününde ve daha sonra başka vesilelerle konuştuğu Hal'dı. Doktor ve asistan, dosya dolaplarını ve çekmeceleri karıştırdı.

"Benim adım Carlton! Hal gürleyerek, narin kollarını sedyenin kenarlarından sarkan kayışlardan kurtardı. Troy, onu asansöre götürmek için bağladıklarını ve oraya vardıklarında Hal'in kendini kurtardığını düşündü. Henson ve asistan aradıklarını buldular ve ona yaklaştılar. İğneyi görünce Hal'in gözleri büyüdü; şırınganın içindeki sıvı gökyüzüyle aynı maviydi.

Dr. Henson başını kaldırdı ve Troy'un olay yerinde aval aval baktığını gördü. Hal bir kez daha gerçek adının Carlton olduğunu haykırdı ve ağır çizmeleri sedyenin metaline çarparak tekmelemeye devam etti. İki güvenlik görevlisi, onu hareketsiz kılmak için sağa sola savruldu.

"Bir el?" Henson, Hal'in koluyla dövüşürken sıktığı dişlerinin arasından hırladı.

Troy sedyeye koştu ve bir bacağını tuttu. Güvenlik görevlilerine katıldı ve tekmelerinden kaçarak Hal'in botlarından birini engellemeye çalıştı. Yaşlı adamın bacakları, takımının geniş kumaşı altında kuş ayaklarına benziyordu

ama bir katırın gücüyle tekme atıyorlardı. Muhafızlardan biri, bir uyluğun etrafına bir kayış bağlamayı başardı.

Troy, diğer bacağını da bağlarken tüm ağırlığını Hal'in bacağına verdi.

"O'nun nesi var?" kiliseler. Hal'in asil çılgınlığı karşısında kişisel endişeleri yok oldu. Onu bekleyen son bu muydu?

Henson, "İlaçlar onunla çalışmıyor" dedi.

Belki onları almıyordur, diye düşündü Troy.

Asistan dişleriyle gök rengi şırınganın kapağını çıkardı. Biri Hal'in bileğini yakaladı. İğne titreyen kola saplandı, piston mavi sıvıyı solgun, benekli ete aktardı.

Hal hâlâ kıvranırken Troy koluna giren iğneyi görünce yüzünü buruşturdu. Yaşlı adam yavaş yavaş bayılırken, başı yana kayarken, anlaşılmaz son bir çığlık bir inlemeye ve sonunda uzun, derin bir nefese dönüşürken herkes rahat bir nefes aldı.

"Ne oldu?" Troy ön koluyla alnını sildi. Efordan değil de, az önce tanık olduğu sahneden terden sırılsıklam olmuştu: böyle yere yığılan bir adam, iradesi dışında uyuşturulurken yaşamının ve vicdanının tekme çizmelerini düşürdüğünü hissediyordu. Vücudundan şiddetli bir titreme geçti ve farkına varmadan ortadan kayboldu.

Doktor kaşlarını çatarak baktı.

Henson, iki güvenlik görevlisine suçlayıcı bir bakış atarak, "Bu küçük aksilik için özür dilerim," dedi.

İçlerinden biri omuz silkerek, "Hiçbir sorun yaşamadan engelledik," dedi.

Henson Troy'a döndü ve yanakları hayal kırıklığıyla gevşedi. "Ona sormaktan nefret ediyorum ama bunu imzalamalı…"

Yüzünü gömleğine silip başını salladı. Kayıplar bekleniyordu - hem bireysel kayıplar hem de tüm silolar ve her ikisi için de yedekler vardı - ama yine de zarar gördü.

"Tabii" dedi. Bu onun işiydi. İmzalamak. Konuşmayı teslim et. Senaryoyu takip et. Hepsi bir saçmalıktı. Hiçbirinin

hatırlayamadığı bir oyundan satırlar okuyorlardı. Ama planı hatırlamaya başlamıştı. Hissetti.

Asistan Hal'in takımını açarken Henson formlarla dolu bir çekmeceyi karıştırdı. Güvenlik görevlileri hala ihtiyaç olup olmadığını sordu, son bir kez kayışları kontrol etti ve taburcu edildi. Ayak sesleri uzaklaşırken içlerinden biri yüksek sesle kahkaha attı.

Troy, Hal'in gevşek yüzüne baktı, göğsü neredeyse belli belirsiz inip kalkıyordu. İşte hatırlayanların ödülü, diye düşündü. Adam tımarhanenin rutinini reddetmişti. O deli değildi; ani bir netlik anı yaşamıştı. Gözlerini açtı ve sisin ötesini gördü.

Duvardaki bir kancadan bir evrak çantası çıkarıldı ve uygun modül klipsin metal kelepçesinin altına kaydırıldı. Troy'a bir kalem verdiler ve Troy adını yazdı, dosyayı geri verdi ve iki doktoru çalışırken izledi; onların da onun yaptığına benzer bir şey hissedip hissetmediğini merak etti. Hepsinin aynı rolü oynamaları mümkün değil miydi? Her birinin aynı şüpheleri sakladığını, çaresizce yalnız hissettiği için onlardan hiç bahsetmediğini mi?

"Bunu da açar mısın?"

Asistan, sedyenin tabanındaki bir düğmeyi çevirmek için diz çöktü ve ona da aynısını yapmasını işaret etti. Troy tekerleklerin olduğunu fark etti.

"Tabii," diye yanıtladı, çömelerek. O da tüm bu hikayede bir suç ortağıydı. Belgede onun imzası vardı. Düğmeyi çevirdi ve sedyeyi koridordan aşağı ittiler.

Hal ortadan kalktığı için kayışları gevşettiler ve kıyafetlerini dikkatlice çıkardılar. Troy kendisine sorulmadan botların bakımını yaptı, onları çözdü ve bir kenara koydu. Kağıt paltoya gerek yoktu, dekorasyon artık şart değildi. Asistan serum iğnesini soktu ve alçıyla sabitledi; Troy, o zaman onu hazırda bekletme bölmesine bağlayacaklarını biliyordu. Damarlarında buza dolanmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Sedyeyi koridordan aşağı ittiler ve sonsuz soğuk odasının çelik takviyeli çift kapılarından geçirdiler. Troy onları izliyordu.

Ona tanıdık geliyorlardı. Bir zamanlar makinelerle dolu bir salonun tasarımı için benzer bir şey istemişti. Hayır… onlar bilgisayardı.

Doktor kodunu girerken duvardaki tuş takımı çaldı. Kalın direklere doğru çekilen çubukların gümbürtüsü duyuldu.

Henson uzaktan başını sallayarak, “Boş olanlar altta,” dedi.

Soğuk oda sıra sıra mühürlü, pırıl pırıl yataklarla doluydu. Troy’un bakışları her bir kapsülün tabanındaki monitörlerdeydi. Sadece yaşamsal belirtileri gösteren yeşil çizgiler vardı, nabzı veya kalp atışını kaydetmeye gerek yoktu; ve soyadı yok, sadece ilk isim, o bilinmeyen kadınları geçmiş yaşamlarına bağlamanın bir yolu yok.

Cassie, Catherine, Gabriella, Gretchen.

İsimler uydurdu.

Gwynn. Halley. Heather.

Alfabetik sıraya göre. Onlar için geçiş yok. Bu şekilde erkeklerin savaşmak için bir nedeni daha az olurdu. Her şey bir anda bitti. Cankurtaran sandalına bindin, bir an hayal ettin, anakaraya indin.

Başka bir Heather. Soyadı olmadan kopyalar. Troy bunun nasıl işe yarayacağını merak etti. Doktor ve asistan izlenecek prosedürü tartışırken, bir isim dikkatini çekip şiddetli bir titremeyle sarsıldığında, yatak sıraları arasında körü körüne yürüdü.

Helen. Ve başka. Helen.

Troy sedyeyi tutuşunu gevşetti ve neredeyse düşüyordu. Tekerlekler bir gıcırtıyla durdu.

“Beyefendi?”

İki Helen. Ama önünde, o sonsuz soğuğun dondurucu sıcaklıklarını gösteren bir monitörde, bir başkası daha vardı: Helena.

Troy sendeleyerek Hal’in çıplak vücuduyla sedyeden uzaklaştı. Adını Carlton olarak tekrarlayan ve ellerini kış

uykusu bölmesinin kavisli kapağında gezdiren yaşlı adamın belli belirsiz çığlıklarını duydu.

Oradaydı.

“Beyefendi mi? Acele etmeliyiz…”

Troy doktoru görmezden geldi. Cam ekrana dokundu ve içerideki soğuğun eline sızdığını hissetti.

“Beyefendi…”

Cam buzdan bir örümcek ağıyla kaplıydı. İçeriye bakmak için buzlu yoğunlaşmayı sildi.

“Bu adamı yerleştirmeliyiz…”

O soğuk ve karanlık yerde iki kapalı göz vardı. Kirpiklere yapıştırılan buz bıçakları. Tanıdık bir yüzdü ama karısınınki değildi.

“Beyefendi!”

Troy yeniden sendeledi, tabuta tutunmak için vurdu, bu sırada hafızasıyla birlikte boğazından bir safra fışkırdı. Kendi çıkardığı gurultulu sesleri duydu, bacakları zayıftı, dizleri titriyordu. İki kapsül arasında yere düştü ve şiddetli bir titremeyle vuruldu. Anıları kanında dolaşan ilaçların son kalıntılarıyla mücadele ederken ağzından salyalar akıyordu.

Beyazlar içindeki iki adamın sesleri üst üste gelmeye başladı. Zeminin soğuk çeliği üzerindeki heyecanlı ayak sesleri, ağır çift kapı yönünde kesildi. İnsanlık dışı iniltiler duydu ve gerçekten böyle şikayet edenin kendisi olup olmadığını merak etti.

Ama o kimdi? Orada ne yapıyordu? Diğer herkes ne yapıyordu?

O Helen değildi. Ve adı Troy değildi.

Ona doğru koşan ayak sesleri. İğne etini ısırdığında adı dilinin ucundaydı.

Donny.

Ama bu da doğru değildi.

Ve sonra karanlık onu sardı, zihnin hatırlamaktan korktuğu geçmişin tüm olaylarını sıkılaştırdı.

19

2052
Fulton Country, Georgia

Fulton County'nin güney ucunda bir konser, aile birleşimi ve ulusal tatil arasında bir yerde tekil bir olay yaşanıyordu. Donald iki haftadır yepyeni bir nükleer muhafaza tesisinin üzerinden dışarı bakan renkli perdeleri izliyordu. Elli eyaletin bayrakları yerdeki elli çukurun üzerinde dalgalandı. Sahneler kurulmuş ve bitmeyen dörtlü ve golf arabalarından oluşan bir konvoy, tepeleri erzak, plastik kaplar ve sebze sepetleriyle doldurmuştu. Hatta bazıları hayvan yüklü küçük üstü kapalı römorklar çekti.

Çiftçi pazarları, cıvıldayan tavuklar ve homurdanan domuzlar, tavşanları okşayan çocuklar ve kalabalığın arasından geçerken tasmalı düzinelerce farklı cinsten köpeklerin arasında, kıvrımlı çadır ve ahır koridorlarına kurulmuştu. Sevinçle kıpırdayan kuyruklar, havayı koklayan ıslak burunlar.

Georgia'daki ana sahnede yerel bir rock grubu ses kontrolünü yapıyordu. Hacimleri ve seviyeleri ayarlamayı bıraktıklarında Donald, Kuzey Carolina delegasyonundan mavi otların çınlamasını duydu. Diğer tarafta, tedarik konvoyları tepelerden yuvarlanırken ve aileler çukurların kenarlarına piknik yapmak için battaniyeler sererken Florida sahnesinde biri konuşma yapıyordu. Donald, tepelerin stadyum tribünleri oluşturduğunu fark etti ve bu amaç için tasarlanıp tasarlanmadıklarını merak etti.

Bütün bu malzemeleri nereye koyacaklarını bulamıyordu. Perdeler patlayacak kadar doluydu. Ulusal meclisin düzenlenmesine yardım etmek için harcadığı iki hafta içinde, dört tekerlekten çekişli araçlar, küçük römorkları ile durmadan seyahat etmeye devam etti.

Her yerde bulunan ve gürleyen dörtlülerden birine binen Mick, onu yanına çekti. Ona gülümsedi ve aynı anda frenleri çekerek

gaz verdi. Honda, tekerlekleri toprakta kükreyerek öne doğru yalpaladı.

“Güney Carolina’ya bir gezi yapmak ister misin?” Motorun kükremesinden duyulmak için bağırdı. Ona yer açmak için koltukta kıpırdandı.

“Oraya gidecek kadar benzinin var mı?” Donald, arkadaşının omzuna yaslandı ve arka ayaklığa destek vererek tek ayağıyla koltuğun üzerine çıktı.

“O tepenin hemen arkasında, seni aptal.”

Donald kendisinin de şaka yaptığını açıklama dürtüsüne direndi. Mick vitese geçerken arkasındaki metal rafı kavradı. Çadırların arasındaki tozlu yolda çimenlik alana ulaşana kadar yürüdüler ve Güney Carolina heyetine doğru döndüler. Atlanta şehir merkezindeki binaların tepeleri ufukta görünüyordu.

Honda tepeyi tırmanırken Mick arkasını döndü. “Helin ne zaman geliyor?” O bağırdı.

Donald öne eğildi. Ekim ayının keskin havasını severdi. Ona yılın o zamanındaki, sahildeki şafağın soğuğundaki Savannah’ı hatırlattı. Mick ona bu soruyu sorduğunda Helen’i düşünüyordu.

“Yarın,” diye bağırdı sırayla. “Savannah delegeleriyle otobüse biniyor.”

Tepenin tepesinde Mick yavaşladı, yamacın yanından geçti. Ters yöne giden dörtlü bir bisikletin yanından geçtiler. Sırtlar ağı, muhafaza yapısının her havzasında birbirine bağlı üst geçitlerden oluşan bir labirent oluşturdu.

Uzaklara bakan Donald, oraya buraya vızıldayan dörtlülerin balesini takip etti. Bir gün, diye düşündü, daha büyük kamyonların motorları, tepelerdeki düz yollarda zehirli atık ve radyasyon uyarılarıyla birlikte yankılanacaktı.

Yine de Florida delegasyonu ve Georgia Eyaleti sahnesi üzerinde dalgalanan bayrakları gören ve çeşitli yamaçların okyanus kalabalığını nasıl barındırdığım ve herkese her sahneyi mükemmel bir şekilde görebildiğini fark eden Donald, kendine bütün bunların olması gerektiğini söylemeden edemedi. daha büyük bir amaç. Sanki 2052 Demokratik

konvansiyonunu barındırmak için tasarlanan bu yapı, inşa edildiğinden farklı bir işleve sahipti.

Güney Carolina sahnesinde beyaz bir direk ve hilal şeklinde büyük bir mavi bayrak tembelce dalgalandı. Mick dörtlü arabayı diğerlerinin yanına, büyük resepsiyon çadırının etrafına park etti.

Donald, arkadaşını park yerine kadar takip etti ve binlerce insanı yiyip bitiren daha küçük bir çadıra yöneldiğini fark etti.

“Burada ne yapacağız?” O sordu.

Önemli olduğundan değil. Son birkaç gün içinde her şeyden biraz yapmışlardı: çeşitli eyalet karargahlarına buz paketleri gönderdiler, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmek için milletvekilleri ve senatörlerle görüştüler, tüm gönüllülerin ve delegelerin kendi karavanlarına yerleştiğini kontrol ettiler. Thurman ne istediyse.

“Oh, hiçbir şey, sadece bir gezinti,” dedi Mick şifreli bir şekilde. Donald’a, insanların erzak dolu kollarıyla girip eli boş çıktığı küçük çadıra kadar onu takip etmesini işaret etti.

İç mekan güçlü projektörlerle aydınlatıldı ve etraftaki çimenler sürekli gelip gidişle düzleşti. Beton bir rampa yerin derinliklerine açılıyordu ve diğer tarafta gönüllü rozetleri olan işçiler tırmanıyordu. Mick aşağı inen sıraya katıldı.

Donald nereye gittiklerini anladı, rampayı tanıdı ve arkadaşına yetişmek için acele etti.

“Bu, kullanılmış yakıt depolama tesislerinden biri.” Duyguyu bastıramadı, denemedi bile. Kağıt üzerinde veya şahsen diğer projeleri görmek için can atıyordu. Ama sadece sığınağına girebildi, yapının geri kalanı gizemle kaplandı. “Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi içeri girebilir miyiz?”

Buna karşılık, Mick diğerlerine karışarak rampadan aşağı inmeye başladı.

Donald dişlerini sıkarak “Bakmak istedim,” diye açıkladı, “ama Thurman bana bir sürü ulusal güvenlik saçmalığı kustu…”

Mick güldü. Yokuşun yarısında, çadırın çatısı yukarıdaki karanlığa karıştı ve beton duvarlar, herkesi ardına kadar açık çelik kapılara yönlendiren bir huni gibiydi.

“Diğer yapıların içini görmeyeceksiniz” dedi. Bir elini sırtına koydu ve endüstriyel görünümlü ama tanıdık salonun girişinden geçerek onu itti. İlerlemeyi bırakmışlardı, şimdi herkes sırayla küçük ambardan girip çıkıyordu. Donald alay edildiğini hissetti.

“Bir an!” ötesinde ne olduğunu görünce haykırdı. “Bunu ben tasarladım!”

Yavaş yavaş ilerlediler. Mick, bir grubun geçmesine izin vermek için hareket etti ve ona rehberlik etmesi için elini arkadaşının omzuna koydu.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordu. Sığmağının Tennessee çukurunda olduğuna yemin edebilirdi. Ancak son birkaç hafta içinde o kadar çok değişiklik olmuştu ki, bir şeyleri gözden kaçırdığından korktu.

“Anna bana sonunda bunu aştığını ve gezi turunu bıraktığını söyledi.”

“Ne saçmalık!” Donald oval kapağın önünde durdu. Her cıvatayı tanıdı. “Neden sana böyle bir şey söyledi? Tam buradaydım. O lanet kurdeleyi açılış töreni için kestim.”

“Git. Hattı kapatıyorsun.”

“Ben gitmek istemiyorum.” Hattı serbest bıraktı. Mick’in arkasındaki adamlar, ellerinde ağır plastik kaplarla ağırlıklarını bir ayağından diğerine verdi. Donald, “En üst katı geçen sefer gördüm,” dedi. “Bu benim için yeterliydi.”

Arkadaşı bir eliyle boynunu, diğeriyle bileğini kavradı. Onu öne ittiğinde, Donald yüzüstü düşmemek için ilerlemek zorunda kaldı. İç kapı çerçevesine tutunmaya çalıştı ama Mick onu sımsıkı tuttu.

“Ne inşa ettiğini görmeni istiyorum,” dedi ona.

Donald güvenlik ofisine tökezleyerek girdi. O ve Mick, engelledikleri insanların devam etmesine izin vermek için kenara çekildiler.

Donald, “Son üç yıldır onu izlemekten başka bir şey yapmadım,” diye itiraz etti. Haplar için cebinde hissetti, bir tane daha almak için çok erken olup olmadığını merak etti. Ama Mick’e, üzerinde çalıştığı her zaman, projesini yere saplanmış bir tür büyük saman yerine bir gökdelen gibi yüzeyin üzerinde hayal etmeye çalıştığını söylemedi. Ama böyle bir şeyi en yakın arkadaşına bile açıklayamıyordu, başının üstünde sadece on metre toprak ve beton varken ne kadar korktuğunu itiraf edemiyordu. Anna’nın “başla” ifadesini kullandığına inanamıyordu, ama kurdeleyi kestikten sonra başına gelen tam olarak buydu. Senatör, yerleşkenin etrafındaki ileri gelenlere eşlik ederken, Donald sadece gökyüzünün parlak mavisiyle kaplı bir çim parçası aramak için kaçmıştı.

“Önemli, kutsal bok!” diye bağırdı Mick, parmaklarını arkadaşının suratına şaklatarak. Yanlarında, diğerleri iki kişilik sıraya geçtiler. Ötede, küçük bir bölmede bir adam oturuyordu, bir elinde boya fırçası, diğerinde bir kutu boya. Bir çift çelik çubuğu griye boyuyordu. Arkasında bir teknisyen duvara bir tür dev ekran bağladı. Bu yüzeyler Donald’ın tasarımına tam olarak uymadı.

“Donny, beni dinle. Ciddiyim. Bu konuyu konuşabileceğimiz son gün, tamam mı? Ne inşa ettiğini görmelisin. Sonsuz muzip gülümsemesi gitmişti ve Mick şimdi üzgün görünüyordu. “Lütfen, içeri girelim mi?”

Donald uzun bir iç çekti ve başını salladı, bunaltıcı kalabalıktan uzaklaşarak tepelere ve temiz havaya doğru koşma dürtüsüne direnmeye çalıştı. Arkadaşının ifadesi ve onunla yakın zamanda ölen bir akrabası ya da çok ciddi bir şey hakkında konuşması gerektiği duygusu onu kabul etmeye ikna etti.

Tekrar başını salladı ve Mick minnettarlıkla omzuna vurdu.

“Bu yoldan.”

Onu merkez kuyuya götürdü. Zaten faaliyette olan kantinden geçtiler. İşçiler masalara oturdular ve plastik tepsilerden yediler. Mutfaktan yemek kokuları geliyordu. Donald güldü. Bu ortamları kullanacaklarına hiç inanmıyordu. Toplantının

buraya yeni bir amaç verdiğini bir kez daha fark etti. Bu fikir onu mutlu etmişti. Tüm kompleksin cansız olduğu, işçilerin dışarıda nükleer yakıt toplamak için çalıştığı, yüzeye dikilseydi gökyüzüne değecek olan o devasa binanın tamamen boş kaldığı bir gelecek hayal etti.

Kısa bir koridordan sonra fayanslar yerini, yapının kalbine giren büyük bir silindire sahip metal bir ızgaraya bıraktı. Anna haklıydı. Gerçekten görülmeye değerdi.

Merkez kuyunun korkuluğuna ulaştılar ve Donald bakmak için durdu. Yükseklik, bir an için yerin altında olduğunu unutturmuştu. Sahanlığın diğer tarafında, sonsuz bir dizi boş tepsiyi taşıyan bir taşıma bandı dişlilerin üzerinde takırdadı. Donald bir su çarkının kovalarını hatırladı. Tepsiler aşağı inmek için geri dönmeden önce ters döndü.

Dışarıdan gelen kadın ve erkekler kaplarını tepsilere koyduktan sonra dönüp geri gittiler. Donald, Mick'i aradı ve merdivenlerden indiğini gördü.

Diri diri gömülme korkusuyla ona katılmak için acele etti.

"Merhaba!"

Ayakkabılar, yeni boyanmış basamaklarda, kaymayı ve aceleyle düşmeyi önleyen eşkenar dörtgen kabartmalarla gümbürdüyordu. Mick'i merdivenlerin büyük iç direk etrafında tam bir daire çizdiği yerde buldu. Acil durum malzemeleriyle dolu konteynerler - Donald'ın yakında tüketilmedikleri takdirde çürüyeceğini düşündüğü malzemeler - garip düşüşlerine devam etti.

"Daha ileri gitmek istemiyorum," diye ısrar etti.

Mick, "Yalnızca iki kat daha var," dedi. "Hadi, görmelisin."

Donald itiraz etmeden itaat etti. Tek başına geri dönmek çok daha kötü olurdu.

Bir sonraki inişte, konveyör bandının yanında bir tür silahı olan bir adam vardı. Bir konteyner yanından geçerken, adam yan tarafına bir kırmızı ışık yaktı ve tarayıcının vızıltısı duyuldu. Sonra tırabzana yaslandı ve bir sonraki konteyneri bekledi, çünkü az önce inceledikleri uçurumda kayboldu.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu. «Teslimat sürelerinde hala geride miyiz? Bütün bu hükümler ne için? “

Mick başını salladı. “Teslim süreleri, yaşam süreleri.”

Başka bir kattan aşağı yuvarlandılar, on metrelik betonarme, on metrelik boşa harcanan alanı daire içine aldılar. Donald bu planı biliyordu. Ve sadece tasarladığı proje yüzünden değil. O ve Mick, monte edildiği fabrikada benzer bir fabrikayı ziyaret etmişlerdi.

“Daha önce burada bulundum” dedi.

Arkadaş başını salladı. Koridor boyunca ilk köşeye yürümesini işaret etti. Burada görünüşe göre rastgele bir kapı seçti ve açtı. Katların çoğu, vinçle indirilmeden önce prefabrik ve döşenmişti. Ziyaret ettikleri kat bu değilse, birçok özdeş olandan biri olmalıydı.

Donald içeri girince Mick dairenin ışıklarını açtı ve kapıyı kapattı. Donald yatağın hazır olduğunu hayretle gördü. Yedek çarşaflar bir koltuğa yığılmıştı. Mick onları aldı ve yere taşıdı. Sonra oturdu ve yatağı gösterdi.

Donald onu görmezden geldi ve küçük banyoya baktı.

“Harika,” diye arkadaşına itiraf etti. Uzanıp lavabonun musluğunu açtı, çalışmayacağından emindi. Berrak su fışkırdığında, kahkahayı patlattı.

“Beğeneceğini biliyordum,” diye yanıtladı Mick alçak bir sesle.

Donald aynada yansımasını gördü, yüzünde hâlâ neşe vardı. Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşuyordu - unutmaya meyilli olduğu bir ayrıntı. Saçlarını fırçaladı. Kader “kanatlar” dan önce hala beş yılı olmasına rağmen, zaten griye sıçramışlardı. İş onu erken yaşlandırıyordu. Korktuğu gibi.

Mick, “Bütün bunları yapanların biz olmamız inanılmaz,” diye devam etti.

Donald döndü ve küçük odadaki arkadaşına katıldı. İkisini de yaşlandırmak için seçtikleri iş mi yoksa o proje mi, o yorucu şantiye mi diye merak etti.

“Beni buraya indirdiğin için teşekkürler.” Neredeyse tesisin geri kalanını görmek istediğini ekledi ama sonra asla başaramayacağını anladı. Ayrıca Georgia çadırındaki ekipler muhtemelen çoktan onları aramaya başlamışlardı.

Seninle konuşmak istediğim bir şey var, dedi Mick.

Donald, doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünen arkadaşına baktı. Kapıya doğru baktı. Mick sessizdi. Sonunda Donald pes etti ve yatağın ayakucuna oturdu.

“Neyle ilgili?” kiliseler.

Ama o zaten bildiğini sanıyordu. Senatör, Mick’i başka bir projeye dahil etmişti, Donald’ı bir doktordan yardım aramaya sevk eden proje. Neredeyse ezberlediği büyük kitabı düşündü. Mick de aynısını yapmıştı. Ve onu oraya yalnızca ne başardıklarını görmek için değil, ona bir sır söyleyebileceği özel bir yer bulması için getirmişti. Donald, hapları sakladığı cebi, düşüncelerinin tehlikeli yerlere koşmasını engelleyen ilacı hissetti.

“Merhaba!” dedi Donald. “Bana söylememen gereken bir şey söylemeni istemiyorum… “

Mick şaşkınlıkla irileşmiş gözlerle yukarı baktı.

“Bana bir şey söylemek zorunda değilsin Mick. Her şeyi biliyormuş gibi yap.

Mick üzgün üzgün başını salladı. “Öyle değil.”

“Pekala, inanmış gibi yapıyorsun. Hiçbir şey bilmek istemiyorum. “

“Ama bilmene ihtiyacım var.

“Ben tercih etmem…”

“Gizli değil dostum. Sadece… Seni kardeşim gibi sevdiğimi bilmeni istiyorum. Hep.”

Hiçbir şey söylemeden oturdular. Donald kapıya doğru baktı. Kendini rahatsız hissetmişti ama Mick’in sözleri onu etkilemişti.

“Dinle…” diye başladı.

“Sana karşı çok sert olduğumu biliyorum,” diye araya girdi diğeri. “Ve üzgünüm. Çünkü sana gerçekten hayranım. Helen’e de hayranım.” Yan döndü ve yanağını kaşıdı. “İkiniz adına sevindim.”

Donald kolunu sıkmak için uzandı.

“Sen iyi bir arkadaşsın Mick. Bu yılları, seçimleri, bu projeyi sizlerle paylaştığım için mutluyum…”

Mick başını salladı. “Ben de. Ama buraya duygusal olmak için gelmene izin vermedim.” Elini tekrar yanağına koydu ve Donald onun gözyaşlarını sildiğini gördü. “Geçen gece Thurman’la konuştum. birkaç ay önce bana en iyi takımlardan biri olan bir takımda yer teklif etti ve dün gece ona senin girmeni tercih edeceğimi söyledim.”

“Ne? Komisyon mu?” Donald, arkadaşının herhangi bir işten vazgeçtiğini hayal edemiyordu. “Hangi?”

Mick başını salladı. “Hayır, başka bir şey.

“Şey?”

Mick, “Öğrendiğinde ve neler olduğunu anladığında, hemen şimdi beni düşünmeni istiyorum,” diye yanıtladı. Etrafa baktı. Lavaboya damlayan su ile noktalanan birkaç dakikalık sessizlik oldu. “Önümüzdeki birkaç yıl içinde nerede olacağımı seçebilseydim, ilk grupla birlikte burada olmak isterdim.”

“Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum…

“Anlayacaksın. Sadece bu sohbetimizi hatırla, tamam mı? Seni kardeşim gibi sevdiğimi ve her şeyin bir nedeni olduğunu unutma. Daha iyisini dileyemezdim. Sen ve Helen için. “

“Peki.” Donald gülümsedi. Mick’in onunla dalga mı geçiyor yoksa o sabah resepsiyon çadırında çok fazla Bloody Mary mi yuttuğunu anlayamadı.

“Bu iyi.” Mick ayağa fırladı. Hareketlerinin hızı göz önüne alındığında, sadece ayık olabilirdi. “Şimdi gidelim. Burası beni ürpertiyor. “

Kapıyı açıp ışıkları kapattı.

“Yapıyor musun, ha?” Donald arkasından bağırdı.

Başını salladı, sonra iki arkadaş koridora geri döndüler. Arkalarında, suyun hâlâ lavaboya damladığı, karanlıkla kaplanmış küçük bir daire bıraktılar. Ve Donald bunun nasıl olabileceğini, kurdeleyi kestiği Tennessee çadırının nasıl Güney Carolina’ya dönüştüğünü anlamaya çalıştı. Yarım bir fikri vardı, bilinçaltı onu o garip teslimata geri götürüyordu: gerekenden elli kat daha fazla miktarda optik fiber. Bir bağlantı olduğunu düşündü ama yakalayamadı.

Bu sırada erzak yüklü diğer kaplar devasa kuyunun göbeğine indi. Ve boş tepsiler geri döndü.

20

2110
Silo 1

Troy bulanık bir zihinle uyandı, sersemlemiş ve şaşırmış, başı ağrıyordu. Donmuş camın soğuğu, çelik kubbenin baskısını hissetmeyi, onu sonsuz soğuğa mahkûm etmeyi umarak ellerini kaldırdı ve yüzünün önüne uzattı. Ama eller sadece havanın boşluğunu buldu. Yatağın yanındaki çalar saat sabahın üçü olduğunu söylüyordu.

Ayağa kalktı ve bir şort giydiğini fark etti. O gece üzerini değiştirdiğini hatırlamıyordu, yatağa gittiğini bile hatırlamıyordu. Ayaklarını yere koyduktan sonra dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı ve bir an öyle kaldı. Vücudunun her yerinde ağrılar vardı.

Birkaç dakika sonra karanlıkta takım elbiseyi giydi. Işık sadece baş ağrısını daha da kötüleştirirdi. Test etmesi gereken bir teori değildi.

Koridordaki aydınlatma hâlâ loş gece lambasıydı, ancak ortak banyolara el yordamıyla bakmaya yetiyordu. Troy asansörlere doğru yürüdü.

Çağrı düğmesine bastı ama doğru olup olmadığından emin değildi. Bir şey doğru değildi. Bunu da bastırdı.

Bilgisayarla uğraşmak istemediği sürece ofise gitmek için çok erkendi. Aç değildi, ama güneşin doğuşunu görmek için yukarı çıkabilirdi. Gece vardiyasında kahve içen insanlarla tanışırdı. Ya da dinlenme odasına gidip bir koşu yapabilir. Ancak bu, üstünü değiştirmek için odaya geri dönmek anlamına geliyordu.

Daha karar veremeden asansör geldi. Yukarı ve aşağı giden ışıklar söndü. İstediği yere gidebilirdi.

Gemiye bindi. Nereye gideceğini bilmiyordu.

Asansör kapandı. Kararını sabırla bekledi. Troy, er ya da geç, başka bir aramayı yanıtlamak, bir amacı olan, bir hedefi olan birini selamlamak için yeniden başlayacağını düşündü. Orada öylece oturabilir, hiçbir şey yapmayabilir ve seçimi başkasının yapmasına izin verebilirdi.

Parmağını düğmelerin üzerinde gezdirerek her katta ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Pek çok şeyi ezberlemişti ama hepsini hatırlayamıyordu. Televizyon izlemek için ortak salonlardan birine gitmek ve bir yere çağrılana kadar saatlerin geçmesine izin vermek için ani bir dürtü hissetti. Vardiya böyle işliyordu. Bekle ve sonra çalış. Uyu ve sonra bekle. Akşam yemeğine kalk ve sonra yat. Son her zaman görünürdeydi. İsyan edecek bir şey yoktu, sadece rutindi.

Asansör bir sarsıntıyla canlandı. Troy ellerini düğmelerden çekip geri çekildi. Nereye gittiğini gösteren bir ekran yoktu ama iniyormuş gibi hissediyordu.

Durmadan önce birkaç kat yol kat etti. Kapılar alt yaşam katlarından birine açılıyordu. Kafeteryada gördüğü tanıdık bir yüz, reaktör ekiplerinin kırmızı tulumlu bir adam ona gülümseyip içeri girdi.

“Günaydın” dedi.

Troy onu başıyla selamladı.

Adam döndü ve reaktör seviyelerinin alt düğmelerinden birine bastı. Diğer anahtarları taradı ve kimsenin olmadığını görünce döndü ve Troy’a şaşkın bir bakış attı.

“İyi misiniz efendim?”

“Şey mi? Ah evet.

Troy öne eğildi ve 70 numaraya bastı. Henson ancak saatler sonra görevde olacak olsa da, adamın sağlığıyla ilgili endişesi ona doktoru hatırlatmış olmalı. Ama canını sıkan başka bir şey daha vardı, görmesi gerektiğini hissettiği bir şey, kayıp giden bir rüya.

Tuş takımına bakarak, “Belki de ilk bastığımda çalışmadı,” diye açıkladı.

Sessizlik bir iki kat sürdü.

“Hala ne kadar vaktin var?” diye sordu reaktör tamircisi.

“Sadece birkaç hafta. Ve ona? “

“Sadece bir haftadır buradayım. Ama bu benim ikinci vardiyam. “

“Gerçekten mi?”

Düğme ışıkları yukarıdan aşağıya doğru yanıp söndü, ancak sayılar aşağı değil yukarı çıktı. Troy bundan hoşlanmadı; ona göre birinci kat alt kat olmalı. Aşağıdan yukarıya çıkmak zorunda kaldılar.

“İkinci tur daha kolay mı?” kiliseler. Soru kendiliğinden ortaya çıktı. Sanki bilmek istediği yanı, sessizliğe can atan kısmından daha zekiydi.

Tamirci konuyu düşündü.

“Daha kolay olduğunu söyleyemem. Belki daha az … rahatsız? ” Hafif bir kahkaha attı.

Troy, yerçekimi dizlerini çektiğinde geldiklerini hissetti.

“İyi günler,” dedi tamirci. Gelmediler. “Bir daha görüşemezsek diye.”

Troy onu selamlamak için elini kaldırdı. “Bir dahaki sefere kadar” dedi.

Adam dışarı çıktı, santralin koridorundaki kapılar kapandı ve asansör inişine devam etti.

Tıbbi katta bip sesi tekrar duyuldu. Troy dışarı çıktı ve koridorda sesler duydu. Fayanslarda ses çıkarmamaya çalışarak yavaş yürüdü ve sesler yükseldi. Biri kadındı. Bu bir sohbet değildi, eski bir film olmalıydı. Troy odaya baktı ve sedyede yatan bir adam gördü. Arkasını dönmüştü ve bir köşede televizyon izliyordu. Onu rahatsız etmemek için sessizce devam etti.

Koridorda biraz daha çatallandı. O kattaki odaların düzenini hayal etti, radyal bir desende büyük tortuları, duvarlardan ve oradan insanlara ulaşan kapsüllerin tabanına ulaşan borular ve tüplerle sonsuz soğuk tabut sıralarını hayal edebiliyordu. içerde bulunur.

Büyük kapılardan birinin önünde durdu ve kodunu girmeye çalıştı. Işık kırmızıdan yeşile döndü. Troy elini indirdi. O odaya girmesine gerek yoktu, ihtiyaç hissetmedi, sadece işe yarayıp yaramadığını görmek istedi. Gitmek istediği yer başka bir yerdi.

Koridorda diğer kapıların önünden geçti. Daha önce oradan geçmiş miydi? Kolunda garip bir zonklama hissetti. Kolunu sıvadı ve bir kan lekesi, küçücük bir yaranın etrafında kırmızı bir daire gördü.

Belki canı acımıştı ama hatırlamıyordu. Beyninin o kısmı boğulmuştu.

Kodu başka bir tuş takımına, başka bir kapıya yazdı ve ışığın yeşile dönmesini bekledi. Bu sefer de açma düğmesine bastı. Eşiğin ötesinde ne olduğunu bilmiyordu ama orada görmesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

21

2052
Fulton Country, Georgia

Fulton County, Georgia

Kongre sabahı, hafif yağmurlar suni tepeleri ıslatarak çimleri kaygan hale getirdi, ancak parti atmosferini bozmadı. Şantiye araçları ve kamyonetler otoparklardan kaybolmuştu. Artık yüzlerce otobüs ve bir avuç siyah, çamurlu limuzin vardı.

İnşaat ekiplerinin ofislerini ve karargahlarını barındıran karavanların bulunduğu arazi, bu yapıyı inşa etmek için haftalarca çalışan gönüllülere, delegelere ve ileri gelenlere verildi. Tüm alan, etkinlik koordinatörleri için bir üs görevi gören karşılama çadırlarıyla doluydu. Yeni gelenlerin kalabalığı, otobüslerden Cad-Fac turnikelerine doğru yürüdü. Bazılarına göre kongre için abartılı ve gülünç görünen uzun dikenli tel çitler, nükleer maddelerin varlığıyla haklı çıkarılmıştı. Kapılar ve bariyerler garip bir protestocu kargaşasını uzak tutuyordu: tesisin mevcut kullanımını onaylamayan sağdakiler ve gelecekteki amacından korkan soldakiler.

Hiç bu kadar enerjik ve bu kadar katılımcısı olan bir ulusal meclis olmamıştı. Ağaç tepelerinin üzerinde, Atlanta şehir merkezinin uzak binaları görünüyordu, ama şehir, yoğun Fulton County'den farklı bir dünyaya ait gibiydi.

Bir tepenin tepesinden Donald, şemsiyesinin altında titredi ve ulusal bayrak standlarına gitmek için tepelerde toplanan insan denizini, su böcekleri gibi sallanan ve çarpışan şemsiyeleri izledi.

Bir yerlerde, çamurlu bir yokuşta yürüyen bir tantana patladı . Havada dünyanın değişmek üzere olduğuna dair bir his vardı: Bir kadın cumhurbaşkanlığına aday olmak üzereydi. Donald doğduğundan beri bu ikinci kez oluyordu. Ve anketörlerin söylediğine göre, çok iyi bir şansı vardı. İran'daki savaş ani bir dönüş yapmadıkça, yeni bir seviyeye geçmek için başka bir

dönüm noktasına ulaşmak üzereydiler. Ve bu tam orada, toprağa kazılmış devasa çukurların arasında olacaktı.

Daha fazla otobüs park yerine yanaştı, motoru kapattı ve yolcuları indirdi. Donald cep telefonunu çıkardı ve saate baktı. Hala hata simgesi vardı, ağ bağlantıların aşırı yüklenmesinden boğulmuştu. Her şey dikkatlice planlandığı için, komitenin bunu da öngörmemiş olması garipti, bir veya iki yardımcı röle inşa etti.

“Kongre Üyesi Keene?”

Donald yüzünü buruşturdu ve döndüğünde Anna’nın tepeye tırmandığını gördü. Georgia sahnesine baktı ama hangi araçla kendisine ulaştığını bilmiyordu. Yaya gelmiş olabilir miydi? Ama her şeyi en karmaşık şekilde yapması tipikti.

Sen olduğundan emin değildim, dedi Anna gülümseyerek. “Hepsinin şemsiyesi aynı.”

“Evet benim.” Donald derin bir nefes aldı. Onu her gördüğünde endişeli hissediyordu, sanki onunla yapılacak herhangi bir konuşma başını belaya sokabilirmiş gibi.

Anna onun şemsiyeyi paylaşmaya istekli olmasını bekleyerek yürüdü. Ona yer açmak için diğer tarafa çekti ve çiseleyen yağmur çıplak kolunu sıyırdı. Şimdiye kadar gelmiş olması gereken Helen’i bir an için görebilmeye çalışarak otobüsün park yerine baktı.

Anna, “Ortalık karışacak,” dedi.

“Hepsi bir süre sonra organize olacaklar.”

Kuzey Carolina sahnesindeki bir kadın mikrofonu denedi ve sesli geri bildirim düdüğü havada yankılandı.

“Kim bilir,” dedi, serin sabah esintisinden kendini korumak için paltosuna sarılarak. “Helin gelmiyor mu?”

“Yakında burada olur ama bütün bu insanları gördüğünde mutlu olmayacak. Kalabalıktan nefret eder. Ve tüm bu çamurdan da hoşlanmayacak. “

Anna güldü. “Konvansiyon bittiğinde zemin koşulları hakkında endişelenmem.”

Donald, bu tesisi istila edecek radyoaktif atık yüklü tüm kamyonları düşündü. Anna haklıydı.

Ulusal delegelerin ilk toplantısının daha sonra gerçekleşeceği Georgia sahnesine baktı: devletin en etkili şahsiyetlerinin hepsi aynı çadır altında. Sahnenin ötesinde, mutfak olarak kullanılan çadırlardan çıkan dumanlar arasında, yeraltı muhafaza yapısının tek işareti, yerden çıkıntı yapan, tepesinde antenlerle dolu küçük bir beton kuleydi. Donald, kullanılmış yakıtı kanalize etmeden önce sırılsıklam olmuş bayrakları ve süsleri uzaklaştırmak için yapması gereken tüm çalışmaları düşündü.

Anna, “Tennessee Eyaleti’nin binlerce sakininin şu anda araziyi planladığımız bir şey üzerine bastığını düşünmek komik” dedi. Kolu, tamamen hareketsiz kalan ve bunu bilerek yapıp yapmadığını merak eden Donald’ın koluna dokundu. “Keşke tesise daha detaylı girseydin.”

Donald, havadaki soğuk ve nemden çok, hareketsiz kalma çabasından dolayı titredi. Bir gün önce Mick’le yaptığı yolculuktan kimseye bahsetmemişti. Fazla samimi bir şeydi. Muhtemelen Helen’e söylerdi, başka kimseye söylemezdi.

“Kimsenin kullanmayacağı bir bina inşa etmek için harcadıkları zaman çok saçma” dedi.

Anna onayladığını mırıldandı. Kolu hala onunkiyle temas halindeydi. Ve hala Helen’den bir iz yoktu. Donald, onu kalabalığın içinde göreceğine dair mantıksız bir kesinliğe sahipti. Genelde başarırdı. Hawaii’deki balayı için kiraladıkları evin yüksek balkonunu hatırladı. Sabahın erken saatlerinde deniz kabuğu aramak için kıyı şeridinde yürüyüşe çıktığında, yukarıdan bile görebiliyordu. Sahilde genellikle birkaç yüz kişi olurdu, ama bakışları hemen ona takıldı.

“Sanırım bunu ancak biraz güvence vererek inşa edebiliriz,” diye devam etti Donald, senatörün ona söylediklerini tekrarlayarak. Ama doğru gelmiyordu.

Anna, “İnsanlar kendilerini güvende hissetmek isterler,” diye yanıtladı. “Herkes bilmek ister ki, en kötüsü olursa, her zaman başvuracak biri - bir şey - olacaktır.”

Koluna geri yaslandı. Açıkça bilerek yaptı. Donald onun hareket ettiğini gördü ve kendisinin de fark edeceğini anladı.

Konuyu değiştirmek için, “Diğer sığınaklardan birini ziyaret etmeyi umuyordum,” dedi. «Diğer takımların neler yaptığını görmek ilginç olurdu. Ama görünüşe göre iznim yok. “

Anna güldü. “Ben de denedim. Rekabetin ne yaptığını görmek için ölüyorum. Ama neden bu kadar çok vicdan azabı olduğunu anlayabiliyorum. Herkesin gözü bu projede. Aralarına koyduğu boşluğu görmezden gelerek tekrar ona yaslandı. “Sen de hissetmiyor musun?” kiliseler. “Sanki üzerinde büyük bir spot ışığı var. Etrafındaki çitlere ve duvarlara rağmen, tüm dünya olacak. burada neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Donald başını salladı. Anna kongre hakkında değil, tesisin gelecekteki kullanımı hakkında konuşuyordu.

“Görünüşe göre oraya geri dönmem gerekiyor.”

Donald bakışlarının yönünü takip etmek için döndü ve Senatör Thurman’ın kendini yağmurdan korumak için büyük bir golf şemsiyesiyle tepeye doğru yürüdüğünü gördü. Herkesten farklı olarak, bu adam zamanın geçişi kadar çamura ve kire karşı da dayanıklı görünüyordu.

Anna aniden Donald’ın kolunu sıkmak için uzandı.

“Aferin. Birlikte çalışmak güzeldi.”

“Benim için de” dedi. “Biz iyi bir takımız.”

Güldü. Donald bir an için onu yanağından öpüp öpmeyeceğini merak etti. Ona doğal görünecekti. Ama bu sadece geçici bir izlenimdi. Anna ona sunduğu barınaktan çıktı ve senatörün yanına gitti.

Thurman şemsiyesini kaldırdı, kızını yanağından öptü ve tepeden aşağı inişini izledi. Sonra Donald’a gitmek için yükselişine devam etti.

Bir süre yan yana durdular, yağmur boğuk bir davul sesiyle şemsiyelere vuruyordu.

“Efendim,” dedi Donald sonunda. Senatörün huzurunda kendini yeniden rahat hissetti. Son iki hafta, günün her

saatinde hep aynı insanları bulduğu, yıllarca flört ettikten sonra bile mümkün olmayan bir aşinalık ve yakınlık düzeyine ulaştığı bir yaz kampı gibi geçmişti. Bu zorunlu temaslar, insanlar arasında güçlü bağlar kurmayı başardı. Onlara fiziksel anlamdan daha az belirgin bir şekilde yaklaştılar.

Thurman'ın cevabı "Lanet yağmur" oldu.

M

"Her şeyi kontrol edemezsin."

Senatör sanki aynı fikirde değilmiş gibi homurdandı. "Helen daha gelmedi mi?

"Hayır efendim." Donald cebine uzandı ve cep telefonunu buldu. "Bir süre sonra sana bir mesaj daha göndereceğim, ama oraya ulaşır mı emin değilim, ağlar aşırı yüklenmiş. Daha önce hiç bu kadar çok insan ülkenin bu köşesine bir arada gelmemişti. "

Thurman, "Benzersiz bir gün olacak" dedi. "Benzeri görülmemiş bir gün.

"Çoğunlukla sizin sayenizde efendim. Yani sadece bu tesisin yapılması için değil, uygulanmama kararı için. Ülke ayaklarının altındaydı. "

Senatör güldü. "Çoğu yıl böyle, Donny. Ama daha yükseği hedeflemeyi öğrendim. "

Donald tekrar titredi. Senatörün ona en son ne zaman böyle hitap ettiğini hatırlamıyordu. Belki ofisinizdeki ilk toplantı sırasında, iki yıldan fazla bir süre önce? Yaşlı adam alışılmadık derecede gergin görünüyordu.

"Helen geldiğinde hemen devlet çadırına gelmelisin, tamam mı?"

Donald cep telefonunu çıkardı ve ekranı taradı. "Bir saat sonra Tennessee çadırında olmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Planlarda bir değişiklik oldu. Eve yakın durmanı istiyorum. Mick orada senin yerini alacak, benimle olmana ihtiyacım var. "

“Emin misin? Görmem gerekiyordu…”

“Biliyorum. Bu iyi bir şans, inan bana. Sen ve Helen’i Georgia sahnesinde benimle birlikte istiyorum. Ve dinle…”

Senatör ona bakmak için döndü. Donald gözlerini yolcularını indiren otobüslerden çevirdi. Yağmur daha şiddetli yağıyordu.

Thurman, “Bu güne katkınız düşündüğünüzden daha önemliydi.” Dedi.

“Beyefendi?”

“Dünya bugün değişecek, Donny.”

Donald, senatörün nanobiyotik tedavisini atlayıp atlamadığını merak etti. Gözleri irileşmişti ve uzaktaki bir şeye odaklanmıştı. Biraz daha yaşlı görünüyordu.

“Anladığımı sanmıyorum…

“Anlayacaksın. Sürpriz bir konuğumuz da olacak. Birazdan burada olur.” Senatör gülümsedi. “İstiklal marşı öğle saatlerinde başlayacak. Sonra yüz kırk birincinin uçaklarının bir geçişi olacak. O an yanımda olmanı istiyorum. “

Donald başını salladı. Artık ona soru sormayı ne zaman bırakacağını ve senatörün ondan beklediğini yapacağını öğrenmişti.

“Evet efendim,” dedi soğuktan titreyerek.

Senatör Thurman uzaklaştı. Donald, arkası sahneye dönük olarak, Helen’in nereye gittiğini merak ederek son birkaç otobüsü izledi.

22

2110
Silo 1

Troy, nereye gideceğini biliyormuş gibi kış uykusu bölmeleri boyunca yürüdü. Ama onu o kata getiren sadece elinin düğmedeki rastgele hareketiydi. Bu panellerin her birinde icat edilmiş bir isim vardı. Bunu biliyordu, kim bilir nedenini. Kendi adını seçtiği zamanı düşündü. Karısıyla ilgiliydi, onu onurlandırmanın bir yoluydu ya da gelecekte hatırlayacağı bir tür gizli bağdı.

Ama tüm bunlar geçmişin kalın sislerinde, şimdi unutulmuş bir rüyada yatıyordu. Vardiyasından önce bir oryantasyon olmuştu. Okumak ve yeniden okumak için iyi bilinen kitaplarla. İsmi o zaman seçmişti.

Dilindeki acı bir patlama onu durmaya zorladı. Eriyen bir hapın tadıydı. Troy dilini çıkardı ve parmaklarını üzerinde gezdirdi ama hiçbir şey bulamadı. Diş etlerindeki ülserleri hissedebiliyordu ama onları nasıl aldığını hatırlayamıyordu.

Yürümeye devam etti. Birşeyler yanlıştı. Bazı anılar geri gelmemeliydi. Biri onu bağlayıp iğnelerle deldiğinde kendini bir sedyede çığlık atarken gördü. Ama gerçekten o değildi. O adamın ayaklarını kilitli tuttu.

Troy bölmelerden birinin önünde durup isme baktı. Helen. Midesinde bir düğüm hissetti ve ilacının olmamasını diledi. Artık hatırlamak istemiyordu. Gizli bileşen buydu: hatırlamama arzusu. Ve bunlar kaçan kısımlardı, ilacın dokunaçlarıyla sardığı ve yüzeyin altına sürüklediği kısımlardı. Ama şimdi küçük bir parçası umutsuzca bilmek istiyordu. Ona işkence eden bir şüphe, hayatının önemli bir parçasını geride bırakmış olma duygusu. Cevaplar için her şeyi feda etmeye hazırdı.

Camdaki buz bir gıcırtı ile çıktı. Troy içerideki yüzü tanımadı ve oryantasyondan önceki bir sahneyi hatırlayarak bir sonraki kapsüle geçti.

Koridorlarda ağlayan insanları, ağlayan yetişkinleri, gözlerinden akan hapları hatırladı. Bir ekranda yükselen korkunç bulutlar. Emniyete götürülen kadınlar. Bir gemide olduğu gibi, önce kadınlar ve çocuklar.

Troy hatırladı. Bu bir kaza değildi. Başka bir kapsülde, çok daha büyük bir kapsülde, başka bir adamla yapılan konuşmayı, dünyanın yakın sonu hakkında, yer açma ihtiyacı hakkında, son kendiliğinden gelmeden sona neden olma olasılığı hakkında bir konuşmayı düşündü…

Kontrollü bir patlama. Bazen yangınları söndürmek için bombalar kullanıldı.

Bir başka buzla kaplı camı temizledi. Uyuyan figürün buzla parlayan kaşları vardı. Onu daha önce hiç görmemişti. Devam etti ve aniden her şey ona geri döndü. Titremeler gitmişti, sadece kolu hala zonkluyordu.

Troy bir felaketi hatırladı ama bu sadece bir gösteriydi. Gerçek tehdit havadaydı, görünmezdi. Bombalar insanları hareket ettirmek, halkı korkutmak, insanları ağlatmak ve unutturmak için kullanıldı. Ve hepsi misket gibi yerdeki bir deliğe döküldüler. Hayır, delik değil: huni . Biri onlara neden kurtulduklarını açıklamıştı. Beyaz bir sisin içinden geçtiğini hatırladı. Ölüm zaten içlerindeydi. Troy, dilindeki metalik tadı hatırladı.

Bir sonraki paneldeki buz çoktan taşınmıştı, birileri yakın zamanda temizlemişti. Yoğunlaşma incileri ışığı minik mercekler gibi bozdu. Elini camın üzerinde gezdirdi ve ne olduğunu anladı. İçeride, bazen topuz şeklinde bağladığı kumral saçlarıyla kadını gördü. Bu onun karısı değildi. O olmak isteyen bir kadındı, onu isteyen bir kadın.

“Eee… merhaba.”

Troy sese döndü. Gece vardiyasındaki doktor, ona ulaşmak için kapsül sıralarının arasından geçerek kendi yönüne ilerledi. Troy elini kolunun zonkladığı yere sıkıca bastırdı. Onu tekrar almalarını istemiyordu. Onu unutturamazlardı.

“Efendim, burada olmamalısınız.”

Doktor, karısı olmayan bir kadının uyuduğu kapsülün dibinde durduğunda Troy cevap vermedi. Karısı değildi ama olmak istiyordu.

“Neden benimle gelmiyorsun?”

“Kalmayı tercih ederim,” diye yanıtladı Troy. Garip bir sakinlik hissetti. Bütün acılar uçup gitmişti. Unutulmaktan daha güçlü bir şeydi. Her ayrıntıyı hatırlıyordu. Ruhu serbest bırakıldı.

“Sizi burada bırakamam efendim. Benimle gel. Burada donacak. “

Troy yere baktı. Ayakkabılarını giymeyi unutmuştu. Parmaklarını yerden kaldırmak için kıvırdı… sonra tekrar gevşetti.

“Beyefendi mi? Lütfen.” Genç doktor, kapsül sıralarının arasındaki koridoru işaret etti. Troy elini kolundan çekti ve her şeyin planlandığı gibi gittiğini gördü.

Hiçbir hype veya fiziksel protesto, kayış olmadığı anlamına geliyordu. Titreme olmaması, iğne olmaması anlamına geliyordu.

Koridordaki botların gıcırdamasını duydu. Görkemli bir güvenlik görevlisi nefes nefese açık kapıdan dışarı çıktı. Troy göz ucuyla doktorun onu rahatlatmak için adama başını salladığını gördü. Onu korkutmamaya çalışıyorlardı. Artık hiçbir şeyden korkmadığını bilmiyorlardı.

Troy, “Beni sonsuza kadar nakavt edeceksin,” dedi. Bir soru ile bir emir arasında bir geçişti. Anlama anıydı. Haplar bir daha ona etki etmezse Hal - Carlton gibi tepki verip vermeyeceğini merak etti. Odanın karşı tarafına baktı, boş bölmelerin orada olduğunu biliyordu. Onu gömecekleri yer orasıydı.

“Sakin ol,” diye yanıtladı doktor.

Troy’u çıkışa yönlendirdi; o parlak mavi gökyüzüyle onu sakinleştirirdi. Kapsüller sessizce yürüyen iki adamın yanından geçti.

Hâlâ kapıda duran güvenlik görevlisi derin bir nefes aldı, büyük göğsü takım elbisesinin kumaşını şişirdi. Bir meslektaşı ona katılırken diğer çizmelerin gıcırtısı duyuldu. Troy mesaisinin bittiğini fark etti. İki hafta önceden. Neredeyse başardı.

Doktor, onlara gerek olmadığını umuyormuş gibi iki hayduta kenara çekilmelerini işaret etti. Ancak gardiyanlar farklı düşünüyor gibiydiler ve kapının her iki yanında yerlerini aldılar. Troy, umut tarafından yönlendirilen ve korku tarafından kuşatılan koridordan aşağı yönlendirildi.

“Biliyorsun değil mi?” Troy onu incelemek için dönerek doktora sordu. “Her şeyi hatırlıyorsun.”

Doktor arkasını dönmedi. Sadece başını salladı.

Bir ihanet gibi görünüyordu. Adil değildi.

“Neden hatırlamana izin veriliyor?” Troy tekrar sordu. İlaçları veren kişinin neden onları da almaması gerektiğini bilmek istedi.

Doktor, çalışma odasına girmesi için işaret etti. Bir gecelik giymiş ve elinde mavi sıvıyla şişmiş bir damlama torbası tutan asistanı vardı.

“Bazılarımız hatırlıyor,” diye açıkladı doktor, “çünkü yaptığımızın yanlış olmadığını biliyoruz.” Troy’un sedyeye yatmasına yardım ederken kaşlarını çattı. Durumu için üzgün görünüyordu. “Burada doğru bir şey yapıyoruz. Dünyayı kurtarıyoruz, kınamıyoruz. Ve tıp sadece pişmanlıkları iptal eder. “Baktı. “Ama bazılarımız bakmıyor.”

Stüdyonun kapısı kalabalıktı. Muhafızlarla dolup taştı. Asistan, ona sersemlemiş gibi bakan Troy’un takımını açtı.

Doktor, “Bizi bildiklerimizi silmek için farklı bir ilaç gerekir” dedi. Duvardan bir dosya aldı. Klipsin tutacağının altına bir kağıt parçası tutturdu. Bir duraklama oldu, sonra Troy kendini bir kalem tutarken buldu.

Formu imzalarken güldü.

“Neden ben?” O sordu. “Neden buradayım?” Her zaman cevabı bilen birine sormak istemişti. Bir genç olarak varoluşsal

şüphelerdi, ama şimdi bir cevap alma şansı vardı.

Doktor gülümseyip dosyayı aldı. Otuz yaşından küçük olmalıydı ve vardiyasına sadece birkaç hafta önce başlamıştı. Troy kırkın eşiğindeydi. Yine de o genç adam tüm bilgilere sahipti, tüm cevaplara sahipti.

Dosyayı tekrar kancaya asan doktor, "Sizin gibi insanların sorumlu olduğu doğru," diye yanıtladı. Gerçekten inanıyor gibiydi.

Güvenlik adamlarından biri esnedi ve ağzını kapattı. Troy, takım elbisesinin beline kadar kıvrılmasını izledi. Tırnak, bir şırıngaya çarptığında belirgin bir ses çıkarır.

Troy, "Bir saniye düşünmek istiyorum," dedi. Aniden panik içindeydi. Bunun gerekli olduğunu biliyordu, ancak bu kısa anlayış anının tadını çıkarmak için düşünmek için birkaç dakika daha istedi. Uyumak istiyordu, elbette, ama hemen değil.

Kapıdaki adamlar Troy'un şüphelerini hissedince kımıldandı, gözlerindeki korkuyu gördüler.

Doktor üzüntüyle, "Keşke bir alternatif olsaydı," dedi. Bir elini omzuna koydu ve onu tekrar yere yatırdı. Korumalar yaklaştı.

Troy kolunda bir çimdik hissetti, uyan vermeden bir ısırık. Aşağı baktı ve gümüş zıpkının damara battığını gördü, mavi sıvı ona enjekte edildi.

"İstemiyorum…" diye başladı.

Bacaklarına, dizlerine, omuzlarına basan elleri hissetti. Göğsünde hissettiği ağırlık başka bir şeye bağlıydı.

Bir yanma dalgası tüm vücudunu sardı ve genel bir donukluk hissiyle hemen söndü. Onu uyutmuyorlardı. Onu öldürüyorlardı. Troy bunu, karısının öldüğünü ve başka birinin onun yerini almaya çalıştığını anladığı ani ve hızlı bir kesinlikle anladı. Şimdi gerçekten bir tabutun içinde olacaktı. Ve sonunda başlarının üzerine yığılan bu topraklar bir işe yarayabilirdi.

Karanlık, vizyonuna sızmaya başladı. Gözlerini kapattı, her şeyin bitmesi için çığlık atmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Tekmelemek ve dövüşmek istiyordu ama şimdi onu tutan sadece o eller değildi. Batıyordu.

Son düşünceleri güzel karısı içindi ama hiçbir anlam ifade etmiyordu: Zihnini işgal eden rüyalar dünyasıydı.

Tennessee'de, diye düşündü. Bu kesinliğe nasıl ve neden sahip olduğunu bilmiyordu. Ama o oradaydı… ve onu bekliyordu. Yanında sadece onun için kazılmış bir yerle çoktan ölmüştü.

Troy'un son bir sorusu vardı, batmadan önce ona tutunabilmesi için bulmayı umduğu bir isim, o uçurumlara taşımak için kendi parçasıydı. O acı haplardan biri gibi dilinin ucundaydı, o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu…

Ama sonra unuttu.

23

2052
Fulton Country, Georgia

Duyurular ve şarkılar dolup taşan tepelerin üzerinde havada yankılanırken yağmur durdu. O geceki büyük gala için sahneyi hazırlıyorlardı, ama Donald'a gerçek şovun diğer tüm eyaletlerde gerçekleştiği görülüyordu. Açılış grupları gürültülüydü, dörtlü motorların vızıltısı susuyordu.

Georgia sahnesinin yanındaki çukurun dibinde olmak, ona hafif bir klostrofobi hissi verdi. Yükseklik için tükenmez bir arzu, neler olduğunu gözlemleyebileceği bir tepede olma ihtiyacı hissetti. Her tepede dizilmiş binlerce insanın görüntüsünü ya da solunan siyasi coşkuyu, yeni bir şeyin vaadini kutlayan aynı niyetle birleşmiş birçok ailenin birliğini yalnızca hayal edebiliyordu.

Hepsiyle birlikte bu yeni başlangıcı kutlamak istese de, Donald sonunu görmek için sabırsızlanıyordu. Sabırsızlıkla kongrenin bitmesini bekledi. O haftalarca çalışmak onu yıpratmıştı. Gerçek bir yatak, biraz mahremiyet, kendi bilgisayarı, güvenilir bir telefon ağı, restoranda akşam yemekleri ve hepsinden önemlisi karısıyla yalnız zaman geçirmek istiyordu.

Cebinden cep telefonunu çıkardı ve mesajlarını defalarca kontrol etti. İlahiye birkaç dakika vardı, sonra Yüz Kırk Birinci'nin uçakları gelecekti. Ulusal meclisi bir patlama ile başlatmak için havai fişekleri de duymuştu.

Ekran, son beş veya altı kısa mesajın gönderilmediğini bildirdi. Ağ aşırı yüklenmişti, daha önce hiç görmediği bir hata mesajı. Ama görünüşe göre, göndermeye çalıştığı ilklerden en az biri hedeflerine ulaşmıştı. Karısını aramak için havzanın kıyılarını taradı ve her mesafeden tanıyabileceği o gülümsemenin geldiğini görmeyi umdu.

Yanında biri durdu. Donald tepelerden başını çevirdi ve Anna'nın sahnede ona katıldığını fark etti.

“İşte geldik,” dedi alçak sesle kalabalığa bakarak.

Gergin görünüyordu. Belki de ana sahneyi düzeltmek ve herkesin yerinde olduğundan emin olmak için büyük çaba sarf eden babası yüzünden. Donald omzunun üzerinden baktı: yerlerine oturmaya başlayan insanlar, sabah yağmuruyla kuruyan sandalyeler, seyirciler ilk bakışta göründüğünden daha küçüktü. Belki birçoğu hala çadırlarda ya da diğer aşamalarda çalışıyordu. Bunun öncesi sessizlik olması gerekiyordu…

“İşte burada!”

Anna kollarını salladı. Donald, bakışlarının yönünü takip ederek arkasını dönerken kalbinin sevinçle dolduğunu hissetti. Helen’in onu yanında durduğunu görme fikriyle rahatlama paniğe karıştı .

Tepeye tırmanan kişi ona tanıdıktı. Mavi üniformalı genç bir kadın, şapkasını bir kolunun altına sıkıştırmış, siyah saçlarını topuz yapmıştı.

“Charlotte?” Donald , bulutların arasından süzülen gün ortası ışığından gözlerini korudu . Nefes aldı. Ablası onları görüp başını sallayarak selam verdiğinde diğer tüm düşünceler dağıldı.

Anna, “‘Son dakikada’ dediğinde,” diye mırıldandı.

Donald arabasına koştu ve kontağı çevirdi. Motoru çalıştırdı, gaza bastı ve onu karşılamak için ıslak çimenlerin üzerinden koştu.

Charlotte tepenin eteğinde fren yaparken ona gülümsedi. Donald motoru kapattı.

“Merhaba Donny.”

Daha araçtan inmeden önce kendini ona doğru fırlattı. Kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı.

Donald, üniformasının kıvrımlarını mahvetme korkusuna rağmen sarılmaya karşılık verdi.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Ablası geri çekildi ve gömleğinin göğsünü düzelterek geri çekildi. Havacılık subayı şapkası yine bir kolun altında kayboldu, her hareketi kesin ve sağlam bir alışkanlığın sonucuydu.

“Şaşırdın mı?” ona sordu. “Senatörün bir şeyi gözden kaçıracağını düşünmüştüm.”

“Hayır, hayır. Şey, bana bir misafirden bahsetti ama kim olduğunu bilmiyordum. Hâlâ İran’da olduğunu sanıyordum. Her şeyi o mu organize etti?”

Charlotte başını salladı ve Donald yanaklarının gülümsemekten ağrıdığını hissetti. Onu her gördüğünde, onun hep aynı olduğunu keşfetmenin büyük rahatlamasını hissetti. Keskin çenesi ve burnuna sıçrayan çiller, gözlerindeki ışık tanık olduğu tüm dehşetler yüzünden henüz sönmemişti. Otuz yaşına yeni basmıştı, doğum gününde ailesinden uzakta dünyanın öbür ucundaydı ama Donald’ın zihninde o yeni askere alınan genç olarak kaldı.

“Sanırım bu geceki etkinlik için sahnede olmam gerekiyor,” dedi.

“Tabii ki.” Donald gülümsedi. “Eminim seni geri almak isteyeceklerdir. Askerlere destek olarak. “

Charlotte kaşlarını çattı. “Aman Tanrım, ben o figürlerden biriyim, değil mi?”

O güldü. “Eminim yanınızda ordu, donanma ve deniz kuvvetleri temsilcileri olacaktır.”

“Aman Tanrım. Ve ben kızım.”

Tepelerin arkasındaki gruplardan biri konserlerini bitirirken birlikte güldüler. Donald ilerledi ve kız kardeşine eyere atlamasını söyledi. Göğsündeki basınç aniden düşmüştü. Önce iklim değişti, bulutlar açıldı, boynuzlar birbiri ardına sustu ve şimdi ailesinden biri geldi.

Motoru çalıştırdı ve daha az çamurlu yoldan sahneye geri döndü, kız kardeşi ona tutundu. Anna’nın yanında durdular. Charlotte yere atladı ve ona sarıldı. İki kadın sohbet ederken, Donald motoru kapattı ve cep telefonunu kontrol etti. Sonunda Helen’den bir mesaj geldi.

Tennessee'de. dv6'da mısın?

Beyin mesajı yorumlamaya çalışırken bir anlık panik yaşandı. Karısına aitti. Tennessee'de ne işi vardı?

Bir sahne daha sessizleşti. Donald'ın Helen'in aslında yüzlerce mil uzakta olmadığını anlaması sadece birkaç saniyesini aldı. Tepenin hemen üzerindeydi. Georgia kutusunda ona randevu veren mesajlardan hiçbirini almamıştı.

"Hey, hemen döneceğim."

Dörtlüyü başlattı. Anna bileğini tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" ona sordu.

O gülümsedi. "Tennessee'de. Helen az önce bana yazdı. "

Anna bulutlara baktı. Charlotte kapağın yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Sahnede bir kıza mikrofona kadar eşlik edildi. Yanında bir onur muhafızı vardı; koltuklar dolmuştu, tüm seyirciler beklentiyle boyunlarını germişti.

Anna'ya tepki vermesi ya da arabayı vitese takması için zaman vermeden, uzandı, anahtarı çevirdi ve motoru kapattı.

"Şimdi değil," dedi.

Donald bir öfke patlaması hissetti. Elini tutup anahtarı almaya başladı ama kadın onu arkasına sakladı.

"Bekle," diye tısladı ona sıkılı dişlerinin arasından.

Charlotte sahneye dönmüştü. On altı yaşlarında olması gereken küçük kızın yanında elinde mikrofonla Senatör Thurman vardı. Tepelere bir ölüm sessizliği çökmüştü. Donald, dörtlü motorla yaptığı gürültüyü fark etti. Genç kadın şarkı söylemek üzereydi.

"Bayanlar ve baylar, demokrat arkadaşlar…"

Bir duraklama oldu. Donald araçtan indi, cep telefonuna son bir kez baktı ve sonra onu yerine koydu.

… ve sen, bağımsızlardan oluşan küçük bir grup.

Kalabalıkta gülmek. Donald, çukurun dibindeki açıklığın üzerinden neredeyse koşarak geçiyordu. Ayakkabılar ıslak

çimenlere ve ince çamur tabakasına sıçradı. Senatör Thurman'ın sesi mikrofondan gürlemeye devam etti.

"Bu yeni bir çağın, yeni bir çağın şafağı."

Donald formsuzdu, ayakkabıları çamurdan gittikçe daha ağır görünüyordu.

"Gelecekteki bağımsızlığın bu yerinde toplanmışken…"

Yer eğilmeye başladığında, çoktan nefes nefese kalmıştı.

«… Düşmanlarımızdan birinin sözlerini hatırlıyorum. Cumhuriyetçi. "

Uzaktan kahkahalar, ama Donald buna aldırış etmedi. Tırmanışa odaklanmıştı.

"Bir gün özgürlük için savaşmamız gerektiğini, barışın kazanılması gerektiğini söyleyen Ronald Reagan'dan bahsediyorum. Uzun zaman önce bombalar düşerken ve yeni bir ülke kurulurken yazılan ilahimizi
dinlerken, özgürlüğümüzün bedelini düşünür ve bu hakların asla alınmaması için nelere katlanacağımızı kendimize sorarız. bizden uzak. "

Yolun üçte biri, Donald durup nefesini tutmak zorunda kaldı. Buzağılar akciğerlerden önce pes etmişti. Diğerleri uzun yürüyüşlere çıkarken, son haftalarda hep dörtlüye çıktığı için pişmandı. Tekrar forma gireceğine söz verdi.

Tekrar tepeye tırmanmaya başladı ve kristalimsi bir ses havzayı doldurdu. Yakındaki yamaca eşzamanlı olarak yayıldı. Donald aşağıdaki sahneye döndü, tatlı genç sesin milli marşı söylediği yere… Ve Anna'nın yüzünde endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak arkasından tepeye doğru koştuğunu gördü.

Donald başının belada olduğunu biliyordu. Tırmanışıyla ilahiye saygısızlık yapıp yapmadığını merak etti. O an için herkese belirli bir yer verilmişti ve o kendininkini görmezden geliyordu. Anna'ya sırtını döndü ve yenilenmiş bir kararlılıkla uzaklaştı.

"…izlediğimiz surlarda…"

O toprak yığınlarının ilahinin surları, surları olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğini merak ederek

oksijensizce güldü. Son haftalarda ne hale geldiklerinin çukurlarını görmek kolaydı, insanlar, mallar ve hayvanlarla dolu tek tek devletler, elli ulusal panayır hep birlikte başladı ve tesis faaliyete geçtiğinde hepsi yok olmaya mahkûmdu.

… ve roketlerin kırmızı parıltısı, havada patlayan bombalar…”

Tepenin zirvesine ulaştı ve ciğerlerini berrak, temiz havayla doldurdu. Alt sahnede, bayraklar hafif esen rüzgarda hafifçe sallanıyordu. Büyük bir ekran, şarkı söyleyen kızın görüntülerini gösterdi.

Bir el bileğini kapattı.

Anna, “Geri dön,” diye tısladı.

Donald nefes nefeseydi. O da nefes nefeseydi, dizleri çamur ve çimen parçalarıyla kaplıydı. Onu takip ederken kaymış olmalı.

Helen nerede olduğumu bilmiyor, dedi.

“… bannerrr henüz waaaave …

Alkış sona ermeden başladı, genç sanatçıya bir iltifat. Uzaktaki jetlerin izleri, motorların kükremesi duyulmadan önce dikkatini çekti. Elmas şeklinde uçtular, kanatların uçları neredeyse birbirine değiyordu.

“Siktir git!” Anna kolunu çekiştirerek ona bağırdı.

Donald kendini tutamaktan kurtardı. Karşıdan gelen jetler karşısında büyülendi.

… o’er freeeeee laaand …”

Tatlı ses yeryüzündeki elli delikten yükseldi ve güçlü uçakların, hızlı ve zarif ölüm meleklerinin gürleyen kükremesiyle çarpıştı.

Anna onu tekrar yakalayıp tepeden aşağı sürüklemeye başladığında Donald, “Bırak beni,” dedi.

… ve … braaaaave’nin hooome’u …

Hava koreografisi geçerken hava sallandı. Jetler ayrılıp beyaz bulutların arasından geçerken art yakıcılar çığlık attı.

Anna şimdi ona sarılıyordu, kolları onun omuzlarına dolanmıştı. Donald, jetlerin geçişinin ve ilçenin yarısında yayınlanan ilahinin muhteşem performansının neden olduğu transtan çıktı ve tekrar karısını aşağıdaki havzada bulmaya çalıştı.

“Kahretsin Donny, inmemiz gerekiyor…”

Anna gözlerini kapatamadan ilk flaş patladı. Atlanta şehir merkezi çevresinde Donald’ın çevresel görünümünde bir ışık noktası. Geniş gün ışığında yıldırım. Gök gürültüsü bekleyerek o yöne döndü. Şimşek kör edici bir şimşek oldu. Anna beline bağlamış ve onu kendisine çekmişti.

Gözlerini siper ederek nefesi kesilen kız kardeşine katıldılar. “Lanet olsun neler oluyor?” “Çığlık atıyorum.

Patlayan bir yıldız gibi başka bir ışık parlaması. Sirenler tüm hoparlörlerden çaldı. Hava saldırısı alarmlarının kaydıydı.

Donald neredeyse kör hissetti. Mantar şeklindeki bulutlar - bu kadar uzakta olduğu için saçma derecede büyük - yeryüzünden yükseldiğinde bile, neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Onu tepeden aşağı sürüklediler. Alkışlar sirenlerin ulumasıyla çığlıklara dönüşmüştü. Donald bizi zar zor görebiliyordu. Geriye sendeledi ve üçü birden koşarak çukura doğru kayarken, ıslak çimen onları sahneye yönlendirirken neredeyse düşüyordu. Bu kabarık bulutların yuvarlak tepeleri gittikçe yükseldi, ağaçlar ve tepeler gözden kaybolsa bile görünürde kaldı.

“Beklemek!” diye bağırdı.

Bir şeyi unutuyordu. Ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Tepeye park etmiş dörtlü bisikletini düşündü. Oraya nasıl çıktı? Ne oluyordu?

“Sokak. Sokak. Defol buradan,” diye tekrarlayıp duruyordu Anna.

Ablası küfür ediyordu. O da onun kadar korkmuş ve kafası karışıktı. Charlotte’un bu duyguları hissedebileceğine asla inanmazdı.

“Ana çadır!”

Donald arkasını döndü, topukları çimenlerde kayıyordu, elleri yağmurdan ıslanmış ve çamura bulanmıştı. Ne zaman düşmüştü?

O ve iki kadın, yokuşun son birkaç metresini, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü patlamasıyla birlikte yuvarladılar. Gökyüzündeki bulutlar, doğal olmayan bir rüzgarla savrulan patlamalardan uzaklaşıyor gibiydi. Bulutların alt kısmı yeni şimşeklerle aydınlandı, sanki daha çok şimşek çaktı, başka bombalar patladı. Sahnenin yakınında insanlar çukurdan kaçmaya çalışmıyorlardı: Pazarlar ve yiyecek tezgahları boşaltılırken, sıra sıra sandalyeler bir köpeğe dönüşerken, el sallayan gönüllülerin önderliğinde herkes çadırlara sığınmaya çalıştı. bir kazığa bağlı olarak havladı.

Bazı insanlar akıllarını kaybetmemiş gibiydi. Bunlardan biri Anna'ydı. Donald, senatörü trafik akışını koordine eden daha küçük bir çadırın yakınında gördü. Nereye gidiyorlardı? Diğerleriyle birlikte eşlik edilirken boş hissetti.
Beynin gördüklerini işlemesi uzun zaman aldı. Nükleer patlamalar. Her zaman grenli savaş görüntüleri ile sınırlı olan şeyin canlı görüntüsü. Gerçek bombalar, gerçekten patlıyor. Komşu. Onları görmüştü. Neden tamamen kör değildi? Böyle olmadı mı?

İlk ölüm korkusu onu alt etti. Donald, aklının bir köşesinde hepsinin öldüğünü biliyordu. Dünyanın sonu gelmişti. Kaçış yoktu. Saklanacak hiçbiryer. Okuduğu bir kitaptan alıntılar ortaya çıktı, binlerce kelime ezberledi. Hapları bulmak için pantolonunun ceplerini aradı ama bulamadı. Omzunun üzerinden geriye baktı, geride ne bıraktığını hatırlamaya çalıştı…

Anna ve kız kardeşi, onu, kaşlarını çatan ve kızına bakan senatörün yanından ittiler. Perde açıklığının kanatları Donald'ın yüzüne değdi, içerideki karanlık asılı birkaç ışık huzmesiyle parçalandı. Görüş alanındaki siyah noktalar artık karanlıkta daha belirgindi. İçeride çok insan vardı ama olması gerektiği kadar değil. Bütün kalabalık nereye gitmişti? Kendini yavaşça aşağı doğru yürürken bulana kadar hiçbir anlamı yoktu.

Beton bir rampa, etrafını saran bedenler, itilen omuzlar, nefes nefese nefesler, bağırılan isimler, kalabalık çocukları ve ebeveynleri, karı kocaları ayırdığında uzanan eller, bazıları ağlıyor, bazıları kesinlikle kayıtsızdı…

Kocalar ve eşler.

Helen!

Donald kalabalığın içinde adını haykırdı. Döndü ve o korkmuş insan akıntısında akıntıya karşı yüzmeye çalıştı. Anna ve kız kardeşi onu aşağı çekti. Aşağıya inmeye çalışanlar yukarıdan itti. Donald uçuruma doğru gitmek için batmak zorunda kaldı. Karısıyla birlikte batmak, onunla boğulmak istedi.

“Helin!”

Aman Tanrım, şimdi hatırladı.

Geride ne bıraktığını hatırladı.

Panik kayboldu, yerini korku aldı. Artık görebiliyordu. Görüş netleşmişti. Ama kaçınılmaz olana karşı koyamadı.

Senatörle yaptıkları ve her şeyin nasıl biteceğini merak ettikleri konuşmayı düşündü. Havada elektrik vardı, ağızda eski metal tadı, her taraftan yükselen beyaz bir sis. Bir kitabı hatırladı. Ve neler olduğunu anladı.

Onun dünyası bitmişti.

Ve yenisi onu yutuyordu.

Soyağacı

2052: ORIENTATION

2110: FIRST SHIFT

FALL OF SILO 12

FALL OF SILO 10

SILO 40 GOES DARK

SILO
1

İKİNCİ VARDİYA

EMİR

24

2212
Silo 1

Troy bir dizi korkunç kabustan uyanmıştı. Dünya yanıyordu ve yangını söndürmek için gönderilen insanların hepsi uyuyordu. Donmuş uyuyorlardı, hala ellerinde kibrit tütüyor, gri nefesler ve kıvrımlı suçluluk girdapları.

Gömüldü, karanlığa gömüldü, küçük tabutunun dar duvarlarının onu sıkıştırdığını hissetti.

Karanlık şekiller, buzla kaplı camın ötesine geçti, kürek kürek adamlar onu kurtarmaya çalışıyorlardı.

Göz kapakları, onları tamamen açmaya çalışırken parçalanıyor ve parçalanıyor gibiydi. Gözlerinin kenarlarında kabuklanmalar vardı, yanağından aşağı erimiş buz damlıyordu. Kurutmak için kollarını kaldırmaya çalıştı ama vücudu dürtülere zayıf tepki verdi. Elini hareket ettirmeye çalıştığında IV tüpünün çekişini hissetti. Kateteri olduğunu fark etti. Soğukla tanışmak için o sersemlemiş halden çıkmaya başladığında vücudunun her santim kaşınıyordu.

Kapak bir tıslamayla açıldı. Gölgeler kaybolurken bir ışık yarığı genişledi.

Bir doktor ve asistanı üzerine eğildi. Troy konuşmaya çalıştı ama sadece öksürebildi. Oturmasına yardım ettiler, acı içeceği getirdiler. Yutmak zor işti. Elleri zayıftı, kolları titriyordu. Bardağı tutmasına yardım etmeleri gerekiyordu. Ağzındaki tat metalikti. Ölümün tadı.

“Kolay,” dediler, çok hızlı içmeye çalıştığında. Soğuk tenine gazlı bez ve alçı uygulayan uzman parmaklar tarafından tüpler ve damlalar serbest bırakıldı. Bir kağıt gömlek gördü.

“Hangi yıldayız?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Daha erken,” diye yanıtladı doktor. Farklı bir doktordu. Troy sert ışıkta gözlerini kırptı, ona bakan adamlardan hiçbirini

tanıyamadı. Etrafındaki mezar denizi bulanık bir bulanıklıktı.

Asistan, ona içki içirmek için bardağını eğerek, “Acele etmeyin,” diye tavsiyede bulundu.

Troy birkaç yudum yutmayı başardı. Geçen seferden daha kötü hissetti . Daha fazla zaman geçmiş olmalı. Soğuk kemiklerine işlemişti. Gerçek adının Troy olmadığını hatırladı. Ölmüş olmalıydı. Bir yanı bu uyanış için üzüldü. Bir diğeri, en kötüsü olurken onun uyumuş olmasını umdu.

“Efendim, uyandırdığımız için üzgünüz ama yardımınıza ihtiyacımız var.

“Raporu…”

İki adam aynı anda konuştu.

“Başka bir siloda sorunlar var efendim. 18….”

Ona hap verdiler. Troy onları uzaklaştırdı. Artık onları almak istemiyordu.

Doktor, avucunda iki hapla tereddüt etti. Üçüncü bir adama danışmak için döndü. Troy dünyayı yeniden odaklamak için gözlerini kırpıştırdı. Bir şey söylediler. Parmaklar hapların etrafını kapatarak içini bir rahatlamayla doldurdu.

Ayağa kalkarken ona destek oldular, tekerlekli sandalye hazırdı. Arkasında bir adam duruyordu, saçları giydiği takım kadar beyazdı, köşeli çenesi ve sırım gibi vücudu bir şekilde tanıdıktı. Troy onu tanıdı. Donmuş olanları uyandıran buydu.

O sıvıdan bir damla daha kapsüle yaslanırken, dizleri soğuktan ve zayıflıktan titriyordu.

“Silo 18’de neler oluyor?” Bardak indirilirken Troy soruyu fısıldadı.

Doktor kaşlarını çattı ve hiçbir şey söylemedi. Tekerlekli sandalyenin arkasındaki adam onu dikkatle inceliyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi Troy ona.

Beyazlı adam başını salladı. Tekerlekli sandalye, bedeni canlanırken içinin düğümlendiğini hisseden Troy’u bekliyordu.

Adının tam olarak bu olmadığını bilmesine rağmen, “Sen Thawman’sın, Thawman’sın,” diye devam etti.

Kağıt elbise sıcaktı. Kollarını kollarına koymasına yardım ettiklerinde hışırdıyordu: Hepsinin gergin olduğunu hissedebiliyordu. Sohbete devam ettiler, biri siloyu kaybetmek üzere olduklarını, diğeri ise onun yardımına ihtiyaçları olduğunu söyledi. Troy sadece Thawman’ı önemsiyordu. Ona tekerlekli sandalyeye kadar eşlik ettiler.

“Bitti?” O sordu. Adamı inceledi, görüşü netleşiyor, sesi yükseliyordu. En kötüsünün üstesinden geldiğini umuyordu.

Troy tekerlekli sandalyeye yaslanırken Thawman başını hüzünle salladı.

“Oğlum,” dedi tanıdık bir sesle, “korkarım daha yeni başladı.”

25

Büyük İsyanın Yılı

Silo 18

Her ölüm bir yeniden doğuşa karşılık gelir. Acılarını dindirmek için hayatta kalanlar böyle söyledi. Yaşlı bir adam ölür ve birisi piyangoyu kazanır. Anne babalar sevinç gözyaşları dökerken bebekler ağlar. Her ölüm bir yeniden doğuştur ve bunu Mission Jones'tan daha iyi kimse bilemezdi.

Yarın on yedi yaşına girecekti. Yarın bir yaş büyük olacaktı. Ve annesinin öldüğü günden bu yana on yedi yıl geçmiş olacaktı.

Yaşam döngüsü her yerde mevcuttu - büyük döner merdiven gibi her şeyin etrafını sarmıştı - ama onda herkesten daha belirgindi: Misyon, bahşedilen her yaşam için bir başkasının elinden alındığının açık kanıtıydı. Ve böylece on yedinci yaş gününe neşesiz, genç omuzlarında ağır bir yük, ölüm düşünceleri ve kutlayacak hiçbir şey olmadan yaklaştı.

Üç adım aşağıda arkadaşı Cam'in, yükünün kendi yarısından nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Onları nakliye departmanında eşleştirdiklerinde, iki çocuk kura çekmişti ve Cam kaybetmişti. Böylece Mission, merdiveni net bir şekilde görebilecek şekilde öne çıktı. Ayrıca karanlık düşünceleri kadar öfkeli ve gergin olan temposunu belirleme hakkı da vardı.

O sabah merdivenlerde çok az trafik vardı. Çocuklar henüz okul için uyanmamıştı, okula devam edenler. Birkaç kırmızı gözlü dükkâncı, çalışmak için çabalıyordu. Gece vardiyasından dönen işçiler vardı, tulumlarının göğüslerinde yağ lekeleri, pantolonlarının dizlerinde yamalar dikilmişti. Bir adam yapabileceğinden fazlasını taşıyarak dışarı çıktı, bu tür bir iş için katip değildi, ama Mission kendi yükünü bırakıp başkasınınkini üstlenecek havada değildi. Keşfedildiğini anlaması için ona pis bir bakış atmakla yetindi.

“Üç tane daha,” diye homurdandı Cam’e otuz beşinci kata ulaştıklarında. Omuz askısı omzunun etinde bir oluk kazıyordu, yük gerçekten ağırdı. Hedef daha ağırdı. Mission en az dört aydır çiftliklere gitmemişti ve babasını o kadar uzun zamandır görmemişti. Zaman zaman erkek kardeşiyle kreşte buluşurdu, ancak son seferden bu yana hala birkaç hafta geçmişti. Doğum gününün bu kadar yakın olduğu için şimdi ortaya çıkmak utanç verici olurdu, ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Babasının her zamanki gibi yıl dönümünü görmezden geleceğini, bir yılın daha geçtiğini umuyordu.

Otuzbeşinciden sonra, grafitilerle kaplı iki kat arasındaki başka bir boşluğa geldiler. Havada ev yapımı boyanın zehirli kokusu vardı. En son yazılar oraya buraya damladı, bazıları daha önceki gece yapıldı. Merdiven korkuluğundan çok uzaktaki kavisli beton duvarı kaplayan kalın harflerle şunlar yazıyordu:

BU BİZİM ‘LO.

Boya henüz kurumamış olsa da, “silo” için kullanılan bu argo terim eskiydi. Artık kimse kullanmadı. Yıllarca. Daha yüksek ve çok daha eski:

SİL BUNU, OĞLU…

Gerisi sansür boyasıyla kaplıydı. Sanki hepsi eksik kelimeyi hayal edebilecek kadar yetenekli değillermiş gibi.

YÜKSEK KATLARI İNDİRİN!

Misyon güldü. Cam’daki yazıyı işaret etti. Muhtemelen orta seviyenin üzerinde doğan ve kendinden nefret eden bir çocuğun, şansını kabul edemeyen bir çocuğun işi. Mission böyle bir insanı tanıyordu. Kendisi de böyleydi.
Geçen yılkilerin üzerine boyanmış grafitileri inceledi, bu da diğerlerini kapladı. Çelik kirişlerin merdivenlerden betona çıktığı katlar arasında, sloganların nesillere ayak uydurduğu yer burasıydı.

SON YAKIN…

Görev, ikincisini geride bıraktı, savaşamadı. Son çok yakındı. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Gevşek cıvatalar ve

paslanmış eklemlerle silonun nefes nefese çıngırağı ona söyledi, artık insanların başları omuzlarına sıkışmış, eşyaları göğüslerine sıkı sıkıya yürüdükleri şekilde gördüğünü söyledi. Hepsinin sonu yakındı. Babası elbette gülecekti. Mission, o ve erkek kardeşi henüz doğmamışken insanların aynı şeyleri söylediğini, her neslin kibirinin bu fikri her zaman geri getirdiğini, çünkü herkesin yaşlarının özel olduğuna inandığını açıklarken sesini neredeyse duyabildiğini düşündü. , her şeyin onlarla biteceğini. Babası, sonla ilgili bu düşüncelerin korku değil, umut olduğunu iddia etti. İnsanlar, sonun gelişinden belli belirsiz gülümsemelerle söz ettiler. Kendi başlarına gitmemeleri için dua ettiler. Hiç kimsenin daha sonra gelip onların yokluğunda mutlu yaşayacak kadar şanslı olmayacağını umuyorlardı.

Böyle düşünceler boynunu kaşındırıyordu. Bir eliyle omuz askısını tutarken, diğer eliyle mendili boğazına sardı. Sonunu düşündüğünde boynunu gizlemek sinir bozucu bir alışkanlıktı.

“Orada iyi misin?” Cam ona sordu.

“İyiyim,” diye yanıtladı Mission, yavaşladığını fark ederek. Omuz askısını iki eliyle tuttu ve yürümeye, çalışmaya konsantre oldu. Gölge olarak geçirdiği günlerden sonra kafasında bir metronom vardı, tandem taşımaları için sürekli bir tıkırtı. İyi koordine edilmiş iki hamal, iyi bir tempoyu koruyabilir ve yükün ağırlığını hissetmeden düzinelerce kat tırmanabilirdi. Mission ve Cam henüz o seviyede değildi. Zaman zaman ikisinden biri diğeriyle eşleşmek için durmak veya hızını değiştirmek zorunda kaldı. Ve eğer yapmazlarsa, yük tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı.

Yük. Bu şartlarda konuşmak daha kolaydı. Bunun bir beden olduğunu söylememek daha iyi: bir insan cesedi.

Mission, hiç tanımadığı dedesini düşündü. 78 ayaklanmalarında ölmüştü, arkasında çiftliğe bakacak bir oğlu ve kaderinde taş ustası olacak bir kız bırakmıştı. Mission’ın teyzesi birkaç yıl önce işini bırakmıştı; artık çeliği yeniden boyamak için pası kaldırmıyor. Artık kimse yapmadı. Artık kimse umursamıyordu. Ancak babası, genç Jones’ların nesiller boyunca üzerinde çalıştığı aynı toprak parçasını hâlâ işliyor ve işlerin asla değişmeyeceği konusunda ısrar ediyordu.

“Bu kelime aynı zamanda başka bir anlama da geliyor, biliyor musun?” bir keresinde Mission devrimden bahsettiğinde ona açıklamıştı. «Ayrıca kendine sırt çevirmek demektir. Gezegenlere gelince. Bir devrim ve başladığınız yere geri döndünüz. “

Bir rahip birini mısırının altına gömmeye geldiğinde Mission’ın babasının söylemeyi sevdiği şeyler bunlardı. Toprağı kürekle sıkıştırdı, “işte böyle” dedi ve kazdığı oluğa baş parmağıyla bir tohum ekti.

Misyon, arkadaşlarına “devrim” kelimesinin diğer anlamını açıklamıştı. Oraya kendi başına gelmiş gibi davranmıştı. Karanlık sahanlıklarda plastik torbalardan patates tutkalı solurken birbirleriyle değiş tokuş yapmaları tam da bir tür sözde entelektüel saçmalıktı.

En iyi arkadaşı Rodny, etkilenmeyen tek kişiydi. “Biz değiştirmedikçe hiçbir şey değişmez,” dedi ciddi bir bakışla.

Mission arkadaşının ne yaptığını merak etti. Rodny’yi birkaç aydır görmemişti. BT departmanında Shadow’u oynadığı iş ne olursa olsun, onu sık sık dışarı çıkmaktan alıkoydu.

Geçmişi, Fidanlıkta tüm arkadaşlarıyla yakın ilişki içinde büyüdüğü zamanı düşündü. Orada, üst katlarda yaşlanana kadar hep birlikte kalacaklarına inanmıştı. Aynı koridorlarda yaşar ve bir zamanlar yaptıkları gibi oyun oynayan çocuklarını izlerlerdi.

Ama sonra her biri kendi yolunu tuttu. İlk kimin ayrıldığını, kimin ebeveynlerinin beklentilerini savuşturduğunu ve onların izinden gitmediğini hatırlamak zordu, ama sonunda hepsi gitti. Her biri yeni bir kader seçmek için uzaklaşmıştı. Çiftçi olan tesisatçıların çocukları. Kantin işçilerinin kızları dikiş dikmeyi öğreniyor. Taşıyıcı olan köylülerin oğulları.

Mission, evden ayrılırken hissettiği öfkeyi hatırladı. Babasıyla kavgasını hatırladı, küreği bırakıp bir daha toprağı kazmayacağına yemin ettiğinde. Nido’da istediği her şeye dönüşebileceğini, kendi kaderini seçmenin kendisine bağlı olduğunu öğrenmişti. Ve böylece üzgün hissetmeye başladığında, bunun bir çiftçi olarak hayatı yüzünden, ailesi yüzünden olduğunu düşündü.

O ve Cam gemicilik departmanına yazı tura atmışlardı ve Mission kendini bir cesedin omuzları onunkine dayamış halde bulmuştu. Sonraki adımları kontrol etmek için başını kaldırdığında, boynu plastik bir torbaya sıkıştırılmış ölü bir adamın kafasına değdi. Doğum ve ölüm birbirine ezildi, aynı madalyonun iki yüzü. Mission ikisini de taşıyordu, o çifte yükü tek başına taşıyordu. Büyüdüğü çiftliğe giden basamakları acımasız bir hızla ikişer ikişer çıktı.

26

Silo 18

Adli tabip, bir kadın, otuz saniyede, çiftliklerin hemen altında, köklerin altında kıvrılan o karanlık, nemli koridorların sonunda gizlenmişti. Tavan alçaktı. Gübreyi susamış bitkilere nakletmek için pompalar devreye girdiğinde borular açığa çıktı ve öfkeyle tıngırdadı. Düzinelerce küçük yarıktan damlayan su, kova ve çömleklerde toplandı. Yakın zamanda boşaltılan bir kap, her damlada çınladı Bir diğeri taştı. Yerler kaygan, duvarlar terli bir deri kadar ıslaktı.

Çalışmada, çocuklar cesedi metal bir plaka üzerine yerleştirdi ve adli tabip görev beyanını imzaladı. Teslimat hızı için onlara bahşiş verdi ve Cam tüm bu iyi ekstraları gördüğünde, hızlı tempo için kötü bir ruh halini geçti. Koridorda Mission'a veda etti ve çıkışa doğru sıçradı.

Sadece bir yaş büyük olmasına rağmen arkadaşından çok daha yaşlı hissederek onun uzaklaşmasını izledi. Cam o akşam için planlardan hiçbir şey bilmiyordu, ona gece yarısı hamalları toplantısından bahsetmemişlerdi. Bilmediği şeyler için neredeyse onu kıskanacaktı.

Çiftliklere kargo olmadan gitmek ve babasının tembellik hakkında konuşmasını duymak istemediği için Mission, teslim edilecek bir şeyleri olup olmadığını görmek için koridorun aşağısındaki bakım odasında durdu. Winters görev başındaydı, beyaz sakallı esmer bir adam ve su tesisatçılığı tutkusu. Mission'a şüpheyle baktı ve bir hamal için parası olmadığını söyledi. Mission, yine de tırmanacağını açıkladı ve yardım etmekten çekinmedi.

"Öyleyse…" dedi Winters. Tezgahına büyük bir pompa kaldırdı.

"Sadece bu?" Misyon bir gülümsemeyle şaka yaptı.

Winters, sanki çocuk bir cıvatayı gevşetmiş gibi gözlerini kıstı.

Pompa, kullanıcının sırt çantasına sığmadı, ancak dış kayışlar, çıkıntılı boruların ve perçinlerin etrafına düzgün bir şekilde sarıldı. Winters, kollarını askılarına sokmasına ve pompayı sırtına koymasına yardım etti. Mission yaşlı adama teşekkür etti, bir kez daha sert bir bakış attı ve yola koyuldu. Merdivene varıldığında, ıslak koridorlardan yayılan küf kokusu daha az güçlüydü, yerini gübre ve taze sürülmüş toprak, Mission'ı zamanda geriye götüren ev kokuları aldı.

Otuz birinci sahanlık kalabalıktı, yiyecek almak için çiftliklere girmeye çalışan bir grup insan vardı. Gruptan ayrılan bir anne, ağlayan bir çocuğu tutan köylü yeşili giymiş bir anneydi. Dizlerinin üzerinde bir toplayıcının lekeleri, yüzünde ise çocuğun iniltilerini susturmak için tarlalardan sürülen birinin heyecanlı havası vardı. Onun yanından geçerken Mission, tanıdık bir tekerlemenin sözlerini duydu. Kadın, bebeği korkulukların yanına ürkütücü bir şekilde yaklaştırdı ve bebeğin gözleri Mission'a atalardan kalma bir korku gibi gelen bir şeyle fal taşı gibi açılmıştı.

Kalabalığın arasından geçti ve çocuğun çığlıkları genel gürültüde kayboldu. Artık daha az çocuk gördüğünü fark etti. O küçükken onlardan daha çok vardı. Son neslin şiddet eylemlerinden sonra bir doğum patlaması olmuştu, ancak şimdi sadece doğal ölümlerin yavaş yavaş damlaması ve bir avuç Piyango kazancı vardı. Daha az bebek ağlıyor ve daha az ebeveyn seviniyor.

Sonunda kapılara ve oradan da büyük giriş holüne ulaştı. Mission mendiliyle dudaklarındaki teri sildi. Alt kattaki şişeyi doldurmayı unutmuştu ve ağzı kurumuştu. Bu kadar hızlı bir tempoyu sürdürmenin nedeni şimdi boşuna görünüyordu. Sanki doğum günü buluşma için son tarih gibiydi ve bu yüzden babasını ziyaret etmek ve mümkün olan en kısa sürede ayrılmak en iyisiydi. Ama şimdi, çocukluğunun sahneleri ve sesleriyle dolup taşan o karanlık ve öfkeli düşünceler dağılmıştı. Burası onun eviydi ve Mission orada olmaktan ne kadar keyif aldığını itiraf etmekten nefret ediyordu.

Kapıya giderken birkaç selamlaştı. Tanıdığı bazı hamallar, kantine teslim edilmek üzere çuvallar dolusu meyve ve sebze yüklüyordu. Teyzesinin güvenlik kapılarının dışındaki

tezgahlardan birini çalıştırdığını gördü. Taş ustası olarak kariyerinin ardından pazarlamacı olarak çalışmaya başlamıştı, ancak bu ticaret için hiçbir zaman bir Gölge olarak hizmet etmemişti ve bunu yapmaya hakkı yoktu. Mission, onun bakışlarıyla karşılaşmamak için elinden gelen her şeyi yaptı; uzun konuşmalarından birine kapılmak ya da saçlarını karıştırıp mendilini düzelttirmek istemiyordu.

Tezgahların ötesinde, karanlık bir köşede bir avuç çocuk duruyordu; muhtemelen tohum sattılar ve düşündüklerinden çok daha fazla ilgi gördüler. Genel olarak, büyük avlu bir tür pazara benziyordu, çiftçiler kendi ürünlerini satıyordu ve insanlar uzak katlardan gelip dükkânlarına asla ulaşamayacaklarından korktukları yiyecekleri alıyorlardı. Korku denilen korku, kalabalık büyüdü ve daha heyecanlı hale geldi ve nasıl sonuçlanacağını hayal etmek kolaydı.

Güvenlik kapısında, onunla birlikte büyümüş uzun boylu, zayıf bir çocuk olan Frankie vardı. Mission şimdiden soğumuş ve terden ıslanmış olan gömleğinin kenarıyla alnını sildi.

“Hey Frankie,” diye bağırdı.

“Misyon.” Bir baş selamı ve bir gülümseme. Uzun zaman önce kendi kaderini seçmeye karar vermiş olan başka bir çocuktan küskünlük yok. Frankie’nin babası IT’de güvenlikte çalıştı. Mission’ın asla anlayamadığı bir çiftçi olmaya karar vermişti. Öğretmenleri Bayan Crowe çok sevinmiş ve onu hayallerinin peşinden gitmeye teşvik etmişti. Ve şimdi Mission, Frankie’nin çiftliklerde güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başlamasını ironik buldu. Sanki için doğduğu kaderden kaçamıyor gibiydi.

Mission geri çekildi ve Frankie’nin uzun saçını işaret etti.

“Sana gübre püskürttüler mi?”

Frankie kulağının arkasına bir kilit sıkıştırdı. “Biliyorum, ne düşünüyorsun? Annem ben uyurken onları kesmek için buraya bıçakla gelmekle tehdit ediyor.”

Mission gülerek, “Ona söylerken seni tutacağımı söyle,” diye yanıtladı. “Geçmeme izin verir misin?”

Bir tarafta arabalar ve el arabaları için daha geniş bir kapı vardı. Misyon, sırtındaki o büyük hidrolik pompayla turnikelerden geçmek gibi gelmiyordu. Frankie bir düğmeye bastı ve kapı vızıldayarak açıldı. Görev onu geçti.

“Ne taşıyorsun?” diye sordu Frankie.

“Winters’dan bir hidrolik pompa. Nasılsın? “

Frankie kapının arkasındaki kalabalığı kontrol etti. “Bir saniye,” dedi birini ararken. İki köylü iş rozetlerini gösterdiler ve turnikeleri geçtiler, hala sohbet ediyorlardı. Frankie, yeşil beyaz giyinmiş bir adama bunu örtbas edip edemeyeceğini sordu.

“Haydi,” dedi Mission’a. “Hadi yürüyelim.”

İki eski arkadaş ana koridordan uzaktaki yetiştirme lambalarının parlayan halesine doğru yürüdüler. Kokular sarhoş edici ve tanıdıktı. Mission, bunların su bitkisinin kokusunun yakınında büyümüş olan Frankie için ne anlama geldiğini merak etti. Belki de istasyondakiler Misyon’a olduğu gibi onu rahatsız ediyorlardı. Belki de Frankie için güzel anıları geri getiren bitkinin kokusuydu.

Kapıdan uzaklaşırlarken Frankie, “Burası her şey karmakarışık,” diye fısıldadı.

Misyon başını salladı. “Evet, başka tezgahların açıldığını gördüm. Gittikçe daha çok var, ha? “

Frankie onu kolundan tuttu ve konuşmaya daha fazla zaman ayırmak için yavaşladı. Dükkanlardan birinden taze pişmiş ekmek kokusu geldi. Yedinci kattaki fırından çok uzaktaydılar, ama şimdi işler böyleydi. Muhtemelen orada bir yerde çiftliklerde un da öğütüyorlardı.

“Kantinde ne yaptıklarını gördün mü?” diye sordu Frankie.

“Birkaç hafta önce oraya bir yük getirdim,” diye yanıtladı Mission. Başparmaklarını çantanın omuz askılarının altına soktu ve pompayı kalçalarının üzerine doğru ayarladı. “Büyük ekranın yanında bir şeyler inşa ettiklerini gördüm. Ama ne olduğunu bilmiyorum. “

Frankie, “Sebze yetiştirmeye başlıyorlar” dedi. “Ve görünüşe göre mısır da.”

“Sanırım bu bizim için daha az yolculuk anlamına gelecek,” diye karşılık verdi Mission, taşıyıcının zihniyle düşünerek. Bir çizmenin ucunu duvara çarptı. “Roker öğrendiğinde çok kızacak.”

Frankie dudağını ısırdı ve gözlerini kıstı. “Evet, ama nakliye bölümünde fasulye yetiştirmeye başlayan Roker değil miydi?”

Misyon omuz silkti. Kolları uykuya dalıyordu. Yükle hareketsiz durmaya alışkın değildi, hareket etmesi gerekiyordu. “Bu farklı. Bu tırmanışlar için yiyecek. Frankie başını iki yana salladı. “Evet, ama bu aşırı eleştirel değil misin?”

“İkiyüzlü mü demek istiyorsun?”

“Nasıl istersen dostum. Ben sadece buradaki herkesin bir bahanesi olduğunu söylüyorum. “Bunu yapıyoruz çünkü başkaları yapıyor, başka biri başladı. Peki biraz daha ileri gidersek ne değişir? “Genel tavır bu dostum. Ama sonra kendimizi bir sarmalda buluyoruz, her seferinde biri biraz daha ileri gidiyor. Ve işler böyle devam ederse daha da kötüleşebilir.”

Mission koridordaki uzak ışıklara baktı. “Bilmiyorum. Görünüşe göre belediye başkanı bir süredir durumun kontrolden çıkmasına izin veriyor.”

Frankie kahkahayı patlattı. “Gerçekten belediye başkanının sorumlu olduğunu düşünüyor musunuz? Belediye başkanı korkuyor adamım. Korkmuş ve yaşlı. ” Kimsenin gelmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Çocukken bile gergin ve paranoyaktı.

O zamanlar komikti; şimdi kulağa üzgün ve biraz endişeli geliyordu. “Liderliği ele almaktan bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Her şey nasıl değişecekti?

M

Mission, “İşler bu şekilde değil,” dedi. “Bu olduğunda biz de yaşlanacağız ve artık umursamayacağız. Ve sonra

çocuklarımız aynı saçmalığı yaptığımız için bizden nefret edebilecekler. “

Frankie güldü ve gerginlik kemikli vücudunu terk etmiş gibiydi. “Bence haklısın.”

“Evet, kollarım düşmeden gitmem gerek.” Mission, pompayı daha iyi onarmak için omuz silkti.

Frankie sırtını sıvazladı. “Doğru. Seni tekrar görmek güzeldi dostum.”

“Benim için de.” Mission başını salladı ve gitmeye başladı.

“Ah, hey, Mish …”

Durdu ve ona bakmak için döndü.

“Bugünlerde Karga’yı görecek misin?”

“Yarın onun yanından geçeceğim,” diye yanıtladı, o gece hayatta kaldığını varsayarak.

Frankie gülümsedi. “Benden selam söyle.”

“Yapacağım,” diye söz verdi Mission.

Listeye eklenecek bir isim daha. Arkadaşlarına, onlar için taşıdığı tüm mesajların bedelini ödetmiş olsaydı, şimdiye kadar bir kenara koyduğu üç yüz seksen dört kupondan çok daha fazlasını kazanmış olacaktı. Karga’ya her selamın yarısı ve zaten bir ev satın alabilirdin. Artık ikincil istasyonlarda olmasına gerek kalmayacaktı. Ama arkadaşlardan gelen mesajlar karanlık düşüncelerden çok daha hafifti ve bu yüzden Mission onların zihnini doldurmasına aldırmadı. Çünkü başkaları için yer kapladılar. Ve Rab onun şahidiydi, zaten sahip olduğu çok fazla kişiye.

27

Silo 18

Pompayı babasını ziyaret etmeden teslim etmek daha mantıklı ve uygun olurdu ama o oraya sadece yüküyle görülsün diye getirmişti.

Böylece, büyükbabasının ve muhtemelen büyük büyükbabasının da çalıştığı tarım istasyonuna, plantasyonun koridorlarına yöneldi. Fasulye ve yaban mersini sıralarının ötesinde, balkabağı ve patateslerin ötesinde, hasat için hazır görünen küçük bir mısır tarlasında, yaşlı adamını Mission'un her zaman hatırlayacağı bir sahnede dört ayak üzerinde buldu: bir çapa tutarak ve onunla birlikte. boşta kalan eli, farkında bile olmadan saçlarını parmağına dolayan bir kız gibi yabani otları çekti.

“Baba.”

Yaşlı adam başını yana çevirdi, lambaların ısısı altında alnında terler parlıyordu. Bir anda sönüp giden bir gülümseme parladı. Mission'ın üvey kardeşi Riley, babasının 12 yaşındaki bir versiyonu olan bir dizi buğdayın arkasından, elleri toprakla kaplı olarak çıktı.

“Misyon!” diye bağırdı, ayağa fırladı.

“Mısır harika görünüyor” dedi. Bir elini korkuluğa koydu, pompanın ağırlığı sırtına dayadı ve baş parmağıyla bir yaprağı bükmek için uzandı. Hasata birkaç hafta kalmıştı ve koku onu doğrudan geçmişe götürdü. Bir sivrisineğin sapa tırmandığını gördü ve onu parmaklarının arasında sıkarak öldürdü.

“Bana ne getirdin?” diye bağırdı küçük kardeş.

Mission güldü ve çocuğun siyah saçlarını karıştırdı, annesinden bir hediye. “Üzgünüm bebeğim. Bu sefer beni iyi yüklediler. Riley ve babasının görmesi için hafifçe yana döndü. Kardeşi alt korkuluğa çıktı ve bakmak için öne eğildi.

“Neden o şeyleri bırakmıyorsun?” babası ona sordu. Çitin sağ tarafındaki değerli toprağı devirmek için ellerini çırptı, sonra

da Mission'un elini sıkmak için eğildi. "İyi görünüyorsun."

"Ben de baba." Pompanın ağırlığından geri düşme riskini almamış olsaydı, Mission daha da doğrulacaktı. "Peki kantinde yetiştirilen sebzelerin nesi var?"

Baba homurdanarak başını salladı. "Ve öğrendiklerime göre mısır da. Artık kimse işin alt bölümüne saygı duymuyor. Parmağını Mission'ın göğsüne vurdu. "Bu da sizinle ilgili, biliyorsunuz."

Baba hamallardan bahsediyordu ve sesinde sanki onu daha önce uyardığını ima etmek istiyormuş gibi bir sitem vardı. Üstelik bu onun her zamanki tonuydu.

Riley, Mission'ın giysisini kavradı ve ondan bıçağını bir süre tutmasını istedi. Aralarına sessizlik çökerken babasına bakmaya devam ederek onu kılıfından çıkarıp ona verdi. Yaşlı görünüyordu. Teni yağlı ahşap rengindeydi, o ışıklar altında çok fazla çalışmaktan kaynaklanan sağlıksız bir renkti. Adı "ten rengi"ydi ve iki kat ötedeki bir çiftçiyi görmenizi sağlıyordu.

Yoğun ısı yayan lambaların altında Mission'ın evden uzaktayken içinde taşıdığı öfke eriyip karanlık bir hüzne dönüştü. Annesinin ölümünün bıraktığı boşluğu hissetti. Bu ona bir hatırlatmaydı, doğumunun bedelinin bir hatırlatıcısıydı. Yıllarca uğraştıktan sonra yıpranmış derisi ve burnundaki siyah noktalarla yaşlı adamına duyduğu şefkat gibi. Siloda ölüleri çapalayan, toprağı işleyen, yeşil tulum giyen herkesin ayırt edici özellikleriydiler.

Mission, çocukluk anılarını yeniden canlandırdı: O zamanlar dev bir kürek gibi görünen bir çapa kullanıyordu. Mısır sıraları arasında oynuyor, babasını taklit ederek toprak parçalarını döndürüyordu ve sonra yaşlı adam aniden bileğini yakaladı.

"Burayı kazma," dedi kızgın bir sesle.

O sırada Mission henüz bir cenazeye katılmamıştı, tohumların altında ne olduğunu henüz görmemişti. O günden sonra, yakın zamanda ters çevrildiği için zeminin daha karanlık olduğu tümsekleri ayırt etmeyi öğrendi.

Sessizliği bozan babası, “En ağır yükleri sana yüklediklerini görüyorum,” dedi. Hidrolik pompanın kendisine nakliye departmanı tarafından emanet edildiğini varsayıyordu. Misyon onu düzeltmedi.

“Bize taşıyabileceğimiz şeyleri taşımamızı sağlıyorlar,” diye yanıtladı. ‘Yaşlılar postayla ilgilenir. Herkes elinden geldiğince yükseltir. “

“Gölge döneminden sonra aldığım ilk görevi hatırlıyorum,” dedi baba. Gözlerini kıstı ve alnını sildi, başını sallayarak sıraları gösterdi. “Yöneticim yaban mersini toplarken patateslere dokundum. İki sepette ve bir ağızda. “

Yine o hikaye. Mission, Riley’nin bıçağın ucunu parmak uçlarında test etmesini izledi. Geri almaya başladı ama kardeşi geri çekildi.

Babası, “Yaşlı hamallar postayla ilgilenirler çünkü paraları yetiyor,” diye açıkladı babası.

“Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun,” diye çıkıştı Mission; üzüntü gitti, yerini öfke aldı. “Yaşlı hamalların dizleri kötü, bu yüzden en ağır yükler bizde. Ayrıca, ödeme bonuslarım, ağırlık ve geçen süreye göre hesaplanıyor, bu yüzden benim için daha iyi. “

“Tabiiki.” Yaşlı adam Mission’ın bacaklarını işaret etti. “Size ikramiye ödüyorlar ve karşılığında onlara dizlerinizi veriyorsunuz.”

Mission çenesini kenetlediğini fark etti: kendini bir köpek yavrusu gibi hissetti.

“Sana söylemeye çalıştığım şey, oğlum, yaşlandıkça kıdem de kazanıyorsun ve böylece hangi toprağı çapayacağını seçebiliyorsun. Bu kadar. Yaptığın işe iyi bakmanı istiyorum. “

“Yapıyorum baba.”

Riley korkuluğa tırmandı, oturdu ve bıçağa yansıyan yüzüne dişlerini gösterdi. Çocuğun burnunda zaten bir tutam siyah benek ve bir çiftçinin bronzluğunun ilk ipucu vardı. Yıkık deri üreten harap deri, böyle bir baba, böyle bir oğul. Ve Mission, Riley’nin geleceğini orada, korkuluğun diğer tarafında, kendi çocuklarıyla büyümüş olarak kolayca hayal

edebiliyordu. Bunun için, her gün eve gelmeyecek bir işe çiftliklerden sürünerek geldiği için minnettardı.

“Öğle yemeğinde bize katılır mısın?” diye sordu baba, belki Mission’ın müfrezesini hissederek.

“Eğer sakıncası yoksa,” diye yanıtladı. Babasının onu beslemek zorunda kalacağını umduğu için biraz utandı, ama sormak zorunda olmadığı için memnundu. Onu görmeye gelmeseydi, üvey annesini gücendirecekti. “Ama sonra kaçacağım. Bu gece için bir teslimatım var. “

Baba kaşlarını çattı. Ama yine de Allie’yi ziyaret etmek için zamanın olacak, değil mi? Bana hep seni soruyor. Burada erkekler onunla evlenmek için sıraya girer, onu fazla bekletmeyin. “

Mission, ifadesini gizlemek için yüzünü sildi. Allie harika bir arkadaştı -ilk ve en kısa romantizmi- ama onunla evlenmek, çiftliklerle evlenmek, eve gitmek, gömülü cesetler arasında yaşamak demekti.

“Muhtemelen bugün değil,” dedi. Bunu kabul etmek zorunda kalmak onu rahatsız etti.

“Tamam. Git o şeyi teslim et. Burada oturup bizimle sohbet etmenin bonusunu kaçırmak istemezsin.” Yaşlı adamın sesindeki hayal kırıklığı ışıklardan daha sıcaktı ve korunması da bir o kadar zordu. “Yarım saat sonra yemek odasında görüşürüz, tamam mı?” Uzandı, elini tekrar oğluna verdi ve sıkıca sıktı. “Seni görmek güzel oğlum.”

“Benim için de.”

Mission babasının elini sıktı, sonra toprak kırıntılarını düşürmek için ekim çukurunun üzerine kendi elini vurdu. Riley isteksizce bıçağı ona geri verdi ve o da kınına geri koydu. Tokayı sapa taktı, belki bu gece kullanması gerektiğini düşündü. Bir an için babasına söylemese mi, ona ve Riley’e sabaha kadar evde kalmalarını, dışarı çıkmamalarını söylese mi diye düşündü. Ama ağzını kapalı tuttu, kardeşinin omzunu sıvazladı ve koridorun aşağısındaki pompa odasına yöneldi. Ekiciler ve toplayıcılar arasında yürürken, sebzelerini derme çatma tezgahlarda satan

ve kendi unlarını öğüten çiftçileri düşündü. Mısır ve sebze yetiştirdikleri kantini düşündü. Ve en ağır yükleri hamallara ihtiyaç duymadan bir seviyeden diğerine taşımak için yeni keşfedilen planları düşündü.

Herkes bir şekilde şiddetin geri dönüşüne hazırlanmaya çalışıyordu. Görev, insanlar arasına örülmüş duvarlarda havada şüphe ve güvensizlik sezdi. Herkes kaçınılmaz mücadeleye hazırlanarak başkalarına daha az bağımlı olmaya çalıştı.

Pompa odasına geldiğinde, sırt çantasının kayışlarını gevşetti ve tehlikeli bir düşünce aklına geldi, bir vahiy: Eğer herkes artık birbirine ihtiyaç duymamaya çalışıyorsa, bu onların birlikte daha iyi yaşamalarına nasıl yardımcı olabilir?

28

Silo 18

Büyük döner merdivenin ışıkları, silo ve sakinlerinin uyumasını sağlamak için gece boyunca kısıldı. Gece saatleriydi, çocuklar çoktan ninnilerin ritmine uyuyakalmıştı ve etrafta sadece maksatlı olanlar vardı.

Mission karanlıkta hareketsiz bir şekilde bekliyordu. Yukarıda bir yerde, metal üzerinde kayan bir ipin sesini, çeliğin üzerine dolanan liflerin gıcırdamasını ve büyük bir ağırlık altında gıcırdadığını duyabiliyordu.

Merdivende onunla birlikte bir grup hamal toplanmıştı. Mission yanağını iç direğe bastırdı ve çeliğin soğuğu teninde hissetti. Nefesini kontrol etti ve ipin seslerini duymak için dinledi. Bu sesleri iyi biliyordu, neredeyse
boynundaki yanmayı hissedebiliyordu, sadece yılların iyileştirebileceği o şişmiş yara, diğerlerinin sinsice baktığı ama nadiren bahsettiği bir iz. Ve yine o alacakaranlıkta, yukarıdan indirilen yükün gıcırtısı yankılandı.

Görev sinyali bekledi. İpi, kendi hayatını ve diğer yasak şeyleri düşündü. Yetmiş dördüncü kattaki nakliye bölümünde hesapların tutulduğu bir defter vardı. Tüm hamalların ana istasyonunda kilit altında tutulan, kağıt üzerinde bir servete mal olan devasa bir kasa. Siloya bilgi sızmasını önlemek için el yazısıyla yazılmış belirli teslimatların ayrıntılı bir listesini içeriyordu.

Misyon, daha yaşlı hamalların belirli boru türlerini izlemek için kullandığını duymuştu, ancak nedenini bilmiyordu. Ayrıca kimya bölümünden pirinç, sıvı ve toz teslimatlarını da kaydettiler. Bu eşyalardan bazılarını sipariş ettiyseniz - veya çok fazla ip uzunluğu istediyseniz - gözlem altına alınırsınız. Hamallar tüm söylentilerden ve söylentilerden haberdardı. Her nesnenin nereye gittiğini biliyorlardı. Ve mırıltıları, gemicilik departmanının ana ofisinde, kağıda yazıldıkları yoğunlaşma gibi toplandı.

Mission karanlıkta ipin çatırdamasını dinledi. O ipi boynuna dolamanın ne demek olduğunu biliyordu. Kendini asmak için yeterince emir verdiysen, kimsenin umursamaması ona garip geldi. Ancak uzunluk birkaç katı aşmak için yeterliyse, alarm çaldı.

Yarı ışığı yansıtarak mendilini düzeltti. Bir adam, başka bir adamın işini almadığı sürece, kendi canını alabilir, diye düşündü.

"Hazır ol," diye fısıldadı biri yukarıdan.

Mission bıçağı daha sıkı kavradı ve görevine konsantre oldu. Loş ışıkta daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Çevresindeki diğer taşıyıcıların nefeslerini duyabiliyordu. Onların da ellerinde bıçakla harekete geçmeye hazır olduklarını hayal etti.

Bu silahlar profesyonel ekipmanlarının bir parçasıydı. Taşıyıcı bıçağı, teslim edilen malları açmak, tırmanışlar sırasında yemek için meyveleri kesmek ve her adımda risklerin olduğu silonun tepelerinde ve uçurumlarında kendini savunmak için. Şimdi Mission firmasını elinde tutuyor, emri bekliyordu.

İki kat yukarıda, loş bir sahanlıkta, bir grup köylü, ipin diğer ucunu ararken, yüz kupon biriktirmek için hamalların işini yaparken alçak sesle tartıştı. Korkuluğun ötesinde, ip karanlığın içinde kayboldu. Misyonun eğilip onu körü körüne araması gerekecekti. Takım elbisesinin yakasında sıcak bir hale hissetti ve terli avucunda bıçağın sapı kaygandı.

"Henüz değil," diye fısıldadı Morgan ve Mission Gölge'de hizmet ettiği adamın elinin omzunda olduğunu hissetti. Zihni temizlendi. Başka bir hafif gıcırdama, büyük bir jeneratörün ağırlığını emen bir ipin sesi, yavaş yavaş karanlığa inen gri bir yama. Üst katlardaki yeşil tulumlu adamlar, mavililerin yaptığı gibi hararetli bir şekilde tartışıyorlardı.

Gri parça alçalmaya devam etti ve Mission, onu saran korkuya hayret ederek gecenin tehlikelerini düşündü. Bir zamanlar bastırmaya çalıştığı, asla var olmaması gereken bir hayat için endişeleniyordu. Annesini düşündü ve hayatına mal olan itaatsizliğin ötesinde nasıl bir insan olduğunu merak etti. Onun hakkında sadece bunu biliyordu. Pelvisine aşılanan

İmplantın işe yaramadığını biliyordu; on binde bir oluyordu. Kusuru - ve hamileliği - suçlamak yerine, doğmamış Mission'ı, Anlaşma dönemi bir bebeğe kist muamelesi yapılmasına izin verene kadar bol giysiler içinde sakladı.

"Hazır ol," diye tısladı Morgan.

Jeneratörün kütlesi tekrar gözden kayboldu. Mission bıçağı kavradı ve annesinin vücudundan koparılıp atılma riskini kendisinin nasıl aldığını düşündü. Ancak belli bir tarihten sonra bir hayat bir başkasıyla değiş tokuş edildi. Yani Pakt istedi. Parmaklıklar ardında doğan Mission, annesi Temizlik için dışarıya gönderildiğinde serbest bırakılmıştı.

"Şimdi," diye emretti Morgan.

Oğlan yüzünü buruşturdu. Başlarının üzerindeki merdivende yumuşak, yıpranmış çizmelerin sürtüşmesini, harekete geçen adamların seslerini duydu. Misyon, görevine odaklandı. Kendini kavisli tırabzana bastırdı ve boş alana uzandı. Avucuyla çelik gibi gergin ve sert ipi buldu ve bıçağı yaklaştırdı.

Keskin bir bıçakla kopan ipin ilk örgüsü kopmuş bir bağın kopması oldu.

Misyon bir an için sahanlıkta olanları, iki kat aşağıda bekleyen köylülerin suç ortaklarını düşündü. Yukarıya doğru koşan ayak seslerini duydu. Onlara katılmak istedi. İpi tamamen kesti ve jeneratörün hızlanan tıslama sesini duyduğunu sandı. Birkaç dakika sonra şiddetli bir çarpışma oldu. Aşağıdan alarmlı çığlıklar yükseldi. Yukarıda kavga başlamıştı.

Mission, bir eli tırabzana, diğer eli bıçağa dolanmış halde basamakları üçer üçer çıktı. Savaşa katılmak, Ahit'in ihlalleri, başkasının işini yapmanın yasaklanması hakkında bir gece dersi vermek istedi. İnişten iniltiler, homurdanmalar ve gümbürtüler yankılandı. Sonuçlarını düşünmeden, sadece dövüşü düşünmeden kendini savaşa attı.

29

2212
Silo 1

Tekerleklerin her dönüşünde tekerlekli sandalye gıcırdıyordu. Dişliler tiz bir inilti ve ardından ölümcül bir sessizlik çıkardı. Donald bu ritme odaklandı. Nefesi, odanın havasında ona kemikleri kadar soğuk görünen beyaz bulutlar oluşturdu.

Her iki tarafta da uzun bakla sıraları vardı. Küçük monitörlerde turuncu renkte parlayan isimler, geçmişi bugünden ayırmak için icat edilmiş isimler. Donald, onu çıkışa doğru iterlerken onların kayıp gitmelerini izledi. Rüyaların yerini yavaş yavaş alan ve onları duman bulutlan gibi yok eden anılarla başı ağırlaşmış, ağırlaşmıştı.

Mavi tulumlu adamlar onu eşikten geçirip koridora çıkardılar. Aile masası olan bir aile odasına götürüldü. Çıplak ayakları braketlerden çıkarıldığı için tekerlekli sandalye yana yattı. Ne kadar zaman geçtiğini, ne kadar uyuduğunu sordu.

“Yüz yıl” dediler.

Oryantasyondan yüz altmış yıl. Sandalyenin ona dengesiz görünmesine şaşmamalı: ondan daha yaşlıydı. Donald’ın uyuyarak geçirdiği uzun on yıllar boyunca vidalar gevşemişti.

Kalkmasına yardım ettiler. Ayaklar hala kış uykusundan uyuşmuş, soğuk yerini acı verici bir karıncalanmaya bırakmıştı. Biri perdeyi çekti. Bir kaba idrarını yapmasını istediler ve mesanesini boşaltmak büyük bir rahatlama oldu. İdrar örneği odun kömürüydü, vücudundan atılan ölü makineler. Soğukluğun odada değil, vücudunda olduğunu bilmesine rağmen, kağıt elbise onu ısıtmaya yetmemişti. İçmesi için ona daha acı bir sıvı verdiler.

“Aklını boşaltması ne kadar sürer?” birisi sordu.

“Bir gün,” diye yanıtladı doktor. “Yarından önce olmaz.”

Kan örneği alırken onu oturttular.

Beyaz tulum giymiş, eşit derecede bozulmamış saçları olan yaşlı bir adam, kapı eşiğinde kaşlarını çatarak duruyordu. “Gücünü koru,” dedi ona. Doktora işine devam etmesini işaret etti ve Donald onu titrek hafızasına geri çağıramadan ortadan kayboldu. Vücudundan akan kanı görünce, soğuk mavi bir renk, başının döndüğünü hissetti.

Ona tanıdık gelen bir asansöre bindiler. Etrafındaki adamlar konuşuyordu ama sesleri uzaktan geliyordu. Donald kendisine ilaç verilmiş gibi hissetti ama hapları almayı bıraktığını hatırladı. Elini alt dudağına götürdü ve hapları yutmamak için sakladığı küçük kesedeki ülseri aradı.

Ama gitmişti. Birkaç on yıl önce uykusunda iyileşmiş olmalı. Asansör kapıları açıldı ve Donald rüya zamanının solup gitmeye devam ettiğini hissetti.

Onu başka bir koridora ittiler, duvarlarda tekerleklerin yüksekliğinde çizikler, kauçuğun boyaya değdiği yerde siyah kemerler. Bakışları, yüzyıllarca eskimiş duvarlarda, tavanda, fayanslarda gezindi. Her şeyin neredeyse yeni olduğu bir gün önce gibiydi. Artık her şey yıpranmıştı, ani bir moloz yığını. Donald böyle koridorlar tasarladığını hatırladı. Yıllarca sürecek bir şey yaptıklarını düşündüğünü hatırladı. Gerçek her zaman oradaydı. Gerçek, çizimlerindeydi, yüzüne bakılamayacak kadar çılgınca bakıyordu.

Tekerlekli sandalye yavaşladı.

“Sıra,” diye emretti arkasından sert bir ses, tanıdık bir ses. Donald bir kapalı kapıdan diğerine yönlendirildi. Görevlilerden biri yanından sallanan bir sürü takırdayan anahtarla yanından koştu. Birini seçti ve kilide kaydırarak bir dizi hassas atış yaptı. Kapı açılırken menteşeler gıcırdıyordu. Biri ışıkları açtı.

Oda, kullanılmayan eski bir kokuyla bir hücre gibiydi. Tavan lambaları canlanmadan önce titreşti. Bir köşede küçük bir ranza, komodin, gardırop, banyo vardı.

“Neden buradayım?” Donald, titrek bir sesle sordu.

“Bu senin odan olacak,” dedi görevli anahtarları bırakarak.

Donald'ın gözleri bu cevabı doğrulamak için tekerlekli sandalyeyi çeviren adama kaydı. Maviler giymiş başka bir genç adam hızla yuvarlandı ve Donald'ın ayaklarını desteklerden kurtarmak için eğildi ve onları yıllarca yıpranmış ve düzleştirilmiş bir halının üzerine koydu.

Donald'ın son anısı, onu kovalayan, kemiklerden oluşan bir dağa kadar kovalayan zarsı kanatlı köpeklerdi. Ama bu bir rüyaydı. En son gerçek hatıra neydi? Bir iğneyi hatırladı. Öldüğünü hatırladı. Bu gerçek hissettirdi.

"Yani…" Donald acıyla yutkundu. "Neden… uyanığım?"

"Yaşıyor" demek üzereydi. İki görevli, onun alt ranzaya oturmasına yardım ederken bakıştılar. Onu salona geri götürürlerken tekerlekli sandalye gıcırdadı. Onu iten adam durdu, geniş omuzları odanın kapısını daha küçük gösteriyordu.

Görevlilerden biri Donald'ın bileğini tuttu; iki parmak buz mavisi damarlara hafifçe bastırdı, dudaklar sessizce sayarken hareket etti. Diğeri plastik bir bardağa iki hap attı ve bir şişe su ile uğraştı.

"Gerekli değil," dedi kapı eşiğindeki figür. Adam küçük odaya girerken hapları olan görevli döndü. Ortalık küçülmüş gibiydi. Donald nefes almakta zorlanıyordu.

"Sen disin adamısın…" diye fısıldadı.

Ak saçlı yaşlı adam iki görevliyi elini sallayarak dışarı çıkardı. "Bizi biraz yalnız bırakın."

Donald'ın bileğini tutan kişi saymayı bitirdi ve hapları şişeye geri koyan diğerine işaret etti. Yaşlı adamın yüzü Donald'da bir şeyler uyandırmış, rüyalar ve vizyonlar karmaşasına nüfuz etmişti.

"Seni hatırlıyorum" dedi. "O, çözülen adam, Thawman."

Bir gülümsemenin parıltısı, saç gibi beyaz dişler, ağız kenarlarında ve göz kenarlarında kırışıklıklar. Koridordaki sandalye iterken tekrar gıcırdadı. Kapı tıklanarak kapandı. Donald kilidin sesini duyduğunu sandı ama dişleri hala takırdıyordu ve işitme duyusunu tam olarak geri kazanmamıştı.

“Thurman,” diye düzeltti yaşlı adam.

“Hatırlıyorum,” diye yanıtladı Donald. Üst kattaki ofisini ve daha uzaktaki, hâlâ yağmur yağan, çimenlerin büyüdüğü ve kiraz ağacının yılda bir kez çiçek açtığı bir yerde bulunan ofisini hatırladı. Adam bir zamanlar senatördü.

“Bu hatırlama yeteneğin, er ya da geç çözmemiz gereken bir gizem.” Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Şimdilik iyi. Hafızanıza ihtiyacımız var. “

Thurman metal şifonyere yaslandı. Görünüşe göre günlerdir uyumamıştı. Donald’ın hatırladığının aksine saçları dağınıktı. Gözlerin altında koyu halkalar vardı. Çok daha yaşlı görünüyordu.

Donald ellerine baktı, şiltedeki yaylar ona odanın sallandığı izlenimini verdi. Adını hatırlayan ve özgür olmak isteyen bir adamın korkunç sahnesini gördü.

“Adım Donald Keene.”

“Demek gerçekten hatırlıyorsun. Ve sen benim kim olduğumu biliyor musun? ” Senatör katlanmış bir kağıt çıkardı ve bir cevap bekledi.

Donald başını salladı.

“İyi.” Thawman döndü ve kağıdı komodinin üzerine koydu.

“Her şeyi hatırlamana ihtiyacımız var,” diye devam etti. “Sis dağıldığında bu raporu inceleyin, herhangi bir ampul yanıyor mu bakın. Miden tekrar çalışmaya başlar başlamaz sana gerçek bir yemek getirmeni sağlayacağım. “

Donald şakaklarını ovuşturdu.

Thawman, “Bir süredir yoktun,” dedi. Parmaklarıyla kapıya vurdu.

Donald ayak parmaklarını halıda oynattı. Hassasiyet geri geliyordu.

Kapı açılmadan önce keskin bir tıkırtı oldu ve bir kez daha senatörün silueti koridorun ışığını engelledi. Yaşlı adam bir an için gölge oldu.

“Dinlen, sonra cevapları bir araya getireceğiz. Seni görmek isteyen biri var.

Donald bir açıklama isteyemeden oda mühürlendi. Kapı kapalı ve senatör olmadan, o kapalı alanda daha fazla hava varmış gibi geldi ona. Derin bir nefes aldı, sonra karyolayı tuttu ve ayağa kalktı. Bir an duraksadı, sendeledi.

“Cevapları bir araya getireceğiz,” diye tekrarladı yüksek sesle. Ve biri onu görmek istedi.

Başını salladı ve dünya dönmeye başladı. Sanki bazı cevapları varmış gibi. Sadece soruları vardı. Onu çökmekte olan bir silodan bahsederek uyandıran emirleri hatırladı. Hangisi olduğunu hatırlayamadı. Neden onu bu sorun için aramışlardı?

Titreyen ayaklarıyla kapıya yürüdü ve elbette kilitli olan kolu denedi. Dolap ve kağıda uzandı.

Dinlen, dedi Donald, bu fikre gülerek. Sanki gerçekten uyuyabilirmiş gibi. Sanki sonsuza kadar uyumuş gibiydi. Kağıdı aldı ve açtı.

Bir ilişki. Donald hatırladı. Korkunç şeyler yapmış genç bir adam hakkında bir raporun kopyasıydı. Oda sanki büyük bir pivotun üzerinde duruyormuş gibi dönmeye başladı ve etrafta kalabalık tarafından çiğnenerek ölen, korkunç emirler verilen, geçmişte uzak bir koridordan ona bakan yüzler olan erkekler ve kadınlar vardı.

Donald gözyaşlarını dağıtmak için gözlerini kırpıştırdı ve raporu inceledi. Kendisi yazmamış mıydı? İmzalamıştı, hatırladı. Ama alttaki isim onun değildi. Yazım evet, ama isim hayır.

Troya.

Bacaklarının uyuyakaldığını hissetti. Yatağa ulaşmaya çalıştı ama anılarla boğularak yere düştü. Truva, mitlerin Truva’sı gibi. Troy ve Elena, Troy ve Helen. Karısını hatırladı. Kız kardeşi ve başka bir isimsiz karanlık gölge tarafından geri çekilirken, bir yokuştan bilyeler gibi dökülen insanlara katılırken, kollarını göğe kaldırarak bombaların düştüğünü, onun bir tepenin üzerinde gözden kaybolduğunu hayal etti. , beyaz sisle dolu derin bir çukura kanalize.

Donald'ı hatırladı. Yapılmasına yardım ettiği her şeyi hatırlıyordu. Ölülerle dolu bir siloda perişan bir genç adam vardı, sunucular arasında bir Gölge. Bu çocuk silo 12'nin sonunu getirmişti ve Donald bir rapor yazmıştı. Ama o, Donald, ne yapmıştı? Suçu çok daha kötüydü: Dünyanın sonunun gelmesine neden olan planları o çizmişti.

Şimdi hatırladığı için rapor elinde titriyordu. Ve kağıda düşen gözyaşlarının mavi bir tonu vardı.

30

Silo 1

Birkaç saat sonra bir doktor ona bir tas çorba, bir parça ekmek ve uzun bir bardak su getirdi. Doktor kolunu kontrol ederken Donald büyük bir iştahla yedi. Ilık çorba iyiydi. Vücudunun merkezine ulaştı ve dışarıya ısı yayıyor gibiydi. Donald ekmekten bir ısırık aldı ve suyla birlikte yuttu. Yıllarca oruç tutmanın çaresizliğiyle yedi.

“Teşekkürler,” dedi ağız dolusu ağzının arasında. “Yemek için.

Tansiyonunu ölçen doktor baktı. Gür kaşları ve bir tepenin tepesindeki bulutlar gibi kafa derisine yapışan bir tutam ince saçları olan tıknaz yaşlı bir adamdı.

“Ben Donald,” diye kendini tanıttı.

Yaşlı adamın alnında şaşkınlık çizgileri belirdi. Sanki içerdiği bilgiler hastanın verdiği bilgilerle uyuşmuyormuş gibi gri gözlerini dosyaya kaydırdı. Sayaç iğnesi Donald’ın nabzı ile sallandı.

“O kim?” kiliseler.

“Ben Doktor Sneed,” diye yanıtladı diğeri, pek inandırıcı olmasa da.

Donald, oda sıcaklığında bıraktıkları için şükrederek sudan uzun bir yudum aldı. Artık soğuk bir şey yemek istemiyordu, bir daha asla.

“O nereli?”

Doktor kolundaki bandı çıkardı. “Onuncu kat. Ama ben vardiyaların başladığı yetmişinci katta çalışıyorum. Ekipmanı çantaya geri koydu ve evrak çantasına not aldı.

“Hayır, yani… nereden geldi? Biliyorsun … ilk … “

Dr. Sneed, Donald’ın dizine hafifçe vurdu, ayağa kalktı ve evrak çantasını kapıdaki bir kancaya astı. “Önümüzdeki birkaç gün içinde vertigodan muzdarip olabilir. Eğer titreme olursa bize haber ver, tamam mı? “

Donald başını salladı. Aynı şeyleri ona daha önce de söylediklerini hatırladı. Yoksa önceki turda mı oldu? Belki de tekrarı hatırlamakta güçlük çekenler içindi. Ama onlardan biri olmayacaktı. O zaman değil.

Odada bir gölge belirdi. Donald başını kaldırdı ve kapıda duran çözülmüş adamı gördü. Yemek tepsisini dizlerinden düşmesin diye sıkıca sıktı.

Thawman, Dr. Sneed'e başını salladı, ama bunlar gerçek isimleri değildi. Thurman, dedi Donald kendi kendine. Senatör Thurman. Bu biliyordu.

"Bir anın var mı?" Thurman doktora sordu.

"Tabii ki." Sneed çantayı aldı ve dışarı çıktı. Kapı tıklanarak kapandı ve Donald'ı çorbasıyla baş başa bıraktı.

Koridordan gelen mırıltıları deşifre etmeye çalışarak sessizce birkaç kaşık yedi. Thurman, diye tekrarladı kendi kendine. Ve sadece herhangi bir senatör değil. Senatör. Ama ne hakkında? O günler çok uzak görünüyordu. Projeleri çizen Donald'dı.

Rapor şifonyerin üzerindeydi, yerindeydi. Donald bir ağız dolusu ekmeği çiğnedi ve yerlerin düzenini nasıl düşündüğünü hatırladı. Şimdi bu planlar gerçekti. Onlar vardı. Ve insanlar orada yaşadılar, çocuklarını büyüttüler, güldüler, tartıştılar, duşta şarkı söylediler, ölüleri gömdüler.

Kulp çevrilmeden ve kapı içeri doğru açılmadan önce birkaç dakika geçti. Senatör odaya yalnız girdi. Kapıyı kapattı ve kaşlarını çatarak Donald'a baktı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kaşık kasenin kenarına çarptı. Donald tepsiyi yere bıraktı ve titremelerini önlemek, yumruk gibi kapanmalarını önlemek için tepsiyi iki eliyle tuttu.

"Biliyorsun," diye tısladı dişlerinin arasından. "Ne yaptığımızı biliyorsun." Thurman ona avuçlarını gösterdi. "Yapılması gereken şey."

"Hayır. Deneme bile." Donald başını salladı. Bardaktaki su, sanki büyük ve tehlikeli bir varlık yaklaşıyormuş gibi dalgalandı. "Dünya…"

"Onu kurtardık."

"Bu doğru değil!" Donald'ın sesi kırıldı. Hatırlamaya çalıştı. "Dünya artık yok." Kafeteryadan Manzara'yı hatırladı. Donuk kahverengi tepeler, gökyüzü tehditkar bulutlarla dolu. "Onu yok ettik. Herkesi öldürdük. "

Thurman, "Zaten ölmüşlerdi" dedi. "Hepimiz öyleydik. Herkes ölür oğlum. Önemli olan sadece…"

"Yeterlik!" Donald, senatörün sözleri onu sokabilecek böceklermiş gibi elini salladı. "Bunun hiçbir gerekçesi yok…" Ağzından salyanın aktığını hissetti, koluyla sildi. Tepsi kucağından kaydı ve Thurman hızlıydı -yaşı göz önüne alındığında herkesin hayal edebileceğinden daha hızlı- onu kapmak için. Yemekten kalanları komodinin üzerine koydu ve yakından, Donald onun ne kadar yaşlandığını gördü. Kırışıklıklar daha derindi, cilt gevşekti. Thurman'ın uyurken ne kadar süre uyanık kaldığını merak etti.

"Savaşta çok adam öldürdüm," dedi senatör, bakışları yarısı yenmiş yemek tepsisine indirdi.

Donald kendini yaşlı adamın boynuna bakarken buldu. Ellerini hareketsiz tutmak için katladı. Bu ani itiraf, neredeyse senatörün aklını okuyabildiğini düşündürdü, sanki onu çılgınca öldürücü planlarından vazgeçmesi için uyarıyor gibiydi.

Thurman şifonyere gitti ve raporu aldı. Açtı ve Donald mavi lekeleri, donmuş gözyaşlarını gördü.

"Bazıları bunu yeterince sık yaparsan öldürmenin daha kolay olacağını söylüyor," diye devam etti senatör ve sesi tehditkar olmaktan çok üzgündü. Donald aşağıya baktı ve dizlerinin titrediğini fark etti. Topuklarını engellemek için halıya batırdı.

"Benim için her şey daha da kötüye gidiyordu. İran'da bir adam vardı … "

"Bütün lanet gezegen," diye araya girdi Donald, her kelimenin altını çizerek. Ama gerçekte, var olan her şey enkaza dönüşmüşken, karısı Helen'in yanlış tepeden aşağı sürüklendiğini düşünebiliyordu.

"Herkesi öldürdük."

Senatör derin bir nefes aldı ve bir an için tuttu. “Sana açıkladım,” diye yanıtladı. “Zaten ölmüşlerdi.”

“Beni asla ikna edemez. Beni uyuşturabilir, öldürebilir ama garanti ederim, beni asla ikna edemez. “

Thurman raporu inceledi, kararsız görünüyordu. Kağıt biraz titriyordu, ama belki de fanın üflediği havadan kaynaklanıyordu. Kabul etmiş gibi başını salladı. “Uyuşturucu kullanmak işe yaramıyor. İlk vardiya raporunuzda okudum. Uyuşturucuya direnen insanların küçük bir yüzdesi var. Nedenini anlamayı çok isteriz. “

Donald gülümsedi. Ranzanın arkasındaki duvara yaslandı ve üst yatağın gölgesinde kıvrıldı. “Belki de unutmak için çok şey görmüşümdür,” dedi.

“Hayır, sanmıyorum.” Thurman gözlerinin içine bakmak için başını eğdi. Donald elleriyle bardağa dolayarak bir yudum su aldı. “Ne kadar çok görürseniz - travma o kadar kötü - ilaç o kadar iyi çalışır. Unutmak daha da kolay. Bazı insanlar hariç. Numune almamızın nedeni. “

Donald koluna baktı. Doktorun bıraktığı kan lekesine küçük bir gazlı bez uygulanmıştı. İçinde yanan bir çaresizlik ve korku karışımının kaynadığını hissetti.

“Kanımı almak için mi uyandırdın beni?”

“Tam olarak değil.” Thurman tereddüt etti. “Uyuşturucu direncin ilgimi çekiyor, ama eğer uyandırıldıysan bunun nedeni benden istenmesidir. Bazı siloları kaybediyoruz … “

“Planların bir parçası olduğunu düşündüm,” diye öfkeyle yanıtladı Donald. «Siloları kaybetmek. Onun istediğinin bu olduğunu düşündüm. Kaybedilen canların üzerine silo 12’ye kırmızı bir X çizdiğini hatırladı. Bunu bekliyorlardı. Silolar harcanabilirdi. Bu yüzden ona açıklamışlardı.

Thurman başını salladı. “Orada neler olduğunu anlamamız gerekiyor. Ve burada… bize bir açıklama yapabileceğini düşünen biri var. Sana bazı sorularımız var, sonra seni tekrar uyutabiliriz. “

Uyumak. Bu yüzden kalışı uzun sürmeyecekti. Onu sadece kan örneği almak ve zihnine bakmak için uyandırmışlardı,

sonra tekrar uyuturlardı. Donald kollarını ovuşturdu, kendilerini zayıf ve atrofik hissettiler. O kapsülün içinde ölüyordu. Ama isteyebileceğinden çok daha yavaştı.

“O rapor hakkında ne hatırladığını bilmemiz gerekiyor.”

Thurman ona verdi. Donald onu kendisinden uzaklaştırdı.

“Zaten yeniden okudum,” dedi. Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Gözlerini kapatsa, ölüme mahkum ettiği o tozlu topraklara dökülen çaresiz insanları gördü.

“Hafifleştirebilecek başka ilaçlarımız da var…

“Hayır. Artık uyuşturucu yok.” Donald bileklerini kavuşturdu ve kollarını açarak elleriyle havayı kesti. “Dinle, ilaçlarına karşı dirençli değilim.” Yalanlardan bıkmıştı. “Gizem yok. Sadece hapları almayı bıraktım. ” İtiraf edebilmek güzeldi. Ona ne yapabilirlerdi ki zaten? Onu tekrar uyuttu mu? Thurman’ın tepkisini bekleyerek bir yudum su daha aldı. Yutkundu. “Onları ağzımda tuttum ve sonra tükürdüm. çıktı. Hepsi bu. Belki hatırlayanlar için de aynıdır. Hal gibi… Carlton ya da adı her neyse… “

Thurman ona soğuk bir bakış attı. Raporu avucunun içine hafifçe vurdu, sözlerini değerlendiriyor gibiydi.

“Onları almayı bıraktığını biliyoruz,” diye yanıtladı sonunda. “Ne zaman olduğunu da biliyoruz.”

Donald omuz silkti. “O zaman gizem çözüldü.” Suyu bitirdi ve boş bardağı tekrar tepsiye koydu.

“Direnç verdiğin ilaçlar hap değil, Donny. İnsanlar hatırlamaya başladıkları için hap almayı bırakırlar, tam tersi değil. ” Donald senatörü inceledi, inanamayarak.

“Onları almayı bıraktığınızda idrar renk değiştirir. Sakladığınızda diş etlerinizde yaralar oluşur. “

“Şey?”

“Haplarda uyuşturucu yok, Donny.”

“Sana inanmıyorum.

“Herkesi tedavi ederiz. Bazılarımız bağışık. Ama olmamalısın. “

“Saçmalık. Hatırlıyorum. Haplar kafamı karıştırdı. Ve onları almayı bırakır bırakmaz daha iyi oldum.”

Thurman başını iki yana salladı. “Onları almayı bırakmanın nedeni, sen… Daha iyi hissettiğini söyleyemem. Bu oldu çünkü korku içeri sızmaya başlamıştı. Donny, ilaç suda. Tepsideki boş bardağı işaret etti. Donald mide bulantısının boğazını sıktığını hissetti.

“Merak etme,” dedi Thurman. “Bunun da çözümünü bulacağız.”

«Sana yardım etmek istemiyorum. Bu ilişki hakkında konuşmak istemiyorum. Ve tanışmamı istediğin kişiyi görmek istemiyorum. “

Helen’i istiyordu. Sadece karısını istiyordu.

“Bize yardım etmezseniz binlerce insan ölebilir. Ben inanmasam da, bu ilişkiniz sayesinde önemli bir şey keşfetmiş olabilirsiniz. “

Donald banyo kapısına baktı, kendini oraya kilitlemeyi ve kendini kusmaya, yiyecek ve suyu atmaya zorlamayı düşündü. Belki de Thurman ona yalan söylüyordu. Ya da belki doğruyu söylüyordu. Eğer yalan söylüyorsa, su sadece suydu. Eğer doğruyu söylüyorsa, ilaca dirençliydi.

“Bunları yazdığımı bile hatırlamıyorum,” diye itiraf etti. Ve kim onunla tanışmak isteyebilir? Başka bir doktor, belki bir silo başkanı ya da belki o vardiyayı yöneten biri olduğunu varsaymıştı.

Şakaklarını ovuşturdu, basıncın arttığını hissetti. Belki de onların istediklerini yapması ve tekrar uyuması, rüyalarına dönmesi gerekiyordu. Zaman zaman Helen’i hayal etti. Onunla birlikte olabileceği tek zamanlardı.

“Tamam,” dedi sonunda. “Deneyeceğim. Ama ne yapacağını anlamıyorum.” Kolunu kanın alındığı yeri ovuşturdu. Kaşıntı hissetti. Acıyı hissedecek kadar derin bir kaşıntı.

Senatör Thurman başını salladı. “Sana katılıyorum. Ama o aynı fikirde değil.”

Donald sertleşti. “O?” Doğru duyup duymadığını merak ederek bakışlarını aradı. “O kim?”

Yaşlı adam kaşlarını çattı. “Seni uyandırmam için beni kim ikna etti?” Yatağı işaret etti. “Rahatla. Sabah seni ona götüreceğim.”

31

Silo 1

Dinlenemedi. O saatler onun için acımasız ve bitmez tükenmezdi. Geçidi işaretleyecek bir saat yoktu, hüsran içinde kapıya vurduğunda kimse cevap vermedi. Sadece yatağına uzanıp, üstündeki ağın iç içe eşkenar dörtgenine bakabiliyor, görünmez borulardan başka bir odaya akan suyun gurultulu sesini dinleyebiliyordu. Uyuyamadı. Gece mi yoksa güpegündüz müydü bilmiyordu. Silonun ağırlığı altında ezildiğini hissetti.

Sonunda can sıkıntısı dayanılmaz hale geldiğinde, Donald pes etti ve raporu tekrar inceledi. Daha fazla dikkatle. Orijinal değildi; imzası griydi ve mavi bir kalem kullandığını hatırladı.

Silo krizinin hesabını ve BT Liderlerinin Gölgelerinin çok genç olduğu teorisini taradı. Yaş sınırını yükseltmeyi önerdi. O zaman yapıp yapmadıklarını merak etti. Belki evet, ama sorun geri dönmüştü. Ayrıca terfi ettiği genç bir adama dair bir ipucu vardı, sorusu olan genç bir adam. Büyük büyükannesi, tıpkı Donald gibi hatırladıkları arasındaydı. Raporda her adaya bir soru verilmesi önerildi. Sonuçta, Miras ona emanet edildi. Beyin yıkamanın bu son aşamasında onlara keşfedilecek başka gerçekler olduğunu neden göstermiyorsunuz?

Birden kilitte bir anahtarın tıkırtısını duydu. Donald raporu kapatmak için katlarken Thurman kapıyı açtı.

“Daha iyi hissediyorsun?” senatöre sordu.

Ona cevap vermedi.

“Yürüyebilir misin?”

Donald başını salladı. Bir yürüyüş. Gerçekte, çığlıklar içinde koridorlarda koşmak ve duvarları yumruklarıyla kırmak istiyordu. Ama yürümekle yetinebilirdi. Bir sonraki uzun uykuya dalmadan önce yürüyün.

Asansör yolculuğu sessizdi.

Donald, Thurman'ın 54. seviye düğmesine basmadan önce rozeti tarayıcının üzerinden kaydırdığını fark etti. Bu düğme temiz ve yeniydi, diğer herkes yıpranmıştı. Orada sadece erzak vardı, eğer Donald doğru hatırlıyorsa, ihtiyaç duyulmaması gereken erzaklar. Asansör normalde atlayacağı bir kata yaklaşırken yavaşladı. Kapılar, ölüm aletleriyle dolu devasa bir rafa açılıyordu.

Thurman onu odanın ortasına götürdü. Bir tarafında MÜHİMMAT yazan tahta sandıklar ve M22 ve M19 gibi askeri etiketli daha uzun olanlar vardı. Miğferli ve kurşun geçirmez yelekli raflar, İLAÇ ve RATIONS yazan kutular ve etiketsiz daha birçokları vardı. Ve rafların ötesinde, çarşafların gizlediği küresel ve kanatlı şekiller. Donald onların dron olduklarını hatırladı. Kız kardeşi, eski tarihin bir parçası olan, artık anlamsız ve uzak görünen bir savaşta onlara pilotluk yapmıştı. Yine de oradalar, yağlanmış ve kaplanmış, yağ ve korku kokan o kalıntılar.

Uçağı geçen Thurman, onu deponun sonsuzmuş gibi görünmesini sağlayan sessiz bir ışık bölgesinden geçirdi. Büyük odanın uzak ucunda, bir ofisin açık kapısından parlak bir parıltı süzüldü. Bir kağıt hışırtısı duyuldu ve birisi onlara doğru döndüğünde bir koltuk gıcırdıyordu. Donald kapıya geldi ve büyük bir şaşkınlıkla onu gördü.

"Anna?"

Büyük bir toplantı masasının arkasında oturuyordu ve bilgisayar monitörünün yanındaki bir yığın belgeden başını kaldırdı. Onu karşısında bulduğuna hiç şaşırmadı, ona sadece bir gülümseme gönderdi, yine de yorgunluğunu gizleyemedi.

Donald ağzı açık bir şekilde orada dikilirken babası odanın içinde volta atıyordu. Thurman onun kolunu okşadı ve yanağını öptü ama Anna, Donald'a bakmaya devam etti. Yaşlı adam ona bir şeyler fısıldadı, sonra meşgul olduğunu açıkladı. Donald, senatör odadan çıkana kadar kıpırdamadı.

"Anna… "

Zaten masanın etrafından dolaşıp ona sarılıyordu. Donald aniden bitkin bir şekilde kollarına çökerken ona güven verici

sözler mırıldanmaya başladı. Anna'nın elinin başını okşadığını ve ensesinde durduğunu hissetti. Kollarını beline doladı.

"Burada ne yapıyorsun?" kiliseler.

"Seninle aynı sebepten buradayım." Anna ondan uzaklaştı. "Cevaplar arıyorum. Yürüdü ve dağınık kağıtlara baktı. "Belki de farklı sorulara."

Tanıdık bir desen, elli silodan oluşan bir ızgara, bir düzine sandalyeyle çevrili masayı kapladı. Her silo, hepsi camın altına hapsolmuş minyatür bir tabak gibiydi. Donald, generallerin plastik modeller taşıdığı ve binlerce kayıp hayat hakkında mırıldandığı stratejik bir odada olduğunu fark etti. Duvarlara iliştirilmiş haritalara ve planlara baktı. Ayrıca bitişik bir banyo, kapıdaki bir kancaya asılı bir havlu vardı. Bir köşeye bir karyola kurulmuş, çarşaflar iyice sıkılmıştı. Ve o derme çatma yatağın yanında, depodaki kasalardan birinin üzerinde bir lamba. Uzantılar oraya buraya kıvrılarak odanın uzun zamandan beri bir tür daireye dönüştürüldüğünü ortaya çıkardı.

Donald duvarlardan birine yürüdü ve çizimlere göz attı. Bazı yerlerde üst üste bindirilmiş iki ya da üç tane vardı, hepsi notlarla kaplıydı. Bir savaş planlaması gibi görünmüyordu, daha çok önceki hayatında uykusunu getiren o dedektif hikayelerinden birinin sahnesi gibiydi.

"Benden daha uzun süredir uyanıksın," dedi.

Anna elini omzuna koydu ve bu basit temas onu şaşırttı.

"Neredeyse bir yıl oldu." Geri çekilmeden önce eli sırtından aşağı kaydı. "İçecek bir şey ister misin? Şelale? Burada bir de viskim var. Babam o sandıklarda sakladıkları şeylerin yarısını bile bilmiyor."

Donald başını salladı. Döndü ve musluğu açtığı banyoda kayboluşunu izledi. Bir bardaktan yudumlayarak geri geldi.

"Ne oluyor?" kiliseler. "Beni neden uyandırdılar?"

Yutkundu ve duvarları işaret etti. "Bu…" Güldü ve omuz silkti. "Sana bunların ucuz şeyler olduğunu söyleyecektim ama bunun yerine cehennem, ki bir türlü çözemiyorum. Ama bu seninle ilgili değil, çoğu seninle ilgili değil. "

Donald odayı tekrar inceledi. Bu koşullarda bir yıl. Sonra dikkatini tekrar Anna'ya çevirdi. Saçları bir tüy tarafından tutulan bir topuzun içine geri çekildi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar dışında teni bembeyazdı. Nasıl böyle yaşayabildiğini merak ediyordu.

Uzaktaki duvarda, masadakine benzer bir baskı vardı, bir daire ızgarası, yapıların düzenlenmesi. Silo 12 olduğunu bildiği yerin sol üst köşesinde kırmızıyla çizilmiş tanıdık bir X vardı . Ve yakınlarda bir tane daha vardı, 10'unda olması gereken yeni bir tane. Daha fazla hayat kaybedildi. Ve sağ alt köşede bir anlam ifade etmeyen işaretler yığını. Donald duvara yaklaştıkça oda sallanıyor gibiydi.

"Donny?"

"Burada ne oldu?" diye sordu, sesi fısıltıya dönmüştü. Anna onun neye baktığını görmek için döndü. Sonra masaya baktı ve Donald tesis belgelerinin tesisin o köşesine dağılmış olduğunu fark etti. Cam yüzey, kırmızı ve mavi pastel boyalarla yazılmış notlarla doluydu.

"Donny…" Anna tekrarladı. "Durum kötü."

Duvara iliştirilmiş haritadaki karışık kırmızı işaretleri incelemek için döndü. X'ler ve soru işaretleri vardı. Çizgiler ve oklarla kırmızıyla yazılmış ifadeler. Ondan fazla silo bu şekilde işaretlendi.

"Kaç tane?" diye sordu, kaybedilen binlerce canı hesaplamaya çalışarak. "Hepsi öldü mü?"

Anna derin bir nefes aldı. "Biz bilmiyoruz." Suyu içmeyi bitirdi, uzun masaya yürüdü, sandalyelerden birinin arkasına uzandı, bir şişe çıkardı ve içindekilerden iki parmağını plastik bardağa boşalttı.

"Her şey silo 40 ile başladı" dedi. "Bir yıl kadar önce hava karardı…"

"Gizlenmiş mi?"

Anna viskisinden bir yudum aldı ve dudaklarını yalayarak başını salladı.

“Önce görüntülü bağlantıyı kaybettik. Bir seferde birkaç kamera ve sonra hiçbiri. Patronlarla iletişim kuramadık. Kimseyi uyaramadık. O sırada, vardiyayı yöneten Erskine’di. Emri takip etti ve silonun devre dışı bırakılmasına izin verdi

M

“Hepsini öldürdüğü anlamına geliyor.”

Anna ona pis bir bakış attı. “Başka seçenek yoktu.” Donald silo 12’yi hatırladı. Aynı kararı verdiğini hatırladı. Sanki gerçekten verilmesi gereken bir karar varmış gibi. Sistem otomatik olarak çalıştı. Bir başkası tarafından belirlenen bir dizi prosedürü izleyerek kendisini diğer her şey için sıraya girmekle sınırlamıştı. Kırmızı işaretli haritaya baktı.

“Ya diğer silolar?”

Anna bardağı bir yudumda boşalttı, sonra uzun bir nefes aldı. Donald şişeye tekrar baktığını fark etti.

“42 hava karardığında babamı uyandırdılar. Ve beni aramaya geldiğinde iki kişi daha gitmişti. “

İki silo daha.

“Neden seni seçti?” diye sordu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Çünkü başka kimse yoktu. Çünkü buranın tasarımına yardım eden herkes ya öldü ya da aklını kaçırdı. Çünkü babam çaresizdi. “

“Seni tekrar görmek istedi.”

Anna güldü. “Hayır, inan bana, sebep bu değildi.” Boş bardağıyla masanın üzerindeki daire dizilerini ve etrafa saçılan kağıtları işaret etti. “Yüksek frekanslı radyolar kullanıyorlardı. Her şeyin silo 40 ile başladığına, onlara ihanet edenin BT patronları olduğuna inanıyoruz. Anteni devraldılar ve diğer silolarla iletişim kurmaya başladılar ve biz bunu durduramadık. Bunu da düşünmüşlerdi. Babam ne olduğunu anlamaya başlayınca diğerlerine kablosuz ağ konusunda uzman olduğumu açıkladı. Sonunda vazgeçtiler. Kimse gerçekten drone kullanmak istemedi. “

“Kime açıkladı?” Burada olduğunu başka kim biliyor? Donald, bu durumun ne kadar tehlikeli olabileceğini

düşünmeden edemedi, ama belki de onu şartlandıran sadece yorgunluktu.

“Beni uyandıran babam Erskine, Dr. Sneed ve yardımcıları. Ama diğer vardiyaları görmeyecekler … “

“Sonsuz soğuk mu?”

Donald uyurken ne kadar çok şey kaybettiğini fark edince Anna kaşlarını çattı ve kendine daha fazla içki doldurdu. Bütün vardiyalar geçti. Başka bir karartılmış silo, haritaya çizilmiş başka bir kırmızı X. Ve haritanın bir köşesindeki tüm siloların bazı sorunları vardı. Bu arada Thurman, durumu idare etmek için bir yıldır ayaktaydı. Kızı ile birlikte. Donald kolunu odanın diğer ucuna doğru savurdu.

“Bir yıldır burada mı kilitli kaldın?” Bu hikaye üzerinde çalışmak için mi? “

Sert bir baş hareketiyle kapıyı işaret etti ve gülümsedi.

“Eh, çok daha uzun süredir daha kötü bir yerde kilitli kaldım. Ama her durumda, burada kalmaktan bıktım. ” Bir yudum daha aldı, bardak yüzünü sakladı ve Donald, tıpkı babası için uyandırıldığı gibi, Anna’nın yorgun olduğu için mi uyandırdıklarını merak etti. Bir sonraki hamle neydi? Sonsuz soğuklar listesini gözden geçirir miydi? kız kardeşi Charlotte için mi?

“On bir siloyla teması kaybettik.” Anna bardağın dibine baktı. “Sanırım şu ana kadar sorunu tam olarak tespit edebildim, ancak bunun nasıl olduğunu hala çözemedik ve hayatta kalan var mı bilmiyoruz. Şahsen ben öyle düşünmüyorum ama babam izciler ya da insansız hava araçları göndermek istiyor. Herkes bunun çok riskli olduğunu söylüyor. Ve şimdi görünüşe göre 18’de de cehennem patlak vermek üzere.”

“Ve sana yardım edeyim mi? Babana göre ben ne bilirim?” Masanın etrafından dolaşıp şişeyi işaret etti. Anna bardağına iki parmak viski koydu ve ona verdi; sonra Donald yatağa çökerken monitörün yanına bir tane daha aldı. Aynı anda çok fazla bilgi.

“Babam senin bir şey bildiğini düşünmüyor. Seni uyandırmak istemedi. Hiç kimse sonsuz soğuktan çıkmamalı. Şişenin

kapağını vidaladı. “Soran patronundu.” Donald ilk viskisini neredeyse yutacaktı. Şişeyi tükürdü ve bir kolla çenesini sildi.

“Onun patronu?” diye sordu nefes nefese.

Gözlerini kıstı. “Babam sana neden burada olduğunu söyledi, değil mi?”

Donald rapor için cebini karıştırdı. “Geçenlerde yazdığım bir şey… vardiyam sırasında. Thurman’ın patronu var mı? Sorumlu olduğunu sanıyordum. “

Anna acı acı gülümsedi. “Kimse emir vermiyor,” diye yanıtladı. “Sistemin kendisi sorumlu. Tek başına devam ediyor. Biz onu böyle kurduk. Ayağa kalktı ve karyolada ona katıldı. Donald ona yer açmak için kenara çekildi.

“Delikleri kazmaktan babam sorumluydu, bu onun işiydi. Bu yapının çoğunu tasarlayan üç kişi vardı. Diğer ikisinin onu nasıl saklayacakları konusunda fikirleri vardı. Babam onları göz önünde inşa etmeye ikna etti. Nükleer koruma tesisi onun fikriydi ve onu inşa etmek için doğru pozisyondaydı. “

“Üç kişi olduğunu söylemiştin. Diğer ikisi kim? “

“Victor ve Erskine.” Anna duvara bir minder koydu ve onu arkalık olarak kullandı. “Elbette bunlar gerçek isimleri değil. Ama ne fark eder? Bir isim sadece bir isimdir. Burada herhangi biri olabilirsin. Tehdidi ilk keşfeden, Victor ve babamla nano mekanizmalar hakkında konuşan Erskine oldu. Onu tanıyacaksın. Benimle çift vardiya yapıyor, silo kaybı üzerine çalışıyor ama bu onun uzmanlık alanı değil. Daha fazlasını ister misin?” Başını sallayarak bardağı gösterdi.

“Hayır. Başım dönüyor zaten.” Alkol olmadığını eklemedi. “Vardiyamda bir Victor hatırlıyorum. Ofisimin karşısındaki stüdyoda çalışıyordu. “

“Ve o .” Anna bir an bakışlarını kaçırdı. “Babam ona ‘patron’ diyor ama ben Victor’la epey çalıştım ve kendisi hakkında asla bu terimlerle konuşmadı. Kendisini bir tür yönetici olarak gördü, bir gün şaka olarak Nuh gibi hissettiğini söyledi. Birkaç ay önce 18 yaşında olanlar için seni uyandırmak istedi ama babam izin vermiyor. Sanırım Victor senden hoşlanıyordu. Sık sık senden bahsetti. “

“Victor benden mi bahsediyordu?” Donald, çalışma odasındaki eski ofisinin karşısındaki adamı, psikiyatristi düşündü.

Anna elini kaldırdı ve bir gözyaşını sildi.

“Evet. O harika bir adamdı, senin ne düşündüğünü, herkesin ne düşündüğünü her zaman anladı. Teşkilat kendisi yazdı, orijinal Pakt. Bütün yaptıkları.”

“Neden geçmiş zamanda bahsediyorsun?”

Dudağı titriyordu. İçmeye başladı ama bardak artık neredeyse boştu.

“Victor öldü” dedi. “İki gün önce çalışma odasında kendini vurdu.”

32

Silo 1

“Victor? İntihar mı etti?” Donald, bu sakin ve soğukkanlı adamın nasıl böyle uç bir jest yapabildiğini hayal etmeye çalıştı. “Çünkü?”

Anna burnunu çekti ve yürüdü, boş bardağı elinde çevirdi. “Bilmiyoruz. Kaybettiğimiz ilk siloya takıntılıydı. Takıntılı. Ne kadar suçlu hissettiğini görmek kalbimi kırdı. Sık sık bazı şeyleri tahmin edebileceğini, … istatistiksel kesinliklerin olduğunu söyledi.” Victor’un sesini taklit eden bu iki kelime, yaşlı adamın yüzünü Donald’ın aklına getirdi. “Ama ne zaman ve nerede olduğundan emin olamamak onu üzdü.” Gözlerini tekrar sildi. “Başkasının vardiyasında olsaydı daha iyi olurdu. Hayır bu. Suçu üstlenebilecekken değil. “

“Beni suçladı,” dedi Donald, bakışları yere sabitlenmişti. “Benim vardiyamda oldu. Her şey çok kaotikti. Net düşünemiyordum. “

“Şey mi? Hayır. Donny, hayır.” Elini dizine koydu. “Bu kimsenin suçu değil.”

“Ama benim raporum…” Rapor hâlâ elindeydi, katlanmış ve mavi benekler içindeydi.

Anna kağıda baktı. “Kopya mı?” Ona uzandı ve yüzünden bir tutam saçı uzaklaştırdı. “Babam seninle bu konuyu konuşmaya cüret etti ama Vic değil.” Kafasını salladı.

“Victor bazı yönlerden çok güçlüydü ve bazı yönlerden çok zayıftı.” Donald’a döndü. “Onu masasında buldular, kağıtlar ve notlarla çevrili, bu siloda sahip olduğu her şey ve raporunuz diğerlerinin üstündeydi.” Okumaya başladı. “Sadece bir kopya,” diye fısıldadı.

“Belki öyleydi…” diye başladı Donald.

“Aslının tamamını yazmıştı.” Tek parmağıyla sayfayı çevirdi. “Tam burada, ‘Bu yüzden’ yazdı.”

“Burada çünkü? Yani kendini bu yüzden mi öldürdü?” Odayı göstermek için elini kaldırdı. “Bu yüzden olması gerekmiyor mu? Belki de hata yaptığını anlamıştır. ” Anna’nın kolunu sıktı. “Yaptıklarımızı bir düşün. Ya bir delinin saçmalıklarını takip edersek? Belki Victor’un ani bir berraklığı oldu. Ya bir anlığına uyanıp ne yaptığımızı anladıysa?”

“Numara.” Anna başını salladı. “Yaptığımız şey gerekliydi.”

Duvara çarptı. “Herkesin tekrarladığı şey bu.”

“Beni dinle.” Anna elini tekrar dizine koyarak onu yumuşatmaya çalıştı. “Sakin olmalısın, anladın mı?” Korkmuş bir ifadeyle kapıya doğru baktı. “Seni uyandırmasını istedim çünkü yardımına ihtiyacım var. Tek başıma yapamam. Vic, 18 numaralı silodaki durum üzerinde çalışıyordu. Babamın açık yetkisi varsa, sorunla uğraşmak zorunda kalmasın diye bunu siler. Victor bunu istemiyordu. Onu istemiyorum.”

Donald, yok ettiği 12 numaralı siloyu düşündü. Ama zaten tehlikedeydi. Artık çok geç olmuştu. Basınç odasını açmışlardı. Duvardaki çizimlere baktı ve silo 18 için de çok geç olup olmadığını merak etti.

“Raporumda ne gördün?” kiliseler.

“Bilmiyorum. Ama uzun süre seni uyandırmak istedi. Önemli bir şey tahmin ettiğini sandı.”

“Ya da belki de o sırada orada olduğum içindir.” Donald ipuçlarıyla dolu odaya baktı.

Anna mücadele etmişti, kendini başka bir sorunla tüketmişti. Çok fazla soru, çok fazla cevap. Öte yandan zihni açıktı, geçen seferki gibi değildi. Onun da soracağı şeyler vardı. Kız kardeşini bulmak, Helen’e ne olduğunu öğrenmek, ona hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu söyleyen o çılgın sesi susturmak istiyordu. İnşasına yardım ettiği o lanetli yer hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

“Bize yardım edecek misin?” Anna ona sordu. Bir elini sırtına koydu ve bu teselli hareketi, karısının onu her zaman sakinleştirdiği ve onunla ilgilendiği zamanları aklına getirdi. Sanki bir böcek sokmuş gibi yüzünü buruşturdu, bir an için bir yanı onun hâlâ evli olduğunu, Helen’in hâlâ hayatta olduğunu,

belki de kış uykusuna yattığını ve onu uyandırmasını beklediğini düşündü.

"Yapmalıyım…" Ayağa fırladı ve etrafına bakındı. Gözü bilgisayara takıldı. "Biraz araştırma yapmalıyım."

Anna ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Elbette. Şimdiye kadar keşfettiğimiz her şey hakkında sizi güncelleyebilirim. Victor bize bir dizi not bırakmıştı. Tüm raporunuz hakkında yazmıştı. Size gösterebilirim. Ve belki babamı Vic'in haklı olduğuna, bunun böyle olduğuna ikna edebilirsiniz. silo tasarruf etmeye değer …

"Evet," dedi Donald. O yapardı. Ama sadece uyanık kalabilmek için. Ve bir an için Anna'nın da planının bu olup olmadığını merak etti. Orada, yanında olabilmek.

Bir saat önce sadece uyumak, yaratılmasına yardım ettiği dünyadan kaçmak istiyordu. Ama şimdi cevaplar istiyordu. 18 numaralı siloyla ilgilenecekti ama Helen'i de bulacaktı. Ona ne olduğunu, nereye gittiğini öğrenecekti. Mick'i düşündü ve aklına Tennessee geldi. Duvardaki kat planına döndü ve çeşitli sayıların hangi durumlara karşılık geldiğini hatırlamaya çalıştı.

"Buradan tüm verilere erişebilir miyiz?" kiliseler. Elindeki tüm bu cevapları düşününce heyecandan kızardı.

Anna kapıya döndü. Dışarıda, karanlıkta ayak sesleri duymuştu.

"Babam. Artık bu kata sadece o inebilir."

"Bu noktada?" Donald ona döndü.

"Zaten. Sence Victor silahı nereden buldu?" Sesini alçalttı. "Dışarı çıkıp kasalardan birini açtığında buradaydım. Hiçbir şey fark etmedim. Babam Victor'a olanlar için kendini suçlu hissediyor ve hâlâ senin ya da senin ilişkinin bu olayla bir ilgisi olduğuna inanmıyor. Ama Vic'i tanıyordum. O deli değildi. Yapabileceğiniz bir şey varsa, lütfen yapın. Benim için."

Elini tuttu. Donald aşağı baktı, diğerinde ilişkiyi sıkılaştırdı. Ayak sesleri daha yakındı. Donald başını salladı.

“Teşekkürler” dedi. Elini bıraktı, boş bardağı yataktan kaldırdı ve kendi bardağını içine koydu. Şişeyi ve bardakları sandalyelerden birine koydu ve masanın altına itti. Thurman kapıya geldi ve parmak eklemleriyle direğe vurdu.

“Girin,” diye yanıtladı Anna, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

Senatör bir an ikisine de baktı. “Erskine küçük bir tören yapmak istiyor,” dedi. “Sadece bizim için. Bilen bizler için.”

Anna evet anlamında başını salladı. “Tabii ki.”

Thurman gözlerini kıstı ve önce kızına, sonra Donald’a baktı. Anna bu hareketle bir soru okumuş gibiydi.

“Donny bize yardım edebileceğini düşünüyor,” dedi. “İkimiz de onun burada benimle çalışmasının en iyisi olduğunu düşünüyoruz. En azından biraz ilerleme kaydedene kadar. “

Donald şaşkınlıkla ona döndü. Thurman cevap vermedi.

Anna, “Başka bir bilgisayara ihtiyacımız olacak,” diye ekledi. “Bize bir tane getirirsen, onu giyerim.”

İşte, bu Donald için iyi bir haberdi.

“Ve tabii ki başka bir karyola da,” diye bir gülümsemeyle bitirdi.

33

Silo 18

Köylülerle yapılan kavganın ardından misyonerler kaçtı ve diğer hamallar da olay yerinden ayrıldı. Onuncu katta, denizcilik bölümünün üst ofisinde, atlatamadığı bir yumruktan şişmiş bir burnu ve ağrılı dudaklarıyla birkaç saat uyumayı başardı. Karga hala uyuyordu. Daha sonra güneşin doğuşunu izlemek ve güzel bir kahvaltı yapmak için kafeteryaya gitti, adli tabibin cebinde parmak eklemleri gibi yanıyordu.

Sıcak bir yemekle bu ağrıları dindirdi, gece vardiyasındakilerle birlikte yedi ve tepelerde bulutların kaynayıp canlanmasını izledi. Uzaktaki yükselen boş mermiler - Kuzgun onları "gökdelenler" olarak adlandırdı - güneş ışığını ilk yansıtanlardı. Dünyanın başka bir gün yaşayacağının bir işaretiydi. Mission doğum gününde hatırladı. Tabakları temizlemekle meşgul olanlar için bir kuponla masanın üzerine bıraktı ve "Temiz" kelimesini düşünmemeye çalıştı. Silo tamamen uyanmadan sekiz kattan aşağı koşarak indi ve sonra kendini bir gün daha yaşlı hissetmeden Yuvaya doğru yürüdü.

Dokuzuncu katın sahanlığında, kat numarasının yerinde yazılı olduğu kapının üzerindeki tanıdık kelimelerle karşılandı: karga yuvası

Kelimeler büyük, renkli harflerle boyanmıştı. Önceki yılların ve nesillerin hatlarını takip ettiler, birçok genç elin renk üzerine biriktirdiği renkler. Silonun çocukları fırçalarla iz bırakarak gelip gittiler ama Yaşlı Karga her zaman oradaydı.

Anaokulu, anaokulu, gündüz okulu ve üst katlardakiler için kullanılan sınıfları içeriyordu. Uzun zamandır orada tünemişti, kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun süre. Bazıları silonun kendisi kadar eski olduğunu söyledi, ancak Mission bunun sadece bir efsane olduğunu biliyordu. Silonun kaç yaşında olduğunu kimse bilemezdi.

Yuvaya girdi ve koridorların ıssız ve sessiz olduğunu gördü: henüz erkendi. Masaların tekrar yerine yerleştirildiklerini

duydu. Bir sınıfta kafa yoran iki öğretmenin bakışlarını yakaladı, yüzleri endişeyle çatıktı. Havada tebeşir ve süt ezmesiyle karıştırılmış güçlü bir çay kokusu vardı. Küçük yumruklardan gelen eziklerle işaretlenmiş dolap sıraları, Mission'ı başka bir çağa taşıdı. O koridorların dehşeti o olmayalı neredeyse bir gün olmuştu. Onu ve artık görmediği tüm arkadaşları, en azından istediği sıklıkta değil.

Karga'nın sınıfı koridorun sonunda, kattaki tek gerçek dairenin bitişiğindeydi. Özellikle onun için inşa edilmişti, eski bir sınıfı yeniden tasarlıyordu, ya da öyle söyleniyordu. Ve şimdi sadece daha küçük çocuklara ders vermesine rağmen, tüm okul onundu. Onun yuvasıydı.

Mission, hayatının çeşitli dönemlerinde ona yaptığı ziyaretleri düşündü. İlk başta teselli arıyordu çünkü kendini çiftliklerden çok uzakta hissediyordu. Sonra tavsiye arayışı içinde, nihayet buna ihtiyacı olduğunu kabul edecek kadar büyüdüğünde. Hem kendi doğumu hem de annesinin ölümü hakkındaki gerçeği öğrendiğinde, onun yüzünden Temizleme cezasına çarptırıldığını öğrendiğinde, her iki nedenle de defalarca. Misyon o günü iyi hatırlıyordu. Yaşlı Karga'yı ağlarken gördüğü tek zamandı.

Girmeden önce sınıfının kapısını çaldı ve onu otururken yazabilmesi için alçaltılmış kara tahtada buldu. Bayan Crowe, karga, karga gibi, önceki günün dersinin yazısını silmeyi bıraktı, döndü ve ona gülümsedi.

"Erkek arkadaşım" diye mırıldandı. Kapıyı, ona yaklaşmasını işaret etmek için kullandı. Hava bir tebeşir bulutuyla doldu. "Erkek arkadaşım, erkek arkadaşım."

"Merhaba Profesör Crowe." Görev ona gitmek için birkaç sıranın arasından geçti. Elektrikli tekerlekli sandalyesine güç sağlayan kablo, arkalığın arkasından çıkan bir çubuğa bağlanmak için tavandan aşağı indi. Mission, Kuzgun'u kucaklamak için eğilirken altından geçmek için eğildi. Onu kendine yakın tuttu ve çocukluğunun ve masumiyetin kokusunu içine çekti. Giydiği sarı çiçekli elbise, takvim kadar güvenilir Çarşamba üniformasıydı. Her şey gibi bu da Mission zamanından biraz solmuştu.

Profesör gülümseyerek, “Gerçekten büyüdüğünü düşünüyorum,” dedi. Ses zar zor bir fısıltıydı ve öğrencilerin ne dediğini duymak isterlerse nasıl sessiz kalmaya zorlandıklarını hatırladı. Crowe elini kaldırdı ve yanağına dokundu. “Yüzüne ne yaptın?”

Mission güldü ve sırt çantasından omuz silkti.

“Hiçbir şey, bir kaza,” dedi ona eski günlerdeki gibi yalan söyleyerek. Sırt çantasını küçük sıralardan birinin ayağına koydu ve o küçük sandalyelerden birine oturup günün dersi için orada kaldığını hayal etti. “Nasıl gidiyor?” kiliseler. Kadının yüzünü, derin kırışıklıkları ve bir köylününki gibi koyu tenini inceledi, ama lambalar için değil, yaşı için. Gözleri nemliydi ama yine de hayat doluydu.

“Pek iyi değil,” diye yanıtladı Profesör Crowe. Kol dayanağındaki kola hafifçe vurdu ve uzun zaman önce ölmüş eski bir öğrenci tarafından on yıllar önce inşa edilen sandalye daha iyi bir görünüm için kendi kendine döndü. Kolunu çekti ve Mission’a ince, lekeli koluna sarılı bir gazlı bez gösterdi. “O doktorlar geldi ve kanımı aldı.” Suçun kanıtını gösterirken eli titriyordu. “Nasıl hissettiğime bakılırsa, sahip olduklarımın yarısını aldılar.”

Misyon güldü. “O kadar da olmadığına eminim, Profesör Crowe. Doktorlar sadece onunla ilgilenmek istiyor. “

Kadın yüzünü buruşturdu, bir kırışık patlaması. İnanmış gibi görünmüyordu.

“Onlara güvenmiyorum” dedi. Misyon gülümsedi.

“Kimseye güvenmiyorsun. Belki de neden diğerleri gibi ölmediğini anlamak istiyorlardır. Belki bir gün herkesin o kadar uzun yaşamasına izin vermenin bir yolunu bulurlar. “

Profesör Crowe sargıyı solmuş koluna ovuşturdu.

Ya da beni nasıl öldüreceklerini bulmaya çalışıyorlar, dedi.

“Ah, bu kadar karanlık olma.” Mission uzandı ve bandajın zarar görmemesi için kolunu indirdi. “Nasıl olur da böyle bir şey aklına gelir?”

Kadın kaşlarını çattı ve cevap vermeyi reddetti. Bakışları neredeyse boş sırt çantasına takıldı.

“Dinlenme günü?” kiliseler.

Mission bakışlarının yönünü takip etmek için döndü.

“Şey? Oh hayır. Bir gecede teslimat yaptım. Bir süre sonra başka bir yük getireceğim, kim bilir nereye teslim edilecek.”

“Ah, yeniden bu kadar genç ve özgür olmak için ne çok şey verirdim.” Profesör Crowe sandalyesini çevirdi ve masanın arkasına geçti. Mission, kabloyu alışılmış bir hareketle atlattı; arkadaki çubuk ondan çok daha küçük çocuklar düşünülerek yapılmıştı. Karga, su yerine içtiği korkunç sebze içeceğiyle dolu bir kap aldı ve bir yudum yuttu. “Allie geçen hafta uğradı.” Yeşilimsi sıvının olduğu kabı yere koydu. “Bana seni sordu. Hâlâ bekar olup olmadığını bilmek istedi. “

“Gerçekten mi?” Misyon aniden çok sıcak hissetti. Profesör Crowe onları bir kez öpüşürken yakalamıştı, daha öpüşmenin ne için olduğunu bile anlamadan, onları bir uyarı ve bilmiş bir gülümsemeyle karşılamıştı. “Hepimiz evden çok uzağız,” diye ekledi, konuyu anlamasını umarak konuyu değiştirerek.

“Olması gerektiği gibi.” Kuzgun masasındaki bir çekmeceyi açtı ve biraz karıştırdıktan sonra bir zarf çıkardı. Görev, kağıda karalanmış beş veya altı isim gördü. Daha önce birkaç kez kullanılmıştı. “Buradan ayrılırken inmek zorunda mısın?” Rodny’ye bir şey getiremez misin? Mektubu ona verdi. Mission mektubu aldı ve en iyi arkadaşının adının üzerinin çizilmediğini fark etti.

“Tabii ki sana bırakabilirim. Ama son birkaç kez oraya gittiğimde, onu göremeyeceğimi söylediler. “

Profesör Crowe her şey bekleniyormuş gibi başını salladı. “Jeffery’yi isteyin, oradaki güvenlik şefi o. Mektubu gönderdiğimi ve Rodny’ye teslim etmeni istediğimi söyle. Şahsen.” Küçük, bulanık, titrek noktalar gibi ellerini havada salladı. “Şimdi Jeffery için bir mesaj yazıyorum.”

Mission, masada kalem ve mürekkep ararken duvardaki saate baktı. Koridorlar çok geçmeden genç seslerle dolacak ve dolapların açılıp ardından çarparak kapatılacaktı. Profesör

mesajını yazarken sabırla bekledi ve duvarlardaki eski afişlere ve pankartlara baktı: Crowe'un dediği gibi "motive ediciler".

Kocaman bir dağın tepesinde duran bir erkek ve bir kızın ilkel çizimiyle, İSTEDİĞİNİZ OLABİLİRSİNİZ. Dağ yeşil, gök maviydi, tıpkı resimli kitaplardaki gibi. Bir diğeri şöyle dedi: İSTEDİĞİN HER ŞEYİ HAYAL ET ve zarif bir yay eğrisinde renk çizgileri vardı. Kuzgun da bu formun adını biliyordu ama unutmuştu. Tanıdığı bir diğeri: YENİ YERLERE GİT, inanılmaz büyük bir ağaca tünemiş bir kuzgunun çizimi, kanatları uçmak üzereymiş gibi açıldı.

Crowe, "Kel olan Jeffery," diye ekledi. Anlamak için elini seyrekleşen beyaz saçlarının üzerinde salladı.

"Biliyorum," dedi Mission. Silodaki birçok yetişkinin ve yaşlının onun öğrencisi olduğu gerçeğine garip bir gönderme. Biri koridordaki bir dolabın kapısını çarptı. Mission, çocukken odayı sıra sıra küçük masaların doldurduğunu hatırladı. Karga unutulmuş şarkılar söylerken, öğrenciler sınıfın ortasında yer açıp uykuya daldıklarında, şekerleme zamanı için katlanmış paspaslarla dolu dolaplar vardı. O günleri özlemişti. Eski Zamanların hikayelerini, imkansız şeylerle dolu bir dünyanın hikayelerini özledi. O şölene yaslanan Mission birden kendini Kuzgun kadar yaşlı hissetti, gençliğinden aynı imkansız uzaklıkta.

"Bunu Jeffery'ye ver ve Rodny'nin mesajımı senin elinden aldığından emin ol."

Mission sırt çantasını aldı ve her iki harfi de çantaya doldurdu. Ödüle dair hiçbir ipucu yoktu, sadece Mission'ın bunu düşündüğü için hissettiği utanç duygusu. Sırt çantasını karıştırdığında, dün geceki kavgada unuttuğu, ondan aldığı şeyleri hatırladı.

Birkaç küçük salatalık, iki biber ve büyük, hafif çürük bir domates çıkararak, "Ah, bunları çiftlikten getirdim," dedi. Onları masanın üzerine yerleştirdi. "İçkileri için."

Profesör Crowe ellerini birleştirdi ve keyifle gülümsedi.

"Bir dahaki sefere bu yoldan geçtiğimde ihtiyacın olan bir şey var mı?"

“Bu ziyaretlerin,” diye yanıtladı, kırışık yüzü gülümsüyordu. “Ben sadece oğullarım için endişeleniyorum. Fırsat buldukça burada dur, tamam mı? “

Mission, koluna takılmış süpürgeye benzeyen kolunu sıktı.

“Yapacağım” dedi. “Bu arada, Frankie selamlarını gönderiyor.”

“Daha sık gelmeli,” dedi titreyen bir sesle.

“Herkes benim gibi dolaşamaz. Eminim Frank de gelip onu görmek ister. “

“Ona sen söyle,” diye ısrar etti öğretmen. “Ona söyle, fazla zamanım kalmadı…”

Mission güldü ve bu ürkütücü düşünceyi uzaklaştırdı.

“Muhtemelen aynı şeyi büyükbabama daha gençken ve ondan önce babasına söyledi.”

Karga sanki gerçekmiş gibi gülümsedi.

“Kaçınılmaz olanı tahmin et,” diye yanıtladı. “Er ya da geç haklı çıkacaksın.”

Misyon gülümsedi. Bu cümleyi beğendi. “Her halükarda, ölüm hakkında konuşmamanı tercih ederim. Kimse bu şeyleri duymaktan hoşlanmaz. “

“Beğenmeyebilirsin, ama hatırlamak güzel.” Kollarını genişçe açtı, çiçekli elbisenin kolları bir kez daha bandajları gösterecek şekilde geri çekildi. “Söyle bana, bu ellere baktığında ne görüyorsun?” diye sordu onları aşağı yukarı çevirerek.

“Zaman görüyorum,” diye yanıtladı Mission, bu fikrin nereden geldiğini anlamadan. Uzaklara baktı, aniden Kuzgunun derisi grotesk göründü. Hasat zamanından sonra toprakta bulunan solmuş patatesler gibi. Böyle bir şey düşündüğü için kendinden nefret etti.

“Zaman, elbette,” diye tekrarladı kadın. “Çok zaman var. Ama kalıntılar da var. Eskiden her şeyin daha iyi olduğunu hatırlıyorum. İyiyi hatırlamak için kötüyü düşünürüz. “

Sanki başka bir şey arıyormuş gibi bir süre daha ellerine baktı. Mission’a baktığında yüzünde üzgün bir ifade vardı. Ve

kısmen rahatsızlıktan, kısmen de konuşmanın aldığı kasvetli dönüşten, gözyaşlarının kendi içine sızdığını hissetti. Ona doğum günü olduğunu hatırlattı, boynunu sıkan ve göğsünü boşaltan bir düşünce. Karga'nın hangi gün olduğunu bildiğinden emindi. Ama onu belli etmeyecek kadar seviyordu.

"Bir zamanlar çok güzeldim, biliyor musun?" Profesör Crowe ellerini kucağına koydu. "Güzellik bir kez gitti mi, bir kez bizden sonsuza dek ayrıldı mı, onu bir daha kimse göremez." Mission onu teselli etme ihtiyacı hissetti, ona birçok yönden hala güzel olduğunu söylemeliydi. Hala oynamayı biliyordu. Resim yapmayı biliyordu. Birkaç kişi belirli şeylerin nasıl yapılacağını hatırladı. Çocukların sevildiğini ve güvende olduğunu hissettirmeyi başardı, unutulmuş bir başka sihir.

"Ben senin yaşındayken," diye devam etti Karga gülümseyerek, "istediğim tüm çocuklara sahip olabilirdim."

Güldü, gerginliği dağıttı ve gölgeleri dağıttı, ama Mission ona inandı, anlayamasa da, parmak eklemlerindeki kırışıklıklardan, yaşlılık lekelerinden ve uzun saç tutamlarından kurtulamadı. hayal gücü. Yine de ona inanıyordu. Ona her zaman inandı.

"Dünya aynı benim gibi." Karga tavana ya da belki daha yükseğe baktı. "Bir zamanlar dünya da çok güzeldi."

Mission, Eski Günlerden bir hikayenin ufukta fırtına bulutları gibi göründüğünü anladı. Koridorda daha fazla kilitli dolap vardı, ince sesler kafa karıştırıyordu.

O kadının ayaklarının dibinde saniyeler gibi geçen saatleri, çocuklar uyurken söylediği şarkıları hatırlayarak, "Bana bundan bahset," diye ısrar etti. "Bana eski dünyadan bahset."

Karga gözlerini kıstı ve onları odanın karanlık bir köşesine doğrulttu. Zamanın kırıştığı dudaklar aralandı ve bir hikaye başladı, Mission'ın binlerce kez duyduğu bir hikaye. Ancak Kuzgunun hayalindeki toprakları ziyaret etmek asla sıkıcı değildi. Ve çocuklar gelip küçük sıralara sızmaya başladıklarında, onlar da sustular ve öğretmenin etrafında toplandılar, harika ve şimdi neredeyse unutulmuş bir dünyanın masallarını kocaman gözlerle ve açık zihinlerle takip ettiler.

34

Silo 18

Profesör Crowe'un icat ettiği hikayeler, peri masalları dünyasından geldi. Mavi gökyüzü ve yeşil topraklar vardı, kedi ve köpek gibi ama insanlardan daha büyük hayvanlar. Yine de daha iyi bir yerle ilgili bu fantastik hikayeler, Mission'ın yaşadığı yere olan öfkesini ateşledi. Üst katlardan ayrılıp, gençliğinin çiftliklerinin ve seviyelerinin ötesine inmeye başladığında, bu daha iyi dünyayı düşündü ve bildiklerinden iğrendi. Başka bir yer vaadi, ona aşina olanın kusurlarını ortaya çıkardı. Taşıyıcı olmak, uçup gitmek ve istediği şey olmak için evden ayrılmıştı ama şimdi dünyasının izin verdiğinden daha uzağa gitmek istiyordu.

Bunlar tehlikeli düşüncelerdi. Ona annesini ve tam on yedi yıl önce gönderildiği yeri hatırlattılar.

Çiftlikleri geçtiklerinde Mission aşağıda bir şeyin yandığını fark etti. Havada bir pus vardı ve dilinde dumanın acı tadını hissedebiliyordu. Belki bir çöp yığını. Onu geri dönüşüm merkezine nakletmek için ücreti ödemek istemeyen biri.

Veya silonun geri dönüşüme ihtiyaç duyacak kadar uzun süre dayanmayacağına ikna olmuş biri.

Bir kaza olabilirdi ama Mission bundan şüphelendi. Şimdiye kadar herkes bundan şüphe duyardı. Silonun geleceği tehlikedeydi. Bunu merdivenlerde karşılaştığı yüzlerden görebiliyordu. Bunu insanların eşyalarına sarılma biçiminde, çocukların gizlenme biçiminde gördü. Ve dün geceki çatışmalar bunu doğruluyor gibiydi.

Görev paketini açtı ve 34. kattaki BT'ye acele etti. O geldiğinde, sahanlıkta küçük bir kalabalık toplanmıştı. Çoğunlukla onun yaşında ya da biraz daha büyük çocuklardı, çoğu onları zaten tanıyordu, bazıları ara katlardan geliyordu. Kollarının altına bilgisayar sıkıştırılmış, kabloları sarkan, herkesle itişip kakışan birkaç kişi vardı. Misyon yoluna girdi. İçeride, kapının hemen arkasına bir barikat

kurulduğunu keşfetti. İki güvenlik görevlisi buruşuk bakışlarıyla yalnızca BT çalışanlarını içeri aldı.

“Teslimat!” Misyon bağırdı. Derme çatma bariyere doğru yürüdü ve Profesör Crowe’un yazdığı notu yavaşça çıkardı. “Ajan Jeffery için bir teslimat.”

Güvenlik görevlilerinden biri kağıdı aldı. Mission, arkasındaki kalabalık tarafından bariyere çarptı. Bir kadının geçmesine izin verdiler ve kadın, bariz bir rahatlamayla tulumunu düzelterek asıl güvenlik kapısına koştu. Büyük salonun bir köşesinde eğitim görmekte olan kalabalık bir genç grubu vardı. Düzenli sıralar ve sıralar halinde hazır bekliyorlardı ama iri gözleri korkularını ele veriyordu.

“Ne oluyor?” Mission onu içeri ne zaman aldıklarını sordu.

Güvenliklerden biri, “Şu anda ne olmuyor,” diye yanıtladı.

“Güç dalgalanması bir gecede çok sayıda bilgisayarı devre dışı bıraktı. Teknisyenlerimiz çift vardiya yapıyor. Mekanik bölümünde bir yangın var ve çiftliklerde birkaç şiddet olayı var. İletişimleri aldınız mı? “

Dumanın yukarı çıkması için mekanik departmanı çok aşağıdaydı. Ve önceki geceki baskınla ilgili, burnundaki kesik göz önüne alındığında onu tedirgin eden söylentiler vardı.

“Ne iletişimi?” Görev sordu.

Güvenlik görevlisi, erkek grubuna doğru başını salladı. “Yeni teknisyenler alıyoruz.”

Görev, kendileriyle konuşan adamın BT değil, güvenlikten olduğunu gördü. Gardiyan ona bileti geri verdi ve ana kapıları işaret etti. Daha önceki kadın rozetini çoktan taramış ve koridorda ilerlerken tanıdık görünümlü bir adam koca kel kafasını kıçına bakmak için çevirerek yoluna devam etmişti.

“Beyefendi?” kapıdayken ona Misyon adını verdi.

Jeffery başını düzeltti ve boynundaki et kıvrımları kayboldu.

“Evet? Ah… ”Adını hatırlamaya çalışarak parmaklarını şıklattı.

“Misyon.”

Bir parmağını salladı. “Aynen. Bana bir şey bırakmak zorunda mısın, taşıyıcı?” Avucunu yukarı kaldırdı ama dikkati dağılmış gibiydi.

Misyon mesajı ona iletti.

“Aslında, Profesör Crowe bunu şahsen teslim etmemi söyledi.” Üzerinde tüm isimlerin yazılı olduğu mühürlü zarfı çantasından çıkardı. “Bu sadece bir mektup efendim.”

Yaşlı muhafız zarfa baktı, sonra kendisine gönderilen mesajı okumaya devam etti. “Rodny burada değil.” Omuz silkti. “Ve sana ne zaman döneceğini bile söyleyemem. Bu haftalar sürebilir. Onu bana bırakmak ister misin? “

Elini tekrar uzattı ama bu sefer daha çok ilgiyle. Şüpheli bir şekilde, Mission zarfı geri çekti.

“Yapamam. Bunu şahsen teslim etmem gerekiyor, anlıyor musun? Bu Kuzgun. Belediye başkanı bana sorsaydı, seve seve size bırakırdım.”

Jeffery gülümsedi.

“Sen de onun öğrencisi miydin?”

Misyon başını salladı. Güvenlik şefi, kimliğini gösteren kapıya yaklaşan bir adama bakmak için ondan uzaklaştı. Mission, adamın geçmesine izin vermek için kenara çekildi ve Jeffery’ye başını sallayarak günaydın dileyerek içeri girdi.

“Böyle yapalım. Rodny’ye öğle yemeği getireceğim. Benimle gelip mektubu ona vereceksin, böylece Karga’nın derimi ısırmasından korkmama gerek kalmaz. Ne düşünüyorsun?”

Misyon gülümsedi.

“Harika, çok teşekkür ederim.”

Memur kaotik salonun diğer ucunu işaret etti.

“Neden kendine biraz su alıp konferans odasında beni beklemiyorsun? Kabul formlarını doldurmak için orada başka adamlar var. Jeffery onu baştan aşağı süzdü. “İşin başındayken neden sen de başvurmuyorsun? Senin gibi biri bize iyi gelir.”

“Ben… um, bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” diye yanıtladı Mission. Jeffery önemli değilmiş gibi omuz

silkti. “Bu arada otur. Adamlardan biri yakında devralacak. seni aramaya geleceğim. “

Mission ona tekrar teşekkür etti. Arka arkaya gençlerin kendilerine talimat verenlerin havlamalarını dinledikleri büyük salonu geçti. Başka bir gardiyan, ona bir kağıt ve bir parça kömür vererek konferans odasına el salladı. Mission, kağıdın arka yüzünün boş olduğunu gördü ve formu doldurmaya hiç niyeti olmadığı halde aldı. Kullanılabilir kağıdın iyi yarısıydı.

Salonda etrafında birçok sandalye bulunan büyük bir masa vardı. Bir tane boş buldu. Birkaç çocuk orada karakalemle yazı yazıyordu, yüzleri bir konsantrasyon ifadesi ile buruşmuştu. Sırtını odanın tek penceresine vererek oturdu ve mektubu elinde tutarak sırt çantasını masaya koydu. Formu sırt çantasına koydu ve ilk kez Karga’nın mektubuna baktı.

Zarf eskiydi, ancak alıcıların sayısına bakılırsa yalnızca ara sıra kullanılmıştı. Bir köşesi yıpranmış kumaş kadar incelmişti ve küçük bir kesik içerideki katlanmış tabakayı gösteriyordu. Daha yakından bakan Mission, bunun büyük olasılıkla çocuklarından biri tarafından Karga Yuvası’nda yapılmış geri dönüştürülmüş kağıt olduğunu fark etti: su ve atık kağıt karışımı, preslenip gece boyunca kurumaya bırakıldı.

Koridordaki biri dişlerini sıkarak “Görev,” dedi.

Başını kaldırdığında karşısında oturan Bradley’i gördü. Diğer kullanıcı, pazısının etrafına mavi bir mendil bağlamıştı. Mission, alt katlara sorunsuz bir yolculuk yaptığını varsaymıştı.

“Pozisyona mı başvuruyorsun?” diye fısıldadı Bradley.

Diğer çocuklardan biri, sanki sessizlik istermiş gibi bir eliyle ağzını kapatarak öksürdü. Bradley formunu çoktan doldurmuştu.

Misyon başını salladı. Biri pencereyi tıklattı ve dönüp bakmak için döndüğünde neredeyse mektubu elinden düşürecekti. Jeffery kapıdan dışarı baktı.

“İki dakika,” dedi ona. Baş parmağıyla arkasını işaret etti. “Sadece tepsiyi getirmelerini beklemek zorundayım.”

Kapı çarparak kapanırken Mission başını eğdi. Diğer çocuklar merakla ona baktılar.

“Bir teslimat,” dedi Mission, Bradley’e herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Sırt çantasını kendine çekti ve mektubu altına sakladı. Çocuklar formlarına geri döndüler. Bradley kaşlarını çattı ve etrafına bakındı.

Görev zarfı incelemeye devam etti. Parmağıyla kilidin köşesine hafifçe vurdu. Karga’nın kullandığı süt ezmesi, birkaç yıl olmasa da birkaç aydır eski yapıştırıcıyı tutmamıştı. Zarfın bir köşesini ellemeyi başardı. Bunun yerine, hamalların üçüncü temel kuralını çiğneyen Bradley’e göz kulak oldu ve kendine bu sefer farklı olduğunu söyledi: Sanki yanlışlıkla iki eski arkadaşın sohbet ettiği bir odaya girmiş ve ne dediklerini duymuş gibiydi. .

Yine de mektubu çıkardığında elleri titriyordu. Aşağıya baktı, kağıdı hâlâ gizli tutuyordu. O ucuz kağıdın koyu gri renginde kırmızı ve mor çizgiler vardı. Kelimeler tebeşirle yazılmıştı ve harfler çok büyüktü. Eski borulardan sallanan tozlar gibi, kelimelerden düşerken kağıdın kıvrımlarında toplanan beyaz toz.

Çabuk, çabuk, anne kuş ötüyor. Uçun, uçun!

Eski bir tekerlemeydi.

“Kanatlarını çırp,” diye fısıldadı Mission, genç bir karganın özgür olmayı öğrenmesiyle ilgili hikayenin geri kalanını hatırlayarak.

Kanatlarını çırp ve daha parlak gökyüzüne uç. Uç, tüm gücünle uç!

Biri pencereye tekrar dokunduğunda, eski bir şiirin parçasının ötesinde bir şey olan gerçek mesajın arkasını kontrol etmek üzereydi. Birkaç çocuk, gözle görülür bir şekilde irkilerek kömürü düşürdü. İçlerinden biri kendine küfretti. Mission döndü ve Jeffery’yi camın diğer tarafında gördü, kapalı bir tepsi avucunun üzerinde dengeliydi ve onu kel başının keskin sallamalarıyla ona çağırdı.

Mission mektubu katlayıp zarfa koydu. Jeffery’yi geleceği konusunda uyarmak için elini kaldırdı, parmağını yaladı ve

zarfı elinden geldiğince kapatarak yapışkan hamurun üzerinde gezdirdi.

Çocuğun neden orada olduğunu anlamasa da Bradley'e "İyi şanslar" diledi. Tebeşir tozunu temizlemeye özen göstererek sırt çantasını masadan indirdi ve konferans odasından dışarı çıktı.

"Haydi," dedi Jeffery sinirle.

Mission hemen peşinden koştu. Pencereye bakmak için döndü ve kapının yanına dikilmiş geçici bariyerlere toplanmış gürültülü kalabalığa baktı. Bir BT teknisyeni elinde bilgisayarla kalabalığa doğru yürüdü, kabloları düzgünce sarılmıştı ve bir kadın bebeğini geri isteyen bir anne gibi çaresizce bariyerden eğildi.

"İnsanlar ne zamandan beri buraya bilgisayar getirmeye başladı?" diye sordu Mission, çeşitli nesnelerin nasıl hareket ettirildiğiyle ilgili profesyonel önyargıyı merak etti. Görünüşe göre bu, hamalların kesildiği başka bir turdu. Roker bunu çok kötü bir şekilde kabul ederdi.

"Dünden beri. Wyck teknisyenlerini artık tamir için göndermemeye karar verdi. Böylesinin daha güvenli olduğunu söylüyor. Artık insanlar sürekli soyuluyor ve yeterli koruma yok."

Kapılardan geçtiler ve ofisler tıklım tıklım ve tartışan insanlarla dolu koridorlarda sessizce yürüdüler. Görev, her yere dağılmış kağıt parçaları ve elektrik bileşenleri gördü. Rodny'nin o odalardan hangisinde olduğunu ve diğerlerine neden yemek verilmediğini merak etti. Belki arkadaşının başı beladaydı. Bu her şeyi açıklardı. Belki de kendi içlerinden birini birleştirmişti. Ayın 34'ünde orada bir hücre var mıydı? İnanmadı. Jeffery'ye Rodny'nin sakin olup olmadığını sormak üzereydi ki yaşlı muhafız devasa bir çelik kapının önünde durdu.

"Buradayız." Tepsiyi, mektubu tutmak için dudaklarının arasına koyan Mission'a verdi. Jeffery omzunun üzerinden baktı, klavye görüntüsünü vücuduyla kapladı ve kodu yazdı. Yükselticide bir dizi metalik tıkırtı çaldı. Rodny'nin başı gerçekten beladaydı. O nasıl bir hücreydi?

Kapı içeriye doğru açıldı. Jeffery tepsiyi geri aldı ve Mission'a orada beklemesini söyledi. Çocuğun ağzında hala süt ezmesinin tadı vardı ve güvenlik şefinin oldukça büyük görünen bir odaya girmesini izledi. Işıklar alarm gibi yanıp söndü, kırmızı ışıklar yangın sireni gibi. Mission, bir göz atmak için gardiyanın yanından bakmaya çalışırken Jeffery, Rodny'yi aradı.

Rodny, sanki onları bekliyormuş gibi bir süre sonra geldi. Genç taşıyıcıyı gördüğünde gözleri büyüdü. Mission, arkadaşını görünce ağzını açtığını fark ederek tekrar ağzını kapatmaya çalıştı.

"Merhaba!" Rodny büyük kapıyı biraz daha itti ve koridora baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye yanıtladı Mission, mektubu ona uzatarak. "Karga onu sana gönderiyor."

"Ah, ticari şeyler." O gülümsedi. "O halde taşıyıcı olarak mı buradasın? Arkadaş olarak değil mi? "

Rodny hâlâ gülümsedi ama Mission onun yıkıldığını gördü. Görünüşe göre günlerdir uyumamıştı. Çökük yanakları, gözlerinin altında koyu halkalar ve çenesinde bir sakal örtüsü vardı. Bir zamanlar şık olmak için uğraştığı saçları traş edilmişti. Mission, onu neden orada tuttuklarını merak ederek odaya göz gezdirdi. Ama sadece uzun siyah metal dolaplar gördü. Birbirinden iyi aralıklı, odanın karanlığında kaybolan sıralar halinde dizilmiş.

"Buzdolaplarını nasıl tamir edeceğinizi mi öğreniyorsunuz?"

Rodny döndü ve güldü. "Bunlar bilgisayarlar."

Hala o üstün tavrı vardı. Mission ona bugünün doğum günü olduğunu, aynı yaşta olduklarını hatırlatmak istedi. Onu tekrarlamak istemesini sağlayan tek kişi Rodny'ydi. Jeffery, konuşmalarından bıkmış, sabırsızca boğazını temizledi.

Rodny güvenlik şefine döndü.

"Bizi birkaç saniye yalnız bırakır mısın?"

Jeffery, gergin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine vererek, çizmelerinin sert derisini gıcırdattı.

“Yapamayacağımı biliyorsun,” dedi. “Muhtemelen onu buraya getirttiğim için kafamı yıkayacağım.”

“Haklısın.” Rodny sorduğuna pişman olmuş gibi başını salladı.

Misyon değişimi izledi. Onu son görüşünün üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen, Rodny’nin eskisi gibi olduğunu hissetti. Sebebi ne olursa olsun başı beladaydı, belki de söylediği veya yaptığı bir şey için onu tüm
bilişim endüstrisindeki en nankör işi yapmaya zorlamışlardı. Bu düşünceye gülümsedi.

Aniden arkadaş, sanki odanın derinliklerinden bir ses duymuş gibi daha gergin görünüyordu. Parmağını kaldırdı ve diğer ikisinden kendisini orada beklemelerini istedi.

“Bir dakika,” dedi ve sonra çıplak ayakları çelik zemine vurarak kaçtı.

Jeffery kollarını kavuşturdu ve hoşnutsuz bir ifadeyle Mission’a baktı.

“Aynı koridorda mı büyüdünüz?”

“Aynı okula gittik,” dedi Mission. “Peki Rod ne yaptı? Biliyorsun, Profesör Crowe bize Kreş’teki tüm yerleri süpürdü ve sınıfta biraz tuhaflık yaparsak tahtaları temizletti. Ve o ve ben çok yeri süpürdük. “

Jeffery bir an için onu inceledi. Sonra ifadesiz yüzü dişlek bir gülümsemeye dönüştü.

“Arkadaşının başı dertte mi sanıyorsun?” dedi. Gülmek üzere gibiydi. “Oğlum, hiçbir fikrin yok…”

Mission bir açıklama isteyemeden Rodny gülümseyerek ve nefes nefese geri döndü.

“Üzgünüm,” dedi Jeffery. “Bir şeyi düzeltmem gerekiyordu.” Sonra Mission’a döndü: “Ziyaret ettiğin için teşekkürler dostum. Memnun oldum”.

Bu kadar?

“Ben de,” diye mırıldandı Mission, bu toplantının kısa sürmesine şaşırarak. “Ara sıra ortaya çık.” Ona sarılmaya başladı ama Rodny onun yerine elini uzattı. Mission bir an için

ona şaşkın şaşkın baktı, ilişkilerinin bu kadar kısa sürede neden bu kadar soğuduğunu merak etti.

“Hepinize merhaba deyin,” dedi Rodny, sanki hiçbirini bir daha görmemeyi bekliyormuş gibi.

Jeffery tekrar boğazını temizledi, sabırsız ve gitmeye hazırdı.

“Güven,” dedi Mission, hüznün dışarı sızmasına izin vermemeye çalışarak. Arkadaşının elini sıktı. Yabancılar arasında bir selamlama. Rodny’nin yüzündeki gülümseme, avucunun altında sakladığı sert, keskin katlanmış kağıtlar Mission’ın eline düşerken dalgalandı.

35

Silo 18

Mission'ın bileti düşürmemesi bir mucizeydi. Bir şeylerin ters gittiğini fark etti ve Jeffery'nin önünde bir aptal gibi durup "Hey, bu ne?" dememeyi başardı. Bunun yerine, turnikelere geri götürülürken o kağıdı sıkıca yumruğunun içinde tuttu.

Ofislerden birinden onu aradıklarında neredeyse oradaydılar: "Porter!"

Jeffery elini göğsüne koyarak onu durmaya zorladı. Döndüler ve koridordan onlara doğru ilerleyen bir adam gördüler. Bu, çoğu hamal için tanıdık bir yüz olan BT başkanı Bay Wyck'ti. Arızalı ve tamir edilmiş bilgisayarların sürekli gelip gitmesi, 10. kattaki nakliye departmanının üst ofisini en az 120. katın altındaki ofisi meşgul eden parça departmanı kadar meşgul etti. Mission kendi kendine, belki de bir önceki günden beri bazı şeylerin değiştiğini söyledi.

"Vardiyada mısın oğlum?" Bay Wyck, Mission'ın boynuna bağlanan mendile baktı. İyi kesilmiş sakalı ve zeki gözleri olan uzun boylu bir adamdı. Çocuk gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye yatırmak zorunda kaldı.

"Evet, efendim," dedi Rodny'nin notunu arkasına saklayarak. Toprağa bir tohum atıyormuş gibi başparmağıyla cebine soktu. "Bir şey taşımanız gerekiyor mu, efendim?"

"Aynen öyle." Wyck bir an sakalını düzelterek ona baktı.

"Sen Jones'un oğlusun, değil mi? Sıfır."

Mission, kendisi için hiçbir piyango numarası çekilmediği gerçeğine atıfta bulununca boynunda bir parlama hissetti. "Evet efendim. Benim adım Mission." Elini uzattı. Bay Wyck salladı.

"Evet, evet. Babanla okula gittim. Ve elbette annenle."

Göreve yanıt vermesi için zaman vermek için durakladı. Çocuk dişlerini gıcırdattı ve hiçbir şey söylemedi. Terli avuç

onun adına konuşmadan önce Bay Wyck'in elini bıraktı.

"Diyelim ki nakliye departmanından geçmeden bir şeyi taşımak istiyorum." Wyck gülümsedi. Dişleri alçı gibi beyazdı. "Ve diyelim ki, dün gece birkaç kat daha yukarıda olanlar gibi tatsız olaylardan kaçınmak istiyorum…"

Mission, konuşmayla ilgilenmeyen Jeffery'ye baktı. Yetkililerden birinden, özellikle bir güvenlik üyesinin önünde böyle bir teklif duymak tuhaftı, ancak Mission'ın Gölge olarak görevini tamamladıktan kısa bir süre sonra keşfettiği bir şey vardı: durum giderek daha da kötüleşiyordu.

"Onu takip etmiyorum," dedi Mission. Güvenlik kapısının ne kadar uzakta olduğunu görmek için arkasını dönme dürtüsüne direndi.

Koridorda Wyck'in arkasındaki ofisten bir kadın çıktı. Jeffery ona el salladı; durdu ve oradan uzaklaştı, onları duyamadı.

"Bence de, sağduyunuza hayranım. Yedek parça bölümünden bir paketi alıp beş altı kata taşımak için iki yüz kupon. "

Misyon sakin kalmaya çalıştı. İki yüz kupon. Yarım günlük çalışma için bir aylık maaş. Bunun bir tür test olduğunu düşündü. Belki de Rodny'nin başı böyle bir şeyi atlatamadığı için belaya girmişti.

"Bilmiyorum…"

"Bu açık bir davet," diye devam etti Wyck. "Buraya gelen bir sonraki hamal aynı teklifi alacak. Kimin kabul ettiği umurumda değil ama ödülü sadece bir kişi alabilir. "Bir elini kaldırdı. "Bana cevap vermek zorunda değilsin. Yedek parça bölümündeki tezgaha gel ve Joyce'u iste. Ona Wyck için bir iş yaptığını söyle. Geri kalan her şeyin açıklandığını bulacaksın. teslimat notunda."

"Bunu düşüneceğim efendim."

"İyi." Bay Wyck tekrar gülümsedi.

"Fazlası var?" Görev sordu.

"Dokuzuncu. Devam et." Deliğe girmeye karar verdiği dünyadan aniden geri dönmüş gibi görünen Jeffery'ye başını salladı.

“Teşekkürler bayım.” Misyon dönüp güvenlik şefini takip etti.

“Ah, doğum günün kutlu olsun oğlum,” diye seslendi Bay Wyck arkasından.

Mission arkasına baktı ve ona teşekkür etmedi; Jeffery’yi takip etti ve güvenlik kapısından koştu, sonra kalabalığın yanından geçti, sahanlığa ulaştı, iki kat aşağı indi ve ancak ondan sonra Rodny’nin biletini almak için cebine uzandı.
Kaydırıp merdivenlerden ve korkuluktan düştüğünü görmenin mantıksız korkusuyla, çarşafı dikkatlice açtı. Profesör Crowe’un mesajı için kullandığı aynı tür kağıda benziyordu, kırmızı ve mor damarlar griyle karışmıştı. Mission bir an için mesajın kendisine değil de Kuzgun’a, belki de eski bir tekerlemeden başka kıtalara yönelik olduğundan korktu. Kağıdı düzleştirdi. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu; çevirdi ve diğer taraftan okudu.

Özellikle kimseye yönelik değildi. Birbirlerini selamlarken arkadaşının gülümsemesinin nasıl titrediğini ona hatırlatan tek bir kelime.

Birden kendini yalnız hissetti. Merdivenlerde hâlâ bir yanık kokusu vardı, kuruyan grafiti boyasıyla karışan belli belirsiz bir duman kokusu. Kağıdı aldı ve küçük parçalara ayırdı. Parçalara ayırıncaya kadar böyle devam etti, sonra o donuk konfeti korkulukların üzerine attı, böylece boşlukta kaybolana kadar dolaştılar. Fiziksel kanıt gitmişti, ama mesaj zihninde canlı kaldı. Aceleci yazı, bir madeni paranın ya da kaşığın kenarından bıraktığı izler, kağıdın üzerinde kuvvetlice sürüklendi, hiç kimseye ihtiyaç duymayan, hiçbir şey istemeyen arkadaşının zar zor okunan bir sözü:

Yardım.

Hepsi orada.

36

Silo 18

Doğru siloyu bulmak yeterince kolaydı. Donald için, her bir yapıyı barındıran büyük oyukları gözlemlemek için kendisinin o tepelerde ne zaman olduğunu hatırlamak için eski planlara bakmak yeterliydi. Dörtlü motorların uğultusunu, çimenlerin henüz büyümediği tepeler boyunca yükselen toz tüylerini hatırlattı. O tepelerde ot yetiştirdiğini, her yere diktiğini hatırladı, sonradan bakıldığında üzücü olduğu kadar gereksiz görünen bir başarı.

O yüksek yerde dururken Tennessee heyetini gözünde canlandırabiliyordu. Silo 2'ydi. Daha derine inmeye başladı. Programın nasıl çalıştığını, bilgisayar arşivlerinde yaşayan hayatları nasıl karıştıracağını hatırlamak için biraz kurcalaması gerekiyordu. Nasıl okunacağını bilseydin, her silonun tüm hikayesi vardı, ama orada durdu. Tüm bu uydurma isimlere kadar oryantasyona kadar gitti. Miras kapsamına girmedi. Eski dünya bombaların, bir duman ve unutulmuşluk perdesinin ardına gizlenmişti.

Silonun ne olduğunu biliyordu ama Helen'i bulmak imkansız olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Anna duşta şarkı söylerken çılgınca çalıştı.

Banyo kapısını açık bırakmıştı ve buhar büyük bulutlar halinde çıktı. Donald kendisine açık bir davet gibi görünen şeyi görmezden geldi. Yüzyıllarca süren ihtiyaçtan sonra eski sevgilisinin yanındayken hissettiği zonklamayı, özlemi, hormonal artışı görmezden geldi ve onun yerine karısını aradı.

O ilk nesil silo 2'de dört bin isim vardı. Tam dört bin. Yaklaşık yarısı kadındı. Ve üç Helen vardı. Her isim için, sunucularda saklanan iş belgeleri için çekilmiş grenli bir fotoğraf vardı. Helenlerin hiçbiri, onun yaratıldığını düşündüğü gibi, hatırladığı gibi karısına benzemiyordu. Gözyaşları onu şaşırttı. Kendine kızarak gözlerini sildi. Duşta Anna uzak geçmişten hüzünlü bir şarkı söylerken Donald fotoğraflara

artık kritersiz bir şekilde bakıyordu. Bir düzine kadar portreden sonra, o garip yüzler karışmaya başladı ve hafızasında tuttuğu Helen imajını silmekle tehdit etti. İsimlerle aramaya geri döndü. Karısını hangisini seçtiğini kesinlikle tahmin edebilirdi. Yıllar önce kendisi de onu sevgilisine geri götürecek bir ipucu olarak Truva'yı seçmişti. Karısının da aynı şeyi yaptığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Helen'in annesi Sandra'yı denedi ama ikisi de doğru kişi değildi. Kız kardeşi Danielle'i denedi. Bir cevap. O değildi.

Rastgele seçmemişti, değil mi? Bir zamanlar çocuklarına verecekleri isimlerden bahsetmişlerdi. Hepsi tanrı ve tanrıçaydı, başta şakaydı ama sonra Helen, Athena ismine aşık oldu. Arama yaptı. İlk nesilde eşleşme yok.

Anna duşu kapatırken borular gıcırdıyordu.

Şarkı, neredeyse hiç sözü edilmeyen bir melodi, katılmak üzere oldukları cenaze için bir ilahi haline geldi. Donald, bir şeyler, herhangi bir şey bulmak için sabırsızlanarak birkaç deneme daha yaptı. Gerekirse aramaya her gece devam etmeye hazırdı. Onu bulana kadar uyumayacaktı.

"Duş almak ister misin?" Anna banyodan sordu.

Cenazeye gitmek istemiyordu, Victor sadece korkulacak biriydi: Ofisinin karşısındaki çalışma odasında, onu her zaman kontrol eden, ona ilaç veren, manipüle eden kır saçlı bir adamdı. Ya da en azından ilk raundun paranoyası ona bunu hatırlattı.

"Hayır, değişmiyorum bile" diye yanıtladı. Dün kendisine verilen bej tulumu hâlâ giyiyordu. Alfabetik sıraya göre baştan başlayarak daha fazla fotoğrafa göz attı. Hangi ismi seçmiş olabilir? Onu korkutan şey, karısının nasıl biri olduğunu unutmuş olması ihtimaliydi. Ya da zihninde giderek daha çok Anna'ya benziyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

"Bir şey buldun mu?"

Arkasından geldi ve masadan bir şeyler almaya başladı. Göğüslerine sardığı havlu, uyluğun ortasına kadar geliyordu. Cilt ıslaktı. Bir fırça çıkardı ve hala mırıldanarak banyoya geri

döndü. Donald ona cevap vermeyi unuttu. Vücudu Anna'ya onu öfke ve utançla dolduracak şekilde tepki verdi.

Hâlâ evliydi, hatırladı. Helen'e ne olduğunu öğrenene kadar da öyle kalacaktı. Ona her zaman sadık kalacaktı. sadakat.

İçgüdüsel olarak Karma adını aradı.

Bir cevap. Donald sırtını dikleştirdi. Herhangi bir kanıt bulabileceğini sanmıyordu. Bu, Helen'le birlikte bir çocuğa sahip oldukları en yakın isim olan köpeklerinin adıydı. Fotoğrafı yükledi.

"Sanırım hepimiz cenazede bu berbat tulumları giyeceğiz, değil mi?" Anna beyaz tulumunu yukarı çekerken masanın etrafından dolandı.

Donald onu sadece göz ucuyla gözyaşları arasında fark etti. Hıçkırıklarla titreyerek ağzını kapattı. Ekranda, siyah beyaz piksellerden oluşan küçük bir karenin içinde bir çalışma rozetinin ortasında karısı vardı.

"Birkaç dakikaya hazır olursun, değil mi?"

Anna saçını taramak için banyoya geri döndü. Donald yanaklarını sildi, okurken dudaklarındaki tuzlu tadı hissetti.

Karma Bira . Listede birkaç meslek ve her biri için fotoğraflı bir rozet vardı. Öğretmen, profesör, yargıç. Fotoğraftan fotoğrafa kırışıklıklar arttı ama o yarım gülümseme hep aynıydı. Dosyayı açtı, birdenbire silo 1'in ilk vardiyasını deneyimlemenin ve karısının hayatının onun yanında gelişmesini izlemenin, hatta belki bir şekilde onunla iletişim kurmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Hakim. Yargıç olmak her zaman onun hayaliydi. Donald, Anna mırıldanırken ağladı ve gözyaşlarının merceğinden, karısının onsuz hayatının öyküsünün izini sürdü.

Evli, dedi, ama önce alarm zilleri çalmadı. Evli tabii. Onunla. Ama sonra ölümünü okudu. Seksen ikide. Kocası Rick Brewer ve iki çocuğu Athena ve Mars'tan ayrıldı.

Rick Brewer'ın fotoğrafı.

Duvarlar ve tavan içe doğru şişti. Donald titredi. Daha fazla fotoğraf vardı. Diğer dosyalara bağlantılar takip edildi.

Kocayla ilgili dosyalar.

Anna arkasından, “Mick,” diye fısıldadı.

Donald yüzünü buruşturdu ve döndüğünde onun da kitap okuduğunu gördü. Yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti ama umurunda değildi. Karısı ve en yakın arkadaşı. İki oğul. Tekrar monitöre baktı ve kızının dosyasını yükledi. Athena. Hayatındaki farklı işler ve anlar için çeşitli fotoğraflar vardı. Helen’in ağzına sahipti.

Anna elini omzuna koyarak, “Donny, lütfen yapma,” dedi.

Geri çekildi ve onun hiddetli tıklamasıyla yaratılan bir animasyon dizisini izledi, çocuk aynı çocuğun çocukları ortaya çıkana kadar bir eşin ikizi gibi bir şeye dönüştü.

“Donny,” diye fısıldadı Anna. “Cenazeye geç kalacağız.” Donald ağladı. Hıçkırıklar onu sanki kağıttan yapılmış gibi yırttı.

“Aslında zaten geç kaldık,” diye haykırdı. “Yüz yıl gecikti.” Son sözleri ıstırap içinde ağzından kaçırdı. Ekranda onun olmayan bir torunu vardı ve bir tık ötede bir torun torunu vardı. Hepsi ona baktı ve hiçbirinin gözleri yoktu.

37

Silo 1

Donald, Victor'un cenazesine donuk bir halde gitti. Asansörde yolculuk sırasında sessiz kaldı, sonra adım adım ilerlerken botların değişimini izledi; Ancak tıbbi seviyeye ulaştığında katıldığı şey bir cenaze değil, bir tür cenaze töreniydi. Ölüleri gömecek bir yerleri olmadığı için kalıntıları bir kapsül içinde tutarlardı. 1. silodaki yiyecekler konserve edildi. Ve bedenleri aynı sonla buluştu.

Donald, Erskine ile tanıştı: O sormadan, Victor'un vücudunun bozulmayacağını açıkladı. Kış uykusu sürecinden kurtulmalarını ve kömür renkli çişleri uyandırmalarını sağlayan aynı görünmez makine, ölülerin derisini canlılarınki kadar yumuşak ve taze tutacaktı. Bu düşünce kendince hoştu. Donald, Victor adında tanıdığı adamı sonsuz soğuğa hazırlanırken izledi .

Cesedi bir koridordan aşağıya ve diğer bölmelerden oluşan bir denizden taşıdılar. Sonsuz soğuğun odası bir mezarlıktı, şimdi Donald bunu anlıyordu. Sırtüstü bedenlerden oluşan bir ızgara, sadece içerideki her şeyi simgeleyen bir isim. O , bu kapsüllerin birçok cesetleri düzenlenen merak etti. Elbette birileri doğal sebeplerden geçişleri sırasında öldü. Diğerleri ise, Victor'un yaptığı gibi, akıllarım kaybettiler ve kendi canlarına kıydılar.

Donald, vücudun kapsüle yerleştirilmesine yardım etti. Victor'un nasıl öldüğünü bilen sadece beş kişi vardı. Birinin sorumlu olduğu yanılsamasının sürdürülmesi gerekiyordu. Donald bir masada oturan son görevini, oyuncak arabanın direksiyonunun arkasındaki adamı, bir kurguyu düşündü.

Thurman'ın avucunu öpmesini ve parmaklarını Victor'un yanağına koymasını izledi. Sonra kapak kapatıldı. Salonun soğuğunda soluklar beyaz bulutlardı.

Diğerleri sırayla bir anma konuşması yaptı ama Donald onları dinlemedi. Aklı başka yerdeydi, uzun zaman önce sevdiği kadını, hiç sahip olamadığı çocukları düşünüyordu. Ağlamadı. Anna sevgiyle elini tutarken asansörde ağlamıştı. Helen bir asırdan fazla bir süredir ölüydü. Ve onu o tepede kaybedeli daha da uzun zaman olmuştu, mesajlarını alamamış, ona ulaşamamıştı. Ulusal marşı ve havayı delip geçen patlamaları hatırladı. Kız kardeşi Charlotte'un da orada olduğunu hatırladı.

Onun kızkardeşi. Onun ailesi.

Donald, Charlotte'un kurtarıldığını biliyordu. Onu bulma ve uyandırma, sevilen birini geri getirme konusundaki yakıcı ihtiyaç onu bunaltmıştı.

Erskine, milyarlarca insanı öldüren adamın ortadan kaybolmasının yasını tutan beş kişinin önünde son saygılarını sundu. Donald, Anna'nın yanında olduğunu hissetti ve aslında onlardan sadece beşinin olmasının sebebinin kendisi olduğunu fark etti. Bir kadının uyandığını bilen tek kişi onlardı. Anna'nın yanı sıra, işlemi gerçekleştiren babası Dr. Sneed, arkadaşı olarak bahsettiği Erskine ve nihayet kendisi de vardı.

Kendi varoluşunun, dünyanın küçüldüğü durumun saçmalığı karşısında ezildiğini hissetti. Orada olmamalıydı. Varlığı, üniversitedeyken çıktığı, babası senatör olan ve Kongre'ye seçilmesini büyük olasılıkla borçlu olduğu ve onu öldürücü bir komploya bulaştırdıktan sonra şimdi elinde tutan bir kızdan kaynaklanıyordu. soğuk bir ölümle sürüklendi. Hayatının tüm büyük tesadüfleri ve muhteşem başarıları bir anda ortadan kayboldu. Onların yerinde bir kuklanın ipleri vardı.

"Trajik bir kayıp."

Donald düşüncelerinden sıyrıldı ve törenin bittiğini anladı. Anna ve babası ondan iki sıra baklaydı ve konuşuyorlardı. Dr. Sneed, Victor'un kapsülünü aradı, parametreler ayarlandıkça panel bip sesleri çıkardı. Ve böylece Donald, kapsülün diğer ucundan kendisine bakan gözlüklü ve İngiliz aksanlı zayıf bir adam olan Erskine ile kaldı.

“Benim vardiyamda uyanıktı,” dedi Donald aptalca, neden o törende bulunduğunu açıklamaya çalışarak. Ölü adam hakkında aklıma gelen çok az şey vardı. Yürüdü ve küçük pencereden içerideki sakin yüze baktı.

“Biliyorum,” dedi Erskine. Yalın ve muhtemelen altmış yaşlarında olan adam, gözlüklerini dar burnunun üzerine yerleştirdi. “Seni çok severdi, biliyor musun?” diye ekledi, Donald’la birlikte pencereden dışarı bakarak.

“Hayır, bilmiyordum. Şey… bana hiç böyle bir şey söylemedi. “

“Bu açıdan çok özeldi.” Erskine, ölen kişiye gülümseyerek baktı. “Başkalarının zihinlerini anlama konusunda belki de harika ama iş onlarla iletişim kurmaya geldiğinde o kadar da hevesli değil.”

“Onu daha önce tanıyor muydun?” diye sordu. Konuya başka nasıl yaklaşacağından emin değildi. İlki bazılarına tabu gibi görünürken, diğerleri bunun hakkında özgürce konuştu.

Erskin başını salladı. “Birlikte çalıştık. Aynı hastanede. Keşfedilmemden önce uzunca bir süre birbirimizin yörüngesinde döndük. Eski bir dostuna son bir veda gibi gelen bir tavırla cama dokunmak için elini uzattı.

“Ne keşfi?” Anna’nın bundan bahsettiğini belli belirsiz hatırladı.

Erskine yukarı baktı. Ona daha iyi bakan Donald, yetmiş yaşında olabileceğini fark etti. bunu söylemek zordu. Thurman ile aynı eskimeyen görünüme sahipti, gerçekten yaşlanmadan zamanın patinasını gösteren antika bir nesne gibi.

Erskine, “Büyük tehdidi keşfeden bendim,” diye açıkladı. Gururlu bir iddiadan çok, suçluluğun kabulü gibi geldi. Sesinde bir hüzün tınısı vardı. Kapsülün tabanındaki parametreleri ayarlamayı bitirmiş olan Dr. Sneed ayağa kalktı ve boş sedyeyi çıkışa doğru iterek ayrıldı.

“Nano-mekanizmalar,” diye ekledi Donald, Anna’nın sözlerini düşünerek. Thurman’a kızıyla kimin ne bildiğini tartışırken, yumruğunu avucuna vurarak baktı ve aklına bir soru geldi. Başka birinin cevabını duymak istiyordu. Yalanların uyuşup

uyuşmadığını ve bazı gerçekleri saklamadıklarını görmek istedi. “Sen doktor muydun?” kiliseler.

Erskine bir an düşündü. Yine de oldukça basit görünüyordu.

“Pek değil,” diye yanıtladı güçlü aksanıyla. “Çoğunlukla doktor inşa ediyordum. Minik. Havayı çimdikledi ve gözlerini kısarak lenslerin arkasından parmaklarına baktı. “Askerlerimizi güvende ve sağlam tutmanın, onları her koşulda onarmanın bir yolunu arıyorduk. Sonra kanın içinde başkalarının çalışmalarının izlerini buldum. Örnek. Tam tersini yapmaya çalışan, bizimkiyle savaşmak için tasarlanmış küçük makineler. Kimsenin keşfedemeyeceği, görünmez bir savaş.

O küçük piçleri her yerde takip etmeye başlamam uzun sürmedi. “

Anna ve Thurman kendi yollarına gittiler. Bağlanmış saçlarını yukarıdan kabarttığı bir başlık takmıştı. Ne olduğunu gizlemenin kötü bir yolu, belki de sadece uzaktan faydalı.

Donald aceleyle, “Bir gün size bununla ilgili bazı sorular sormak istiyorum,” dedi. “Silo 18’deki bu sorunla ilgili bana yardımcı olabilir misiniz?”

“Elbette,” diye yanıtladı Erskine.

Anna, Donald’a, “Salona geri dönmeliyim,” dedi. Dudakları babasıyla olan tartışmasından acı bir gülümsemeyle gerildi ve sonunda onun da aslında tuzağa düştüğünü anladı. O savaş deposunda, karyolada uyuyarak, tepeleri ve kara bulutları görmek için kantine bile gidemediğini, canı istediğinde yemek yiyemediğini, başkalarının getirmesine bel bağlamak zorunda kaldığı bir yılı hayal etti. onun her şeyi.

“Genç arkadaşımızı yukarı çıkaracağım,” dedi Erskine ve Donald onun elini omzuna koyduğunu hissetti.

“Onunla sohbet etmek istiyorum.”

Thurman gözlerini kıstı ama itiraz etmedi. Anna son bir kez Donald’ın elini sıktı, bölmeye baktı ve çıkışa yöneldi. Babası onu birkaç adım öteden takip etti.

“Benimle gel.” Erskine’in nefesi havada sis gibiydi. “Sana bir insan göstermek istiyorum.”

38

Silo 1

Erskine, aynı yolu sayısız kez izlemiş gibi kendinden emin bir şekilde bölme ızgarasından geçti. Donald kollarını soğukta ovuşturarak peşinden gitti. Çok uzun zamandır bu mahzendeydi. Soğuk yine kemiklerine işliyordu.

Konuyla doğrudan ilgilenerek, "Thurman zaten öldüğümüzü tekrarlayıp duruyor," dedi. "Bu doğru?"

Erskine ona bakmak için döndü. Donald'ın kendisine katılmasını bekledi, soruyu düşünüyor gibiydi.

"Sonra?" ısrar etti. "Bu doğru?"

Erskine, "Hiç yüzde yüz başarılı bir proje görmedim" diye yanıtladı. "Araştırmamızda hala gerideydik ve İran'dan Suriye'ye herkes çok daha ilkel bir aşamadaydı. Sadece Kuzey Kore zaten ileri bir aşamadaydı. Onlara bahse girerdim. Zaten fark ettikleri şeyle, neredeyse hepimizi yok edebilirlerdi. Bu kısım yeterince doğru. Uyuyan cesetlerin olduğu o tarlada yürümeye devam etti. "En ciddi salgın hastalıklar bile er ya da geç tükenir," diye devam etti, "yani bu karmaşık bir mesele. Ben karşı önlemler önerdim. Victor bunu önerdi."
Bunu belirtmek için kollarını açtı. sessiz montaj

"Ve Victor kazandı."

"Doğru."

«Sence… ikinci bir düşüncesi var mı? Bu yüzden…"

Erskine bir kapsülün yanında durdu ve iki elini soğuk yüzeye koydu. "Eminim hepimizin ikinci düşünceleri vardır," dedi üzgün bir şekilde. "Ama bence Victor'un bu görevin iyiliği konusunda hiçbir zaman şüphesi olmadı. Sonunda yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum. Onun gibi değildi. Donald, Erskine'in kendisini götürdüğü kapsüle baktı ve donmuş göz kapakları olan orta yaşlı bir kadın gördü.

"Kızım," dedi Erskine. "Tek kızım."

Binlerce kapsülün yalnızca hafif vızıltısının duyulduğu bir an sessizlik oldu.

“Thurman Anna’yı uyandırma kararını verdiğinde ben de aynısını yapmayı umuyordum. Ama neden? Hiçbir sebep yoktu, yeteneklerine gerek yoktu. Caroline bir muhasebeciydi. Ayrıca onu rüyalarından bu şekilde koparmak doğru olmaz. “

Donald ona doğru bir yol veya zaman olup olmayacağını sormak istedi. Kızına nasıl bir dünya bırakabileceğini hayal etmişti? Onu ne zaman uyandırıp normal bir hayat sürmesini garanti edebilirdi? Mutlu bir hayat?

“Kanındaki nano mekanizmaları bulduğumda, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.” Erskine ona döndü. “Cevaplar istediğini biliyorum oğlum. Hepimiz onları istiyoruz. Bu acımasız bir dünya. Her zaman olmuştur. Tüm hayatımı daha iyi hale getirmenin, düzeltmenin yollarını arayarak geçirdim, bir idealin hayalini kurdum. Ama benim gibi her aldanmaya karşılık, her şeyi yok etmeye çalışan on kişi daha var. Ve bunlardan birinin şanslı olması yeterlidir. “

Donald, Thurman’ın Düzeni kendisine emanet ettiği günü hatırladı. Bu büyük cilt, deliliğe yolculuğunun başlangıcı olmuştu. O büyük odadaki sohbeti, enfekte olma hissini, görünmez ve zararlı bir şeyin ona bulaştığı korkusunu hatırladı. Ama eğer Erskine ve Thurman doğruyu söylüyorsa, uzun süredir hastaydı.

“O gün beni zehirlemedin.” Anlamaya başlayarak bölmeden Erskine’e baktı. “Thurman’la yaptığı röportaj, tüm toplantıları yaptığı o odada geçirdiği haftalar. Bize bulaştırmıyordun. “

Erskine zar zor fark edilir bir şekilde başını salladı.

“Seni tedavi ediyorduk.”

“Öyleyse neden herkesi tedavi etmiyorsun?” Donald ani bir öfke patlamasıyla sordu.

“Bunun hakkında konuştuk. Ben de öyle düşündüm. Benim için bu bir mühendislik sorunuydu. Karşı önlemler uygulamak istedim, o makineleri bize saldırmadan önce öldüren makineler. Thurman’ın benzer fikirleri vardı. Bunu görünmez bir savaş, bir savaş olarak gördü. kesinlikle kazanmamız

gereken savaş. zaten savaşmaya alışık olduğumuz türden savaşları düşünüyorduk, anlıyor musun? kan dolaşımına baktım, Thurman işgal edilecek bölgelere. “Erskine göğüs cebinden bir bez çıkardı ve gözlüğünü çıkardı. Konuşmaya devam ederken onları temizledi, sesi duvarların arasında fısıltı halinde yankılandı. “Victor bize bu sorunun asla sona ermeyeceğini söyledi. Bilgisayar virüslerinden, bir virüsün bir ağda nasıl kırılabileceğinden ve yüz milyonlarca makineyi nasıl etkileyebileceğinden bahsetti. Er ya da geç, bir nanobiyotik saldırı savunmamızı aşacak, kontrolümüzden kaçacak ve genetik değil de bilgisayar kodunun neden olduğu bir salgın ortaya çıkacaktı. “

“Yani? Bu tür vebalarla daha önce karşılaşmıştık. Bu neden farklı olsun ki?” Donald kollarını geniş bir hareketle çeşitli kapsülleri işaret etti. “Bana bu çözümün neden sorunun kendisinden daha kötü olmadığını söyle.” Ne kadar gergin hissetse de, Thurman’dan bazı şeyler duyarsa çok daha kızgın olacağını da fark etti. Her şeyin organize olup olmadığını merak etti, onu bir kenara çekip senatörün ona bildirmenin gerekli olduğunu düşündüğü şeyi söylemenin daha kibar bir adam, bir yabancı olduğundan emin olmadılar mı diye merak etti. Manipülasyon konusunda paranoyak olmamak, kuklacının iplerinin eklemlere bağlı olduğunu hissetmemek çok zordu.

“Psikoloji,” diye yanıtladı Erskine. Gözlüğünü geri taktı. “Victor, fikirlerimizin işe yaramayacağını anlamamızı böyle sağladı. O konuşmayı asla unutmayacağım. Walter Reed Hastanesi kafeteryasında oturuyorduk. Thurman kampanya için oradaydı ama gerçekten ikimizle tanışmak istedi. “Kafasını salladı. “Büyük bir kalabalık vardı. Keşke birileri ne konuştuğumuzu bilseydi…”

“Psikoloji,” diye hatırlattı Donald. “Bana bunun neden daha iyi olduğunu söyle. Bu şekilde daha fazla insan öldü. “

Erskine şimdiki zamana geri döndü. “İşte burada yanıldık, tıpkı senin gibi. Salgının insan yapımı olduğu keşfedildiğinde ne olacağını hayal edin… panik, ardından gelen şiddet. Böylece dünyanın sonu gelecekti. Bir tayfun yüzlerce insanı öldürür, birkaç milyar kişiye zarar verir ve biz ne yaparız? Erskine parmaklarını birbirine bağladı. «Birleşiriz. Hadi

parçaları bir araya getirelim. Ama bir teröristin bombası mı?» Kaşlarını çattı. "Bir bomba aynı kayıplara neden olur ve tüm dünyayı kaosa sürükler." Ellerini açtı. "Suçlanacak yalnızca Tanrı olduğunda, onu affederiz. Hemcinsimize gelince, onu yok ederiz. "

Donald başını salladı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Ama sonra, o odaya bulaştıklarına ikna olduğunda hissettiği korku ve öfkeyi hatırladı. Doğduğu günden beri bağırsaklarında yüzen ve ona bulaşan milyarlarca yaratık için hiç endişelenmediği zamanlar.

Erskine, "Şüphe uyandırmadan yediğimiz yiyeceğin genlerini değiştiremeyiz" diye devam etti. "Bir mısır koçanına dönüşene kadar bir ot sapı yetiştirebiliriz, ama onu bilinçli olarak seçemeyiz. Vic bize bunun gibi onlarca örnek verdi. Doğal bağışıklığa karşı aşılar, ikiz doğumlara karşı klonlama, modifiye edilmiş gıdalar. Açıkça tam karşısındaydı. İnsan yapımı olduğu için kaos patlayacaktı. Çünkü bu, bizi öldürmek isteyen birinin olduğu, soluduğumuz havanın bile tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. "

Erskine bir an durakladı. Donald'ın aklı kargaşa içindeydi.

"Biliyorsun, Vic bir keresinde teröristlerin bir parça sağduyuya sahip olmaları durumunda ne üzerinde çalıştıklarını açıklamaları ve dünyanın kendi kendine alev almasını izlemeleri gerektiğini söylemişti. Bunun yeterli olduğunu, insanların neler olduğunu bilmelerinin, sonun her an sessiz ve görünmez bir şekilde gelebileceğini bilmelerinin yeterli olduğunu söyledi. "

"Yani çözüm her şeyi yerle bir etmek miydi?" Donald tüm hikayeyi anlamaya çalışarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Aynı derecede şüpheli bulduğu bir itfaiyeci tekniği düşündü: yangınların yayılmasını önlemek için geniş orman alanlarını yakmak. Ve İran'da, birinci savaş sırasında petrol kuyuları ateşe verildiğinde, bazen tek çarenin bir bomba atmak, o cehennemde daha da yıkıcı bir şeyle savaşmak olduğunu biliyordu.

"İnan bana," diye karşılık verdi Erskine, "protestolarımı kendim yaptım. Sonsuz protesto. Ama gerçeği başından beri

biliyordum. Kabul etmem biraz zaman aldı. Thurman daha çabuk ikna oldu. Bu çamur topunu bırakıp baştan başlamamız gerektiğini hemen anladı. Ancak yolculuğun maliyeti çok yüksekti … “

Donald, “zamanda yolculuk yapmak varken, neden uzayda yolculuk ediyorsunuz?” diye araya girdi. Thurman’ın ofisindeki bir konuşmayı hatırladı. Yaşlı adam daha o ilk gün aklından geçenleri ona açıklamıştı ama Donald onu dinlememişti.

Erskine’in gözleri büyüdü. “Evet. Bu kesinlikle onun teziydi. Sanırım yeterince savaş görmüştü. Onun askeri deneyimine ya da Vic’in profesyonel müfrezesine sahip değildim. Beni ikna eden, bu nano-mekanizmaları algılamamı sağlayan bilgisayar virüsleriyle olan benzerlikti. Siber savaşın yeni bir biçimi olarak. Ne yapabileceklerini biliyordum, ne kadar çabuk yeniden organize olabildiklerini, isterseniz gelişebildiklerini biliyordum. Bir kez başladı mı, ancak hepimiz gittiğimizde bitecekti ve belki o zaman bile değil. Herhangi bir savunma, bir sonraki saldırının başlangıç noktası olacaktır. O görünmez ordular havayı dolduracaktı. Devasa bulutlar olacaktı, mutasyona uğrayacak ve bir konak organizmaya ihtiyaç duymadan savaşacaktı. Ve insanlar bütün bunları görünce ve bildikten sonra…” cümlesini bıraktı. bitmemiş.

“Kitlesel histeri,” diye mırıldandı Donald. Erskin başını salladı.

“Belki hepimiz gitmiş olsak bile bitmeyecek dedi. Bu, nano mekanizmaların hala orada olduğu anlamına mı geliyor? “

Erskine tavana baktı. “Dış dünyada yok edilenler sadece insanlar değil, demek istediğin buysa. Her şey sıfırlandı. Tüm deneylerimiz iptal edildi. Tanrıya şükür, onları tekrarlamaya cesaret etmemiz uzun zaman alacak. “

Donald, oryantasyondan, çeşitli vardiyaların toplamının beş yüz yıl olduğunu hatırladı. Yarım bin yıllık yeraltı yaşamı. Ortadan kaldırılması gereken kaç şey vardı? Ve hepsi aynı yolu izlemelerini önlemek için mi? Yıllar boyunca yapılan tüm tehlikeli keşifleri ve icatları unutmaları nasıl mümkün oldu? Bir yangını başladıktan sonra bir kutuya kilitleyemezsiniz.

"Victor'un pişmanlık duyup duymadığını sormuştun…" Erskine öksürdü, eliyle ağzını kapattı ve başını salladı. "Sanırım bir zamanlar böyle bir şey yaşadı. Sekizinci veya dokuzuncu vardiya için uyandığında bana bir şey söyledi, iyi hatırlamıyorum. Yanılmıyorsam altıncıya başlıyordum. İkinizin birlikte çalıştığı andan hemen sonraydı, silo 12 ile yapılan o kötü anlaşmadan sonra…"

"İlk vardiyam," diye araya girdi Donald. Erskine matematiği yapmaya çalışıyormuş gibi geldi ona. Bunun onun tek vardiyası olduğunu eklemek istedi.

"Tabii, belli." Erskine gözlüklerini düzeltti. "Eminim onu duygularını sık sık göstermediğini bilecek kadar iyi tanıyorsundur."

"Yorumlaması zordu," diye onayladı Donald. Az önce gömmesine yardım ettiği kişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

"Yani bu seni memnun edecek, sanırım. Birlikte asansördeydik ve Vic bana döndü ve masasında oturmanın ve sokağın karşısındaki ofiste adama ne yaptığımızı görmenin ne kadar zor olduğunu söyledi. Elbette senden bahsediyordu. Seninle aynı görevde olan adamlara. "

Donald tanıştığı adamın böyle bir şey söylediğini hayal etmeye çalıştı. İnanmak istiyordu.

"Ama beni etkileyen bu değildi. Onu bir sonraki cümleyi söylediği zamanki kadar üzgün görmemiştim. Dedi ki… "Erskine elini kapsülün üzerine koydu. "Orada oturmuş seni - ya da senden önce kim varsa - masanda seni tanımak için izlediğini söyledi … sık sık dünyanın senin gibi insanlarla çok daha iyi olacağını düşündü."

"Benim gibi insanlar?" Donald başını salladı. "Bunun anlamı ne?"

Ersin gülümsedi.

"Tam olarak onu sordum. Ve doğru, mantıklı ve mantıklı olduğunu bildiği şeyi yapmak zorunda olmanın kendisine ağır geldiğini söyledi. Sanki kızını içeride okşayabilecekmiş gibi parmaklarını kapsülün üzerinde gezdirdi. "Ve ne kadar basit

olurdu, onun yerine gerekeni yapacak kadar cesur insanlar olsaydı hepimiz için ne kadar iyi olurdu.” doğru sorumlu.”

39

Silo 1

O gece Anna ona gitti, kafa karışıklığı ve ölüm düşünceleriyle dolu bir günün ardından, Thurman'ın getirdiği tatsız yiyecekleri tüketerek geçirdi, onun onun için bir bilgisayar kurmasını ve notlarla dolu klasörleri dağıtmasını izledi.

Protesto etti. Onu uzaklaştırmaya çalıştı. Karyolanın kenarına oturdu ve ağlayıp zayıflarken bileklerini tuttu. Donald, Erskine'in hikayesini, doğru şey yerine doğru şeyi yapmanın ne anlama geldiğini, aradaki farkın ne olduğunu düşündü. Bunu, yaşlı bir metresi üzerine yatarken, bir eli boynunun arkasında, yanağı bir omzunda, vücudu onunkinin üzerinde, ağlamaya devam ederken düşündü.

Bir asırlık uyku onu topallamış, diye düşündü. Bir asırlık uyku ve Mick ve Helen'in birlikte yaşadığı bilgisi. Dayanamayan, yalnız olmayan, mesajlarını almayan ve onu karşılamak için tepeye çıkmamış olan karısına ani bir öfke duydu.

Anna onun yanağını öptü ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. Victor'un sandığı her şey olduğunu anlayınca yüzünden yeni yaşlar süzüldü. Aşağılık bir insandı, çünkü bir asır sonra sorunsuz uyuyabilmek için karısının yalnız olmasını tercih ederdi. Rezil biriydi çünkü Anna'nın tenine dokunması onu çok iyi hissettirirken, onun bu tesellisini reddetmek istiyordu.

“Yapamam,” diye defalarca fısıldadı.

“Şşş,” dedi. Karanlıkta saçlarını okşadı.

Savaşların kararlaştırıldığı o odada yalnızdılar. Silah, mühimmat ve çok daha tehlikeli şeylerle dolu silah kasalarına hapsolmuşlardı.

40

Silo 18

Görev, sevk departmanının merkez ofisine yöneldi, Rodny için endişelendi. Arkadaşı için korkuyordu ama ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Arkasında kilitli olduğu kapı, şimdiye kadar gördüğü hiçbir kapıya benzemiyordu: kalın ve sağlam, parlak ve ürkütücü. Rodny'nin yol açtığı sıkıntılar, onu ayırdıkları yerle ölçülebilirse…

Bu düşünce dizisine devam etmekten korkuyordu. Son Temizliğin üzerinden birkaç ay geçmişti. O da katılmıştı, IT departmanından aldığı takım elbiselerini de getirmişti, cesetleri gömmek için taşımaktan çok daha rahatsız edici bir deneyimdi. En azından ölüler, adli tabiplerin kullandığı siyah torbalara konuldu. Temizliğin kıyafetleri farklıydı, içinde kıpır kıpır, ölmeye zorlanmış bir canlı için tasarlanmıştı.

Mission, ekipmanı nereden aldıklarını hatırladı. Koridorun aşağısında, Rodny'nin tutulduğu bir oda. Kat hizmetleri aynı departman tarafından yapılmadı mı? Titredi. Tek bir kelime bile sizi tepelerde çürümeye götürebilirdi ve Rodny uygunsuz gevezeliğiyle ünlüydü.

Önce annesi şimdi en yakın arkadaşı. Misyon, eğer durum buysa, kimin bir başkasının yerine temizlik yapmaya gönüllü olduğu hakkında Mutabakat'ın ne söylediğini merak etti. Hiç okumadığı bir belgenin dikte ettiği yasalara göre yaşaması şaşırtıcıydı. Sadece diğerlerinin, sorumlu kişilerin bunu okuduğunu ve iyi niyetle onun koduna göre hareket ettiklerini varsayıyordu.

Ayın 58'inde, tırabzana bağlı bir hamal mendili dikkatini çekti. Boynuna taktığı kadar maviydi ama bir tüccarın kırmızı sınırı vardı. Görev, hiçbir yere batmayan düşünceleri saçarak çağırdı. Mission mendili çözdü ve tüccarın mührü için kumaşı inceledi. Koridorun sonundaki eczacı Drexel'dendi. Genellikle hafif yükler ve daha da hafif bir ücret. Ama en azından Drexel sinyalleri tekrar bozmasaydı, düşecekti.

Misyon, kendisini bir duşun ve bir üst değişikliğin beklediği merkez ofise gitmek için sabırsızlanıyordu; ama biri onun boş bir sırt çantasıyla dolaşırken bir işaret mendilini görmezden geldiğini görseydi, Roker ve diğerleri ona dört tane verirdi. Düzinelerce ayrı daireye götürülecek bir ilaç olmaması için dua ederek Drexel'e koştu. Bacakları sadece fikirde ağrıyor.

Mission eczanenin gıcırdayan kapısını açtığında Drexel tezgahın arkasındaydı.

O gür sakallı ve kel kafalı iri adam, orta katlarda bir tür kurumdu. Misyon bunun çok mantıklı bir seçim olduğundan emin olmasa da, doktorlar yerine çoğu ona döndü. Çoğu zaman iyiliği elde etmek için en çok söz veren adamdı, sizi gerçekten iyileştiren değil.

Bir avuç hırpalanmış kişi, eczacının bekleme odasındaki banklarda oturmuş, burnunu çekiyor ve öksürüyordu. Mission ağzını mendille kapatma isteği duydu. Bunun yerine boş yere nefesini tuttu ve Drexel'in küçük bir kare kağıdı tozla doldurup dikkatlice katlamadan önce önündeki kadına vermesini bekledi. Bu, tezgahın üzerine bir avuç kupon koydu. O gidince Mission mendili paranın üzerine fırlattı.

"Ah, Miş. Seni görmek ne güzel evlat. Balık kadar sağlıklı. Drexel sakalını düzeltti ve gülümsedi, sarı dişleri sallanan bıyığının arkasından dışarı çıktı.

"Memnunum," diye yanıtladı Mission kibarca, nefes almaya cesaret ederek. "Benim için bir şeyin var mı?"

"Evet. Bir dakika." Drexel şişeler ve kavanozlarla dolu bir raf duvarının arkasında kayboldu ve bir çantayla geri döndü. "Alt katlar için ilaç," dedi.

"Onları merkez ofise götürebilirim ve sonra Seferler onları oradan halleder," diye yanıtladı Misyon. "Vardiyamı bitirmek üzereyim."

Drexel kaşlarını çattı ve sakalını kaşıdı.

«Yapılabilir, derdim. Ve sonra nakliye departmanı bana faturayı sunacak mı? "

Mission elini uzattı. "Eğer bana bahşiş verirsen" dedi.

“Evet, ipucu. Ama sadece bir bilmece çözersen.” Drexel, ağırlığının altında bükülmüş gibi görünen tezgahın üzerine eğildi.

Mission’ın duymak istediği son şey, yaşlı adamın bir başka bilmecesiydi, üstelik ödeme bile alamama riski vardı. Drexel’in kuponları tezgahın yanında tutmak için her zaman iyi bir bahanesi vardı.

“Güzel,” diye başladı eczacı bıyığını çekerek. “Kırk kilo tüylü bir çuval mı, yoksa kırk kilo taşlı bir çuval mı daha ağırdır?”

“Tüylü çuval,” dedi Mission tereddüt etmeden. Daha önce duymuştu. Bu özellikle bir taşıyıcı için yapılmış bir bilmeceydi ve cevabını formüle etmek için en bariz olanı dışında çeşitli düzeyler arasında gidip gelirken bunu yeterince düşünmüştü.

“Yanlış!” diye kükredi Drexel, parmağını sallayarak. “Taşları olan o değil…” Sonra kaşlarını çattı. “Bekle. Tüy mü dedin?” Başını salladı. “Hayır oğlum, aynı ağırlıktalar.”

“İçerik aynı,” diye yanıtladı Mission. “Ama tüy torbasının daha büyük olması gerekecek. Bu, daha fazla kumaş, daha fazla malzeme ve dolayısıyla daha fazla ağırlık anlamına gelir.” Avucunu yukarı kaldırarak elini tekrar uzattı.

Drexel bir an için sakalını çiğneyerek orada durdu, yenildi. Kadının bıraktığı iki kuponu kayıtsızca aldı ve Mission’ın eline verdi. Onları aldı ve omzuna geri koymadan önce ilaçları sırt çantasına koydu.

“En büyük çanta…” diye mırıldandı Drexel, Mission koşarak uzaklaşırken, çantasında haplar dolarken bankların yanından geçerken tekrar nefesini tuttu.

Eczacının öfkesi bahşişten daha değerliydi ama Mission ikisi için de mutluydu. Bununla birlikte, gitgide çalkantılı bir silonun seviyeleri arasında inerken neşesi azaldı. Bir sahanlıkta, elleri tabancalarının dipçiklerinde komşular arasındaki bir kavgayı bastırmaya çalışan milletvekilleri gördü. Altmış saniyede bir dükkanın camı kırıldı, camın yerini plastik bir levha aldı. Görev, son zamanlardaki hasar olduğundan oldukça emindi. Altmış dördünde,

parmaklıkların yanında oturan bir kadın yüzü elleri arasında ağlıyordu ve Mission, insanların durmadan yanından geçtiğini izledi. O da inmeye devam etti, merdiven her adımında titredi, duvarlardaki grafiti onu neyin beklediği konusunda uyardı.

Sevkiyat bölümünün merkez ofisine geldi ve orada doğal olmayan bir sakinlik buldu, teslim edilecek eşyalarla dolu büyük rafların olduğu ayırma odalarını geçti ve doğruca ana tezgaha gitti. İlaçları orada bırakmayı ve bir sonraki yükü değiştirmeden ve duş almadan önce almayı düşündü. Tezgahta Katelyn vardı ve sırada başka hamal yoktu. Belki de yaralarını yalamakla meşgullerdi. Ya da bu şiddet patlamaları sırasında ailelerine bakmak için.

“Merhaba Katelyn.”

“Miş.” Ona gülümsedi. “Bana tam görünüyorsun.

Mission güldü ve hala acıyan burnuna dokundu. “Teşekkürler.”

“Cam az önce bana nerede olduğunu sormak için uğradı.”

“Gerçekten mi?” Misyon şaşırmıştı. Adli tabibin bahşişi sayesinde arkadaşının bir gün izin aldığını düşündü. “Ona bir şey verdin mi?”

“Evet. Parça bölümüne taşınacak yük olup olmadığını sordu. Her zamankinden daha iyi bir ruh hali içindeydi, ancak gece maceralarına katılmadığı için sinirlenmiş görünüyordu.”

“Duydun, ha?” Mission teslimat listesine baktı. Onu yukarı çekecek bir şey arıyordu. Profesör Crowe, Rodny için ne yapacağını bilirdi. Belki belediye başkanına neden cezalandırıldığını anlatmasını sağlardı, belki onun için iyi bir söz söylerdi. “Bekle,” dedi Katelyn’e bakarak. “Ne demek keyfi yerindeydi?” Ve gerçekten yedek parça bölümüne mi gidiyordu? Görev, Wyck’in kendisine teklif ettiği işi düşündü. BT şefi ona bu teklifi alan tek kişinin kendisi olmayacağını söylemişti. Belki de bu ilk bile değildi. “Nereden geldi?”

Katelyn işaret parmağını diliyle ıslattı ve eski kitabı karıştırdı. “Son teslimatının bozuk bir bilgisayar olduğuna

inanıyorum…”

“O küçük yılan.” Mission tezgahı tokatladı. “İndirecek başka bir şeyiniz var mı? Belki yedek parçalar ya da kimya departmanı?”

Terminali kontrol etti, parmaklan çevik bir şekilde çalışıyor, vücudunun geri kalanı gevşemişti. “Şu anda çok yavaşız,” dedi özür dilemek istercesine. «Mekanik bölümünden yedek parçalara geri dönmem gereken bir şey var. 20 kilo. Acele etme. Standart yük. İlgilenip ilgilenmediğini görmek için tezgâhın arkasından Mission’ı taradı.

“Ben alırım,” diye kabul etti. Ama hemen mekanik bölümüne gitmeyecekti. Acele ederse, birinci bölüme Cam’den önce gidebilir ve Wyck’in işini alabilirdi. İhtiyacı olan buydu. Parayı umursamıyordu, maaşını almak ve Rodny’yi tekrar görmek için 34. sıraya geri dönmek için bir bahane istiyordu. Arkadaşının hangi yardıma ihtiyacı olduğunu, nasıl bir belaya bulaştığını anlamak istiyordu.

41

Silo 18

Görev rekor sürede indi. Hafif trafik ona yardımcı oldu, ama yolda Cam'e rastlamadı - iyiye işaret değil. Çocuk ondan çok önce gitmiş olmalı. Ya da Mission şanslıydı ve belki de banyo molası vermek için merdivenlerden uzaktayken yanından geçti.

Mission, parça bölümünün inişinde bir anlığına nefes almak için durakladı ve boynundaki teri sildi. Henüz duş almamıştı. Belki Cam'i bulup mekanik departmanındaki o işi hallettikten sonra ortalığı toplayıp biraz dinlenebilirdi. Alt nakliye ofisinde onun için kıyafet değiştirdiler ve sonra Rodny'ye nasıl yardım edeceğini bulmaya çalışacaktı. Düşünecek çok şey var. Aklını doğum gününden uzaklaştıran bir nimet.

Parça bölümünde, tezgahta bekleyen bir avuç insan tarafından karşılandı. Cam gözden kaybolmuştu. Çocuk çoktan gelip gitmişse uçmuş olmalı ve teslimat zaten alt katlara yönlendirilmişti. Mission sırasını beklerken ayağını yere vurdu. Tezgahta, Wyck'in kendisine söylediği gibi Joyce'u istedi. Görevli, diğer ucunda duran uzun örgülü şişman bir kadını işaret etti. Misyon onu tanıdı. BT endüstrisi için özel malzeme akışının çoğunu yönetiyordu. Görevdeki müşteriyle işini bitirmesini bekledi, sonra Wyck adına teslimat olup olmadığını sordu.

Ona gözlerini kısarak baktı.

"Sevkiyat departmanında herhangi bir sorununuz var mı?" kiliseler. "Yük çoktan gitti." Sıradakini işaret etti.

"Bana nereye gittiğini söyleyebilir misin?" Görev sordu. "Diğer taşıyıcıyı rahatlatmak için gönderildim. Onun… annesi hasta. Belki de başaramayacak. "

Kendi yalanına yüzünü buruşturdu. Tezgahın arkasındaki kadın şüpheci görünüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bu gerçekten önemli."

Joyce tereddüt etti. “Bir daireye altı kat aşağı inmesi gerekiyor. Bende tam sayı yok. Her şey balonla ilgiliydi. “

“Altı kat.” Misyon, hangi seviyeden bahsettiklerini biliyordu. Bazı apartmanlarda 116 konut ve bir avuç yasal olmayan işletme var. “Teşekkürler” dedi. Elini tezgaha vurdu ve çıkışa koştu.

Ancak, mekanik departmana yolculuk uzun sürdü. Belki Wyck’in işleri için çok geçti, ama Cam’e ücreti kendisinin almasını teklif edebilir ve karşılığında ona bir tatil çeki verebilir. Ya da eski bir arkadaşının başının dertte olduğunu, güvenliği aşmak için bir bahaneye ihtiyacı olduğunu açıkça söyleyebilirdi. Aksi takdirde,

BT’den bir talebin nakliye departmanına ulaşmasını beklemesi ve önce onu alması gerekecekti. Rodny’nin hâlâ vakti olduğunu umuyordu.

Patlama meydana geldiğinde dört seviye aşağı inmiş, bir düzine olası plan formüle etmişti.

Büyük merdiven sanki bir tarafa sarsılmış gibi sarsıldı. Mission korkuluklara çarptı ve neredeyse düşüyordu. Çeliğe yapıştı ve asıldı.

Bir çığlık, bir inilti korosu vardı. Korkuluğun ötesindeki boşluğa bakan Mission, iki kat aşağıda duvardan çıkarılan ve sağır edici metalik bir çınlamayla uçuruma düşen inişi izledi.

Birkaç ceset onu takip etti. Havada takla atan ve gittikçe küçülen insan siluetleri.

Mission, korkunç sahneden uzaklaştı. Birkaç adım aşağıda, yerde çömelmiş bir kadın korku dolu gözlerle ona baktı. Silonun imkansız derinliklerinden bir çarpışma yankılandı.

Bilmiyorum, Misyon anlamına geliyordu. Kadının gözlerindeki soru buydu, kafasında zonklayan soruyla aynıydı. Ne oldu? Zaman mıydı? Böyle mi başladı?

Koşmayı, patlamadan kaçmayı düşündü ama aşağıdan çığlıklar geliyordu ve bir hamalın, merdivenlerde olan ve yardıma ihtiyacı olan herkese karşı görevleri vardı. Kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve ayağa kalkmasını söyledi.
Hava şimdiden bir sis perdesinin keskin kokusuna doymuştu.

“Git,” diye ısrar eden kadın, ani bir trafik akışına karşı ters yönde ilerleyerek dışarı çıktı. Cam oradaydı. Arkadaşının gideceği yer ve patlamanın meydana geldiği yer, Mission’ın çılgına dönmüş zihninde hâlâ sadece bir tesadüftü.

Aşağıda büyük bir kalabalık vardı. Mahalle sakinleri ve esnaf, kapılardan dışarı çıktı ve felakete yukarıdan bakmak için korkuluk boyunca bir yer bulmak için birbirlerini itti. Mission, Cam’in adını haykırarak, her yerde arkadaşını aramaya koyuldu. Hırpalanmış bir adam ve kadın, korkuluklara ve birbirlerine tutunarak sahanlığa geri döndüler. Mission Cam’i görmedi.

Koştu, orta direği üç kez dolaştı, ayakları ıslak basamaklardan aşağı kayıyordu. Cam’ın gittiği seviyede oldu, değil mi? Altı kat aşağıda. 116’da. Cam kesinlikle iyiydi. Kesinlikle. Ve sonra o insanların hayali bir anda aklında belirdi. Asla unutamayacağını bildiği bir görüntü. Elbette Cam onların arasında değildi. O çocuk her zaman ya çok geç ya da çok erken geldi, asla doğru zamanda olmadı.

Son turu yaptı ve inişin olması gereken yerde boşluğu buldu. Büyük sarmal merdivenin korkuluğu kırılmadan önce dışa doğru eğilmişti. Merkez sütundan hâlâ birkaç adım sarkıyordu ve Mission, sanki boşluk tarafından pençelenmiş gibi kenara çekildiğini hissetti. Düşmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Çizmelerinin altındaki çelik kaygandı.

Bu bükülmüş çelik yarık ötesinde, 116. kata giden kapı gitmişti. Yerinde, artık orada olmayan merdivenlere uzanan eller gibi dışa doğru bükülmüş beton ve koyu renkli demir çubuklardan oluşan bir höyük vardı. Tavandan beyaz toz iniyordu ve moloz yığınının ötesinde insanların öksürdüğünü ve çığlık attığını duyabiliyordunuz.

“Bir taşıyıcı!” yukarıdan biri bağırdı.

Mission, yırtık korkuluğu kavrayarak kavisli, sarkan basamakların kenarına ilerledi. Sıcak oldu. Eğilerek, kendisini arayan kişiyi arayarak on metre yukarıdaki kalabalığı inceledi.

Ortaya çıktığını görünce biri onu işaret etti, sonra boynundaki mendili tanıdı.

“İşte burada!” diye haykırdı bir kadın, gözleri korkudan iri iri açılmıştı. İnerken yanından geçmişti; hayatta kalanlardan biriydi. “Taşıyıcıydı!”

42

Silo 18

Merdivenler, takipçilerinin botlarının altında gümbürdeyip gıcırdadığında, Mission döndü ve kaçtı. Bir eli iç direğin üzerinde, yeniden korkuluğu bulmayı bekleyerek sendeledi, ama uzun bir yolu atlamıştı ve merdivenler dengesizdi. Onu neden avladıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Korkuluk yeniden ortaya çıkmadan önce tam bir daire çizmesi gerekiyordu ve tekrar güvende hissedebildi. Ve Cam'in öldüğünü anlaması da bir o kadar uzun sürdü. Arkadaşı bir paket teslim etmişti ve şimdi ölmüştü. O ve diğerleri. Mavi mendile bir bakış ve yukarıdan biri teslimatı yapanın Mission olduğunu düşündü. Ve aslında ona yakındık.

117'de başka bir kalabalık toplanmıştı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzler, titreyen bir kadın kollarını vücuduna dolamış, bir adam yüzünü kapatmıştı; herkes korkulukların üzerinden yukarı veya aşağı baktı. Enkazın çöküşünü görmüşlerdi. Misyon çalışmaya devam etti. 120'deki alt nakliye ofisi, onunla mekanik departman arasındaki tek sığınaktı. Tekrar aşağı indi ve yukarıdan şiddetli bir çığlık yükseldi, çok hızlı yaklaşıyordu.

Görev irkildi ve çığlık yaklaşmaya devam ederken neredeyse düştü. Yere savrulmayı bekledi ama çığlık, tırabzanların üzerinden tıslayarak yanından geçip boşluğa düştü. Eksik basamaklar ve boşluk, onu kendisi için avlayanlardan birini sahiplenmişti.

Adımlarının eğiminin daha geniş ve pürüzsüz olduğu, inişin kuvvetinin onu çelik çubuğa doğru ittiği dış korkuluğu takip etmek için iç direği terk ederek adımlarını hızlandırdı. Orada daha hızlı hareket edebilirdi. Başka bir yarayla karşılaşırsa başına neler geleceğini düşünmemeye çalıştı. Gözlerini kamaştıran duman, ayak seslerinin gümbürtüsü ve yukarıdan onu kovalayanlarla birlikte, havadaki sisin ardında bıraktığı molozlardan gelmediğini fark etmeden koştu. Aşağıdan etrafını saran dumanlar yükseliyordu.

43

Silo 1

Donald’ın kahvaltısındaki suyu alınmış yumurtalar ve patates püresi şimdiye kadar soğumuştu. Thurman veya Erskine’in getirdiği yiyeceklere nadiren dokunuyor, bunun yerine depodaki vakumlu kasaların arasında keşfettiği gümüş, etiketsiz teneke kutuların tatsız şeylerini tercih ediyordu. Bu sadece bir güven meselesi değildi, bir isyan biçimiydi, birinin hayatta kalmasının kontrolünü ele geçirmesinden gelen güç duygusuydu. Belki bir zamanlar şeftalinin parçası olan sarımsı renkli jöle benzeri bir kama yapıştırdı ve ağzına götürdü. Çiğnedi, tat hissetmiyordu. Tadı şeftali gibiymiş gibi yaptı.

Büyük masanın diğer ucundaki Anna, radyonun düğmelerini karıştırdı ve bir fincan soğuk kahveden gürültülü bir şekilde yudumladı. Bir kara kutuyu bilgisayarına bağlayan bir karışık kablo ve zayıf bir statik uğultu odayı doldurdu.

Donald, “Daha iyi bir sinyal alamamak gerçekten çok yazık,” diye şikayet etti. Gizemli bir meyveden bir parça daha deldi ve ağzına attı. Mango, dedi kendi kendine, eğlence olsun diye.

Silo 40’ın radyo tekrarlayıcılarının ve komşularının sessiz kalacağını umarak, “İdeal sinyal almamaktır” dedi. Pek olası olmayan bir durumda hayatta kalanların olması durumunda bu siloları izole etmek için ne yaptığını ona açıklamaya çalışmıştı ama Donald çok az şey anlamıştı. Silo 40, bir yıl önce sistemi ihlal etmiş gibi görünüyordu. Suçlunun, itaatsizlik etmeye karar vermiş bir BT şefi olduğu varsayıldı: başka hiç kimse böyle bir başarıda başarılı olacak bilgi ve kaynaklara sahip olamazdı. Görüntülü iletişimi kesmeden önce tüm güvenlik önlemlerini de sabote etmişti. Siloyu devre dışı bırakma girişimleri olmuştu, ancak sonucu doğrulamanın bir yolu yoktu; diğer silolar iletişimi kesmeye başladığında işe yaramaz olduklarını kanıtladılar.

Thurman, Erskine ve Victor, protokole göre birbiri ardına uyandırılmıştı. Güvenlik önlemlerinin yine etkisiz olduğu

kanıtlandı ve Erskine, sistemin ihlalinin nanobiyotik düzeye ulaştığından, havayı dolduran minik makinelerin yeniden programlandığından korkuyordu. Uzun tartışmalardan sonra Thurman, diğer ikisini Anna'nın onlara yardım edebileceğine ikna etmişti. MIT zamanında radyo harmonik rezonansları, uzaktan elektrik şarjı teknolojisi ve elektronik aletlerin radyo aracılığıyla kontrolünün ele alınması olasılığı üzerine araştırmalar yapmıştı.

Sonunda isyancı silolarının imha mekanizmasını harekete geçirmeyi başarmıştı. Donald hala bunu düşünürken kabuslar görüyordu. Prosedürü anlatırken, standart bir silonun kat planlarını incelemişti. Böylece çeşitli katlar arasındaki beton katmanları serbest bırakan, onları domino taşları gibi tepeden tırnağa çökerten, her şeyi ve herkesi ezen patlamaları hayal edebilmişti. On metre yüksekliğindeki beton bölümleri patlamış ve tüm toplumları toz haline getirmişti. Bu yeraltı binaları en başından beri diğer binalar gibi ve uzaktan yıkılabilecek şekilde tasarlanmıştı. Böyle bir güvenlik önlemine duyulan ihtiyaç, Donald'a çözümün kendisi ona acımasız göründüğü kadar çılgınca geldi.

Artık o silolardan yalnızca devre dışı bırakılmış radyo istasyonlarının uğultu ve çıtırtıları, bir hayalet korosu kalmıştı. Diğer yapıların başkanları felaketten haberdar bile edilmemişti. Kat planlarında gece gündüz onlara musallat olan kırmızı X'ler yoktu. Çeşitli liderlerin birbirleriyle çok az teması vardı. Ana endişe, paniğin yayılmasını önlemekti.

Ama Victor bunu anlamıştı. Ve Donald, Thurman'ın ileri sürdüğü teoriler değil, onu kendi canına kıymaya götüren ağır yük olduğundan şüpheleniyordu. Senatör, Victor'un sözde dehası hakkında öyle bir tahmine sahipti ki, intiharında bir amaç, bir tür komplocu plan arıyordu. Donald, her biri diğerinin ne yaptığını bildiğine ikna olmuş, art arda iktidara gelen bir dizi deli tarafından insanlığın yok olmanın eşiğine sürüklendiğini düşünmeye başlamıştı.

Bir kutudan domates suyundan bir yudum aldı ve klavyeyi çevreleyen notlar ve raporlar denizinden iki yaprak kağıt aldı. Silo 18'in kaderi, görünüşe göre bu iki sayfada yer alan bir şeye bağlıydı. Aynı raporun kopyalarıydılar. Biri, uzun zaman

önce kendisinin 12. silonun düşüşüyle ilgili yazdığı belgenin kusursuz bir baskısıydı. Donald onu zar zor hatırladı. Ve şimdi ona bu kadar uzun süre baktığı için, sanki defalarca tekrarlanan bir kelimenin sadece gürültüye dönüşmesi gibi, anlam buharlaşmış gibiydi.

Diğer kopya, Victor'un raporuna karaladığı notları gösteriyordu. Kırmızı bir kalem kullanmıştı ve üst kattaki biri, her iki versiyonu da daha okunaklı kılmak için rengi kopyalamayı başarmıştı. Ama o kırmızıyı yeniden üreterek, ince sisi ve bilim adamının kanının bazı büyük sıçramalarını da kağıda aktarmış oldular. Raporun hayatının son anlarında Victor'un masasında olduğunu tüyler ürpertici bir şekilde hatırlattı.

Üç gün çalıştıktan sonra Donald, bu raporun bir kağıt parçasından başka bir şey olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Başka neden yazmıştı? Yine de Victor, Donald'ın raporunda, silo 18'deki şiddeti bastırmanın çözümünün tam orada olduğunu Thurman'a defalarca tekrarlamıştı. Onu sonsuz soğuktan geri çağırmayı teklif etmişti, ama ne Erskine ne de Thurman'ı ikna edemedi. Böylece Donald'a yalnızca bir yalancının söylediği ölü bir adamın sözleri kaldı. Yalancılar ve cesetler, iki güvenilmez kategori.

Kırmızı mürekkepli ve pas rengi kan lekeli kağıt pek yardımcı olmadı. Ancak birkaç cümle dikkatini çekti. Ona yıldız fallarım hatırlattı, birkaç belirsiz, göz kırpan vuruşla, diğer tüm aldatmacalara nasıl inanılırlık kazandırdılar.

Hatırladığı bir tanesi sayfanın ortasında büyük, kendinden emin harflerle yazılmıştı. Donald bunun kendisi ve uyuşturucu direnci anlamına geldiğini düşünmeden edemedi. Anna ona Victor'un sık sık ondan bahsettiğini ve onu testler ya da sorgulamalar için uyandırmak istediğini söylememiş miydi? Diğer yansımalar eşit ölçüde belirsiz ve uğursuzdu. Victor bu yüzden yazmıştı. Ve sonra: Hepsinin sonu.

Bu "neden" intiharının nedenine mi yoksa 18 numaralı siloda yaşanan şiddete mi atıfta bulundu? Ve "onlar" kimdi?

Birçok yönden, silo 18'deki isyan döngüsü, başka yerlerde meydana gelenlerden farklı değildi. Aşırı şiddet bir yana,

öfkeli kalabalıkların aynı oluşup erimesi, bir öncekine isyan eden bir nesil, her on beş ya da yirmi yılda bir kanlı ayaklanmalar birbirini takip ediyordu.

Victor bu konuda kapsamlı yazılar yazmıştı. Primatların davranışlarından yirminci ve yirmi birinci yüzyıl savaşlarına kadar fenomenin neredeyse her yönüne ilişkin belgeleri miras bırakmıştı. Donald'ın özellikle rahatsız edici bulduğu bir çalışma vardı. Primatların nasıl olgunlaştığını, ebeveynlerinin, yani alfa erkeklerin yerini almaya çalıştığını anlattı. Şempanzelerin yavrularını öldürdüğünü, erkeklerin bebeklerini annelerinden koparıp ağaçlara sürüklediklerini, burada küçük bedenlerinden uzuvları birbiri ardına kopardıklarını anlatıyordu. Victor bunun dişilerin hararetini tahmin etmek için olduğunu yazmıştı. Yeni nesile yer açtı.

Donald bunun doğru olduğuna inanmakta güçlük çekti. Ve ön loblardaki bir ilişkinin anlamını ve bunların gelişmesi için geçen süreyi anlamak daha da zordu. Belki de bir gizemi çözmek önemliydi. Ya da belki de sadece aklını yitiren bir adamın ya da vicdanı olduğunu keşfeden ve neyle suçlandığını anlamaya başlayan bir adamın saçmalıklarıydı.

Donald eski raporu inceledi ve cevaplar için Victor'un notlarını gözden geçirdi. Anna'nın uzun zamandır mükemmelleştirdiği bir rutine girmişti. Uyudular, yediler ve çalıştılar. Geceleri viski şişelerini sıcak yudumlarla boşaltıp, sanayi bacaları gibi silo haritasının ortasına bıraktılar. Sabah sırayla duş aldılar ve Anna çıplaklığı konusunda çok rahattı, bu da Donald'ı rahatsız etti. Varlığı geçmişin sarhoş edici bir nefesi gibi oldu ve Donald kafasında yeni bir gerçeklik inşa etmeye başladı: o ve Anna başka bir gizli proje üzerinde birlikte çalışıyorlardı; Helen Savannah'ya geri dönmüştü; Mick toplantılara zamanında gidemedi; ve cep telefonu çalışmadığı için ikisiyle de iletişim kuramadı.

Her zaman çalışmayan cep telefonu oldu. Kongre günü hedefine tek bir mesaj ulaştı ve şimdi Helen sonsuz soğuğun odasında, bölmesinde uyuyor olacaktı. Erskine'in kızıyla yaptığı gibi onu ziyaret edebilirdi. Ve tüm vardiyalar bittiğinde tekrar birlikte olacaklardı.

Aynı rüyanın başka bir versiyonunda Donald, tepeyi geçip Tennessee havzasına varabileceğini hayal etti. Gökyüzünde bombalar patladı; korkmuş insanlar yerdeki o deliklere daldılar; bir kız meleksi bir sesle şarkı söyledi. Fantazinin bu bölümünde, o ve Helen aynı çukurda kayboldular. Çocukları ve torunları oldu ve birlikte gömüldüler.

Anna'nın ona dokunmasına, uyumadan önce bir saat karyolasına uzanmasına her izin verdiğinde, rüyalar peşini bırakmıyordu ve nefesinin sesini, başının göğsünün üzerindeki ağırlığını, her ikisinde de alkol kokusunu duyabiliyordu… Orada durdu ve onun boynuna dayanan elinin kendisini ne kadar iyi hissettirdiğinin acısını çekti ve ancak Anna yatağın dar alanını çok rahatsız etmeye başladıktan ve kendi yatağına döndükten sonra uykuya daldı.

Sabah duşta şarkı söyledi ve Donald araştırmasına geri dönerken stratejik oda buharla doldu. Anna'nın bilgisayarına bağlandı, oradan Victor'un kişisel dosyalarını inceleyebilirdi. Ne zaman oluşturulduklarını, ne zaman ve ne sıklıkta yeniden açıldıklarını kontrol etti. En eski ve en son yeniden açılanlardan biri, bir tür sıralamaya göre sıralanmış çeşitli siloların listesiydi. 18 sayısı listenin en üst sıralarında yer aldı ancak kriterin olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğu netlik kazanmadı. Ve neden o zaman bu sıralamayı çizelim? Ne amaçla?

Donald da o bilgisayarı kız kardeşi Charlotte'u aramak için kullandı. Kapsül listelerinde yoktu, adını ya da fotoğrafını bulamamıştı. Yine de oryantasyon sırasında oradaydı. Onu diğer kadınlarla birlikte uyutmak için götürdüklerini hatırladı. Ve şimdi yok gibiydi. Ama nerede?

Kaç soru. Radyodan gelen o korkunç ölüm sesiyle birlikte iki rapora baktı ve üstündeki tüm dünyanın ağırlığı altında ezildiğini hissederek, Victor'un notlarını bu kadar dikkatli inceleyerek bir gün, acaba bir gün onu bırakıp gelemeyeceğini merak etmeye başladı. kendi sonucuna varacaktı.

Silo 1

Daha fazla not alamayınca Donald, deponun silahları ve insansız hava araçları arasında artık alışılmış yürüyüşe çıktı. Bu, radyonun statik uğultusundan ve derme çatma evlerinin sıkışık sınırlarından kaçışıydı ve bu turlar sırasında zihnini rüyalardan, önceki geceden kalma viski şişesinden ve kafasındaki karışık duygulardan neredeyse arındırabiliyordu. hissetmeye başlamıştı. Anna.

Bu yeni dünyayı anlamlandırmasına yardımcı oldular. Thurman ve Victor'un siloların geleceği için ne planladıklarını merak etti. Yeraltında beş yüz yıl, sonra ne olacak? Donald kesinlikle bilmek istiyordu. Ve o anlarda gerçekten yaşadığını hissetti: bir şey yaptığında, cevaplar aradığında. Bu, hapları almayı reddederek, parmaklan morararak ve dilini yanaklarında oluşan yaraların üzerinde gezdirerek hissettiği kısacık güç hissinin aynısıydı.

Bu amaçsız gezintilerde yerde ve devasa odanın duvarları boyunca dizilmiş birçok kasayı didik didik didik etti. Kayıp silahı, Victor'un çaldığını varsaydığı silahı buldu. Su geçirmez conta kırılmıştı ve oradaki diğer silahlar silah yağı kokuyordu. Bazı kasaların, plastik torbalarda vakumla paketlenmiş askeri üniformalar ve astronot kıyafetleri içerdiğini keşfetti; diğerlerinde metal fırfırlı çok büyük kasklar vardı. Kırmızı lensli el fenerleri, yiyecek ve tıbbi kitler, sırt çantaları, bol miktarda mühimmat ve işlevlerini ancak tahmin edebildiği sayısız başka alet ve alet vardı. Bir sandıkta plastik bir harita bulmuştu, elli siloyu gösteren bir harita. Her birinden kırmızı bir çizgi başladı ve hepsi uzak bir noktada buluştu. Donald, uzaktaki ofisten dökülen zayıf ışığı yakalamak için haritayı katlanmış halde tutarak tek parmağıyla çizgileri izlemişti. Ne anlama geldiklerini merak etti, sonra tanımlayamadığı bir gizemin çözümünün ipuçlarını içeren haritayı bir kenara koydu.

Bu sefer, üç sıra uyuyan dronların geniş koridorunda bir dizi atlama yapmak için döngüyü kesti. İki gün öncesine kadar bu eğitim işkence gibiydi, ama şimdi kanı nihayet daha az donmuş gibi görünüyordu. Ve fiziksel sınırlarını ne

kadar zorlarsa, kendini o kadar uyanık ve tetikte hissediyor gibiydi. Yetmiş beş atlayış, bir önceki günden on fazla. Nefesini tuttuktan sonra, körelmiş kaslarıyla ne kadar şınav çekebileceğini görmek için uzandı. Ve işte o zaman, bu yeni tutsaklığın üçüncü gününde, yüzü yerden birkaç santim yukarıda, fırlatma rampasını keşfetti, ancak bel yüksekliğine ancak ulaşan, ancak kanat açıklığına yetecek kadar geniş bir kepenk. çarşafların altına yerleştirilmiş insansız hava araçları.

Donald kalktı ve o alçak kapıya gitti. Bütün depo loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve o duvar neredeyse karanlıktı. Meşalelerden birini almayı düşündü, sonra kırmızı sapı gördü. Bir çekme ve deklanşör yükseldi. Dört ayak üzerinde Donald, üç metreden biraz fazla uzayan yeni ortamı keşfetti. Duvarlar boyunca hiçbir kol veya düğme yoktu ve hissetmeye devam ederken platformu harekete geçirmek için hiçbir komut bulamadı.

Merakla, bir el feneri almak için dışarı çıktı ve karanlık duvar boyunca başka bir kapı bulmak için döndü. Kolu denedi ve kilidinin açık olduğunu ve gölgeli bir koridora açıldığını gördü. Körü körüne bir düğme buldu ve tavandaki ampuller titrek bir tereddütle yanıp söndü. Donald içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Koridor yaklaşık elli adım kadar devam etti ve yan duvarlar boyunca iki yanında iki kapı bulunan bir kapıyla sona erdi. Anna'nın deponun arkasına inşa ettiği eve benzer başka ofisler, diye düşündü. İlk kapıyı denedi ve odadan naftalin kokusu geldi. Sıra sıra ranzalar, bir toz tabakasına çizilmiş son ayak izleri ve iki karyola yerine boş bir alan vardı. İnsanın yokluğu algılandı. Koridorun diğer tarafındaki odaya baktı ve tuvaletler ve birkaç duş buldu.

Banyo duvarı boyunca sıralanan pisuvarlar dışında iki oda birbirinin aynısıydı. Belki daha önce orada cephaneye göz kulak olmak için birileri yaşamıştı ama Donald ilk vardiyasında o kata inen birini hatırlamıyordu. Hayır, tıpkı brandaların altındaki dronlar gibi, başka bir an için hazırdılar. Banyoyu hayaletlere bıraktı ve koridorun sonundaki kapıyı kontrol etmeye gitti.

Masaların ve sandalyelerin üzerinde tozla kaplı plastik çarşaflar buldu. Masalardan birine ulaştı ve bir çarşafın altında bir bilgisayar monitörü gördü. Sandalyeler masalara bağlıydı, bu kol ve düğmeler tanıdık geliyordu. Donald plastik tabakanın kenarını bulmak için diz çöktü ve gürültüyle kaldırdı.

Uçuş komutları onu önceki hayatına geri götürdü. Bu, ablasının joystick dediği koldu, koltuğun altındaki pedalların başka bir adı vardı, bir de gaz kelebeği ve diğer tüm kadranlar ve göstergeler vardı. Donald, kız kardeşinin uçuştan mezun olduğu zaman eğitim okuluna yaptığı ziyareti hatırladı. Tören için Colorado'ya gitmişlerdi. Charlotte'un insansız hava aracı havalanırken ve düzende diğer herkese katılırken aynı ekranı izlediğini hatırladı. O zarif uçağın burnundan Colorado'nun görüntüsünü hatırladı.

Etrafına baktı: yaklaşık bir düzine istasyon vardı. Aniden bu yerin bariz amacını anladı. Koridordaki sesleri, duş alan ve sohbet eden kadın ve erkekleri, birinin arkadaşını havluyla şakayla kamçıladığını, bir başkasının ustura ödünç aldığını ve bu arada görevdeki pilotların buharlı kahve fincanlarının kaldığı masalarda oturduğunu hayal etti. ölüm yukarıdan yağarken tamamen hareketsizdi.

Donald plastik levhayı değiştirdi. Bir kat aşağıda, onu bulamayacağı bir yerde gizlice uyuyan kız kardeşini düşündü ve o gün onu gerçekten onu şaşırtmak için mi aradıklarını merak etti. Belki Charlotte gelecekte bir başkası için sürpriz olacaktı.

Ve birden, onu düşünerek, artık rüyalara ve yalnız gözyaşlarına hapsolmuş bir zamanı düşünen Donald, ceplerini bir şey için ararken buldu. Haplar. Üzerinde kız kardeşinin adı olan eski bir tarif. Helen onu doktora gitmeye zorladı, değil mi? Ve o anda, aniden neden unutamadığını, üzerindeki ilaçlarının neden işe yaramadığını anladı. Ve bu anlayış kız kardeşini bulma arzusunu güçlendirdi. Charlotte'un nedeni buydu. Thurman'ın bulmacalarından birinin cevabı.

Silo 1

“Önce onu görmek istiyorum,” diye talep etti Donald. “Kardeşimi göreyim, sonra sana her şeyi anlatacağım.”

Thurman veya Dr. Sneed’in ona cevap vermesini bekledi. Doktorun ofisinde, kış uykusu kapsül koğuşundaydılar. Donald, Thurman’la asansörden inerken sırrını değiştirmeye başlamıştı ve şimdi aynı yolda ilerliyordu. Unutmamasının sebebinin ablasının ilaçları olduğundan şüpheleniyordu. Bu bilgiyi başka biriyle değiştirecekti. Charlotte’un nerede olduğunu bilmek istiyordu, onu görmek istiyordu.

Onunla birlikte odadaki iki adam arasında sessiz bir mesaj geçti.

Thurman sert bir şekilde Donald’a döndü. Onu uyandırmayacağız, dedi. “Senin bu sırrın için bile.”

Donald başını salladı. Artık sadece kuralları koyanların onları çiğnemeye yetkili olduğunu anlamıştı.

Dr. Sneed masasındaki bilgisayara döndü.

“Nerede olduğuna bakacağım.”

“Gerek yok,” diye araya girdi Thurman. “Biliyorum.”

Onları çalışma odasından çıkardı ve koridorda, Donald’ın yıllar önce Troy olarak uyandığı vardiyaların başlaması için ana salonun yanından geçti; bir asırdır uyuduğu sonsuz soğukluk odasını geçtiler ve diğerlerine benzer bir kapının önünde durdular.

Thurman’ın yazdığı kod normalden farklıydı; Donald bunu dört düğmenin sesinden biliyordu. Tuş takımının üzerinde, küçük harflerle ACİL DURUM PERSONELİ’nin damgalanmış olduğunu gördü. Kilitler eski kemikler gibi tıslayıp gıcırdıyordu ve kapı yavaşça açıldı.

Buhar onları içeri kadar takip etti, koridorun ılık havası morg soğuğuyla çarpıştı. Tam bir vardiyanın biraz üzerinde, toplamda elli ya da altmış üniteden oluşan yaklaşık on sıra bölme vardı. Donald, camdaki beyaz ve mavinin buzlu

örümcek ağına bakan tabuta benzer kasalardan birine baktı ve yontulmuş hatları olan devasa bir yüz gördü. Kış uykusuna yatan bir asker, ya da hayal gücü ona öyle söyledi.

Thurman onları sıralar ve sütunlar arasında götürdü ve sonra bölmelerden birinin önünde durdu. Belli belirsiz sevecen bir ifadeyle ellerini yüzeye koydu.

Nefesleri havada küçük bulutlar çizdi. Beyaz saçları ve sakalı gerçekten buzla kaplı gibi görünüyordu.

“Charlotte,” diye fısıldadı Donald, kız kardeşine bakarak. Değişmemişti, biraz yaşlanmamıştı. Derinin mavi tonu bile normal görünüyordu. İnsanları bu koşullarda görmeye alışmıştı.

Buzu gidermek için camı ovdu ve kendi ellerinin ona ne kadar ince ve kırılgan göründüğüne şaşırdı. Atrofiye olmuştu. Kız kardeşi aynı kalırken, o yaşlanmıştı.

“Onu zaten bir kez kilitledim,” dedi onu izleyerek. “Savaşa gittiğinde onu böyle hafızama kilitledim. Ve ebeveynlerimiz de aynısını yaptı. Bizim için o sadece küçük Charla’ydı. “

Uzaklara baktı ve kapsülün iki yanındaki iki adamı inceledi. Sneed bir şeyler söylemeye başladı ama Thurman elini onun koluna koydu. Donald kardeşine baktı.

“Açıkçası hayal ettiğimizden daha fazla büyüdü. Orada insanları öldürüyordu. Yıllar sonra, seçildiğimde konuştuk ve yeterince büyüdüğümü düşündü. Güldü ve başını salladı. “Kız kardeşim benim büyümemi bekliyordu.” Bardağın donmuş yüzeyine bir damla gözyaşı düştü. Tuz buzu eritti ve bir iz oluşturdu. Donald bir gıcırtıyla sildi, sonra dehşet içinde bunun kız kardeşinin uykusunu bölüp rahatsız etmediğini merak etti. “Gecenin bir yarısı onu uyandırdılar,” diye devam etti. “Ne zaman bir hedef kabul edilse… terim neydi? Zulüm edilebilir. Onu uyandırdılar. Bana garip olduğunu, rüyadan şiddete geçişin garip olduğunu açıkladı. Saçma bir şey. Sonra tekrar uyur ve zihinsel olarak görüntüleri gözden geçirirdi, füzenin lense doğru yönlendirirken yaptığı son çekimler… ” bir nefes aldı ve başını kaldırıp Thurman’a baktı. “Ona vuramamaları iyi oldu diye düşündüm. Güvenliydi, bir karavanda bir yerdeydi, göklerde değil. Ama hoşuna gitmedi.

Dedi. Doktoru bunları yaparken riske girmenin doğru olmadığını söyledi.Ön cephedeki askerlerin en azından bir bahanesi vardı. inct. Öldürmek için bir sebep. Charlotte insanları öldürür ve sonra bir parça kek yemek için kafeteryaya giderdi. Bu yüzden doktora söyledi. Tatlı bir şeyler yiyecekti ve tadını alamıyordu. “

“Hangi doktordan bahsediyoruz?” diye sordu Sneed.

“Doktorum,” diye yanıtladı Donald. Yanaklarını sildi, ama o gözyaşlarından utanmadı. Kız kardeşinin yanında olmak onu daha az yalnız, cesur ve cüretkar hissettiriyordu. Hem geçmişle hem de gelecekle yüzleşebilirdi. “Helen yeniden seçilmem konusunda endişeliydi. Charlotte’un zaten bir reçetesi vardı, ilk görevden sonra TSSB teşhisi konmuştu ve bu yüzden onun adına ilaç istemeye devam ettik, sigorta bile onundu. “

Sneed elini kaldırdı ve havada döndürerek ona ilerlemesini işaret etti.

“Ne tarifi?”

“Sahip ol,” dedi Thurman. Propranolol alıyordu, değil mi? Ve o ilaçları gerçek bir reçete olmadan aldığınızı basının öğrenmesinden korktunuz. “

Donald başını salladı.

“Korkan Helen’di. Garip düşüncelerim için bir şeyler aldığımı sızdırıyor olabileceğini düşündü. Haplar onları unutmama, aklımı başıma toplamama yardım etti. Düzeni inceleyebilir ve sonuçları olmadan sadece bir dizi kelime görebilirdim. Artık korkmuyordum. ” Kız kardeşine baktı ve sonunda neden bu ilaçları almayı reddettiğini anladı. Korku istiyordu. Bu gerekliydi, onu daha insan hissettiriyordu.

Thurman, “Bana tedavi gördüğünü söylediğini hatırlıyorum,” dedi. “Kitapçıdaydık…”

“Dozajı da hatırlıyor musun?” Sneed ona sordu. “Ve onları ne kadar süreliğine aldın?”

“Bana okuma emri verdiklerinde başladım.” İfadesinin değişip değişmediğini görmek için Thurman’a baktı ama hiçbir tepki görmedi. “Kongreden iki ya da üç yıl önce söyleyebilirim. Ve

sonuna kadar neredeyse her gün onları aldım. “Sneed’e döndü. “Onları tepede kaybetmeseydim oryantasyonda da yanımda getirirdim. O gün düşmüş gibiyim. Bu hatıra bende…”

Sneed, Thurman’a döndü. “Komplikasyonların ne olduğunu bilmenin bir yolu yok. Victor, idari personelin psikotrop ilaçlar kullanmasını istemedi. Herkese sınavlar yaptık… ».

“Ben değil,” diye araya girdi Donald.

Sneed ona bakmak için döndü.

“Herkes için.

“Ona değil.” Thurman kapsülün yüzeyini inceledi. “Son dakika değişikliği oldu. Bir takas. Ona kefil olan bendim. Ve haplar kız kardeşinin adınaysa, tıbbi kayıtlarında olamazlar. “

Sneed, “Bu konuyu Erskine ile konuşmamız gerek,” dedi. “Onunla çalışabilirim. Yeni bir formül bulabiliriz. Bu belki de diğer silolarda bulunan bağışıklıkları açıklıyor. Sanki hemen çalışma odasına dönmek istiyormuş gibi bölmeden uzaklaştı.

Thurman, Donald’a baktı.

“Yine burada kalman gerekiyor mu?”

Donald bir an için kız kardeşini inceledi. Onu uyandırmak, onunla konuşmak istiyordu. Belki başka bir zaman sadece ona bakmak için geri gelirdi.

“Keşke geri dönebilseydim” diye yanıtladı.

“Göreceğiz.”

Thurman bölmeyi daire içine aldı ve elini omzuna koydu, hafif bir rahatlık hissi verdi. Sonra onu kapıya götürdü ve Donald arkasına dönmedi, ablasının yeni adı için ekrana bakmadı. O umursamadı. Nerede olduğunu biliyordu ve onun için her zaman Charlotte olacaktı. Asla değişmeyecekti.

Thurman, “İyi bir iş çıkardın,” dedi. “Harika.” Koridora çıktılar ve yaşlı adam kapıyı kapattı. “Belki de Victor’un senin ilişkine neden bu kadar takıntılı olduğunu anladın.”

“Gerçekten mi?” Donald bağlantıyı görmedi.

Thurman, “Yazdıklarınızı umursadığını sanmıyorum,” diye açıkladı. “Sanırım seninle ilgilendi.”

46

Silo 1

Asansöre bindiler ve Donald’a elli dörde kadar eşlik etmek yerine birlikte kafeteryaya çıktılar. Neredeyse akşam yemeği zamanıydı ve Thurman’a tepsilerle yardım edebilirdi. Çeşitli katlardaki ışıklar, asansör boşluğu boyunca tırmanışlarını takiben yanıp sönerken, Donald senatörün Victor hakkındaki sözlerini düşündü. Ya bilim adamı ilaç direncinden gerçekten etkilendiyse? Ya onun raporunda dikkate değer bir şey yoksa?

Kırkıncı katı geçtiler, düğme yandı ve sonra karardı ve Donald aynı şeyi yapan siloyu hatırladı.

“18 yaşında ne olacak?” diye sordu, yanıp sönen sayılara bakarak.

Thurman, dengesini kaybetmiş biri tarafından bırakılmış yağlı bir avuç izi olan çelik kapılara baktı.

“Vic 18. sıfırlamayı tekrar denemek istedi. Neden görmedim. Ama belki de haklıydı. Belki o insanlara bir şans daha veririz. “

“Sıfırlama neleri içerir?”

“Zaten biliyorsun.” Thurman ona döndü. “Dünyaya yaptığımız şey bu, sadece daha küçük ölçekte. Nüfusu azaltın, bilgisayarları sıfırlayın, hafızalarını silin, her şeye yeniden başlayın. Bu siloda bunu birkaç kez yaptık. Riskler var. İşleri batırmadan böyle bir travmaya neden olamazsın. Belirli bir noktada fişi tamamen çıkarmak daha kolay ve daha güvenli hale gelir. “

“Onları yok edin,” diye yanıtladı Donald ve Victor’un neye karşı çıktığını, nelerden kaçınmaya çalıştığını anladı. Yaşlı bilim adamıyla artık konuşamayacağına pişman oldu. Anna,

Victor'un sık sık onun hakkında konuştuğunu söyledi, Erskine, Donald gibi biri sorumlu olsaydı hoşuna giderdi.

Asansör en üst kata açıldı. Dışarı çıktı ve bir anda o adamların arasında yürümek, orada bulunmak ve aynı zamanda silo 1'in günlük hayatından ayrı olmak ona garip geldi.

Burada kimsenin Thurman'a saygıyla bakmadığını fark etti. O değişimin lideri değildi ve kimse onu bu şekilde tanımadı. Sadece iki adam, biri beyaz, diğeri bej, yemek alıp büyük ekranda çölü izliyordu.

Donald tepsilerden birini aldı ve bir kez daha insanların çoğunun Manzaraya dönük oturduğunu fark etti. Sadece bir veya iki kişi arkadan yemek yedi. Thurman'ı asansöre kadar takip etti ve o birkaç kişiyle konuşmak, onlara ne hatırladıklarını, neyden korktuklarını sormak, korkunun olumlu bir duygu olduğunu söylemek için güçlü bir istek duydu.

"Neden diğer silolarda da ekranlar var?" alçak sesle sordu. Bu yapının doğrudan tasarlamadığı yönleri ona saçma geliyordu. "Neden herkese ne yaptığımızı gösterelim?"

"Onları içeride tutmak için," diye yanıtladı Thurman. Tepsiyi bir avucunun içinde dengeledi ve ekspres asansörü çağırmak için düğmeye bastı. "Yaptıklarımızı göstermiyoruz. Orada ne olduğunu gösterelim. Bu insanları ancak bu ekranlar ve bir avuç tabu sayesinde kilit altında tutabiliyoruz. İnsanlar garip bir hastalığa yakalanırlar, Donny, bir engele çarpana kadar hareket etme zorunluluğu. Ve o noktada ortada bir tünel kazarlar ya da okyanusları aşarlar ya da dağlara tırmanırlar… "

Asansör geldi. Kırmızı reaktör tulumlu bir adam çıktı, izin istedi ve aralarından geçti. İkisi de içeri girdiler ve Thurman rozeti almak için cebine uzandı.

"Korku," sonra devam etti. "Ölüm korkusu bile zar zor bu zorlamamıza karşı koymaya yetiyor. Dışarıda ne olduğunu göstermeseydik, kendileri öğrenmek için dışarı çıkarlardı. Türümüzün her zaman yaptığı şey budur. "

Donald bu sözleri düşündü. Orada ölmek pahasına bile olsa, bu baskıcı betonun sınırlarından kaçma arzusunu düşündü.

İçerideki o yavaş boğulma daha da kötüydü.

“Bütün bir siloyu silmektense sıfırlamaya başvurmayı tercih ederim,” diye yanıtladı, düğmelerin sayılarının art arda açılıp kapanmasını izleyerek. 18 yaşında yaşayan insanları sorgulamaya başladığını açıklamadı. Sıfırlama çok fazla kayıp ve yeni ıstırap içerecek, ama en azından yeni bir yaşam olasılığını bırakacaktı. Bunun yerine alternatif, hepsinin sonuydu.

Thurman, “Gaz kullanmaya da gittikçe daha az meyilli oluyorum” diye itiraf etti. «Victor hala oradayken protesto etmeye devam ettim, 18 gibi silolarla daha fazla zaman kaybetmek istemedim. Şimdi o gittiğine göre, kendimi o insanların tarafında buluyorum. Sanki onun son isteklerini yerine getirmen gerekiyormuş gibi. Ve bu, içine düşmek için tehlikeli bir tuzaktır. “

Asansör yirmide iki işçiyi almak için durdu, onlar konuşmalarını böldü ve yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı. Donald, şiddetin geri dönmesini beklemekten başka bir işe yaramayan silo temizleme prosedürünü düşündü. Geçmişin büyük savaşları böyle olmuştu. Yeni nesillerin, babaların zaten savaşmış olduğu savaşlarda çocukların yürüyebilmesi için unuttuğu İran’daki iki çatışmayı hatırladı.

İşçiler dinlenme odasına indiler ve kapılar arkalarından kapanırken konuşmaya devam ettiler. Donald, yorulana kadar spor salonu ağırlıklarıyla çalışmaktan ne kadar keyif aldığını düşündü. Artık iştahsızlıktan kendini tüketiyordu, artık reddedecek hiçbir engeli, karşı koyacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Thurman, “Bazen Victor’un yaptığı şeyi bu yüzden yapıp yapmadığını merak ediyorum” dedi. Asansör elli dörde doğru inmeye devam etti. “Vic her zaman her şeyi hesaplardı. Her zaman bir amacı vardı. Belki de tartışmamızı bu şekilde bitirmemiz son sözü söylemesine yardımcı oldu. Senatör Donald’a baktı. “İşte bu yüzden sonunda seni uyandırmayı kabul ettim.”

Donald bu fikrin kendisine ne kadar çılgınca geldiğini söylemedi. Thurman’ın düşünülemez olanı anlamlandırmak

için bir yola ihtiyacı vardı. Elbette Victor'un ölümü, tartışmaları başka bir açıdan da sonlandırmıştı. Ve Donald bir kez daha intihar olmadığını düşündü. Ancak bazı şüphelerin hiçbir yere varmadığını ve yalnızca sorun anlamına geldiğini fark etti.

Aşağı indiler ve tepsileri mühimmat sandıklarının arasındaki koridorlardan aşağı taşıdılar. Drone'ların yanından geçerlerken Donald, kız kardeşinin tıpkı o uçaklar gibi uyuduğunu düşündü. Charlotte'un nerede olduğunu bilmek, onun güvende olduğunu bilmek güzeldi. Küçük bir teselli.

Stratejik odadaki masada yemek yediler. Anna ve Thurman konuşurken Donald tabağındaki yemeği karıştırdı. Önünde iki rapor vardı. Basit kağıt parçaları, diye düşündü. Gizli gizem yok. Yanlış yerde aramıştı, bu kelimeler arasında bir ipucu olduğuna ikna olmuştu, ama Victor'u şaşırtan yalnızca Donald'ın varlığıydı. Karşıdaki çalışma odasına oturdu ve ona su ya da hapla verdikleri tepkileri inceledi. Ve şimdi Donald o notlara baktığı için, sadece o adamın acısının kan lekeleriyle karalanmış olduğu bir kağıt görebiliyordu.

Kanı boşver, dedi kendi kendine. Kan bir ipucu değildi. Daha sonra geldi. Notaların arasında büyük bir boşlukta birkaç damla vardı. Donald saçma sapan şeyler öğrenmişti. Orada olmayan bir şeyi arıyordu. Biz de uzaya bakıyor olabiliriz.

Boş. Donald çatalını bırakıp diğer raporu aldı. Aniden notlarda hiçbir şeyin yazılmadığını fark etti. Odaklanması gereken şey buydu. Orada olanla değil, orada olmayanla ilgili.

Ne yazıldığını görmek için diğer raporu - boşluğa karşılık gelen noktayı -kontrol etti. Onu bulduğunda, duygularının kaybolduğunu hissetti. Bu, büyük büyükannesinin eski günleri hatırladığı genç adayla ilgili olan uyumsuz pasajdı. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Meğer ki…

Donald oturdu. İki raporu aldı ve üst üste koydu. Anna, Thurman'a radyo tekrarlayıcılarını devre dışı bırakmaya çalışırken kaydettiği ilerlemeyi anlatıyordu ve kısa süre sonra bunu başaracaktı. Thurman, birkaç gün içinde normal programa dönmek için bu vardiyayı bitireceklerini ona

bildirdi. Donald, örtüşen iki ilişkiyi ışığa karşı koydu. Thurman ona merakla baktı.

"Bir şey hakkında yazdı," diye mırıldandı Donald. "Yukarıda değil ." Senatörün bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Yanlış yaptı." İki yaprak kağıt elinde titriyordu. "Burada bir şey var. Benimle hiç ilgilenmiyordu. "

Anna çatal bıçak takımını bıraktı ve bakmak için eğildi.

"Orijinali elimde olsaydı hemen anlardım." Notalar arasındaki boşluğu işaret etti, sonra kağıdı indirdi ve 12 numaralı siloyla hiçbir ilgisi olmayan uyumsuz pasaja hafifçe vurdu. "İşte bu yüzden sıfırlamalarınız işe yaramıyor," diye devam etti.

Anna ikinci raporu aldı ve Donald'ın terfi ettirdiği, büyük büyükannesinin eski günleri hatırladığı ve ona tüm bu hikayelerin doğru olup olmadığını soran Gölge Broker'ı okudu.

Donald, kendinden emin bir şekilde, "Silo 18'deki biri hatırlıyor," dedi. "Belki de bu bilgiyi bir nesilden diğerine gizlice aktaran bir grup insandır. Ya da benim gibi bağışıklar. Önemli olan hatırlamaları. "

Thurman bir yudum su aldı. Bardağını bıraktı ve önce kızına, sonra Donald'a baktı.

"Fişi çekmek için daha fazla neden," diye gözlemledi.

"Hayır," diye yanıtladı Donald. "Hayır. Victor böyle düşünmedi." Parmağını ölü adamın notlarına vurdu. "Hatırlayanı bulmak istedi ama benden bahsetmiyordu." Anna'ya döndü. "Beni uyandırmak istediğini hiç sanmıyorum."

Anna kafası karışmış bir ifadeyle babasına döndü. Sonra tekrar Donald'a baktı.

"Ne yapmayı öneriyorsun?"

Ayağa kalkıp sandalyelerin arkasına geçti, zeminde kıvrılan kablolara bastı.

" 18'i arayıp bu profile uyan biri var mı, nifak eken, belki de bizim yaşadığımız dünyadan bahseden bir kişi ya da grup var mı diye sormalıyız…" "Yok ettik" demekten kaçındı.

“Tamam,” dedi Anna başını sallayarak. “Önemli değil. Farz edelim ki biliyorlar. Kabul edelim ki orada senin gibi hatırlayan insanlar bulduk. Ne yapacağız?”

Donald yürümeyi bıraktı. Henüz düşünmediği kısım buydu. Thurman’ın onu incelediğini ve dudaklarının büzüldüğünü fark etti.

“Bu insanları bulalım ve…” diye başladı Donald.

Ve bunu biliyordu. O uzaktaki silonun sakinlerini, işçileri, esnafı, köylüleri ve onların genç Gölgelerini kurtarmak için ne yapılması gerektiğini biliyordu. Bir önceki dönüşte düğmeye kendisinin bastığını, kurtarmak için öldürdüğünü hatırladı.

Ve bunu tekrar yapacağını biliyordu.

47

Silo 18

Misyon 120’ye ve alt nakliye ofisine yaklaştıkça boğazı kaşındı ve gözleri battı, duman daha kalınlaştı ve koku daha keskindi. Takipçileri, korkuluktaki boşluk bir insan hayatını yuttuktan sonra pes etmiş gibiydi.

Cam ölmüştü, bundan emindi. Aynı kaderi paylaşan kaç kişi daha vardı?

Kurbanların plastik torbalarda çiftliklere götürülmesi gerektiğine dair ürkütücü düşünceye bir utanç sancısı eşlik etti. Hamallar bununla ilgilenirdi ve bu hiç de hoş bir iş olmazdı.

Bu fikirden kurtulmak için başını salladı. Şimdi ihtiyacı olan tek şey, nakliye departmanına gitmek için bir plandı. Merdivenlerde geçen o uzun günün ter ve kirine karışan gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Kötü haberi de beraberinde getirdi. Duş ve temiz giysiler, hissettiği yorgunluğa pek bir şey yapmazdı ama orada koruma bulacak, patlamayla ilgili yanlış anlaşılmayı gidermeye yardımcı olacaktı. Son basamakları koşarak indi ve belki de havadaki külden dolayı aklına küçük parçalara ayrılmış bir bilet geldi ve Cam’i neden kovaladığını hatırladı.

Rodny. Arkadaşı bir bilişim hücresinde kilitli kaldı ve yardım çağrısı patlamanın gürültüsü ve kaosu içinde kayboldu.

Patlama. Kam. paket. Teslimat.

Mission sendeledi ve düşmemek için korkuluğu yakaladı. O iş için ödenen saçma ücreti, belki de kimsenin ödemesi gerektiğini düşünmediği bir ücreti düşündü. Dengesini yeniden kazandı ve bilişim kasasında neler olup bittiğini, Rodny'nin ne tür bir belaya bulaştığını ve ona nasıl yardım edebileceğini merak ederek koşmaya başladı.

Expeditions'a vardığında hava ağırlaştı ve nefesi ciğerlerinde yandı. Merdivenlerde küçük bir kalabalık toplanmıştı. Sahanlığın üzerinden 120'nin açık kapılarına baktılar. Mission yumruğunu sıkarak kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Yukarıdan gelen harabeler oraya mı inmişti? Herhangi bir hasar görünmüyordu. Kapının yanında yerde iki kova yatıyordu ve gri bir yangın hortumu korkuluktan içeri doğru kıvrıldı. Tavandan, merdiven boşluğundan yükselen, yerçekimine meydan okuyan bir duman örtüsü asılıydı.

Mission kafası karışmış bir şekilde mendili burnunun üzerine çekti. Duman nakliye departmanının içinden geldi. Ağzıyla nefes aldı ve dudaklarına bastırılan doku boğazındaki kaşıntıyı hafifletti. Salonun etrafında belirsiz şekiller dolaşıyordu. Bıçağın emniyetini serbest bıraktı ve dumandan kaçınmak için alçakta durarak eşiği geçti. Yerler ıslaktı ve odanın içinden ayak sesleri duyulabiliyordu. Karanlıktı ama meşale ışıkları salonun uzak ucunda dans ediyordu.

Misyon o yönde koştu. Duman daha kalın, zemindeki su daha yüksekti. Yüzeyde yüzen ıslak kağıt topakları. Yurtlardan, tasnif odasından, ofislerden birinin yanından geçti.

Yaşlanan bir taşıyıcı olan Lily, su sıçramaları ve su sıçramaları arasında onu karşılamak için koştu ve onu ancak son anda, el fenerinin ışığı bir an için yüzünü aydınlattığında tanıdı. Suda duvara yaslanmış biri vardı. Mission yaklaşıp siluetin üzerine bir ışık düştüğünde, adamın suda hiç yatmadığını fark etti. Genç Gölgelere saygılı davranan ve onları bir yük altında eğilmiş görmekten hiç hoşlanmayan birkaç keşif görevlisinden biri olan Hackett'tı.

Yüzün yarısı zarar görmedi, ancak diğer yarısı kırmızı, pürülan bir kabarcığa dönüştü. Ölüm günleri. Piyango numaraları Mission'ın zihninde yanıp söndü.

"Taşıyıcı! Buraya gel."

Bu Morgan'ın sesiydi. Eski menajeri. Yaşlı adamın öksürükleri diğerlerinin korosuna katıldı. Salon dalgalanmalar ve dalgalar, su sıçramaları ve su sıçramaları, duman ve emirlerle doluydu. Mission, gözleri kırmızı olan tanıdık figüre koştu.

"Beyefendi? Ben Mission. Patlama…" Tavanı işaret etti.

"Gölgelerimi tanıyabilirim, evlat." Mission'ın gözlerinde bir ışık parladı. "Buraya gel ve diğerlerine yardım et."

Yanık fasulye ve ıslak kağıt kokusu her yeri sarmıştı. Ayrıca Mission'ın tanıdığı hafif bir yakıt kokusu vardı: Bunu daha önce jeneratörlerin bulunduğu alt katlarda duymuştu. Ve dahası da vardı: Domuz rostosu varken çarşının kokusu, yanmış etin mide bulandırıcı kokusu.

Ana koridorda su derindi. Mission'ın çamurla dolan iş çizmelerinin ötesine ulaştı. Belgelerle dolu çekmeceler kovalara boşaltıldı. Biri eline boş bir sandık itti, sisin içinde ışık huzmeleri dönüyor, burnu yanıyor ve akıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"İşte, burada," dediler, onu öne iterek. Dosya dolaplarının metaline dokunmaması konusunda onu uyardılar. Su dolu kağıt yığınları sandığının içinde sona erdi. Misyon neden bu kadar acele ettiğini anlamadı. Yangın söndürüldü. Alevlerin onları yaladığı duvarlar siyahtı ve uzak duvar boyunca, yüksek tüneklerde fasulye sıralarının büyüdüğü tencereler küle dönüştü. Tünemişler hala bütün, uzanmış parmaklar gibi görünüyordu.

Nakliye departmanından Amanda dosya dolaplarının yanındaydı, mendilini eline sarmış, çekmeceler boşaltılırken onlarla uğraşıyordu. Görev sandığı hızla doldu. Girişe döndüğünde, birinin duvardaki bir kasadan eski kitapları aldığını gördü. Bir köşede üzeri örtülü bir ceset vardı. Kimse onu taşımak için özellikle acele etmiyordu.

Diğerlerini sahanlığa kadar takip etti ama önce onlar durdu. Yatakhane acil durum ışıkları yanıyordu, şilteler bir yana yığılmıştı. Carter, Lyn ve Joel, karyolaların üzerindeki dosyaları düzenliyorlardı. Mission sandığı boşalttı ve başka bir yük almak için geri döndü.

"Ne oldu?" Amanda'ya dosya dolaplarına döndüğünde sordu. "İntikam mıydı?"

"Köylüler buraya fasulye için geldiler," diye yanıtladı, mendilini kullanarak başka bir çekmeceyi çıkardı. "Fasulye için geldiler ve sonunda her şeyi yaktılar."

Misyon hasarın boyutunu değerlendirmek için etrafa bakındı. Patlama sırasında merdivenin nasıl sallandığını hatırladı, adamların ölümleriyle tanışırken düşüp çığlık attığını gördü. Aylardır biriken şiddet, sonunda sanki biri düğmeye basmış gibi patlak vermişti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Carter. Otuzlu yaşlarında, erkeklerin maksimum canlılığa ulaştığı ve eklemlerin çevikliğini henüz kaybetmediği yaşta güçlü ve sağlam bir taşıyıcıydı, ama o anda bitkin görünüyordu. Saçları ıslak bukleler halinde alnına yapışmıştı; yüzü siyah noktalarla kaplıydı ve mendilinin ne renk olduğu artık belli değildi.

"Gidip ekinlerini yakalım," diye önerdi biri.

"Kendimiz yediğimiz yemek mi?"

"Sadece üst katlardaki çiftliklerde. Onlardı! "

"Bilmiyoruz," diye itiraz etti Morgan.

Mission eski menajerinin dikkatini çekti.

"Ana koridorda," dedi. "Gördüm… o…

Morgan başını salladı. "Roker. Aynen."

Carter yumruğunu duvara vurdu ve biraz küfür savurdu.

"Onları öldüreceğim" diye bağırdı.

"Demek şimdi…" Misyon "alt dairenin başkanı" demek istedi ama bunun bir anlam ifade etmesi için çok erkendi.

“Aynen öyle,” dedi Morgan ve Mission bunun kendisine de mantıklı gelmediğini fark etti.

Joel, “Önümüzdeki birkaç gün içinde herkes istediğini kendi başına taşımaya başlayacak,” diye araya girdi. “Hemen tepki vermezsek zayıf olduğumuzu düşünecekler.” Joel, Mission’dan iki yaş büyüktü ve iyi bir hamaldı. Lyn endişeyle ona bakarken yumruklu eliyle öksürdü.

Misyonun tamamen farklı türden sorunları vardı. Üst kattakiler, patlamaya neden olanın bir hamal olduğuna inanıyordu. Ve şimdi köylüler tarafından, bir gece önce kendilerinin vurdukları yerden çok uzakta bir saldırı vardı. Hamallar, yürüyen nöbetçilere en yakın şeydi ve şimdi birileri onları kasten öldürüyor, diye düşündü. BT departmanında işe alınan tüm o adamlardan bahsetmiyorum bile. Onları bilgisayarları tamir etmek için işe almadılar; bir şeyi yok etmek için oradaydılar. Belki de silonun ruhu.

“Eve gitmeliyim,” dedi Mission. Yanılmıştı, yukarıyı kastetmişti. Mendilin düğümünü çözmek için uğraştı. Elleri ve tulumları gibi duman kokuyordu. Giymek için farklı kıyafetler, farklı bir renk bulması gerekiyordu. Fidanlığın eski dostlarıyla iletişime geçmesi gerekiyordu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. Mission mendili çöpe attığında eski menajeri daha fazlasını söylemeye hazır görünüyordu. Sonra bakışları çocuğun boynundaki kırmızı işarete takıldı.

Mission, “Sadece biz olduğumuzu düşünmüyorum,” dedi. “Bence altında daha büyük bir şey var. Bir arkadaşımın başı dertte. Her şeyin ters gitmeye başladığı yer orası. Sanırım başına kötü bir şey gelecek ya da bir şeyler biliyor. Kimseyle konuşmasına izin vermiyorlar. “

“Rodny?” diye sordu. O ve Joel, Kreş’te onlardan iki yıl öndeydiler ama ikisi de Mission ve Rodny’yi tanıyordu.

Onayladı.

“Ve Cam öldü,” dedi diğerlerine. Aşağı inerken başına gelenleri, patlamayı, onu kovalayan insanları, korkuluktaki yarığı anlattı. Biri inanamayarak Cam’in adını mırıldandı. Mission, “İnsanların ne bildiğimizi umursadığını

sanmıyorum,” diye ekledi. “Bana göre mesele bu. Herkesin kızmasını istiyorlar. Olabildiğince kızgın. “

Morgan, “Düşünmek için zamana ihtiyacım var” dedi. “Bir plan yapmak için.

“Çok fazla zaman kaldığını sanmıyorum,” dedi Mission. BT departmanına işe alınanları anlattı. Morgan’a Bradley ile tanıştığını ve genç hamalın başka bir iş için başvurduğunu söyledi.

“Biz ne yapıyoruz?” diye sordu Lyn, Joel ve diğerlerine bakarak.

“Sakin olalım,” dedi Morgan ama pek emin görünmüyordu. Gölgelerden ve yaşlı taşıyıcıdan sorumlu olarak her zaman gösterdiği kararlılık, liderlerden biri olduğu için artık kaybolmuş gibiydi.

“Burada kalamam,” dedi Mission açıkça. “Bıraktığım tüm tatil kuponlarını alabilirsin ama benim yukarı çıkmam gerekiyor. Nasıl bilmiyorum ama oraya gitmeliyim. “

48

Silo 18

Göreve geri dönmeden önce, Mission güvenilir arkadaşlarıyla, ona yardım edebilecek herkesle, eski Nest çetesiyle bağlantı kurmak zorunda kaldı. Morgan sahanlıkta olanın işe dönmesini emrettiğinde, karanlık, dumanlı koridordan, kullanabileceği bir bilgisayarın bulunduğu sıralama odasına gitti. Lyn ve Joel onu takip ettiler, yangının yol açtığı pisliği temizlemekten çok Rodny’ye ne olduğunu öğrenmeye hevesliydiler.

Sıralama masasındaki monitörü kontrol ettiler, ancak bilgisayar muhtemelen önceki geceki kısa devreden dolayı bozuktu. Mission, o sabah BT’de gördüğü tüm bozuk bilgisayarları düşündü ve etrafındaki beş katta çalışan tek bir makine olup olmadığını merak etti. Kablo bağlantısından yararlanamadığı için, bu mesajları kendisi için gönderip

gönderemeyeceklerini görmek için nakliye departmanındaki diğer ofislerle doğrudan bağlantıyı kullandı.

Önce merkez ofisi denedi. Lyn, onunla birlikte tezgahtaydı, radyo düğmelerini el feneriyle aydınlatıyor, odanın etrafında asılı duran sis perdesini delip geçiyordu. Joel rafların arasında gezindi, ıslanmamaları için hala kullanılabilir kasaları yukarı kaldırdı. Merkezden kimse cevap vermedi.

“Belki yangın telsizleri de vurmuştur,” diye mırıldandı kız.

Misyon ikna olmadı. Işık yanıyordu ve düğmeye basıldığında hoparlörden klasik çıtırtı sesi geliyordu. Morgan’ın koridordaki su birikintilerine geçtiğini, çığlık atarak ve insan gücünün yok olduğundan şikayet ettiğini duydu. Lyn bir eliyle feneri kapattı.

Mission ona, “Merkez ofise de bir şey oldu,” dedi. Kötü bir his vardı.

Kıdemli ofisle bağlantı kurmaya çalıştığında sonunda bir cevap aldı.

“Kim?” diye sordu paniği zar zor gizleyen titreyen bir ses.

«Ben Misyon. Kim konuşuyor?”

“Görev mi? Başın belada dostum.”

Çocuk, Lyn’e baktı. “Sen kimsin?”

“Robi. Beni burada yalnız bıraktılar, adamım. Daha kimseden haber alamadım. Ama herkes seni arıyor. Alt ofiste neler oluyor? “

Joel kasaları hareket ettirmeyi bıraktı ve ışığı tezgaha doğrulttu.

“Herkes beni mi arıyor?” Görev sordu.

“Sen, Cam ve bir başkası. Merkez ofiste bir çeşit kavga vardı. Bununla bir ilgin var mı? Kimseyle konuşamam! “

“Robbie, bazı arkadaşlarla iletişime geçmem gerekiyor. Mesaj gönderebilir misin? Aşağıdaki bilgisayarlar bozuk. “

«Hayır, bizimkiler de gitmiyor. Belediye başkanının ofisindeki terminali kullanıyoruz. İşe yarayan tek şey bu. “

‘Belediye başkanlığı mı? Tamam, o zaman birkaç mesaj atmanı istiyorum. Not alabilir misin? “

“Bekle,” dedi Robbie. “Bunlar resmi mesajlar, değil mi? Aksi takdirde izin verilmez … “

“Siktir, Robbie, bu önemli! Yazacak bir şeyler bul. Sana ödeyeceğim. Bana kalırsa maaşımı da kesebilirler. Mission, inanamayarak başını sallayan Lyn’e baktı. Ağzını kapatarak öksürdü, duman hala boğazını yakıyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Robbie. “Bunları kime göndereyim? Bu kağıdın bedelini de bana borçlusun, yazacak başka bir şeyim yok.”

Mission düğmeyi bıraktı ve o çocuğu lanetledi. Mesajları kimin alma olasılığının daha yüksek olduğunu belirlemeye ve başkalarına iletmeye çalıştı. Sonunda Robbie’ye üç isim verdi ve sonra ona ne yazacağını söyledi. Arkadaşlarıyla Fidanlıkta buluşacaktı ya da oraya gidemezse yalnız gideceklerdi. Yuva güvenli bir yerdi. Kimse okula ya da Kuzgun’a saldırmaz. Çete tekrar bir araya geldiğinde ne yapacaklarına karar vereceklerdi. Belki Karga zaten biliyordu. Mission için en zor kısım onlara ulaşmanın bir yolunu bulmaktı.

“Her şeyi yazdın mı?” sonunda Robbie’ye sordu.

“Evet, evet dostum. Ama sanırım izin verilen kelime sınırını aştınız. Bana bunun için para versem iyi olur. “

Mission şaşkınlıkla başını salladı.

“Ve şimdi?” Lyn, aramayı kapatırken sordu.

“Bir takım elbiseye ihtiyacım var,” diye yanıtladı Mission. Her yere su sıçratarak tezgahın etrafında yürüdü ve en yakın kasaları karıştırmaya başladığı rafların yanındaki Joel’e katıldı. “Beni arıyorlar, o yüzden yukarı çıkmak istiyorsam başka bir renge ihtiyacım olacak.”

Lyn, “Başka bir renge ihtiyacımız olacak,” diye düzeltti. “Eğer Nest’e gidersen, ben de seninle gelirim.”

“Ben de,” diye tekrarladı Joel.

“Çok minnettarım,” diye yanıtladı Mission, “ama birlikte gidersek daha riskli olur. Fazla göze batacağız. “

Evet, ama seni yalnız arıyorlar, dedi Lyn.

“Hey, bir sürü gri tulumumuz var.” Joel bir kabın kapağını çıkardı. “Ama bunlarla daha fazla dikkat çekeceğiz, değil mi?”

“Gri?” Görev Joel’e yaklaştı.

“Zaten. Güvenlik kıyafetleri. Bir süredir tonlarca taşıyorlar. Birkaç gün önce tekstil bölümünden buraya geldiler. Neden bu kadar çok üretiyorlar anlamıyorum.”

Görev yeni takımları kontrol etti. Üsttekiler isle kaplıydı, griden çok siyahtı. O kutunun içinde düzinelercesi yığılmıştı. Tüm yeni işe alınanları düşündü. Neredeyse silo sakinlerinin yarısının gri giyinmiş ve geri kalanının birbirlerini öldürmekle meşgul olmasını istiyorlarmış gibi görünüyordu. Mantıklı gelmedi. Tabii amaç hepsini ölü görmek değilse.

“Ölü,” dedi Mission. Rafları takip ederek başka bir sandığa gitti, ayakları hâlâ sudaydı. “Bir fikrim vardı.” Doğru konteynırı buldu: o ve Cam sadece birkaç gün önce bir tane almıştı. Koluna uzandı ve bir çuval aldı. “Biraz para kazanmaya ne dersin?”

Joel ve Lyn ona koştular ve onlara gümüş fermuarlı ve taşıma kayışlı ağır plastik torbalardan birini gösterdiler.

“İkiniz arasında paylaştırmak için üç yüz seksen dört kupon,” diye söz verdi. “Sahip olduğum her şey. Birlikte son bir teslimat için sana ihtiyacım var.”

İki taşıyıcı elindeki nesneyi aydınlattı. Siyah bir çantaydı. Ölülerin nakledildiği yerlerden biri.

49

Silo 18

Mission, bot bağcıklarını çözerek tezgaha oturdu. Çoraplar gibi suyla ıslanmışlardı. Torbaya su girmesini ve ağırlığının artmasını önlemek için onları çıkardı. Bir kullanıcı için tipik bir cihaz.

Lyn, ekstra önlem olarak ona güvenlik kıyafetlerinden birini verdi. Açık mavi taşıyıcıdan kaydı ve gri olanın üzerine kaydı, bu sırada kız arkadan döndü. Belindeki bıçakla kemerini düzeltti.

“Çocuklar, bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?” kiliseler.

Lyn, ayaklarını çuvala sokmasına yardım etti ve iç kayışları ayak bileklerine geçirdi. “Eminsin?” diye sordu, tokaları kapatarak.

Mission, midesini bulandıran gerginliğe rağmen güldü. Uzandı ve omuzlarının etrafındaki kayışları ayarlamalarına izin verdi.

“Yedin mi?”

“İyi olacağız,” diye yanıtladı Joel. “Endişelenmeyi bırak.”

“Geç kalırsa…”

“Başını eğ,” diye emretti Lyn. Ayaklarından fermuar çekmeye başladı. “Ve biz söylemeden konuşma.”

Joel, “Zaman zaman birkaç durak yapacağız,” diye ekledi. “Seni bizimle birlikte banyoya götüreceğiz. Böylece biraz uzanıp su içebilirsiniz. “

Lyn fermuarı göğsünün üzerinden çenesinin altına kadar çekti, sonra parmak uçlarını öptü ve merhumun rahipleri veya akrabaları tarafından sayısız kez gördüğü gibi alnına yerleştirdi.

“Adımların cennete yükselsin,” diye fısıldadı kız.

Torba tamamen kapanmadan önce donuk gülümsemesi Joel’in el feneri tarafından aydınlatıldı.

Joel, “Ya da en azından üst düzey ofise kadar,” diye ekledi.

Onu koridora çıkardılar ve diğer taşıyıcılar ölüler için yer açtı. Birkaç el, ölen kişiye saygının bir işareti olarak siyah plastik aracılığıyla Mission’a dokunmak için uzandı ve o hareket etmemeye ya da öksürmemeye çalıştı. Dumanın onunla birlikte çuvalın içinde hapsolmuş gibi görünüyordu.

Görevi Joel üstlendi, Mission’ın omuzları onunkilere dayadı. Yüzü yukarıya dönüktü, vücudu adımlarının ritmine göre

sallanıyordu, koltuk altlarının altındaki kayışlar alışık olduğu yöne doğru çekiliyordu. Merdivenlere ulaştıklarında ve uzun spiral yükselişe başladıklarında pozisyon daha rahat hale geldi. Ayakları düştü ve kan kafasına hücum etmeyi bıraktı. Lyn ağırlığının yarısını birkaç adım geride tutuyordu.

Alt ofisin kaosundan çıkarken karanlık ve sessizlik onu sardı. İki hamal, diğer tandemler gibi birbirleriyle konuşmadılar. Nefeslerini tuttular ve düşüncelerini kendilerine sakladılar. Joel agresif bir yürüyüş yaptı. Mission, metal basamakların üzerinde asılı duran vücudunun hafifçe sallanmasından bunu hissedebiliyordu.

Onlar ilerledikçe yolculuk daha da tatsız hale geldi. Gölge ona uzun tırmanışlarda nefesini kontrol etmeyi öğrettiği için nefes almakta güçlük çektiğinden değil. Ayrıca yüzüne yapışan plastiğin rahatsızlığıyla da başa çıkabilirdi. Karanlık da bir sorun değildi, çünkü bir taşıyıcı olarak tercih ettiği zaman, diğerleri uyurken düşünceleriyle baş başa kalabildiği her zaman gece olmuştu. Plastik ve duman kokusu, boğazın arkasındaki kaşıntı veya kayışlardan gelen ağrı bile söz konusu değildi.

Hareketsiz duruyordu. Uzaklaşmak için. Bir yük olmak.

Kayışlar, kollarında hissini kaybedene kadar omuzlarını sardı ve karanlıkta sallanmaya devam etti, çelik çizmelerin takırtısı ve Joel ile Lyn'in ağır nefesi tarafından kuşatıldı. Fazla kilo, diye düşündü.

Onu aylarca içinde taşıyan, güveneceği ya da yardım alacağı kimsesi olmayan annesini hatırladı. Babası öğrenene kadar ve o zamana kadar hamileliği sonlandırmak için çok geçti. Karısının rahmindeki o çıkıntıdan babasının ne kadar süredir nefret ettiğini, ne kadar zamandır onu bir tür kanser gibi söküp atmayı dilediğini merak etti. Ama Mission asla böyle taşınmayı istememişti. Ve bir daha kimsenin onu taşımasına izin vermeyecekti.

İki yıl. En son böyle hissettiğinden bu yana tam iki yıl geçmişti, herkes için bir yüktü. Bir ip için bile çok fazla yük olduğunu kanıtlayalı iki yıl olmuştu.

Bağladığı düğüm küçük bir şeydi. Ama elleri titriyordu ve gözyaşları perdesinin arkasından ipi görmek için mücadele etmişti. Ve sonunda düğüm çözülmemiş, kaymış, boynunu yakmış ve kanamış halde bırakmıştı. Asıl pişmanlığı, tavan boyunca uzanan borulara bağlı halat olan mekanik departmanın alt merdiveninden atlamaya karar vermiş olmasıydı. Kendini herhangi bir inişten atmış olsaydı, düğüm kaymayacaktı. Gerisini sonbahar halledecekti.

Şimdi tekrar denemekten çok korkuyordu. Başkalarına yük olmaktan korkuyordu. Bu yüzden mi Allie'den kaçıyordu, kız neden onunla ilgilenmek istiyordu? Neden onu desteklemek istedi? Bu yüzden mi evden kaçtı?

Sonunda gözyaşları geldi. Kilitli kolları yüzünü silmesini engelledi. Yine annesini düşündü. Onun hakkında sadece birkaç ayrıntı biliyordu, ama bir şeyi biliyordu: yaşamaktan ya da ölmekten korkmuyordu. Yaşamı ve ölümü bir fedakarlık eyleminde benimsemişti, kendi kanını kanını adamıştı, asla layık hissetmeyeceği bir değiş tokuş.

Silo, Mission'ın etrafında yavaşça dönüyordu, basamaklar birer birer akıyordu; ve acıya dayandı. Kendini ilk kez o derin karanlıkta, daha önce hiç olmadığı kadar farkında olarak, tam da onu mezara götürdükleri o cenaze töreninde, doğum gününde o hüzünlü uyanışta bulduğunda ağlamamaya çalıştı.

50

Silo 1

On bin kişiden birini bulmak daha zor olurdu. Raporları ve veri tabanlarını incelemek, 18 numaralı silo başkanını sorgulamak ve sakinlerin profillerini sormak, tutuklama listelerini, Temizlik tablolarını incelemek, kimin kiminle akraba olduğunu bulmak ve tüm dedikoduları takip etmek aylar alacaktı. ve sohbet. aylık raporlarda toplanır.

Ama Donald daha basit bir sistem düşündü. O sadece arşivlerde kendisinin bir kopyasını aradı.

Hatırladığı biri. Korkmuş ve paranoyak. Başkalarıyla karışmaya çalışan ama yıkıcı olan biri. Donald doktorlardan korkan ve uyuşturucudan kaçınan birini aradı ve hiç ziyaret etmeyen silo sakinlerine odaklandı. Ve suyunu içmeye bile güvenmeyen birini buldu. Bazı yönlerden, daha fazla insanın bu kadar çok soruna, bir sürüye neden olduğunu ve diğerlerine ulaşmak için birini tanımlamasının yeterli olacağını keşfetmeyi umuyordu. Genç ve öfkeli olduklarını keşfetmeyi ve bildiklerini nesilden nesile aktarmanın bir yolunu bulmayı umuyordu. Ancak bulduğu şey hem tuhaf bir şekilde hikayesine benziyordu hem de tamamen farklıydı.

Ertesi sabah sonuçları bir süre felçli olan Thurman'a gösterdi.

"Elbette," dedi sonunda. "Tabii ki."

Ona yaptığı tek iltifat sırtını sıvazlamaktı. Daha sonra ona sıfırlamanın çoktan başladığını açıkladı. Donald uyandığında başlattığını ve 18'in liderinin birkaç yeni üyeye sahip olduğunu ve anlaşmazlık tohumlarını ektiğini itiraf etti. Erskine ve Dr. Sneed yeni bir ilaç formülü bulmak için gece gündüz çalıştılar, ancak bu haftalar alabilirdi. Donald'ın keşfettiğini yeniden okurken silo 18'i arayacağını söyledi.

"Onunla gitmek istiyorum," dedi Donald. "Sonuçta bu benim teorim."

Gerçekte onun için önemli olan bir korkak gibi davranmamaktı. Keşifleri için birinin idam edilmesi gerekiyorsa - birçok kişiyi kurtarmak için tek bir hayat -bu karara katılmak istedi.

Thurman'ı kabul etti.

Asansöre eşit olarak bindiler. Donald, senatöre sıfırlamayı neden başlattığını sordu, ancak cevabı bildiğini düşündü.

Thurman'ın sözleri "Vic haklıydı" idi.

Donald, veritabanında şu anda kaosa sürüklenen tüm o yaşamları düşündü. Sıfırlamanın nasıl gittiğini sormak gibi bir hata yaptı ve senatör ona bombaları ve şiddeti, farklı renklerde giyinmiş grupların birbirleriyle nasıl savaştıklarını ve bu tür durumların en ufak bir zorlamada nasıl ortaya çıkabileceğini anlattı, eski bir formül. zamanın kendisi kadar.

Thurman, “Bazı yangınların yakıtı her zaman oradadır,” diye açıkladı. “Ateş için ne kadar az kıvılcım gerektiğine şaşıracaksınız.”

Asansörden indiler ve tanıdık bir koridorda yürüdüler. Başka bir adla çalıştığı eski ofisi vardı. Ne yaptığını bilmeden çalışmıştı. Bilgisayar klavyelerine eğilmiş veya sohbet eden insanlarla dolu odaların yanından geçtiler. Sırasıyla uyanıp uykuya dalan yarım bin yıllık insan, kendilerine söyleneni, emirleri yerine getirerek.

Ofisine vardıklarında kendini tutamadı: Kapının eşiğinde durup içeriye baktı. Başını kulaktan kulağa saran bir saç halesi olan zayıf bir adam dönüp ona baktı. Orada ağzı açık, bir eli farenin üzerinde durmuş, Donald’ın bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyordu.

Başıyla selamladı. Sonra beyazlı bir adamın benzer bir masada oturduğu ön kapıya bakmak için döndü. kuklacı. Thurman ona bir şey söyledi ve adam koridorda onlara katıldı. Senatörün sorumlulardan biri olduğunu biliyordu.

Donald onları iletişim odasına kadar takip etti ve kısa saçlı adamı eski masasında oturmuş solitaire oyunu oynarken bıraktı. Hatırlamayan herkes için ona karşı bir şefkat ve kıskançlık karışımı hissetti. Köşeyi dönerlerken Donald ilk vardiyasındaki o ilk farkındalık anlarını düşündü. Gerçeği bilen bir doktorla konuştuğunu ve insanın böyle bir yükle nasıl yaşayabileceğini merak ettiğini hatırladı. Ve o anda, acının artık dayanılmaz olduğunu ve kafa karışıklığının gitmediğini fark etti. Sadece daha tanıdık oldular. Kendinden bir parça.

İletişim odası sessizdi. Üçü içeri girince operatörler dönüp onlara baktı. Turuncu giyinmiş adamlardan biri ayaklarını masadan çekmek için acele etti. Bir diğeri protein barından bir ısırık aldı ve istasyonuna geri döndü.

Thurman, gözlerini beyazlar içindeki diğer adama dikerek, “Beni 18 ile temasa geçirin,” diye emretti, elini sallayarak kabul eden, onlar için otorite olan diğer adama.

Çağrı gönderdiler. Thurman beklerken bir kulaklığın kulaklığını kulağına yakın tuttu. Donald’ın yüzündeki ifadeyi yakaladı ve başka bir kulaklık istedi. Donald öne çıktı ve alıcı

makineye takılıyken aldı. Yönlendirilen aramanın tanıdık vızıltısını duydu ve şüpheler yüzeye çıkmaya başlayınca midesi sıkıştı. Sonunda birisi cevap verdi. Gölge.

Thurman genç adamdan silonun başı olan Bay Wyck'i geçmesini istedi.

"Geliyor," diye yanıtladı Gölge Komisyoncusu.

Wyck konuşmaya katıldığında, Thurman Donald'ın keşfettiğini açıkladı ama cevap veren gölge oldu. Gölge Komisyoncusu kimi aradıklarını biliyordu. O kişiyi iyi tanıdığını söyledi. Sesinde bir tür şaşkınlık ya da tereddüt vardı ve Thurman operatöre genç adamın kulaklıklarındaki sensörleri etkinleştirmesini işaret etti. Aniden monitörler, bir Başlatma Ayini sırasında olduğu gibi bilgi sağlamaya başladı. Thurman sorgulamayı yürüttü ve Donald ustayı iş başında izledi.

"Bana bildiklerini anlat," diye başladı. Operatörün yanından eğildi ve cildin iletkenliğini, nabzını ve terlemesini gösteren ekrana baktı. Donald bu değerleri yorumlamada uzman değildi, ancak Gölge Aracısı konuştuğunda diyagram çizgilerinin keskin bir şekilde yükselip alçalmasında garip bir şey olduğunu anladı. O genç adamın hayatından endişe etmeye başladı. Acaba şimdi ölmeyecek mi diye merak etti.

Ancak Thurman daha yumuşak bir yaklaşım benimsedi. Çocuktan kendisine çocukluğunu anlatmasını istemiş, içinde barındırdığı öfkeyi, yabancılaşma duygusunu ona itiraf ettirmiş. Gölge Komisyoncusu, ideal ve sinir bozucu bir gençliği anlattı ve senatör, sorunlu bir acemi ile çalışan nazik ama kararlı bir çavuş gibiydi: önce onu parçaladı, sonra yeniden inşa etti.

Miras'a atıfta bulunarak genç adama "Gerçek sana açıklandı," dedi. "Artık gerçeğin neden büyük bir dikkatle ele alınması ve başkalarından saklanması gerektiğini biliyorsunuz."

"Aynen."

Gölge Komisyoncusu ağlıyormuş gibi burnunu çekti. Yine de ekranlardaki çizgiler daha az sarp zirveler, daha az tehlikeli

düşüşler gösteriyordu.

Thurman, uzun vadeli bir perspektifte fedakarlıklardan, ortak yarardan, önemsiz bireysel yaşamlardan bahsetti. Genç adamın öfkesini alıp yeni hedeflere yönlendirdi, ta ki Miras kitaplarıyla aylarca hapsedilme işkencesi gerçek özüne damıyana kadar. Bu sırada silonun başı bir iç çekmedi bile.

Thurman, "Bana neyin düzeltilmesi gerektiğini söyle," dedi. Sorunu Shadow Broker'a yöneltti ve Donald bunun ona sadece çözümü önermekten çok daha iyi olduğunu fark etti.

Gölge, bireyciliği abartan bir kültürel oluşumdan, ailelerinden uzaklaşmayı seçen çocuklardan, kimse kimseye güvenmediği ve herkes harcanabilir olduğu sürece farklı seviyelerde ve bağımsızlık adına yaşayan nesillerden bahsetti.

Gözyaşları geldi. Donald, Thurman'ın yüzünün sertleşmesini izledi ve bir kez daha bu genç adamın ölümüne tanık olup olmayacağını merak etti.

Bunun yerine, senatör radyoyu bıraktı ve sadece o odada toplanan insanlara "Hazır" dedi.

Ve bir soruşturma olarak başlayan şey, Donald'ın teorisinin bir uygulaması, çocuğun Başlatma Ayini ile sona erdi. Bir Gölge adam oldu. Öfkeye yeni bir hedef, yeni bir amaç sunulurken, ekrandaki pürüzlü çizgiler demir düz kararlılık çizgilerine dönüştü. Şimdi Gölge Komisyoncusu onun çocukluğunu farklı görüyordu. Bunu bir tehlike olarak gördü.

Thurman genç adama ilk emrini verdi. Bay Wyck çocuğu tebrik etti ve ona artık gidebileceğini söyledi, onu özgürlüğüne kavuşturdu. Ve daha sonra, Donald ve Thurman Anna'ya dönmek için asansördeyken, senatör bu Rodny'nin gelecek yıllarda büyük bir silo patronu olacağını açıkladı. Wyck'ten bile daha iyi.

51

Silo 1

O öğleden sonra Anna ve Donald strateji odasını topladılar. Onu gelecekteki vardiyalara hazırladılar. Duvarlardaki tüm notları yırtıp hava geçirmez kasalara tıktılar; Donald, toz toplamak için başka bir yere, başka bir depoya taşınacağını düşündü. Bilgisayarların fişini çektiler, tüm kabloları sardılar ve Erskine onları tekerlekleri gıcırdayan bir arabaya götürdü. Sadece bebek karyolalarını, kıyafetlerini ve banyo için gerekli olanları bıraktılar. Sadece gece ve ertesi sabah Dr. Sneed ile görüşme için yeterli.

Birkaç vardiya bitmek üzereydi. Anna ve Thurman bu an için uzun zamandır beklemişlerdi. İki ardışık tur. Neredeyse bir yıllık nöbet. Erskine ve Sneed'in işlerini tamamlamaları için birkaç haftaya daha ihtiyaçları olacaktı, bu noktada silonun yeni bir başkanı olacak ve program normale dönecekti. Donald'a gelince, bir asırlık uykunun ardından bir haftadan daha az bir süredir uyanıktı. Bir anlığına gözlerini kırpıştıran bir cesetti.

Son duşu aldı ve kimse bir şeyden şüphelenmesin diye acı sıvının son dozunu içti. Ama tekrar uyumaya niyeti yoktu. Sonsuz soğuğa dönerse, onu bir daha asla uyandırmayacaklarını biliyordu. Durum çok ciddi olmasaydı, ama bu durumda olduğu yerde kalmak daha iyi olurdu. Anna kendini yalnız hissettiği, birlikteliğe ihtiyacı olduğu ve bunu elde etmek için onu suistimal etmeye hazır olduğu için tekrar sormadıkça.

Ama gerçekte kış uykusu gerçek bir uyku değildi. Bedeni ve zihni unutmanın bir yoluydu. Başka seçenekler vardı, daha kesin kaçışlar. Donald, Victor'un ipuçlarını takip ederek bunu keşfetmişti ve yakında eski bilim adamına ölümde katılacaktı.

Karyolasına uzanmadan önce silahlar ve insansız hava araçları arasında son bir dönüş yaptı. Anna'nın duşta şarkı söylemesini son kez dinlerken Helen'i düşündü. Ve onsuz yaşadığı ve sevdiği karısına olan öfkesinin gittiğini fark etti, Anna'nın kollarında nasıl teselli bulduğunun utancıyla uçup gitti. Ve o gece, duştan hemen sonra, senatörün kızı boncuklu tenle ona geldiğinde, Donald ona karşı koyamadı. Ağızlarında aynı acı tada sahiptiler, damarlarını kış uykusuna hazırlayan o sıvı ve ikisi de artık hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Donald

vazgeçti. Anna uykuya dalana kadar ağlamaya başlamadan önce yatağına dönmesini ve nefesinin yavaş ve düzenli hale gelmesini bekledi.

Uyandığında çoktan gitmişti, karyolası temiz ve düzenliydi. Donald da aynısını yaptı, çarşafları şiltenin altına sıkıştırdı ve bebek karyolalarını yatakhaneye geri getirdiklerinde çıkacaklarını bilse de kırışıklıkları düzeltti. Saati kontrol etti. Anna'yı kimse görmesin diye şafakta uyutmuşlardı. Thurman'ın onu almaya gelmesine bir saatten az kalmıştı. Ama bu fazlasıyla yeterliydi.

Depoya girdi ve hangar kapısına en yakın insansız hava aracına doğru yürüdü. Bezi yırtınca bir toz bulutu yükseldi. Kanatlardan birinin altından boş sandığı çıkardı, hangar kapısını açtı ve kapanmasını önlemek için sandığı altına sıkıştırdı.

Koridorda koştu, terk edilmiş yatakhanelerin yanından geçti ve odanın arka tarafındaki kontrol noktasından plastik örtüyü çekti. Fırlatma rampasının düğmesine bastı. İlk denediğinde, kapının artık açılmayacağını görmüştü, ancak duvarın içinden, yapının tepeye yükselen kükremesini duyabiliyordu. Bir çözüm bulması uzun sürmemişti.

Çarşafı yerine koydu, koridoru tekrar geçti, ışıkları söndürdü ve kapıyı kapattı. Diğer sandığı sol kanadın altından çıkardı. Soyundu ve kıyafetlerini dronun altına attı. Ağır plastik elbiseyi sandıktan çıkardı ve bacaklarından kaydırmaya başladı. Ardından, pantolonunun eteğini dikkatlice kapatmaya dikkat ederek çizmelerini giydi. Ayağa kalktığında başka bir çizmeden aldığı danteli aldı. Üniformanın arkasından inen fermuara bağlamıştı. Eldivenleri, el fenerini ve miğferi sandıktan çıkarmadan önce, omuzlarına kadar çekti ve kapalı olduğundan emin olmak için son bir kez çekti.

Giyindikten sonra konteynın kapattı ve kanatların altına yerleştirdi, ardından drone'yu muşamba ile kapladı. Thurman geldiğinde sadece yanlış yerleştirilmiş bir sandık bulacaktı. Victor arkasında bir karmaşa bırakmıştı. Donald onun tüm izlerini yok edebilirdi.

El fenerini önüne iterek platforma süründü. Motorun sıkışan sandıkla mücadele ettiğini, çılgın bir arı kovanının sesini duyabiliyordu. Feneri açtı, depoya son bir kez baktı, kendini hazırladı ve kutuya iki ayağıyla vurdu.

Biraz kıpırdandı ve tekrar vurdu. Büyük bir gürültü koptu ve kapı kapandı, ardından bir sarsıntıyla platform hareket etmeye başladı. El feneri titredi ve sallandı. Donald onu dolgulu eldivenlerin arasına sıkıştırdı ve nefesinin miğferin içini bulandırmasını izledi. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama karar verecek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Kendi kaderini kontrol ediyordu.

52

Silo 1

Yükseliş beklenenden uzun sürdü. Hareket ettiğinden bile emin olmadığı zamanlar oldu. Planlarını keşfettiklerinden, bu yanlış yerleştirilmiş kutunun onları tozdaki izlerine götürdüğünden, onu geri getireceklerinden korkmaya başladı. Platformun daha hızlı yükselmesi için dua etti.

El feneri söndü. Donald küçük silindiri salladı ve anahtarı birkaç kez çevirdi. Bunca yılı depoda geçirmiş olmalı. Yukarı mı, aşağı mı gideceğini bilmeden karanlıkta kaldı. Sadece beklemek zorundaydı. Doğru kararı verdiğini biliyordu. O kapsülün içinde karanlıkta hapsolmaktan daha kötü bir şey yoktu, beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Yolculuğun sonu kulakları sağır eden bir çınlamayla duyuruldu. Motorun uğultusu durdu ve ardından gelen sessizlik ürkütücüydü. Bir çınlama daha oldu ve onun girdiği kapının karşısındaki kapı yavaşça yükselmeye başladı. Yumruk büyüklüğünde çelik bir kanca rayda öne doğru kaydı. Donald o yöne gittiğinde drone’u dışarı sürüklemek için kullanıldığını anladı.

Kendini dik duvarlı bir kalkış alanında buldu. Bunu öngörmemişti, o ıssız manzaraya öylece çıkacağına inanıyordu. Bunun yerine o kuyuda sona erdi. Üstünde bir çatlak açılıyor, loş bir ışık gitgide güçleniyordu. Çatlağın

ötesinde Donald, yemekhaneden görülebilen kabarık bulutları gördü. Şafakta kabul ettikleri açık gri renkteydiler. Kuyunun tepesindeki kapılar, ağzı açık çeneler gibi yana doğru kayar.

Donald hızla çıkışa doğru yürüdü. Rayın metal kancası durdu ve fazla zamanı kalmadığını anladı. Fırlatma sekansının otomatik olması ihtimaline karşı raydan çıktı ama kanca hareket etmedi, yanından vızıldayarak geçmedi. Yorgun ve ter içinde çıkışa geldi ve kendini dışarı attı.

Bütün dünya onun önünde uzanıyordu. Penceresiz bir odada geçen bir haftanın ardından, o devasa açık alan bir mucizeydi. Donald neredeyse miğferini çıkarıp büyük bir nefes almak istiyordu. Onu hapseden silonun baskıcı ağırlığı gitmişti. Üstünde sadece bulutlar vardı.

Yuvarlak beton bir platform üzerinde duruyordu. Fırlatma rampasının açıklığının ötesinde bir anten bulutu vardı. Onlara yetişti, birine sarıldı ve kendini aşağıdaki geniş tepeye indirdi. Sonra, dolgulu eldivenlerle kaygan kenara tutunmaya çalışarak karnının üzerine kaydı ve beceriksizce yere düştü.

Ufku taradı ve şehri görene kadar kulenin etrafında döndü. Daha sonra limana kırk beş derecelik bir rota izledi. Güvenlik için haritaları incelemişti ama oraya vardığında rotayı ezbere bulabileceğini fark etti. Bir zamanlar orada çadırlar vardı ve onun yanında sahne vardı ve ardından yamaca tırmanan dörtlülerin oluşturduğu tekerlek izleri. Neredeyse pişirilen yemeğin kokusunu, köpeklerin havlamasını, oynayan çocukların ve milli marşın notalarını duyuyor gibiydi.

Donald geçmişin anılarından sıyrıldı ve zamanını en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdi. Birinin kafeteryada kahvaltı için olması ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. O anda belki de kaşıkları düşürmüş ve duvardaki büyük ekranı işaret ediyorlardı. Ama önemli bir avantajı vardı. Diğerleri astronot kıyafetlerini kurcalıyor ve buna değip değmeyeceğini merak ediyor olmalıydı. Ona ulaştıklarında çok geç olacaktı. Şansları olsaydı, onu kendi haline bırakmaya karar verirlerdi.

Yamacı tırmanmaya başladı. O kalın takım elbiseyle dolaşmak çok yorucuydu. Birkaç kez kaydı ve düştü. Tepelerden bir rüzgar esti ve ona Anna’nın radyosundaki statiği hatırlatan bir

gıcırtı ile miğferinin üzerine toz püskürttü. Elbisenin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Fazla zamanı olmadığından emin olmak için Temizleme hakkında yeterince şey öğrenmişti, ancak Anna ona havadaki makinelerin yalnızca belirli hedeflere saldırmak için tasarlandığını açıklamıştı. Bu yüzden sensörleri, silo betonunu veya düzgün yapılmış bir elbiseyi yok etmediler. Ve Donald, silo 1'deki kıyafetlerin en doğru şekilde yapıldığından şüpheleniyordu.

Tepeyi ağır ağır tırmanırken, sadece oraya bakabilmeyi diledi. Amacına ulaşmak için o kadar saplantılı ve kararlıydı ki, geri dönmek aklına bile gelmedi, gıpta edilen zirveye ulaşana kadar son on beş metre boyunca kaymaya, tırmanmaya, elleri ve dizleri üzerinde emeklemeye devam etti. Nefes nefese, bitkin, sendeleyerek ayağa kalktı. Kenara doğru yürüdü ve Helen'in bir anıtı olan mezar taşına benzer beton bir kulenin ortaya çıktığı bitişikteki oyuğa baktı. Karısı o kulenin altına gömüldü. Ve ona ulaşmasına izin verilmese bile, yanına gömülemezdi, en azından o bulutların altına uzanıp kendini yeterince yakın hissedebilirdi.

Kaskını çıkarmak istedi. Eldivenlerle başlamaya karar verdi. Bir tanesini koparıp yere attı. Rüzgar onu tepeden aşağı sürükledi, toz girdapları elini ısırdı.

O minik benekler sahilde rüzgarlı bir gün gibi yanıyordu. Donald diğer eldiveni çıkarmaya başladı, olacaklara boyun eğdi, aniden bir elin omzunu tuttuğunu hissetti …

Onu o yumuşak yokuşun kenarından, karısının sonsuz huzur içinde yattığı yerin görüntüsünden uzağa sürüklediler.

53

Silo 1

Donald tökezledi ve düştü. Bu ani temasın korkusu kalbini hoplattı. Kendini kurtarmaya çalıştı ama onu elbisesinden tuttular. Birden fazla kişi. Tepeden bakamayacak hale gelene kadar onu geri sürüklediler.

Kask hayal kırıklığı çığlıklarıyla doldu. Geç olduğunu anlamadılar mı? Neden onu rahat bırakmadılar? Kıpırdadı ve ileri atılmaya çalıştı, ama onu amansız bir şekilde tepeden 1. siloya doğru taşıyorlardı.

Tekrar düştüğünde, kendini savunmak için kollarını kaldırarak yuvarlanmayı ve onlara doğru dönmeyi başardı. Önünde durduğunda Thurman'ı gördü: üzerinde her zamanki beyaz tulumundan başka bir şey yoktu, o ölü toprağın tozu alnının eski kıvrımlarında toplanmıştı.

"Gitmeliyiz!" diye bağırdı senatör rüzgarın esintileri içinde. Sesi bulutlar kadar uzaktan geliyordu.

Donald tekmeleyip tepeye tırmanmaya çalıştı ama üç kişiydiler ve yolunu kapattılar. Hepsi bembeyaz, gözleri sert rüzgara ve toz fırtınasına karşı kısılmıştı.

Donald onu tekrar yakalarken çığlık attı. Taşlara tutunmaya, onu ayaklarından sürüklerken ellerini toprağa gömmeye çalıştı. Kask cansız araziden sekti.

Bulutların gökyüzünde kaynaşmasını izledi, tutunmak için çabalarken tırnaklarını geriye doğru büktü ve kırıldı.

Ovaya ulaştıklarında Donald bitkindi. Onu bir rampadan aşağı indirdiler ve diğer adamların onu beklediği basınç odasının yanından geçtiler. Daha dış kapı tamamen kapanmadan miğferini çıkardılar.

Uzak köşede, Thurman diğerlerinin onu soymasını izledi. Yaşlı adam burnundaki kanı sildi. Donald ona çizmesiyle vurmuştu.

Erskine oradaydı ve Dr. Sneed de nefes nefeseydi. Takım elbisesini çıkarır çıkarmaz Sneed etine bir iğne sapladı. Erskine elini tuttu ve sıvı Donald'ın damarlarında dalgalanırken üzgün görünüyordu.

"Ne israf," diye yorum yaptı biri, üzerine bir örtü düşerken.

"Bak ne dağınıklık."

Erskine yanağına dokundu. Donald karanlıkta sürüklendi, göz kapakları ağırlaşıyor, işitmesi zayıflıyordu.

Erskine, “Sizin gibi birinin sorumlu olması daha iyi olurdu,” dediğini duydu.

Ama ses Victor’undu. Bu bir rüyaydı. Hayır, bir hatıra. Eski bir konuşmanın parçası. Donald emin değildi. Uyanan dünya, çizmeler ve öfkeli seslerden oluşan bir dünya, uykunun sisi, rüyaların sisi tarafından yutulmuştu. Ve o zaman - ölümden korkmak yerine - Donald sevinçle karanlığı karşılamaya gitti. Sonsuz olmasını umarak ona sarıldı. Kız kardeşi, örtülerin altındaki dronlar, asla uyanmayacağını umduğu tüm o şeyler için son bir düşünceyle unutulmaya başladı.

54

Silo 18

Mission diri diri gömüldüğünü hissetti. Ter ve nefesle daha sıcak ve daha yapışkan hale gelen çantada tatsız bir transa girdi. Bir yanı bayılmaktan korkuyordu, Lyn ve Joel’in onu ölü bulmasından korkuyordu. Başka bir bölüm öyle umuyordu.

117 yaşında, Cam’i öldüren patlamanın inişinde olan hamallar durduruldu ve sorguya çekildi. Tamircilere belli bir hamal bulma emri verildi. Verdikleri tarif kısmen Cam’a, kısmen de Misyona karşılık geliyordu. Joel böyle ağır ve hassas bir yükle durdurulduğundan şikayet ederken tamamen hareketsiz kaldı. Torbayı açmasını isteyecek gibiydiler ama bazı şeyler tabuydu, neredeyse dışarıda konuşmak gibiydi. Ve böylece onların yollarına devam etmelerine izin verdiler ve onları daha yüksekte korkulukların çöktüğü ve bir kişinin zaten düşmekten öldüğü konusunda uyardılar.

Sesler uzaklaşırken Mission öksürüğünü tutmakta zorlandı. Omuzlarını yuvarladı ve gürültüyü bastırmak için zorlukla ağzını kapattı. Lyn sessiz olması için ona tısladı. Mission uzaktan bir kadının ağladığını duydu. Birkaç saatlik molozların arasından yürüdüler ve Joel ve Lyn, merdivenden kopan bütün bir sahanlığı görünce irkildi.

Yedek parça bölümünü geçtikten sonra 107’de Mission’ı banyoya götürdüler, çantayı açtılar ve kollarının dolaşımını yeniden etkinleştirmesine izin verdiler Mesanesini boşaltma

fırsatını yakaladı, biraz su içti ve Joel ile Lyn'e iyi olduğuna dair güvence verdi. Üçü de terden sırılsıklam olmuştu ve sevk departmanının merkez ofisine gitmek için daha otuz kat vardı. Özellikle Joel, tırmanıştan ya da belki de patlamanın neden olduğu hasarı görmekten bitkin görünüyordu. Lyn daha iyiydi, ama tekrar yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Rodny için endişeleniyordu ve Yuva'ya gitmek için Mission kadar endişeli görünüyordu.

Mission aynada kendine bir bakış attı, gri tulumu ve kemerinde taşıyıcı bıçağı vardı. Aradıkları oydu. Bıçağını çıkardı, bir tutam saç yakaladı ve saç çizgisine yakın bir yerde kesti. Lyn ne yapmak istediğini anladı ve bıçağıyla ona yardım etti. Joel saçını toplamak için odanın köşesindeki çöp kutusunu aldı. Zor bir işti, ama şimdi Misyon aranan adamın tanımına daha az uyuyordu. Bıçağı yerine koymadan önce fermuar boyunca uzanan siyah çantada birkaç delik açtı. Gömleğini çıkardı ve çöp kutusuna atmadan önce çantanın içini sildi. Yine de duman ve ter kokuyordu. Sürünerek içeri girdi, kayışlarda ona yardım ettiler, fermuarlarını çektiler ve tekrar tırmanmaya devam etmek için merdivene geri döndüler. Mission çaresizdi, endişelenmeden edemiyordu.

O uzun günün olaylarının izini sürdü. Sabah kahvaltısını yaparken bulutların güneş ışınlarını yansıtmasını izlemiş, Karga'yı ziyaret etmiş ve mesajını Rodny'ye iletmişti. Ve sonra Cam… bir arkadaşını kaybetmişti. Sonunda yorgunluk hakim oldu ve Mission uykuya daldı.

Bir irkilmeyle uyandı ve ona birkaç dakika geçmiş gibi geldi. Takım terden sırılsıklam olmuştu, çantanın içi yoğunlaşmadan yapış yapıştı. Joel onun hareket ettiğini duyduğunda, onu susturdu ve merkez ofise doğru yola çıktıklarını söyledi.

Mission kendine gelip nerede olduğunu ve ne yaptıklarını hatırladıkça kalbinin daha hızlı attığını hissetti. Nefes almak zordu. Açtığı çatlaklar plastiğin kıvrımları arasında kaybolmuştu. Fermuarlarını açmalarını istedi, biraz hafif, biraz temiz hava. Kollar kilitliydi, omuzları saran kayışlardan uyuşmuştu. Lyn'in payını taşıdığı yerden ayak bilekleri ağrıyordu.

“Nefes alamıyorum,” diye fısıldadı.

Lyn ona susmasını emretti. Ama bir duraklama oldu, sallanma durdu. Torbanın başının üzerinde gezindiğini hissetti ve bir dizi küçük tıklamayla fermuar bir düzine çentik düştü.

Mission ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Dünya yeniden sallanmaya başladı, botlar uzakta merdivenlere çarptı, bir yerlerde bir kargaşa, daha yüksek veya daha alçak, anlayamadı. Diğer mücadeleler. Daha fazla ölü. Havada dönen bedenleri hayal etti. Cam’in bir gün önce çiftliğin alt katlarından ayrıldığını gördü, cebinde bahşiş verdi, harcamak için ne kadar az zamanı kaldığını bilmiyordu.

Nakliye bölümünün merkez ofisinde durdular. Mission, çuvalın içinden büyük, ürkütücü bir şekilde terk edilmiş avluya adım atmayı başardı.

“Ne oldu burada?” diye bağırdı. Parmağını duvardaki bir çatlak ağıyla çevrili bir deliğe soktu. Yüzlerce benzer delik vardı.

Ayak sesleri sahanlıkta yankılandı ama durmadılar.

“Saat kaç?” Mission alçak sesle sordu.

Joel, “Akşam yemeği zaten kantinde servis edildi,” dedi. Bu da çok hızlı oldukları anlamına geliyordu.

Koridorun aşağısında Lyn, pasa benzeyen karanlık parçaya bakıyordu. “Kan mı?”

“Robbie bu ofisteki kimseyle iletişim kuramayacağını söyledi,” dedi Mission fısıltıyla. “Belki hepsi kaçmıştır.”

Joel kantinden bir yudum aldı.

“Ya da onları kovaladılar.” Koluyla ağzını sildi.

“Geceyi burada mı geçirelim?” Bitkin görünüyorsun.

Joel başını salladı ve kantini Mission’a verdi.

«Bence otuzun üzerindeki seviyeleri geçmeliyiz. Her yerde güvenlik görevlileri var. Belki o gri tulumla kaçsan iyi olur. Belki önce saçını düzelt. “

Mission, arkadaşının sözlerini düşünürken elini kafa derisinin üzerinde gezdirdi.

“Belki de haklısın” dedi. “Işıklar sönmeden oraya gidebilirim.” Lyn’in koridorun aşağısındaki yatakhanelerden birine yürümesini izledi. Bir eli ağzının önünde ve kocaman açılmış gözlerle neredeyse anında çıktı. “Ne oluyor?” diye sordu ayağa fırlayarak.

Kız onu kollarına aldı ve yüzünü omzuna yaslayarak kapıdan uzaklaştırdı. Joel yine de bakmaya gitti.

“Hayır,” diye mırıldandı.

Mission, yatakhanenin kapısındaki diğer kapıcıya katıldı.

Yataklar doluydu. Cesetlerin bir kısmı yerde yatıyordu, ama uzuvların dolanmasından, kolların ranzalardan sarkmasından veya vücudun altında katlanmalarından uyumadıkları belliydi.

Katelyn’i cesetlerin arasında buldular. Joel ve Mission cesedini alıp çuvala yüklerken Lyn sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Mission bir utanç hissetti, Katelyn’i sadece onların arkadaşı olduğu için değil, boyuna göre seçmişti. Kayışları sıkıp fermuarlarını kapattıklarında, lobideki güç gitti ve onları zifiri karanlıkta bıraktı

“Ne oluyor?” diye fısıldadı.

Işıklar tekrar açıldı ama her ampulde bir alev varmış gibi titreştiler. Mission, mendilinin yanında olmadığına pişman olarak alnındaki teri sildi.

“Bu gece Nest’e gidemezseniz,” dedi diğer ikisine, “üst ofise uğrayın ve Robbie’nin nasıl olduğunu görün.”

“İyi olacağız,” diye temin etti Joel.

Lyn tekrar yola çıkmadan önce kolunu sıktı.

“Dikkat et.”

“Sen de,” diye yanıtladı Mission.

Sahanlığa ve büyük merdivene koştu. Daha yukarıda, ışıklar titreşti. Bir yerde yangın olduğuna dair bir işaret.

Silo 18

Mission boğazını yakan bir duman bulutunun içinden geçti. Elektrik kesintisinin nedeninin mekanik bölümünde meydana gelen bir patlama olduğu söylendi. Kuyunun hasar gördüğü ve siloya acil durum jeneratörleri tarafından güç verildiğine dair bir söylenti vardı. Merdivenlerde iki, hatta üç basamak çıkarken o konuşmayı duyabiliyordu. Tekrar hareket etmek, yükünüzü taşımak ve hareketsiz durmak yerine kaslarımda ağrı hissetmek iyi geldi.

Ve sonra fark etti ki biri onu gördüğünde susmuş ya da kaçmış, tanıdıkları bile. İlk başta tanındığından korktu. Sonra güvenlik grisi giydiğini fark etti. Onun gibi adamlar merdivenlerden inip çıkarak herkesi korkuttu. Köylü, işçi, tesisatçı olmadan önceki gün, şimdi disiplini silahlarla dayatıyorlar.

Bir grup muhafız Misyonu durdurdu ve ona nereye gittiğini, tüfeğine ne olduğunu sordu. Birkaç kat aşağıda bir kavgaya karıştığını ve rapor vermek üzere olduğunu söyledi. Başka bir güvenlik görevlisinden duyduğu bir yanıt. Pek çok oğlan da onun kadar kafası karışık görünüyordu ve bu yüzden geçmesine izin verdiler. Her zaman olduğu gibi, farkı yaratan giydiğin renkti. İnsanlar ilk bakışta sizi tanıdıklarını düşündüler.

BT departmanı çevresinde daha fazla kafa karışıklığı vardı. Bir grup yeni asker onun yanından geçti. Mission korkuluktan dışarı baktı ve aşağıdaki katın kapılarını kırdıklarını ve kendilerini içeri attıklarını gördü. Çığlıklar duydu ve ardından ağır metal bir çubuğun çelik bir yüzeye çarpması gibi keskin bir patlama duydu. Yaklaşık on patlamadan sonra çığlıklar kesildi.

Çiftliklere vardığında bacakları sızladı ve yanında bir ağrı vardı. Sahanlıkta kürek ve tırmıkla silahlanmış köylüler gördü. Yanından geçerken biri bir şeyler bağırdı. Mission, erkek kardeşini ve babasını düşünerek adımlarını hızlandırdı ve yaşlı adamın bu arazi parçasını akıllıca terk etmeme kararını buldu.

Saatlerce sürecek gibi görünen bir tırmanıştan sonra Yuva'nın sakinliğine ulaştı. Çocuk yoktu. Büyük olasılıkla, ailelerin

çoğu kendilerini eve kapatmış, bir araya toplanmış ve titreyerek bu delilik anının geçeceğini ummuşlardı, zaten olduğu gibi. Koridor boyunca birkaç açık dolap vardı ve yerde bir çocuğun sırt çantası duruyordu. Mission, şarkı söyleyen bir sesin tanıdık sesi ve fayanslara karşı çeliğin korkunç çığlığıyla ağrıyan bacakları üzerinde sendeledi.

Koridorun sonunda Crowe'un kapısı her zamanki gibi açık ve davetkardı. Raven şarkı söylüyordu. Sesi her zamankinden daha yüksek çıkıyordu. Mission, ilk gelenin kendisi olmadığını, mesajının işe yaradığını gördü. Çiftlik güvenlik görevlilerinin yeşili ve beyazı içinde Frankie ve Allie vardı. Profesör Crowe şarkı söylerken masaları hareket ettirdiler. Mission'ın çocukluk günlerinden hatırladığı gibi, şimdi tüm sınıfı dolduran duvar boyunca yığılmış sıra yığınlarından çarşafları çıkarmışlardı. Sanki Karga onları her an meşgul görmeyi bekliyor gibiydi.

Onun varlığını ilk fark eden Ali oldu. Döndü ve onu kapıda gördü, solgun gözleri köylü çillerinin arasından parlıyordu, koyu renk saçları bir topuz halinde toplanmıştı. Onu karşılamak için koştu ve Mission eşofmanların botlarının içine tıkıştırıldığını, kayışların onları kısaltmak için omuzlarına bağlı olduğunu gördü. Bu Frankie'nin kıyafeti olmalıydı. Kız kendini onun kollarına attığında, o ikisinin oraya çıkmak için ne gibi riskler almış olabileceğini merak etti.

"Görev oğlum." Profesör Crowe şarkı söylemeyi bıraktı, gülümsedi ve ona el salladı. Bir süre sonra Allie isteksiz de olsa ondan ayrıldı.

Mission, Frankie ile el sıkıştı ve geldiği için teşekkür etti. Farklı olduğunu, kendisinin de saçını kesmiş olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. İkisi de ellerini kafalarında gezdirip güldüler. Böyle üzücü anlarda sevinmek kolaydı.

"Rodny'mle ilgili bu hikayeler ne?" Raven'a sordu. Tekerlekli sandalye bir ileri bir geri gidiyordu, eski parmaklar kontrollerle uğraşıyordu, solmuş mavi geceliği ince baldırlarının altına sıkıştırılmıştı.

Mission derin bir nefes aldı, ciğerleri hala dumanla tıkandı ve merdivenlerde tanık olduğu her şeyi, bombaları, yangınları, mekanik departmanı, tüfekli güvenlik görevlileri hakkındaki söylentileri anlattı; Kuzgun, kırılgan kollarını sallayarak çılgın gevezeliğini durdurana kadar.

"Dövüşler değil," diye sözünü kesti. «Çatışmaları zaten gördüm. Dövüşün resmini çizip duvara asabilirim. Peki ya Rodny? Bizim oğlan mı? başardı mı? Bunu ona ödettiniz mi? Küçük elini yumruk yapıp havada kaldırdı.

"Hayır," diye yanıtladı Misyon. "Ne diyo?" Rodny'nin yardımımıza ihtiyacı var.

M

Karga onları şaşırtarak kahkahayı patlattı. Kendini anlamaya çalıştı.

"Ona mesajını verdim ve karşılığında bana bir tane daha verdi. Yardım çağrısı. Onu bu büyük çelik kapıların arkasında kilitli tutuyorlar…"

"Kilitli değil," dedi Karga.

"…sanki yanlış bir şey yapmış gibi…"

"Doğru bir şey," diye düzeltti onu.

Misyon sustu. O yaşlı gözlerde bir Temizliğin ertesi günü şafak gibi parlayan bir umut ışığı gördü.

Profesör Crowe, "Rodny tehlikede değil," diye açıkladı. "Eski kitaplar arasında. Dünyayı elimizden alan insanlar arasında. "

Allie, Mission'ın kolunu sıktı.

"Bunu bize açıklıyordu," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek. Gel, banklar için bana yardım et. "

"Ama mesaj…" Misyon başladı, onu bir konfeti yığınına indirgediği için pişmandı.

"Ona verdiğin mesaj ona güç vermekti. Başlama zamanının geldiğini ona bildirmek için. Bizim oğlan onları cezalandırmak için doğru pozisyonda. Onlara acı çektirmek için. " Kuzgunun gözlerinde çılgın bir parıltı vardı.

“Hayır,” dedi Misyon. “Rodny korkuyordu. Arkadaşımı tanıyorum ve bir şeyden korkuyordu. “

Raven’ın yüzü sertleşti. Kadın yumruğunu açtı ve solmuş cübbesinin kıvrımlarını düzeltti.

“Eğer bu doğruysa,” diye titrek bir sesle yanıtladı, “o zaman tamamen yanılıyorum.”

56

Silo 18

Çocuklar sıraları düzenlerken ışıkların sönme zamanı gelmişti ve Karga yeniden şarkı söylemeye başladı. Allie, Mission’a sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini ve başkalarının o gece onlara katılacağına dair umudunu kaybettiğini söyledi. Dinlenmek ve belki bir plan yapabilmek için dolaplardan eski paspasları aldılar. Diğerlerini şafağa kadar beklemeye karar verdiler. Mission’ın sormak istediği o kadar çok soru vardı ki, ama Karga’nın dikkati dağılmış gibiydi, aklı başka yerdeydi, onu sarhoş eden bir neşe vardı.

Frankie, babasıyla iletişime geçebilirse güvenlik görevlilerini geçip BT departmanına girmelerine yardım edebileceğinden emindi. Mission, gri tulumlar sayesinde nasıl özgürce hareket edebildiğini anlattı. Belki arkadaşının babasına sorunsuz bir şekilde ulaşabilirdi. Allie kendi arazisinden topladığı taze meyveleri çıkardı ve uzattı. Crowe koyu yeşil bulamaçlarından birini içti.

Misyon huzursuz hissediyordu. Bir yandan diğerlerini beklemeye kararlı, diğer yandan harekete geçmek için sabırsızlanarak sahanlığa doğru yürüdü. Bildiği kadarıyla, Rodny ölüm yürüyüşüne çoktan başlamıştı. Temizlik genellikle ruhları sakinleştirmek, şiddet patlamalarına son vermek için yapılırdı ama bu sefer durum farklıydı. Babasının ona bahsettiği yangın buydu, birdenbire alevlenen güvensizlik ve ihanet alevleri. Misyon işaretleri görmüştü, ancak darbe üst katlardan düşen bir bıçağın hızıyla gelmişti.

İnişte, birkaç kat aşağıda kalabalığın yankısını duydu. Korkuluğa tutunarak yürüyüş botlarının titreşimini hissedebiliyordu. Diğerlerinin yanına gitti ama hiçbir şey söylemedi. O botların onlara ait olduğundan şüphelenmek için hiçbir sebep yoktu.

Allie ağlamış gibi görünüyordu. Gözleri ıslaktı, yanakları kızarmıştı. Karga, Eski Zamanlardan bir hikaye anlatıyor, elleriyle havaya sahneler çiziyordu.

“Herşey yolunda?” Görev sordu.

Allie başını salladı, kaçınmayı tercih etti.

“Ne oluyor?” ısrar ederek elini tuttu. Kuzgunun Atlantis’ten bahsettiğini duydu, tepelerin ötesindeki büyülü şehir hakkında, şimdi kaybolmuş ve ufalanan başka bir hikaye, o moloz ıslak metal gibi parıldadığında geçen günlerin hikayesi. “Söyle bana.” Belki de bu hikayeler, bazen nedenini tam olarak bilmeden üzgün hisseden, onun üzerinde olduğu gibi onda da aynı etkiyi yapıyordu.

Allie gözlerinde yaşlarla, “Sana daha sonra anlatmaya karar verdim,” diye yanıtladı. Onları sildi ve Kuzgun sustu, ellerini kucağına düşürdü. Frankie sessizce oturdu. Her neyse, ikisi de biliyordu.

“Babam,” dedi Mission. Babası olmalıydı. Ölmüştü, ani bir kesinlikle biliyordu. Allie babasına Mission’ın olabileceğinden daha bağlıydı. Ve aniden evden kaçtığı için büyük bir pişmanlık duydu. Kız titreyen dudaklarından sözcükleri kurtaramayarak gözlerini silerken, Mission kendini dört ayak üzerinde yerde af dileyerek hayal etti.

Allie ağlıyordu ve Karga yüzey günlerinin bir melodisini söylemeye başladı. Mission, ölen babasını, ona söylemek istediği her şeyi düşündü ve her şeyden çok, duvarlardaki o afişlere atılmak, onları yıkmak ve özgürlük nasihatlerini parçalamak istiyordu.

Allie sonunda, “Riley hakkında,” dedi. “Miss, çok üzgünüm.

Karga şarkı söylemeyi bıraktı. Üçü de ona bakıyordu.

“Hayır,” diye mırıldandı Mission.

“Ona söylememeliydin…” dedi Frankie.

“Bilmelisin!” diye bağırdı Allie. “Babanız öyle isterdi.”

Mission, sanki bir toz bulutuymuş gibi gözyaşlarıyla bulutlanmış yeşil tepelerin ve mavi gökyüzünün posterine baktı. “Ne oldu?” fısıltı.

Allie ona çiftliklerde bir saldırı olduğunu söyledi. Riley savaşa katılmak istemişti, hayır denildi ve sonra gitti. Onu hala elinde tuttuğu çalıntı bir mutfak bıçağıyla bulmuşlardı.

Mission ayağa kalktı ve bir ileri bir geri yürüdü, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Onları yalnız bırakmamalıydı. Onlarla kalmalıydı. Cam’ı da yalnız bırakmıştı. Ölüm, gidemediği her yere ondan önce geldi. Annesiyle aynı durumdaydı. Ve artık hepsinin sonu yaklaşıyordu.

İnişten gümbürdeyen bir ayak sesi, yaklaşan botların sesi yankılandı. Mission yüzünü sildi. Diğerlerinin gelmesini ummaktan vazgeçmişti, tüfekli güvenlik görevlileri olmalıydı. Hepsini öldürmeden önce sahtekar olduğunu anlamadan önce silahının nereye gittiğini sorarlardı.

Kapıyı çarparak kapattı, Karga’nın asma kilit veya kilit koymadığını gördü ve kulpun altına bir tezgah sıkıştırdı. Frankie, Allie’ye koştu ve ona Crowe’un masasının arkasına saklanmasını söyledi. Sonra, kablo tehlikeli bir şekilde sallanırken tekerlekli sandalyeyi arkadan yakaladı, ama yaşlı öğretmen itiraz etti: kendi başının çaresine bakabilirdi, korkacak bir şey yoktu.

Mission yanıldığını biliyordu. Güvenlik geliyordu, güvenlik ya da başka bir tehlike. Merdivenlerden yukarı çıkmıştı, orada ne olduğunu biliyordu.

Biri kapıyı tıklattı. Kol yukarı ve aşağı sallandı. Dışarıdaki ayak sesleri sustu, herkes dışarıda toplanmıştı. Frankie gözlerini kocaman açarak parmağını dudaklarına götürdü. Sandalyenin elektrik kablosu ileri geri sallanırken çatırdadı.

Kapı hareket etti. Mission, bir an için onların gideceklerini, sadece basit bir devriye gezisi yapacaklarını umdu. Masaları örtmek için kullanılan çarşafların altına saklanabileceklerini

düşündü, ama çok geçti. Kapı açıldı, tezgah yerde gıcırdadı. Eşiği ilk geçen Rodny oldu.

Yanağa bir tokat gibi ani ve şaşırtıcı bir görünüm. Rodny yepyeni bir beyaz tulum giyiyordu. Saçını kesmişler, sakalını traş etmişler ve çenesinde küçük bir kesik vardı.

Mission aynaya bakıyor gibiydi, ikisi de maskeliydi. Beyazlar içindeki diğer adamlar, ellerinde silahla koridorda çocuğun arkasında toplandılar. Rodny onlara geri adım atmalarını emretti ve boş sıraların çok düzgünce dizildiği sınıfa girdi.

İlk tepki veren Ali oldu. Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu ve onu karşılamak için koştu, kollarını onu kucaklamak için iki yana açtı. Elini kaldırdı ve durmasını söyledi. Diğerinde ise milletvekillerininki gibi bir tabanca tutuyordu. Arkadaşlarına değil, Yaşlı Karga'ya bakıyordu.

"Rodny…" dedi Mission, arkadaşının varlığını açıklamaya çalışarak. Hepsi onu kurtarmak için oradaydı, ama buna gerek yokmuş gibi görünüyordu.

"Kapı," dedi Rodny arkasını dönerek.

Yaşının iki katı olması gereken bir adam, itaat etmeden önce tereddüt etti ve kapattı. Bu bir mahkumun davranışı değildi.

Frankie, kapı tamamen kapanmadan öne atılarak, "Baba!" diye bağırdı. Sanki ihtiyarını diğerleriyle birlikte salonda görmüş gibiydi.

"Yoldaydık," diye başladı Misyon. Arkadaşına yaklaşmak istedi ama gözlerinde tehlikeli bir ışık vardı. "Mesajın…"

Rodny sonunda Kuzgun'dan uzaklaştı.

"Gelip sana yardım etmek üzereydik…"

Rodny, "Dün, dün ihtiyacım vardı," diye yanıtladı. Tezgahların etrafında yürüdü, silahı yanındaydı, bakışları bir o yana bir bu yana bakıyordu. Mission geri adım attı ve Kuzgun'un yanındaki Allie'ye katıldı, eski öğretmeni korumak için mi yoksa korunmak için mi orada olduğunu bilmiyordu.

"Burada olmamalısın," diye sitem edercesine uyardı Crowe, ince parmağıyla kapıyı işaret ederek. "Bu senin savaşın değil. Onlara karşı savaşmalısın. "

Rodny'nin elindeki silah havaya kalktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Allie, irileşmiş gözleri silaha sabitlenmişti.

Rodny, Kuzgun'u işaret etti. "Söyle ona" dedi. "Ona ne yaptığını, ne yaptığını söyle."

"Sana ne yaptılar?" Görev sordu. Arkadaşı değişmişti. Ve bunun saçla ya da üniformayla hiçbir ilgisi yoktu. Bu gözlerdi.

"Bana gösterdiler…" Rodny silahı geniş bir yay çizerek duvarlardaki posterleri işaret etti. "Bu hikayelerin gerçek olduğunu." Güldü ve Karga'ya döndü. "Ayrıca dediğin gibi çok sinirlendim. Dünyaya yaptıklarından dolayı öfkeli. Her şeyi yok etmek istedim. "

"O zaman yap," diye ısrar etti Kuzgun. "Onları cezalandır." Kapanmak üzere olan bir kapı gibi gıcırtı sesi.

"Ama artık gerçeği biliyorum. Bana ifşa ettiler. Bir görevimiz var. Ve şimdi bu sınıflarda ne yaptığınızı biliyorum…"

"Ne oluyor?" diye sordu Frankie, hâlâ odanın ortasındayken. Çıkışa gitti. "Çünkü babam… "

"Dur," diye emretti Rodny. Masalardan birini hareket ettirdi ve yan tarafa geçti. "Burada kal." Silahı solgun elinin ritmine göre tekerlekli sandalyesi titreyen Kuzgun'a doğrulttu. "Duvarlardaki bu yazılar, hikayeler ve şarkılar… Bizi biz yapan sizsiniz. Bizi kızdırdın. "

"Ve bu doğru," diye bağırdı. "Olmak için her nedenin var!"

Görev, Kuzgun'a yaklaştı. Bakışlarını silaha sabitledi. Allie diz çöktü ve yaşlı kadının elini tuttu. Rodny on adım ötede durdu, silah ayaklarına doğrultuldu.

"Öldürüyorlar," diye devam etti Kuzgun. "Ve her şey her zamanki gibi olacak. Güzel bir temizlik, ölüleri yakar ve gömer. Ve bu masalar…" Kol kalktı, titreyen parmaklar masaları işaret etti. "Bu tezgahlar yine dolacak."

"Hayır," dedi Rodny başını sallayarak. "Bir daha asla. Bu hikaye burada bitiyor. Artık bizi korkutmayacaksın…"

“Neden bahsediyorsun?” Görev sordu. Bir eli tekerlekli sandalyede, Kuzgun’a doğru bir adım daha attı. Silahı olan sensin, Rodny. Bizi korkutan sensin. “

Diğeri eski arkadaşına döndü.

“Bize böyle hissettiren o. Anlamıyorsun? Korku ve umut el ele gider. Bu kadının bize sattığı şey, rahiplerin sattığından farklı değil, sadece bunu çok daha önce yapıyor. Bütün bu daha iyi bir dünya hakkında konuşmak, sadece içinde yaşadığımız şeyden nefret etmemize hizmet ediyor. “

“Hayır…” Mission, söylediklerinden dolayı ondan nefret ediyordu.

“Evet,” dedi Rodny. “Neden babalarımızdan nefret ediyoruz sanıyorsun? Çünkü onlardan nefret etmemize neden oluyor. Kafalarımızı özgürlükle ilgili bu fikirlerle doldurur. Ama bu bizi daha iyi hissettirmiyor. “Konuşmaya son vermek ister gibi elini salladı. “Önemli değil. Dün bildiklerim içimi korkuyla doldurmuştu. Hepimiz için. Bugün bildiklerim bana umut veriyor.” Silahı kaldırdı. . Misyon gözlerine inanamadı. Rodny, Yaşlı Karga’yı silah zoruyla tuttu.

“Bekle…” Mission elini kaldırdı.

Rodny, “Geri çekilin,” dedi. “Onu yapmalıyım.”

“Numara!” Arkadaşının kolu sertleşti. Silahın namlusu tekerlekli sandalyedeki çaresiz bir kadına, hepsinin annesine doğrultulmuş, onları beşiklerde ve minderlerde uyutmak için şarkı söylüyor, Gölge günlerinde ve ötesinde sesiyle onlara eşlik ediyordu.

Frankie bir masayı itti ve kendini Rodny’ye fırlattı. diye bağırdı. Silah kükreyip bir ışık parlaması patladığında Mission yana sıçradı. Midesinde bir yumruk, midesinde bir ateş hissetti. Silah yeniden gürlerken, Karga’nın sandalyesi yana atılırken, yaşlı eli bir spazm içindeyken yere yığıldı.

Mission ağır bir şekilde düştü, elleri karnına kenetlendi. Çıkardığında ıslak ve yapışkandılar. Sırt üstü yatarken, Karga’nın tekerlekli sandalyesine yığıldığını gördü. Silah yine kükredi. İşe yaramaz. Yaşlı vücut tepkiyle kıvrandı.

Frankie, Rodny'ye çarptı ve ikisi yere düştü. Odadaki ayak sesleri, çekimlerin dikkatini çekti.

Sonra burada Allie, gözyaşları içinde. Ellerini Mission'ın karnında tuttu, sıkıca bastırdı ve Karga'ya bakmaya devam etti. İkisi için de ağlıyordu. Mission ağzına kan tadı geldi. Çocukken Rodny'nin sadece eğlence olsun diye ona yumruk attığını hatırladı. Her zaman her şeyi sadece eğlence için yaptılar. Kılık değiştirip babaları gibi davrandılar.

Her yerde botlar vardı. Bazıları siyah ve parlak, bazıları yıpranmış ve kirli. Kim zaten savaşmıştı ve kim hala öğreniyordu.

Rodny onun üzerinde belirdi ve ona kocaman gözlerle baktı. Ona beklemesini söyledi. Mission deneyeceğini söylemek istedi ama midesindeki ağrı çok kötüydü. Konuşamadı. Uyanık kalması için ona bağırdılar, ama o sadece uyumak istedi. Olma. Kimseye yük olma.

Hadi sevgilim, artık ağlama

Buradan şarkı söylerken sesimi duy

Beni istediğin yere yakın olmasam bile

Beni her zaman tüm rüyalarında bulacaksın. hadi canım hadi uyu

Böylece melekler seni tutabilecek

Sabaha kadar ve gün boyunca

Korkuyu buradan uzak tutacaklar.

Uyu sevgilim artık ağlama

Sesimi buradan şarkı söylerken duy.

57

Üç Yıl Sonra: Silo 18

Allie yemek hazırlarken Mission tulumunu çıkardı. Ellerini yıkadı, tırnaklarının altındaki kiri sildi, çamurun damlamasını izledi. Parmağına taktığı yüzüğü çıkarmak giderek

zorlaşıyordu, eklemleri ekim mevsiminden şişmiş ve ağrıyordu.

Ellerini sabunladı ve sonunda yüzüğü çıkarmayı başardı. Kanalizasyona en son ne zaman düştüğünü hatırlayarak dikkatlice bir kenara koydu. Allie mutfakta ıslık çalıyordu ve fırını açtığında Mission kızarmış domuz eti kokusu aldı. Bunun hakkında konuşmak zorundaydılar. Hiçbir şey olmamış gibi rostoyu almaya güçleri yetmedi.

Takım elbise lavaboda sona erdi. Mutfağa döndüğünde masada yanan mumlar vardı. Acil durumlar için kullanılıyorlardı, çünkü alt katlardaki o aptallar, şimdi yok edilen ana jeneratöre güvenerek jeneratörü değiştirdiğinde. Allie biliyordu. Ama ona rosto ya da mumlar hakkında bir şey söylemeden ya da bu yıl fasulye mahsulünün umduğu kadar iyi olmayacağını açıklamadan önce, kızın kendisine gülümsediğini gördü. Bu kadar mutlu olmak için tek bir sebep vardı, ama imkansızdı.

“Hayır,” dedi. Buna inanmayı göze alamazdı.

Allie başını salladı. Gözlerinde yaşlar vardı. Ve Mission ona sarılınca yanaklarından aşağı indiler.

“Biletimizin süresi doldu,” diye fısıldadı onu kendine yakın tutarak. Adaçayı ve biber kokuyordu. Titrediğini hissetti. Ali ağlıyordu. Sesi aşırı bir sevinçle kırıldı.

“Doktor geçen ay olduğunu söyledi. Penceremizin içindeydik, Mish. Bir oğlumuz olacak. “

İçini bir rahatlama dalgası taşana kadar doldurdu. Rahatlama, neşe değil. Rölyef çünkü hepsi yasaldı. Karısının yanağından öptü, adaçayına tuzu ve biberi ekledi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Kızartma.” Allie ondan uzaklaştı ve sobaya koştu. “Yemekten sonra söylerdim.”

Misyon güldü.

“Ya bana hemen söyledin, ya da mumlar için bana bir açıklama yapmalıydın.”

Titreyen eliyle iki bardak su doldurdu ve o tabakları doldururken onları masaya getirdi. Kızarmış etin kokusu

ağzını sulandırdı. Tadının nasıl olacağını zaten biliyordu. Geleceğin, gelecek günlerin tadı.

Allie tabakları masaya koyarken, “Soğumasına izin verme,” dedi. Oturup el ele tutuştular. Mission yüzüğü takmadığı için kendine lanet etti. Allie, “Bu yiyeceğe ve köklerini besleyenlere ne mutlu,” dedi.

“Amin,” diye yanıtladı Misyon.

Karısı çatal bıçak takımı almak için onlardan ayrılmadan önce elini sıktı.

“Biliyorsun,” dedi rostoyu keserken, “eğer dişiyse ona Allison dememiz gerekecek. Hatırlayabildiğim kadarıyla ailemdeki tüm kadınlara böyle denir. “

Mission, anılarının ne kadar süre önce izlenebileceğini merak etti. Bu kadar uzak bir geçmişi hatırlaması alışılmadık bir şeydi. Adını düşünürken çiğnedi.

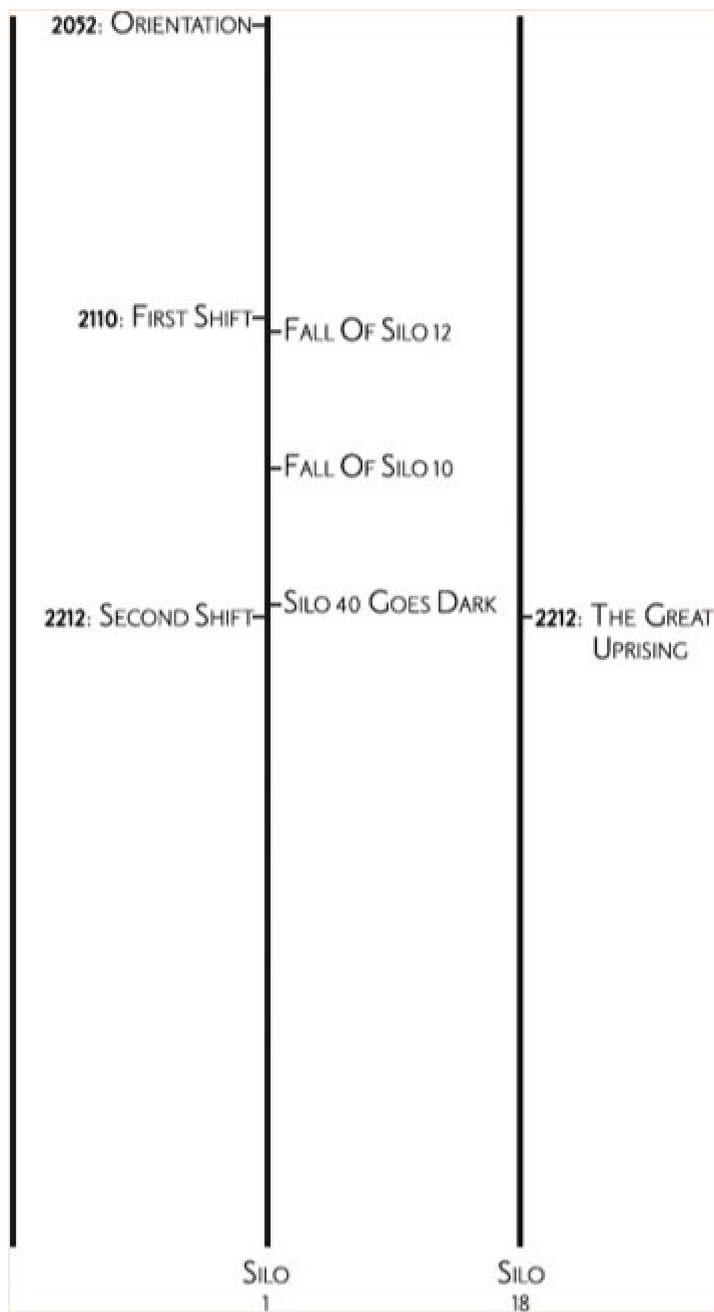
“Ve Allison olsun,” diye kabul etti, er ya da geç ona da Allie demeye başlayacaklarını fark etti. “Ama eğer erkekse, peki ya Cam?”

“Tabii ki.” Allie kadehini kaldırdı. “Büyükbabanın adıydı, değil mi?”

“Hayır. Herhangi bir Cam bilmiyorum. Sadece kulağa hoş geliyor.”

Bir bardak su aldı ve bir süre ona baktı. Yoksa onu tanıyor muydu, bir Cam? Bu ismi daha önce nerede duymuştu? Geçmişinin bazı parçaları bir perdenin arkasına gizlenmişti. Boynundaki iz, karnındaki yara izi gibi
tarihini hatırlayamadığı şeyler vardı. Herkeste aynı sorun vardı, hatırlayamadıkları günler geçmişti ama Mission için durum daha kötüydü. Örneğin, onun doğum günü. Doğum gününü hatırlayamamak onu deli ediyordu. Neden bu kadar zordu?

Siloların kronolojik ağacı

2052: Orientation
2110: First Shift
Fall Of Silo 12
Fall Of Silo 10
Silo 40 Goes Dark
2212: Second Shift
2212: The Great
Uprising
Silo
1
Silo
18

ÜÇÜNCÜ VARDİYA

ANLAŞMA

58

2345: Silo 1

“Beyefendi?”

Donald ayaklarının dibinde bir kemik gıcırtısı duydu ve karanlıkta sendeledi.

“Beni duyabiliyor musun?”

Sis çözüldü, kapsül kapağının aynı mekanik yavaşlığıyla bir göz kapağı açıldı. Bir fasulye. Donald, kabuğundaki bir fasulye gibi kapsülün içinde kıvrılmıştı.

“Beyefendi? Beni duyabiliyor musunuz?”

Soğuk tenli Donald oturuyordu. Çıplak bacaklarından buhar yükseldi. Uyuyacağını hatırlamıyordu. Doktoru hatırladı, ofisinde olduğunu hatırladı. Konuşuyorlardı. Ve şimdi biri onu uyandırdı.

“İçelim efendim.”

Bu Donald hatırladı. Onu uyandırdıkları çeşitli zamanları hatırladı ama uyuduğunu hatırlamıyordu. Bir yudum aldı, bunu yapmak için konsantre olmak zorunda kaldı, kendini yutmaya zorlamak zorunda kaldı. Bir hap olması gerekirdi, ama ona teklif edilmedi.

“Efendim, sizi uyandırmamız emredildi.”

Emirler. Tüzük. Protokoller. Donald’ın başı yine beladaydı. Troya. Belki de Troy adındaki adamdı. Ama o kimdi? Donald içebildiği kadar içti.

“Pekala efendim. Şimdi onu çıkaracağız. “

Başı beladaydı. Onu ancak büyük bir sorun olduğunda uyandırdılar. Kateteri çıkardılar, kolundan bir iğne çıkardılar.

“Benim neyim var…” Öksürdü, eliyle ağzını yumruk yaptı. Ses kağıt mendil gibiydi, kırılgan ve inceydi. Görünmez. “Ne oluyor?” kiliseler. Çığlık atmaya çalıştı ama ağzından sadece bir fısıltı çıktı.

İki adam onu aldı ve tekerlekli sandalyeye koydu. Üçüncüsü onu hareketsiz tutuyordu. Bu sefer kağıt önlük yerine kabarık bir battaniye vardı. Çatlama yok, kaşıntılı cilt yok.

“Birini kaybettik” dediler.

Yapı. Bir silo. Bir silo kaybetmişlerdi. Onu yine suçlayacaklardı.

“On sekizinci,” diye fısıldadı, son vardiyasını hatırlayarak.

İkili şaşkın bakışlar attı.

“Evet,” dedi içlerinden biri, sesi şaşkınlıkla doluydu. “Silo 18’den efendim. Tepenin üzerinde kaybettik. İletişimi kaybettik. “

Donald kendisiyle konuşan adama odaklanmaya çalıştı. Bir tepenin üzerinde birini kaybettiğini de hatırladı. Helen. Karısı. Hala onu arıyorlardı. Hala umut vardı.

“Bana her şeyi anlat,” diye mırıldandı.

“Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama bir tanesi ortadan kayboldu…”

“Bir Temizlikçi, efendim…”

Bir temizleyici. Donald sandalyesine çöktü, kemikleri soğuk ve taş gibi ağırdı. Helen değildi.

“… tepenin üzerinde …”

“… 18’den bir çağrı aldık …”

Donald elini hafifçe kaldırdı, kolu titriyordu ve hala uykudan uyuyordu.

“Bir dakika,” diye tısladı. “Tek tek. Beni neden uyandırdın?” Konuşmak canını yakıyordu.

İçlerinden biri öksürdü. Titremeyi durdurmak için battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırdılar. Ne kadar titrediğinin farkında bile değildi. Ona büyük bir saygıyla, büyük bir incelikle davrandılar . Çünkü? Kafasını boşaltmaya çalıştı.

“Bize onu uyandırmamızı söyleyen oydu…”

“Protokol …”

Donald'ın bakışları hâlâ buhar bulutlarının yükseldiği kapsülün üzerindeydi. Tabanda bir ekran vardı, ama o dışarıda olduğu için rapor edilecek başka bir değer yoktu, sadece yükselen bir sıcaklık vardı. Bu ve bir isim. Ama onun değildi.

Donald, sahip olduğunuz tek isim olmadıkça, isimlerin hiçbir anlamı olmadığını hatırladı. Eğer kimse diğerlerinin kim olduğunu hatırlamıyorsa, aralarında herhangi bir temas yoksa , o zaman isim her şeydi.

"Beyefendi?"

"Ama ben kimim?" diye sordu, anlamadan küçük ekranda okuyarak. Bu o değildi. "Beni neden uyandırdın?"

"Bize bunu yapmamızı söylemiştiniz Bay Thurman."

Battaniyeyi omuzlarına sardılar. Sandalyeyi çevirdiler. Ona bir otoriteymiş gibi saygıyla davrandılar. Sandalyenin tekerlekleri hiç gıcırdamadı.

"Sorun değil efendim. Yakında daha iyi hissedecek. "

O insanları tanımıyordu. Ve onu bilmiyorlardı.

"Doktor düzeltecek."

Kimse kimseyi tanımıyordu.

"Bu yoldan."

Ve bu nedenle herkes herkes olabilir.

"Buraya."

Kimin sorumlu olduğunun bir önemi olmadığı sürece. Biri doğru olanı yapacak, diğeri doğru olanı yapacaktı.

"Kusursuz."

Herhangi bir isim iyiydi.

2312 - Birinci Saat:

Silo 17

Gürültü sessizliğin önüne geçti. Bu bir Dünyanın Kuralıydı: patlamaların ve çığlıkların yankılanmak için sessizliğe ihtiyacı vardı, tıpkı bedenlerin içine düşmek için bir boşluğa ihtiyacı olduğu gibi.

Son büyük yaygara başladığında Jimmy Parker okuldaydı. Bir Temizliğin arifesiydi. Yarın ders olmayacaktı. Bir adamın ölümü sayesinde Jimmy ve arkadaşları daha uzun süre uyuyabilirlerdi. Babası bilişim departmanında fazla mesai yapacaktı. Ve öğleden sonra anne, teyzeleri ve kuzenleriyle birlikte tepelerin berrak manzarası üzerinden rüzgarla savrulan beyaz bulutlara bakmak için gökyüzü uyku saatleri kadar karanlık olana kadar hepsinin yukarı çıkmaları konusunda ısrar ederdi .

Temizlik günleri yatakta yatmak ve aile üyelerini görmek içindi. Herhangi bir protestoyu durdurmak ve yaygaraları susturmak için. Yani o tahtaya Sözleşmesi kurallarını yazdığı gibi Profesör Pearson açıkladı. Tebeşir, bir adamın ölüme mahkûm edilebileceği tüm nedenlerin tozlu listesinin izini sürerken tıkırdayıp gıcırdadı. Sürgün öncesi yurttaşlık. Çok daha şiddetli bir uyarının arifesinde uyarılar. Jimmy ve arkadaşları gergin bir şekilde oturdular ve kuralları öğrendiler. Yakında tüm değerini kaybedecek olan Dünya Kuralları.

Jimmy on altı yaşındaydı. Arkadaşlarının birçoğu yakında Gölge serisine başlayacaktı, ancak babasıyla aynı yolu izlemeden önce bir yıl daha okuldan yoksundu. Profesör Pearson tahtaya yazmaya devam etti ve Sözleşmeye göre bir hayat arkadaşı seçmenin ve bir çift olarak uygun sicile kaydolmanın önemini açıkladı. Sarah Jenkins dönüp ona gülümsedi. Yurttaşlık ve biyoloji birbirine karıştı, hormonlar üzerine dersler, aşırılıklarını yöneten yasalar üzerine başkalarıyla yan yana. Sarah Jenkins güzeldi. Jimmy yılın başında böyle düşünmüyordu ama şimdi fark etti. Sarah Jenkins güzeldi ve birkaç saat sonra ölecekti.

Profesör Pearson, Akit'i okuması için bir gönüllü istedi ve o sırada Jimmy'nin annesi sınıfa girdi. Duyuru yapılmadan. Utanç. Jimmy için dünyanın sonu yanakların kızarması, yüzün alev alması ve herkesin onu izlemesiyle başladı. Annesi öğretmene bir şey söylemedi, izinsiz girdiği için özür bile

dilemedi. Sadece içeri girdi ve kızgın olduğunda yaptığı gibi tam hızda yürüyerek sıraların arasından yürüdü. Jimmy'yi sandalyesinden çekti ve o zamana kadar neler yaptığını merak ederken onu kolundan tutarak dışarı çıkardı.

Pearson hiçbir şey söylemedi. Jimmy en iyi arkadaşı Paul'e bakmak için döndü. Bir elinin arkasına gizlenmiş ağzıyla gülümsediğini gördü ve neden başının belada olmadığını merak etti. Nadiren ikisinin de başı diğerinin şirketi olmadan belaya girerdi. Konuşacak tek kişi Sarah Jenkins'di.

"Sırt çantası!" annesi sınıfın kapısını çarpmadan hemen önce ona bağırdı ve kızın sesi sessizlik tarafından yutuldu.

Çocuklarını koridorlarda sürükleyecek başka anne yoktu. Belki daha sonra gelirlerdi. Jimmy'nin babası bilgisayarlarla çalışıyordu ve gerçeği biliyordu. Her şeyi önceden biliyordu. Bu sefer, bunu sadece birkaç dakika önce öğrenmişti. Merdivenlerden koşan insanlar çoktan çıkmıştı. Gürültü korkunçtu. Okul katının dışındaki sahanlık, tüm o uzaktaki ayak seslerinin titreşimiyle vızıldıyordu. Korkuluk direklerinden birindeki bir cıvata yüksek sesle gevşiyordu. Sanki silo kendini sarsmak, her şeyi ve herkesi yok etmek istiyor gibiydi. Jimmy'nin annesi onu kolundan tuttu ve sanki hala bir çocukmuş gibi büyük döner merdivene doğru çekti.

Bir an şaşkınlık içinde Jimmy direnmeye çalıştı. Geçen yıl büyümüştü, annesinden, babasından daha büyüktü ve böyle bir güce sahip olduğunu, neredeyse bir erkek olduğunu fark etmek garipti. Sırt çantasını ve arkadaşlarını sınıfta bırakmıştı. Nereye gidiyorlardı? Aşağıdan gelen çarpışmalar daha yüksek ve daha gürültülü görünüyordu.

Anne dönüp ona baktı. Jimmy yüzünde öfke olmadığını gördü. Yanan gözler yok, çatık kaş yok. Gözleri geniş ve ıslaktı, büyükbabası ve büyükannesi öldüğü zamanki kadar parlaktı. Oradan gelen gürültü korkutucuydu, ama onu gerçekten korkutan annesinin ifadesiydi.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Jimmy. Onu bu kadar üzgün görmekten hoşlanmıyordu. Uğursuz ve anlaşılmaz bir şey - üst katlardaki apartmanlarda kimsenin yakalayamayacağı kuyruğu

olmayan sokak kedisi gibi - bağırsaklarını tırmalamaya başladı.

Anne cevap vermedi. Döndü ve onu gürleyen seslerin geldiği yöne doğru merdivenlerden aşağı sürükledi ve Jimmy, başı dertte olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

Herkesin başı beladaydı.

60

2312 - Birinci Saat:

Silo 17

Jimmy merdivenlerin bu kadar sallandığını hiç hissetmemişti. Tüm spiral yapı sallanıyordu. Kauçuktan yapılmışa benziyordu, sınıfta öğrendiği bir numarayla iki parmağı arasında hızla yukarı ve aşağı hareket eden bir kömür parçası gibiydi. Ayaklarını basamaklara basmaya zar zor vakti olmasına rağmen -annesine yetişmek için o kadar hızlı koşması gerekiyordu ki- çelikten kemiklere iletilen titreşimlerden dolayı yine de bir çeşit kaşıntı hissediyordu. Dilinin üzerine konulan kuru bir kaşık gibi, ağzında korku tadı vardı.

Aşağıdan öfke çığlıkları yükseldi. Jimmy'nin annesi onu neşelendirmek için çığlık attı, acele etmesini söyledi ve sarmal inişlerine devam ettiler. Yukarı doğru ilerlemeye devam eden o gizemli dehşete doğru ilerliyorlardı.

"Çabuk," diye bağırdı annesi yeniden ve Jimmy, o yüz kat çeliğin sallanmasından çok sesindeki titremeden korktu.

Koşmaya devam etti.

29'unu geçtiler. 30. Birçoğu ters yönde koşuyordu. Babasının renkli takım elbiseli bir sürü insan. 31. inişte Jimmy, büyükbabasının cenazesinden bu yana ilk cesedini gördü. Sanki biri o adamın ensesine domates ezmiş gibiydi. Merdivenlere doğru uzanan kollarının üzerinden geçmek zorunda kaldı. Merdiven sahanlığındaki ızgaradan

kırmızı sıvının bir kısmı damlayarak aşağıdaki basamakları kaygan hale getirirken çabucak annesine ulaştı.

Otuz saniyede merdivenler o kadar titriyordu ki, tepkiyi dişlerinde hissedebiliyordu. Annesi, üst katlara koşan diğer insanlarla çarpıştıklarında neredeyse çıldırmış gibiydi. Kimse diğerlerini görmüyor gibiydi. Hepsi kendine baktı.

Ayaklanma açıkça duyulabiliyordu, binlerce botun gürültüsü. Ayak seslerinin uğultusu arasında çığlıklar yükseldi. Jimmy durdu ve parmaklığın üzerinden baktı. Derinlere inen merdiven boyunca, çalkantılı bir kalabalığın dirseklerini ve ellerini gördü. Biri gürültüyle yanından geçince döndü. Annesi ona acele etmesi için bağırdı, kalabalık neredeyse onlara ulaşmıştı. Oradan geçenlerin korku ve öfkesini hissetti ve herkes gibi kaçma dürtüsünü hissetti. Ama annesi onu takip etmesi için ona bağırdı ve o ses korkuyu delmeyi başardı, kendi varlığının merkezine ulaştı.

Jimmy dışarı çıktı ve annesinin eline sarıldı. Az önceki utancı gitmişti. Şimdi onu tutmasını istiyordu. Karşılaştıkları herkes tepeye kaçmak için çığlık attı. Birkaç kişi çelik borular veya kirişler salladı. Bazıları yaralandı. Bir adamın çenesi ve ağzı kan içindeydi. Bir yerde kavga. Jimmy bazı şeylerin sadece aşağıda, aşağıda olduğuna inanıyordu. Yine de başka insanlar kaçıyor gibiydi. Silahlı değillerdi ve sürekli geriye bakıyorlardı. Başka bir kalabalıktan korkan bir kalabalık. Jimmy ne olduğunu merak etti. Aşağıda bu kadar korkutucu olan ne vardı?

Ayak seslerinin yanı sıra başka sesler de duyuldu. Bir adam Jimmy'nin annesine çarptı ve onu tırabzana çarptı. Onu kolundan tuttu ve sonra iç direğe yakın durarak otuz üçüncüye indiler.

"Yalnızca bir kat daha kaldı," dedi ona; babasına gidiyorlardı.

34'üne kısa bir süre kala, kalabalık bir trafik sıkışıklığı yaratmıştı. Bir seferde en fazla iki kişiyi barındıracak şekilde yapılmış basamaklarda dört kişilik sıralar vardı. Jimmy bileğiyle iç tırabzana vurdu. Kendini direkle tırmanmaya çalışanlar arasına sıkıştırdı. Birkaç santim ilerlerken - yorgunluktan iten, çarpışan ve homurdanan insanlar arasında -

hepsinin orada sıkışıp kalacağından korktu. Aniden annesinin kolundaki tutuşunu kaybetti. İlerlemeye devam etti ama Jimmy sıkışıp kaldı. Adını haykırdığını duydu.

Korkudan yüzünü buruşturarak ağzı bir karış açık, ter damlayan bir haydut, merdivenin iniş için ayrılmış tarafına tırmanıyordu.

“Uzaklaş!” Jimmy’ye bağırdı.

İri adam yanından geçerken kendini merkez direğe çarptı. Dış korkuluklardan bir çığlık geldi, kalabalık sallandı, bazıları irkildi, bazıları “Durun!” diye bağırdı,

Bir başkası gitmeleri için bağırırken ve ardından bir çığlık giderek azaldı, giderek azaldı.

Birdenbire daha fazla alan oldu. Jimmy yanına birinin düştüğünü fark ettiğinde midesinde bir düğüm hissetti. Kendini kurtarmak için çabaladı, iç tırabzana tırmandı ve direği tuttu, ayaklarının çocukların tükürdüğü korkuluktan altı inçlik boşluğa kaymadığından emin oldu.

Kalabalıktan biri basamaklarda yerini aldı. Omuzları ve dirsekleri ayak bileklerine çarptı. Orada çömeldi, metal ona tırmanan ayak seslerinin tümseklerini ve gümbürtülerini verdi. Binlerce elin geçişiyle kaygan hale gelen ince çelik çubuğun üzerinde ayaklarını yavaşça hareket ettirdi ve tırabzana basarak annesine katılmak için inmeye devam etti. Ayağı kaydı. Boşluk onu yutmaya hevesli görünüyordu. Düşmekten korkan Jimmy doğruldu, tüm bu kolların onu hemen altına atacağını düşündü.

Annesini bulmadan önce iç direği çevreledi. Kalabalık onu dışarı çıkmaya zorlamıştı.

“Anne!” diye bağırdı. Başının üstündeki basamakların kenarını tuttu ve ona doğru uzandı. Merdivenin ortasındaki bir kadın çığlık atarak kalabalığın içinde gözden kayboldu. Üzerine bastıklarında kadın çığlık atmayı kesti. Kalabalık yukarı doğru ilerledi. Jimmy’nin annesini de birkaç adım aşağı sürükleyerek.

“Babana git!” diye bağırdı, elleri ağzına kapandı. “Jimmy!”

“Anne!”

Biri ona baldırlarından vurdu ve tutuşunu kaybetti. Kollarını sallayarak dengesini korumaya çalıştı. Kafalar denizine doğru düştü ve biri kendini korumak için kaburgalarına yumruk attı.

Başka bir adam onu kenara itti. Jimmy dirseklerini ve başlarını yuvarladı, zaman yavaşlamış gibiydi. Basamakları dolduran insan sırasının ötesinde boşluktan başka bir şey yoktu. Jimmy, vuran ellerden birini yakalamaya çalıştı. Uçurumun gittikçe yaklaştığını fark ettiğinde midesinde bir düğüm hissetti. Korkuluğu göremiyordu. Annesinin sesini duydu, diğerleri arasında tanınan bir çığlıktı.

Biri, kayan çocuğa yardım etmek için bağırdı. O çocuk o idi.

Jimmy boşluğa atıldı. Kendilerini korumaya çalışanlar tarafından atıldı. İki kişinin arasına girdi - bir omuz çenesine çarptı - ve sonunda korkuluğu gördü. Çelik çubuğa elini uzattı. Ayakları başının üzerinden geçerken omzu acıyla büküldü ama bırakmadı. Bir eli korkulukta, diğeri dikey desteklerden birini kavrayarak tutundu, ayakları hiçliğe sarkıyordu.

Bir kalça parmaklarını parmaklığa bastırdı ve Jimmy çığlık attı. Yardım etmek için kollarına tırmanan eller, aşağıdan gelen çılgınlık tarafından itildi.

Jimmy kalkmaya çalıştı. Tekmeleyen ayaklarının üzerinden baktı ve daha fazla kalabalığın kargaşa içinde olduğunu gördü. Oradan iki dönüş merdiveni 34. inişe geliyordu. Kendini tekrar yukarı çekmeye çalıştı ama çıkık omzundan bir sancı çıktı. Biri ona yardım etmek için kolunu kaşıdı, sonra bu yabancı da yükselen dalga tarafından yutularak ortadan kayboldu.

Göğsünün üzerinden bakan Jimmy, 34. inişin insanlarla dolu olduğunu gördü. Merdivenlerin trafiğinden akan kalabalık , zorla geri dönmeye çalıştı. Biri BT'nin kapısından dışarı çıktı. Kaskıyla tamamlanan kalın bir Temizlik kıyafeti giymişti. Kendini insanların arasına attı, beyaz kollar bir et denizinde yüzüyor, hepsi tırmanmaya çalışıyor , aşağıdan daha fazla kükreme ve çığlıklar, çarşıdaki balonlarınki gibi ani bir patlama ama çok, çok daha yüksek.

Jimmy korkuluktaki tutuşunu kaybetti, omzu artık ağırlığını taşıyamayacak kadar yıpranmıştı. Diğer elini dikey desteğin etrafına sardı ve terli avuç çeliğin üzerinde kaydı.

Basamakların kenarına tutundu. Bir dönüş aşağıdaki korkuluğa ayak uydurmaya çalıştı ama sadece çizmelerini iten kızgın kollarla karşılaştı. Omuz zonklayan bir acıydı. Bir eliyle asılı kalan Jimmy bir an sallandı.

Korkuyla bağırdı. Annesini aradı ve ona ne dediğini hatırladı: "Babana git."

Merdivene asla geri dönemezdi. Gücü yoktu. Boşluk yoktu. Kimse ona yardım etmeyecekti. Bir insan seli vardı, yine de orada yalnızdı, boşlukta asılı kaldı.

Derin bir nefes aldı. Bir an daha sallandı, altındaki kalabalık sahanlığa baktı ve kendini bıraktı.

61

2312 - Birinci Saat:

Silo 17

Yanından iki kat merdiven vızıldayarak geçti. Birbirine bastırılmış iki iri gözler ve bedenler. Jimmy rüzgarın boynunda estiğini hissetti. Midesi boğazına kadar yükseldi ve sonra onun düşüşünü izlemek için dönen endişeli bir yüz gördü.

Aşağıdaki sahanlığa indi ve bir gümbürtüyle kalabalığa çarptı. Yüzü küçük miğfer siperliğiyle gizlenen Temizleme giysisi içindeki adam, altında sabitlenmiş halde kaldı.

İnsanlar ona bağırdı. Aşağıdan daha çok insan süründü. Jimmy kaburgalarına elektrik çarpmış, dizinde zonklayan bir ağrı ve yanan bir omuzla yuvarlandı. Bir adam kollarında bir bohçayla koşarken çift kapıya topallayarak çıktı. Adam merdivenlerdeki kalabalığı görünce durdu. Birisi dışarıda yasak hakkında bir şeyler bağırdı, ama kimse onu dinlemiyor gibiydi. Ertesi gün için bir Temizlik planlandı. Ama belki de çok geçti. Jimmy babasının fazla mesai saatlerini düşündü. Tüm bu şiddet için daha kaç kişiyi göndereceklerini merak etti.

Merdivenlere döndü. Yer isteyen çığlık atan kalabalık, annesinin hâlâ kafasında yankılanan sesini boğdu. Son emrini,

yalvaran bakışını hatırladı ve babasını aramak için eşikten geçti.

Koridorlarda koşuşturan, bağıran ve kavga eden insanlar onu kaos karşıladı. Güvenlik kapısında Yani, saçları terden kafasına yapışmış iri yarı bir adamdı Jimmy kolunu göğsüne kilitlemek ve omuz hareketinden kaçınmak için bir dirseğini tutarak muhafıza koştu. Kaburgalarındaki ağrı derin nefes almasına engel oluyordu. Kalbi hala uzun düşüşün korkusuyla hızlı atıyordu.

“Yani…” Jimmy nefes nefese kapıya yaslanarak arkasına yaslandı. Muhafız onun varlığını fark edene kadar bir süre beklemek zorunda kaldı. Yani’nin iri gözleri bir yandan diğer yana fırladı. Jimmy elinde bir şey olduğunu fark etti, şerifinkine benzer bir silah. “Gitmeliyim,” dedi ona. “Babamı bulmalıyım.”

Ajanın bakışları sonunda ona takıldı. Yani iyi bir insandı, babasının bir arkadaşıydı. Kızı Jimmy’den sadece iki yaş küçüktü. Bazen aileleri tatillerde birlikte yemek yerdi. Ama o adam artık gerçek Yani değildi. Korku boğazından tutmuştu.

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Baban. Beni içeri almadı. Hiçbirimizi içeri almıyor. Ama sen… ”Yani’nin gözleri daha da büyüdü.

“Şu kapıyı açar mısın…” Jimmy turnikeye dokunarak sordu.

Yani yakasından tuttu. Jimmy artık bir çocuk değildi, vücudu neredeyse bir yetişkininki gibiydi, ama iri yarı subay onu bir kirli çamaşır çuvalı gibi turnikenin üzerinden kaldırdı.

Jimmy, muhafızın demir kıskacında boğuştu. Yani silahı göğsüne dayadı ve onu koridora sürükledi.

“Erkek arkadaşını yakaladım!” özellikle kimseye bağırmadı. Jimmy kurtulmaya çalıştı. Onu harap olmuş bazı ofislerin yanından itti. Bütün katta bir ruh yok gibiydi. Merdivenlerde gördüğü gri ve gümüş takım elbiseleri düşündü ve bir an babasının yanından geçtiği kalabalığın içinde olmasından korktu. Bir sürü BT çalışanı vardı, sanki sorumlularmış gibi ya da takip ediliyorlardı.

“Nefes alamıyorum…” diye kekeledi. Ayaklarını yere bastı, muhafızın koluna vurmaya çalıştı, boynundaki tutuşu gevşetmek için herhangi bir şey.

“Nereye gittiniz pislikler?” diye bağırdı Etrafa bakınarak. “Bunun için bir ele ihtiyacım var… “

Bir ses, yüz balonun patlaması gibi sağır edici bir kükreme oldu. Jimmy Yani’nin atıldığını hissetti. Muhafiz tutuşunu bıraktı ve Jimmy’nin kanı beynine geri akmaya başladı. İri adam yere yığılırken çocuk yana döndü, orada hırıldayarak ve nefes nefese durdu ve siyah tabanca fayansların üzerinden kaydı.

“Jimmy!”

Babası koridorun sonundaydı, koltuk altının altında yere ulaşmayan bir koltuk değneği gibi uzun siyah bir nesneydi. O çok kısa koltuk değneğinin ucu yanmış gibi tütüyordu.

“Çabuk oğlum!”

Jimmy bir rahatlama çığlığı attı. Yerde kıvranan ve insanlık dışı sesler çıkaran Yani’den sendeleyerek uzaklaştı.

Babasına koştu, topallayarak ve kolunu tuttu.

“Merdivenler…” Jimmy nefes almakta zorlanıyordu. Nabızlar o kadar hızlıydı ki, kulağa sürekli, belirsiz bir uğultu gibi geliyordu. “Baba, neler oluyor?”

“İçeride. İçeride.” Babası onu koridordan aşağı, paslanmaz çelikten büyük bir kapıya sürükledi.

Köşeden çığlıklar yükseldi. Jimmy babasının alnındaki nabzı atan damarları, seyrekleşen saçlarında parıldayan ter akıntılarını gördü. Baba, büyük kapının yanındaki panele bir kod yazdı ve kapı açılmadan önce bir uğultu ve bir dizi metalik tıkırtı duyuldu. Adam, ikisinin geçebileceği kadar yer kalıncaya kadar kapıya yaslandı. “Hadi oğlum. Acele etmek.”

Koridordan biri onlara durmaları için bağırdı. Koşu botları. Jimmy kapıyla direk arasındaki boşluğa süzüldü. Bir an babasının kendisini oraya tek başına kilitleyebileceğinden

korktu ama sonra ihtiyar onu takip etti ve bu sefer içeriden yeniden kapıya yaslandı.

“İtmek!”

Jimmy itaat etti. Nedenini bilmiyordu ve bu onu çok korkutmuştu ama babasını ilk kez korku içinde görüyordu. Dışarıdaki botlar daha yakındı. Biri babasının adını bağırdı. Başka biri Yani’nin.

Çelik kapı kapanırken diğer taraftan kapıya vuran ellerin sesi duyuldu. Yine uğultu ve metalik gümbürtüler duyuldu. Baba panel tuş takımında bir şeyler yazdı, sonra tereddüt etti.

“Bir numara,” dedi nefes nefese. “Dört haneli. Çabuk oğlum, hatırlayabileceğin bir sayı. “

“Bir iki bir sekiz,” diye yanıtladı Jimmy. Seviye 12 ve Seviye 18. Nerede okula gitti ve nerede yaşadı. Babası rakamları yazdı. Dışarıdan boğuk çığlıklar geliyordu, kalın çelik levhaya boş yere vuran ellerin boğuk sesleri.

“Benimle gel,” diye emretti baba. “Kameralara göz kulak olmamız ve anneni bulmamız gerekiyor.” Siyah aleti omzuna attı ve Jimmy bunun silahın dev bir versiyonu olduğunu gördü. Ekstremite artık sigara içmiyordu. Babası Yani’yi tekmelememişti; onu vurmuştu.

Babası büyük kara kutularla dolu bir odadan geçerken Jimmy kıpırdamadan durdu. O yeri duyduğunu fark etti, bir oda dolusu sunucu hakkında hikayeler anlattıklarını. Kapının yanında dururken bu makineler ona bakıyor gibiydi. Sessiz uğultularıyla nöbet tutan siyah nöbetçilerdi.

Jimmy paslanmaz çelik yüzeyden ayrıldı ve babasının peşinden koştu. Koridorun sonundaki köşedeki ofisini görmüştü ama o odayı hiç görmemişti. Çok büyüktü. Her yeri gezdi ve babasının nereye gittiğini ezberlemeye çalışan sunucuların arasında dolaştı. Altta, son kara kutunun arkasında, onu dua ediyormuş gibi yerde diz çökmüş halde buldu. Sonra ellerini boynuna doladı, takım elbisenin içini karıştırdı ve siyah bir kordon çıkardı. Bir ucunda küçük gümüş bir nesne sallanıyordu.

“Ya anne?” diye sordu. O kadar adam varken onu nasıl içeri alacaklarını merak etti. Babasının neden orada yerde diz çöktüğünü merak etti.

“Beni dinle,” dedi ihtiyar ona. “Bu silonun anahtarı. Sadece iki tane var. Onu asla gözden kaçırma, tamam mı? “

Jimmy, anahtarı makinelerden birinin arkasına sokmasını izledi.

“Burası iletişim merkezi,” diye devam etti baba.

Oğlunun iletişim merkezinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece orada saklanacaklarını biliyordu. Plan buydu. Sakinleşene kadar kara kutulardan birinde saklanın.

Baba anahtarı kilitteymiş gibi çevirdi, işlemi üç yerde daha tekrarladı ve ardından paneli çıkardı. Jimmy içeriye baktı ve bir manivela kullandığını gördü.

Yerdeki yakın bir noktadan hareket eden dişlilerin sesi geldi.

“Onu güvende tut,” dedi babası. Omzunu sıktı ve anahtarın olduğu kordonu ona verdi. Jimmy onu aldı ve siyah kordonun kıvrımları arasındaki pürüzlü gümüş parçasına baktı. Anahtarın bir ucunda silonun simgesi olan üç parçaya bölünmüş bir daire vardı. Boynuna taktı, sonra babasının parmaklarını ayaklarının dibindeki ızgaraya sokmasını izledi. Aşağıdaki karanlığa açılan küçük bir zemin dikdörtgeni kaldırdı.

“Hadi gidelim. Önce sen” dedi. Yerdeki deliği işaret etti ve uzun silahı aldı. Jimmy öne doğru sendeledi ve aşağı baktı. Bir duvar boyunca küçük destekler vardı. Merdiven gibiydi, sonsuz gibiydi. “Hadi oğlum. Fazla zamanımız yok.”

Izgaranın kenarında oturan, ayakları boşlukta sallanan Jimmy çelik basamaklardan birine uzandı ve inmeye başladı.

Zeminin altındaki hava soğuktu, ışık loştu. Döner merdivenin dehşeti ve gürültüsü kaybolmuş gibiydi ve Jimmy’ye yalnızca bir tür önsezi korkusu kaldı. Babası ona neden o anahtarı vermişti? O yer neresiydi? Sağlam kolunu kullanarak aşağı indi, yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerledi.

Aşağıda dar bir geçit buldu. Sonunda hafif, titreyen bir parıltı belirdi. Başını kaldırıp baktığında, ışığa karşı babasının indiğini gördü.

“Orada,” dedi ona koridoru işaret ederek. Uzun tabancayı merdivene dayayarak bıraktı.

Jimmy başını yukarı kaldırdı.

“Kapatmamalıyız…”

«Dönüşle ben ilgileneceğim. Gidelim oğlum. “

Jimmy arkasını döndü ve koridorda yürüdü. Borular ve kablolar tavandan geçiyordu. İleride, kırmızı ışık titreşti. Yaklaşık yirmi adım sonra kendisine okul dolabını hatırlatan bir ortama geldi. İki duvar boyunca raflar vardı. Ve ayrıca iki masa: birinde bilgisayar, diğerinde açık bir kitap. Babası bilgisayarın başına geçti.

“Annenle birlikte miydin?” ona sordu.

Jimmy başını salladı.

“Beni okuldan attı. Merdivenlerde kaybolduk. Babası ağır bir şekilde masanın önündeki koltuğa düşerken ağrıyan omzunu ovuşturdu. Bilgisayar ekranı dört bölmeye bölünmüştü.

“Nerede ayrıldınız? Hangi yükseklikte?”

“34. caddenin üzerinde iki rampa,” diye yanıtladı, düşüşünü düşünerek.

Babası, fareyi veya klavyeyi kullanmak yerine, monitörün arkasında biten bir kabloya bağlı, düğmeler ve anahtarlarla kaplı bir kara kutu aldı. Ekranın bir köşesinde Jimmy ayakta duran üç adamın ve yerde hareketsiz yatan bir adamın görüntüsünü gördü. Gerçekti. Kantin duvarındaki büyük ekran gibi bir pencereydi. Az önce kaçtıkları koridora bakıyordu.

“O pislik Yani,” diye mırıldandı baba.

Jimmy başını çevirdi ve başının arkasına baktı. Daha önce onun küfür ettiğini duymuştu, ama asla bu kadar kaba bir şekilde. Uzun nefesler alıyordu, omuzları sürekli inip kalkıyordu. Jimmy ekrana odaklanmak için geri döndü.

Dört kare on iki olmuştu. Hayır, on altı. Babası öne doğru eğildi, pencereden pencereye bakarken burnu monitörden birkaç santim uzaktaydı. Eski eller, çeşitli düğmeler ve anahtarlar çalıştırıldığında klik seslerini çıkaran kara kutunun kontrollerini kullanıyordu. Bu meydanların her birinde Jimmy, merdivenlerde tanık olduğu isyanları gördü. Korkuluktan pilona kadar tüm basamaklar insanlarla doluydu. Yukarı doğru yükselen bir insan dalgası. Babası bir şey arayarak parmağını kareden kareye dolaştırdı.

"Papa…"

Şşş.

… ne oluyor?"

"Bir atılım oldu," diye yanıtladı. "Bizi etkisiz hale getirmeye çalışıyorlar. İnişten iki uçuş olduğunu mu söyledin? "

"Evet. Ama onu yukarı çekiyorlardı. Hareket etmek zordu. Korkuluklara tırmandım…"

Babası ona bakmak için döndüğünde sandalye gıcırdadı. Bakışlarını Jimmy'nin göğsüne dayadığı kola dikti.

"Düştün?"

"İyiyim baba. Ne oluyor? Neyi devre dışı bırakmaya çalışıyorlar? "

Yaşlı adam tekrar monitöre baktı. Kara kutudan tıkırtılar duydular ve bir titreme ile kareler yeni görüntüler gösterdi. Diğer pencerelerden dışarı bakıyor gibiydi.

"Silomuzu kapatmaya çalışıyorlar," diye yanıtladı babası. "O piçler dekompresyon odasını açtı, gaz kaynağımızın kirli olduğunu söyledi… Bir dakika. İşte burada."

Birçok pencere bir oldu. Kamera biraz değişti. Jimmy, annesinin korkulukla bir yığın insan arasına sıkıştığını gördü. Ağzı ve çenesi kan içindeydi. Demir çubuğa tutunarak ve yer açmak için çabalayarak, kalabalık ters yöne akarken, adım adım aşağı indi. Sanki silonun tüm nüfusu zirveye ulaşmaya çalışıyordu, sanki tek kaçış yolu buymuş gibi.

Jimmy'nin babası yumruğunu masaya vurdu ve ayağa fırladı.

“Beni burada bekle” dedi. Dar geçide doğru gitti, durdu, dönüp ona baktı ve düşünür gibi oldu. Gözlerinde garip bir ışık vardı. “Çabuk gel. Asla bilemezsin.

Ters yöne koştu, oğlunun yanından geçti ve dışarı çıktı. Jimmy korkmuş, kafası karışmış ve topallayarak takip etti. “Burası bizim mutfağımıza çok benziyor,” dedi babası diğer odada antika görünümlü bir aleti okşayarak. “Model daha eski ama aynı şekilde çalışıyor.” Çılgınca bir ifade vardı. Döndü ve başka bir kapıyı gösterdi. “Orada depo, yatakhane, duşlar. Ve dört kişinin hayatta kalmasına yetecek kadar yiyecek var. on yıl boyunca. Kafanı kullan oğlum.”

“Baba… Anlamıyorum…”

“Anahtarı sakla,” dedi göğsünü işaret ederek. Jimmy kolyeyi takımdan çıkarmıştı. “Bunu kaçırma tamam mı? Asla unutmaman gereken numara nedir? “

“12-18,” diye yanıtladı Jimmy.

“Tamam. Buraya gel. Sana radyonun nasıl çalıştığını göstereyim.”

Jimmy etrafına son bir kez baktı. Orada yalnız kalmak istemiyordu. Babasının yapmak üzere olduğu buydu, onu orada, betonun ortasında, katlar arasında bırakmak istedi. Etrafındaki dünyanın ağırlığını hissetti.

Büyük çelik kapıya çarpan o adamları düşünerek, “Annemi almaya geleceğim,” dedi. Babası büyük silahla bile tek başına gidemezdi.

“Kapıyı sadece ben ya da annense aç,” diye karşılık verdi babası, onun yalvarışlarına aldırmadan. “Şimdi iyi bak. Fazla zamanımız kalmadı. “Duvardaki bir kutuyu işaret etti. Metal bir kafesle korunuyordu ama dışarıda birkaç düğme ve düğme vardı. “Açmak için burada,” dedi kumandalardan birine dokunarak. “Dönmek için arkanı dön. Sesi aç.” Dedi ve oda korkunç bir uğultu ile doldu. Sonra duvardan bir şey çıkardı ve ona verdi. Gürültülü kutuya bir tür bungee kablosuyla bağlıydı. Baba başka bir alet aldı. duvara monte edilmiş bir raftan. Orada asılı duran başkaları da vardı. “Beni duyabiliyor

musun? Beni duyabiliyor musun?” Yaşlı adam o portatif enstrümana konuştu ve kutudan gelen yüksek uğultu yerini ses aldı. “Şu düğmeye bas ve mikrofona konuş.” Jimmy’nin tuttuğu mekanizmaya baktı. Çocuk itaat etti.

“Seni duyuyorum,” dedi tereddütle ve babasının ellerinde makineden kendi sesini duymak garipti.

“Numara nedir?” O sordu.

“12-18,” diye yanıtladı Jimmy.

“Güzel. Burada kal oğlum.” Yaşlı adam bir an onu izledi, sonra yürüdü ve elini ensesine koydu. Alnına bir öpücük kondurdu ve Jimmy en son ne zaman böyle bir şey yaptığını hatırladı. Üç ay boyunca ortadan kaybolmadan hemen önce, Gölge olmadan önce, daha bebekken olmuştu. “Izgarayı yerine koyduğumda kendi kendine kapanacak. Aşağıda yeniden açmak için bir tutamaç bulunmaktadır. Beni takip et?”

Jimmy başını salladı. Baba, yanıp sönen kırmızı ışıklara baktı ve kaşlarını çattı.

“Ne olursa olsun,” diye devam etti, “o kapıyı ben ya da annen dışında açma. Anladın?”

“Anladım.” Jimmy kolunu sımsıkı tuttu ve cesur olmaya çalıştı. Duvara yaslanmak da o uzun silahlardan biriydi. O da neden gidemediğini anlamıyordu. Silahı almaya başladı. “Papa…”

“Burada kal,” diye uyardı onu.

Jimmy tekrar başını salladı.

“İyi çocuk.” Başını okşadı ve gülümsedi, sonra döndü ve dar, karanlık koridorda gözden kayboldu.

Kırmızı ışıklar bir insan kalbi gibi atmaya devam etti. Çizmelerin metal mandallara uzaktan vuran sesi karanlık tarafından sessizliğe bürününceye kadar yutuldu.

Ve sonra Jimmy Parker yalnız kaldı.

2345: Silo 1

Donald ayak parmaklarını hissetmiyordu. Henüz tamamen çözülmemişlerdi. Çıplak ayaklıydı ama etrafında çizmeler vardı. Her yer. Tekerlekli sandalyeyi parıldayan kapsüller arasında iten adamların çizmeleri. Kanını emen ve ona işemesini söyleyen hareketsizlerin botları. Yetişkin adamlar gergin bir şekilde ağırlığı bir bacağından diğerine aktarırken asansörde çizmeler gıcırdıyordu. Ve yere vardığında, etrafta koşuşturan çizmeler ve gürültülü adamlardan oluşan bir koridor, çığlıklar ve çatık kaşlarla dolu bir koridor. Onu küçük bir daireye ittiler ve duş alması ve tamamen çözülmesi için yalnız bıraktılar. Kapının dışında, daha fazla çizme geldi ve durmadan gitti. Hepsi aceleyle. Endişe, kafa karışıklığı ve gürültü dolu bir dünyada uyanmıştı.

Donald yatağın üstüne oturdu, yarı uykudaydı, kendinin farkında olarak yerden birkaç santim yukarıda süzülüyordu. Derin bir yorgunluğun pençesindeydi. Gözlerini açmak ve uyanmak iki ayrı şeyken, kendini neredeyse yüzeydeki yaşam günlerine dönmüş gibi hissetti. Yataktan kalktıktan çok sonra, duştayken ya da işe giderken direksiyon başında bilincini yeniden kazandığı o sabahlara geri dönmüştü. Akıl, bedeni takip ederek sürüklendi; uyuşmuş ayaklarının kaldırdığı tozda yüzdü. Onlarca yıl süren dondan sonra uyanmak ona aynı geliyordu. Sadece belli belirsiz farkında olduğu rüyalar hafızasından kayıp gitti ve Donald onları bırakmaktan memnundu.

Onu götürdükleri daire eski ofisiyle aynı koridordaydı. Bizi de geçmişlerdi. Bu, geçmişte çalıştığı operasyon departmanında olduğu anlamına geliyordu. Yatağın ayakucunda bir çift çizme vardı. Donald onlara şaşkın şaşkın baktı. Topuğun çevresinde solmuş siyah bir kalemle yazılmış THURMAN adını gördü. Belli ki o botlar onun için oradaydı. Uyandığından beri ona "Bay Thurman" diyorlardı ama adı bu değildi. Birisi bir hata yapmıştı. Bir hata ya da acımasız bir şaka. Bir çeşit oyun.

Hazırlanmak için on beş dakika. Yani ona söylemişlerdi. Ne için hazırlanın? Donald bir battaniyeye sarılmış ranzaya oturdu ve zaman zaman titriyordu. Tekerlekli sandalye orada onunla

kaldı. Düşünceler ve anılar, gecenin bir yarısı donan yağmurda şekil verme emriyle karyolalarından koparılmış yorgun askerler gibi isteksizce sıralanmıştı.

Adım Donald, diye tekrarladı kendi kendine. Bunu unutmamalıydı. En önemli, en temel şeydi. Bu onun gerçek kimliğiydi.

Duyular ve algılar yüzeye çıkmaya başladı. Donald yatakta başka bir vücudun şeklini ve boyutunu hissetti. Başka bir insanın ağırlığının bıraktığı o boşluk onu kendine çağırdı. Kapının yanındaki duvarda, kulpun yüksekliğinde küçük bir krater vardı, biri kapıyı şiddetle açmış olmalı. Acil bir durum galiba. Kavga ya da kaza. Biri odaya giriyor. Şiddet sahnesi. Bilmediği yüzlerce hikaye. Düşüncelerinizi düzene sokmak için on beş dakika.

Başucu masasında ben olmayan ve barkodlu bir kimlik kartı vardı. Neyse ki fotoğraf yok. Donald karta dokundu ve daha önce görmüş olduğunu fark etti Titreyen bacaklarının üzerinde titreyerek kalktı, gücünü geri kazanmak için tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslandı ve küçük banyoya gitti.

Doktorun kanını aldığı kolunda yara bandı vardı. Dr. Zaten idrar örneğini bırakmıştı, ama yine dürtü hissetti. Battaniyeyi açtı, tuvaletin önünde durdu. Akış pembeydi. Son vardiyada kömür olduğunu hatırlıyor gibiydi. İşi bitince kendini yıkamak için duşa girdi.

Su sıcaktı, kemikleri soğuktu. Donald bir buhar bulutu içinde titredi. Ağzını açtı ve jetin diline çarpmasına ve yanaklarını doldurmasına izin verdi. Kendini temiz hissetmesine izin vermeyen bir zehrin hafızasını sildi. Bir an için derisini yakan kaynar su değil, havaydı. Dış hava. Ama sonra musluğu kapattı ve yanma azaldı.

Kendini kuruladı ve onun için hazırladıkları elbiseyi buldu. Çok büyüktü. Donald onu yine de giydi, kim bilir ne zamandır çıplak olan tenine değen kaba kumaş. Fermuarı boynuna kadar çekerken kapının vurulduğunu duydu. Biri kendisine ait olmayan bir isim seslendi, yerde yatan çizmelerin arkasına yazılan bir isim, komodinin üzerindeki rozette kendini güzel bir şekilde gösteren bir isim.

“Geliyorum,” diye gakladı Donald, sesi zayıf ve inceydi. Kartı cebine attı ve yatağa oturdu. Botlarını giymeden önce pantolonunun kenarlarını kıvırdı. Bağcıkları karıştırdı, ayağa kalktı ve başka birinin botlarında kalan boşlukta parmaklarını kıvırabileceğini buldu.

Yıllar önce Donald Keene’nin hayatı basit bir unvan sayesinde değişmişti. Kısa bir süre için güç ve otoriteye sahipti. Şimdiye kadar çok az insanın dinlediği bir adamdı. Üniversite mezunu, bir sürü işi, karısı, mütevazı bir evi olan bir adam. Ve sonra bir gece bir bilgisayar yığınlarca oy saymıştı ve Donald Keene Kongre Üyesi Keene olmuştu: eli büyük bir dümen üzerinde olan birkaç yüz adamdan biri, bir eli diğerlerinin arasında kıvranıyor, itiyor, çekiyor ve kafası karışmış bir şekilde beceriyor.

Birdenbire olmuştu ve şimdi tekrar oluyordu.

“Nasıl hissediyorsunuz efendim?”

Dairesinin dışındaki adam onu endişeyle inceledi. Boynuna taktığı rozette EREN yazıyordu. Koridorun sonundaki psikiyatrist masasında oturan psikolojik hizmetler ofisinin başkanıydı.

“Hala biraz sersemlemiş,” diye yanıtladı Donald alçak sesle.

Mavi tulumlu biri yanlarından geçti ve köşeyi dönünce gözden kayboldu. Hafif bir esinti, kahve ve ter kokan bir hava esintisini izledi.

“Yürüyecek misin? Acele için üzgünüm ama öte yandan alışacak.” Eren koridorun sonundaki bir kapıyı işaret etti. “Bizi iletişim odasında bekliyorlar.”

Donald başını salladı ve arkasından yürümeye başladı. Bu koridorlar, sürekli koşan ayak sesleri ve çığlık sesleri olmadan onlara daha sakin olduklarını hatırlatıyordu. Duvarlarda daha önce hiç görmediğini sandığı izler ve çizikler vardı. Geçmiş zamanın daha fazla hatırlatıcısı.

İletişim odasındaki herkes dönüp ona baktı. Birinin başı dertteydi, Donald bunu hissetti. Eren onu bir sandalyeye götürdü ve herkes bekledi. Oturdu ve önündeki ekranda

hareketsiz bir görüntü olduğunu gördü. Birisi bir düğmeye bastı ve parça canlandı.

Çerçevede dönen kalın bir toz tabakası görüşü bulanıklaştırdı. Bulutlar gökyüzünde vızıldıyordu. Bir toz bulutunun arasında, büyük takım elbiseli bir insan figürü kameradan hafif bir yokuşu tırmanıyordu. Dışarıda bir kişi.

Donald, dışarıdaki o olup olmadığını merak etti. Takım elbise tanıdık geliyordu. Belki de yıllar önce bu çılgınlığını, özgür bir adam olarak ölme girişimini kaydetmişlerdi. Şimdi de o suçlayıcı delili göstermek için onu uyandırmışlardı. Donald kendini suçlamaya, cezaya hazırladı…

Eren, “Görüntüler bu sabaha kadar uzanıyor” dedi.

Donald başını salladı ve sakinleşmeye çalıştı. O değildi. Orada kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Rahatlama, o odada hüküm süren ajitasyon, çığlıklar ve koridorda koşan ayak seslerinin tam tersine, ona çarpan bir dalga gibiydi. Donald, onu bölmeden çıkardıklarında bir tepenin üzerinde kaybolan bir kadından bahsettiklerini hatırladı. Ona ilk söyledikleri buydu. O videodaki kişi oydu. Bu yüzden onu uyandırmışlardı. Dudaklarını yaladı ve o kadını sordu.

“Dosya hazırlıyoruz efendim. Yakında gelmesi gerekir. Şimdilik bu sabah 18’de bir Temizliğin planlandığını biliyoruz. Bunun dışında…”

Eren tereddüt etti. Donald döndü ve psikolojik hizmetler ofisinin başkanının yardım için diğerlerine baktığını fark etti. Operatörlerden biri - turuncu tulumlu, sırım gibi saçlı ve boynunda bir şapka olan şişman bir adam - ilk tepki veren oldu.

“Temizlik olmadı,” diye bitirdi düz bir sesle.

Orada bulunanların çoğu tedirgin görünüyordu. Donald etrafına bakındı ve küçük iletişim odasındaki kalabalık adamların kendisine baktığını gördü. Onlar bekledi. Eren başı öne eğik, mağlup oldu. Kendisiyle aynı yaşta, kırk yaşın altında görünüyordu, ancak ders almaya hazırdı. Başları dertteydi, o değil.

Donald kendini düşünmeye zorladı. Silodan sorumlu kişiler ondan kendilerine yol göstermesini istiyorlardı. Vardiyalarla ilgili bazı sorunlar vardı, bazı büyük sorunlar. Herkesin olduğunu düşündüğü adamla çalışmıştı, adı rozetini ve çizmelerini süsleyen adamla. Thurman. Onunla aynı odada olmayalı bir gün geçmiş gibiydi ve bir an için onun dengi gibi hissetmişti. Önceki vardiyada bir siloyu kurtarmaya yardım etmişti. Ve kafası karışmış ve bacakları zayıf olsa da, bu numaraya devam etmenin önemli olduğunu fark etti. En azından ne olduğunu anlayana kadar.

“Ne tarafa gitti?” diye sordu, sesi fısıltıya dönmüştü. Diğerleri, takım elbiselerinin hışırtısının onun sözlerinin sesini boğmasın diye tamamen hareketsiz kaldılar.

Odanın arkasından bir adam cevap verdi.

“17 yönünde efendim.”

Donald yerel bir karar verdi. Birini gözden kaçırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu Tarikat’a geri döndü. Her silonun sakinleri, dış dünyaya sınırlı bir bakış açısına sahipti ve hayatta kalanların yalnızca kendileri olduğuna inanıyorlardı. Kesinlikle patlamaması gereken baloncuklar içinde yaşıyorlardı.

“17’sinden beri bir haber var mı?” O sordu.

“17 gitti,” diye yanıtladı yanındaki operatör, ona daha önce olduğu gibi aynı düz tonda bir kötü haber daha vererek.

Donald boğazını temizledi.

“Sol?” Yüzleri taradı, kaşları endişeyle çatıldı. Eren ona bakıyordu ve yanındaki iriyarı operatör koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ekranda Temizleyici tepenin üzerinde kayboldu. “O kadın ne yaptı?”

“O değildi” diye yanıtladı Eren.

Operatör, “17’si birkaç vardiya önce devre dışı bırakıldı,” diye araya girdi.

“Doğru doğru.” Donald parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Elleri titriyordu.

“İyi misin?” diye sordu büyük adam. Önce psikolojik hizmetler dairesi başkanına, sonra ona baktı. O anladı. Donald, turuncu tulumlu ve boynundaki kulaklıklı adamın bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettiğini hissetti.

“Hala biraz halsizim.”

Eren operatöre “Yarım saattir uyanık” dedi.

Odanın arkasından mırıltılar yükseldi.

“Evet tabi.” Operatör koltuğuna geri yığıldı. «Bunun dışında… o Çoban. Çivi yiyip civata sıçarak uyanacağını sandım. “

Donald’ın sandalyesinin hemen arkasında biri güldü.

“Peki, o Temizleyici ile ne yapacağız?” diye sordu başka bir ses. “Onu alması için birini göndermek istiyorsak izne ihtiyacımız var.”

“Çok uzağa gitmiş olamaz,” diye ekledi bir başkası.

Sonra Donald’ın diğer tarafında oturan bir iletişim mühendisi olan adam konuştu. Bir kulaklığı kulağına taktı ve diğerini konuşmayı takip edebilmek için yana salladı. Alnında bir ter parıltısı parladı.

“18’inde, takımın değiştirildiğini bildirdi” dedi. “Ne kadar süreceğini bilmenin bir yolu yok. Kadın hala hayatta olabilir beyler. “

Bu bir fısıltı korosuna neden oldu. Bir miğferin vizörüne çarpan rüzgar gibi bir ses, onu kumla kaplıyor.

Donald ekrana baktı, ölü tepe silo 18’in perspektifinden görüldü. Toz karanlık dalgalar halinde geldi. Orada nasıl hissettiğini hatırladı, o takım elbiseyle hareket etme çabasını, hafif yokuşu tırmanmanın zorluğunu. O Temizlikçi kimdi ve nereye gidebileceğini düşündü?

“Bir an önce o kadının dosyasını bana ver,” dedi. Diğerleri sustu. Donald’ın sesi, sakin tonu ve onun başka biri olduğuna inandıkları için buyurgandı. “Ve 17’de sahip olduğumuz tüm bilgileri istiyorum.” Endişe veya şüpheyle kaşlarını çatan operatöre baktı. “Hafızamı tazelemem gerekiyor,” diye ekledi.

Eren elini Donald'ın sandalyesinin arkasına koydu.

"Ya protokol?" kiliseler. "Bir insansız hava aracını harekete geçirmemiz ya da o kadını alması için birini göndermemiz gerekmez mi? Ya da 18'i kapat? Şiddet olayları mutlaka olacaktır. Temizlik yapılmadığı hiçbir zaman olmadı. "

Donald başını salladı, kendini daha berrak hissetmeye başlamıştı. Ellerine baktı ve dışarıda eldivenini çıkardığı zamanı hatırladı. Ölmeliydi. Thurman'ın ne yapacağını, nasıl bir emir vereceğini merak etti. Ama o Thurman değildi. Bir keresinde onun gibi birinin sorumlu olması gerektiği söylendi. Ve şimdi vardı.

"Şimdilik bir şey yapmıyoruz," dedi boğazını temizleyerek. "O kadın uzağa gidemez."

Diğerleri ona şaşkınlık ve kabul karışımı bir ifadeyle baktılar. Ve sonunda bazıları başını salladı. Ne yapacağını bildiğini varsaydılar. Durumu kontrol altına almak için uyanmıştı. Her şey protokole göre gitti. Sistem güvenilirdi, çalışacak şekilde tasarlandı. Herkes sadece işini yapmalı ve gerisini başkalarının halletmesine izin vermeliydi.

63

2345: Silo 1

Dairesini merkez ofislerden ayıran kısa bir koridor vardı. Donald bunun kasıtlı olduğunu düşündü. Ona yüzyıllar önce gördüğü bitişik yatak odası olan bir CEO'nun ofisini hatırlattı. İlk başta ona etkileyici görünen şey, anlamını anladığında üzücü oldu.

PSİKOLOJİK HİZMETLER OFİSİ etiketiyle açık kapıya parmaklarını vurdu. Bir zamanlar bu psikiyatristlerin görevinin silo sakinlerinin akıl sağlığını korumak olduğuna inanıyordu, ama şimdi çılgınlığı yönetenlerin onlar olduğunu biliyordu. Psikolojik yerine psikiyatrik hizmetler için bir ofis. Onlar liderlerin liderleriydi. Karşıdaki ofiste sıradan işler yapılıyordu. Her siloda, tıpkı daha önceki dünyada olduğu gibi, başkanların gelip gittiği el sıkışan ve

görünümleri kurtaran bir belediye başkanı vardı. Ama asıl gücü yönetenler gölgelerdeki adamlardı, yetkilerinin sonu yoktu. Bu nedenle silonun da aynı aldatmacaya dayanması şaşırtıcı değildi: bazı insanların nasıl hareket edeceklerini bilmelerinin tek yolu buydu.

Eski ofisine sırtını döndü ve biraz daha yüksek sesle kapıyı çaldı. Eren bilgisayardan başını kaldırdı ve konsantrasyonun sert maskesini hafif bir gülümseme yırttı.

“Gir.” dedi ayağa kalkarken. “Masaya ihtiyacın var mı?”

“Evet ama gitme.” Donald, bacakları hâlâ biraz uykulu, odanın karşı tarafında yavaşça yürüdü ve beyaz tulumu temiz ve düzenliyken Eren’inkinin kullanımdan buruşmuş olduğunu fark etti: işin çoğunu zaten yapmış bir adamın kıyafetleri. onun altı aylık vardiyası. Yine de psikolojik hizmetler dairesi başkanı uyanık ve enerjik görünüyordu. Sakalı düzgünce kesilmişti, sadece gri bir leke vardı. Donald’ın aşırı doldurulmuş sandalyeye yerleşmesine yardım etti.

“Hala Temizleyiciyle ilgili tam dosyayı bekliyoruz,” diye bilgilendirdi onu. “18’in patronu bizi oldukça hantal olacağı konusunda uyardı.”

“Öncesi?” Donald, Temizlikçi olarak seçilen kişinin biraz olması gerektiğini düşündü.

“Tabiiki. Görünüşe göre bu kadın bir şerifti. İnanıp inanmayacağımı bilmiyorum. Açıkçası, ayrılmak isteyen ilk avukat olmayacaktı. “

“Ama ortadan kaybolan ilk kişi o olurdu,” diye gözlemledi Donald.

“Anladığım kadarıyla, evet.” Eren kollarını kavuşturdu ve masaya doğru eğildi. “Yaklaşan tek kişi, durdurduğun adamdı. Sanırım bu yüzden protokol sana dönmeyi planlıyor. Bazı çocukların ona “Çoban” dediğini duydum. “Eren güldü.

Donald bu takma adla yüzünü buruşturdu. Çobandan çok koyundu.

“Bana 17’den bahset,” dedi konuyu değiştirmek için. “Siloyu kaybettiğimizde görevde olan kimdi?”

“Kontrol edebiliriz.” Eren eliyle klavyeyi işaret etti.

Donald, “Parmaklarım hâlâ biraz uyuşmuş,” diye yanıtladı. Klavyeyi, masasından ayrılmadan önce bir an tereddüt eden Eren’e uzattı. Sonra eğildi, birkaç tuşa bastı ve vardiya listesini açtı. Donald, klavyenin çeşitli komutları yürütmek için hangi kısayolları kullandığını bulmaya çalıştı. Bunlar erişiminin olmadığı dosyalar, bilmediği menülerdi.

“Görünüşe göre Cooper’dı. Yanılmıyorsam, bir vardiyayı tıpkı onun başladığı gibi bitirdim. İsim bana tanıdık geliyor. Dosyalarını alması için de birini gönderdim. “

“Çok iyi.”

Eren kaşlarını kaldırdı.

“Bir önceki vardiyanızdaki 17 ile ilgili raporları zaten okudunuz , değil mi?”

Donald, Thurman’ın son vardiyasının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği kadarıyla, yaşlı adam kaza anında uyanık da olabilirdi.

“Her şeyi hatırlamak zor,” dedi. “Bu kaç yıl önce oldu?”

“Sonsuz soğukta kaldın, değil mi?”

Donald öyle düşündü. Eren parmaklarını masaya vurdu ve Donald’ın bakışları karşı ofisteki bilgisayarının başında oturan adama kaydı. Sözde sorumlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı, her zaman beyazlı doktorların koridorun karşısındaki ofiste ne hakkında konuştuğunu merak etti. Artık o da beyazlılardan biriydi.

“Evet, sonsuz soğuktaydım” diye yanıtladı. Cesedi hareket ettiremezlerdi. Erskine ya da bir başkası, kendini bilgisayar arşivlerindeki birkaç girişi değiştirmekle sınırlamıştı kuşkusuz. Belki de sistemin asgari düzeyde ihlali gerçekten yeterliydi, iki sayının değiş tokuşu ve burada bir adam diğerinin hayatını yaşıyordu. “Kızıma yakın olmayı seviyorum,” diye açıkladı.

“Evet Anladım.” Eren’in alnındaki kırışıklıklar kayboldu. “Karım orada. Ve hala her vardiyanın başında ona gitmek gibi bir hata yapıyorum. Derin bir nefes aldı ve ekranı işaret etti. “Otuz yılı aşkın bir süre önce 17 kayıp verdik. Daha

kesin olmak için bir araştırma yapmalıyım. Nedeni hala belirsiz. Kazadan önce herhangi bir hoşnutsuzluk belirtisi yoktu, yani. Tepki vermek için fazla zamanımız olmadı Bir Temizleme planlandı, ancak basınç odası bir gün önce açıldı Bir bilgisayar arızası veya kurcalama, bilmiyoruz. Sensörler en düşük seviyelerde gaz kirliliğini yakaladı ve ardından isyan yukarı doğru yayıldı. Basınç odasından çıkmaya çalıştıklarında fişi çektik. Tam zamanında yaptık."

Donald, benzer bir sonla karşılaşan silo 12'yi düşündü. Tepenin üzerine saçılan insanları, beyaz bir sis bulutu ve bazılarının dönüp içeri girmeye çalıştığını hatırladı.

"Hayatta kalan yok mu?" kiliseler.

"Bazıları geride kaldı. Telsiz ve görüntülü bağlantıyı kaybetmiştik ama güvenlik odasında birileri olabilir diye onları aramaya devam ettik. "

Donald başını salladı. Ders kitabı. Kazadan sonra 12'yi arayanları hatırladı. Kimsenin cevap vermediğini hatırladı.

Eren, "Silonun düştüğü gün birisi gerçekten cevap verdi," diye devam etti. "Sanırım genç bir Gölge ya da bir teknisyendi. Transkriptleri bir ömür önce okudum. Vardiya raporunu ekranda kaydırdı. "Görünüşe göre önlem olarak çarpışma kodlarını aramadan hemen sonra gönderdik. Yani Temizlikçi oraya inse bile sadece yerde bir delik bulacak."

Donald, "Belki yürümeye devam eder," dedi. "Sırada hangi silo var? 16. mı?"

Eren başını salladı.

"Neden onlarla iletişime geçmiyoruz?" Donald siloların düzenini hatırlamaya çalıştı. Bu, bilmesi gereken türden bir bilgiydi. "Ayrıca , Temizleyicimizin yön değiştirmeye karar vermesi durumunda , 17 civarında diğer silolarla da iletişime geçin."

"Tamamlanacak."

Eren ayağa kalktı ve Donald'a patron gibi davranılmasına yine şaşırdı. Gerçekten öyleymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Tıpkı Kongre'ye seçildiği zamanki gibi, her an üzerine düşen o korkunç sorumluluk…

Eren masanın üzerine eğildi ve oturumu kapatmak için iki tuşa bastı. Sonra koridora koştu ve onu orada parolaya ve oturum açma isteğine bakarak bıraktı.

Aniden, Donald artık patron gibi hissetmedi.

64

2345: Silo 1

Karşıdaki ofiste, bir zamanlar kendisine ait olan masada bir adam oturuyordu. Donald ona baktı ve diğerinin de ona baktığını gördü. O sırada, o ofise çok sık döndü. Ve daha iri yarı ve daha az saçı olan bu adam bir solitaire oyunuyla uğraşırken, Donald da bir bulmaca ile karşı karşıya kaldı.

Troy'un eski girişi çalışmadı. ATM şifresini boşuna denedi. Çok fazla yanlış girişimde bulunma korkusuyla düşünmek için durakladı. Hesabının doğru olduğundan bu yana sadece bir gün geçmiş gibi geldi. Ama o zamandan beri çok şey olmuştu. Birçok vardiya olmuştu. Ve birisi verileri kurcalamıştı.

Her şey, ardı ardına vardiyaları koordine etmek için bırakılan yaşlı İngiliz Erskine'i düşündürdü. Erskine ondan hoşlanmaya başlamıştı. Ama bütün bunların amacı neydi? Ondan ne bekliyordu?

Donald bir an için ayağa kalkıp koridora çıkmayı ve "Ben Thurman, Papaz veya Truva değilim. Benim adım Donald ve burada olmamalıyım. '

Gerçeği söylemek zorundaydı. Bunu anlamasalar bile herkesin yüzüne fırlatmak zorunda kaldı. "Ben Donald'ım!" Tıpkı yaşlı Hal'in bir zamanlar yaptığı gibi çığlık atmak istedi. Ayaklarını sedyeye bağlayacaklar ve sonunda onu tekrar uyutacaklar. Onu tepelere göndereceklerdi. Karısını gömdükleri gibi onu da gömeceklerdi. Ama gerçekten düşündüğü kişi olduğuna ikna olana kadar çığlık atmaya devam edecekti.

Erskine'in adını ve şifresini kullanmayı denedi. Yanlış oturum açmanın bir başka kırmızı işareti ve maskesini kaldırma arzusu geldiği kadar çabuk ortadan kayboldu.

Monitörü inceledi. Yanlış girişimlerin bir sınırı yok gibiydi ama Eren'in dönmesine daha ne kadar zaman vardı? Programa erişemeyeceğini açıklamasına ne kadar kaldı? Belki karşıdaki ofise gidebilir, silo şefinin solitaire oyununu durdurabilir ve ondan kodlarını almasını isteyebilir. Son zamanlarda uyanmış olması ve hâlâ başının dönmüş olması gerçeğiyle bu talebi haklı çıkarabilirdi. Bahane şimdiye kadar işe yaramıştı. Daha ne kadar dayanacağını merak etti.

Aniden, Thurman'ın kombinasyonunu ve şifresini denedi: 2156.

Giriş ekranı kayboldu, yerine bir menü geldi. Yanlış kişi olma duygusu daha da güçlendi. Donald ayak parmaklarını büktü. Bol çizmelerdeki boşluk ona rahatlık veriyordu. Tanıdık zarf simgesi ekranda yanıp söndü. Thurman'dan gelen mesajlar vardı.

Donald, oraya nasıl geldiğini açıklayabilecek bir şey, senatörün önceki vardiyasıyla ilgili bir şey arayarak listeyi en eski mesajlara kaydırdı ve kaydırdı. Tarihler yüzyıllar öncesine gitti; geçip gitmelerini izlemek rahatsız ediciydi. Nüfus raporları. Otomatik mesajlar. Cevaplar ve iletilen mesajlar. Erskine'den bir tane buldu ama bu sadece alt kapsül seviyelerinden birinde sonsuz soğuğun aşırı kalabalıklaşmasıyla ilgili bir nottu. Ve böylece kullanılmayan cesetler birikmeye başladı. Başka bir ileti önemli olarak işaretlendi. Gönderen kutusunda Victor'un adı vardı ve bu da Donald'ın hemen dikkatini çekti. İkinci vardiyasından önce geri dönmek zorunda kaldı. Victor çoktan ölmüştü, onu ikinci kez uyandırdıklarında. Mesajı açtı. canım, eski dostum,

Yapmak üzere olduğum şeyin nedenini kendinize soracağınızdan ve bunu sözleşmemizin ihlali olarak göreceğinizden eminim, ancak bunu daha çok zamanlamanın yeniden tanımlanması olarak kastediyorum. Büyük resmi değiştiren yeni bilgiler ortaya çıktı. En azından benim için. Senin zamanın da gelecek.

Yakın zamanda, tesislerimizden birinde neden diğerlerinden daha fazla kargaşa olduğunu öğrendim. Orada hatırlayan biri var, insanlık hakkında bildiğim her şeyi aynı anda reddeden ve doğrulayan bir kadın. Doldurmak için yer açıyoruz. Korku

yayılır çünkü Temizlik bağımlılık yapar. Bunu akılda tutarak, yaptığımız şeylerin çoğu daha belirgin hale gelir. En depresif toplumların neden en az ihtiyacı olanlar olduğu konusundaki büyük ikilemi açıklıyor. Artık gerçeğe yakın olduğum için, ondan bir teori çıkarmanın ve sektördeki profesyonellerden oluşan bir meclise sunmanın eski bir ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Bunun yerine, silah almak için tozlu bir odaya gittim.

Sen ve ben yetişkin hayatımızın çoğunu dünyayı kurtarmakla geçirdik. Dürüst olmak gerekirse, bir ömürden çok daha fazlası. Ve şimdi başardığımıza göre, korkarım cevaplayamayacağım başka bir soru üzerinde düşünüyorum, kendimize sormaya cesaret edemediğimiz ya da cesaret edemediğimiz bir soru. Ve şimdi sana soruyorum sevgili dostum: Bu dünya gerçekten kurtarılmaya değer miydi? İnsanları kurtarmaya değer miydi?

Bu önemli gerçeği hafife alarak büyük girişimimizle yüzleştik. Şimdi ilk defa merak ediyorum. Dünyanın temizlenmesini hâlâ en büyük başarımız olarak görsem de, insanlığı koruma girişiminin en büyük hatamız olduğuna inanıyorum. Dünya bizsiz daha iyi olabilirdi. Kararımı vermek içimden gelmiyor. Görevi sana bırakacağım. Son dönüş dostum sen yapacaksın, ben benimkini çoktan bitirdim. Yapacağın seçim için seni kıskanmıyorum. Uzun zaman önce yaptığımız anlaşma beni daha önce hiç olmadığı kadar rahatsız ediyor. Ve yapmak üzere olduğum şeyi hissediyorum… Sanırım bu en basit çözüm.

Vincent Wayne DiMarco

Donald son parçayı tekrar okudu. Bir intihar notuydu. Thurman bunu biliyordu. Donald, Victor’un kaderi hakkındaki gerçeği ararken bunu her zaman biliyordu. O mesajı okudu ve hiçbir şey söylemedi. Ve Donald, bilim adamının öldürüldüğüne neredeyse ikna olmuştu. Bu mesaj sahte değilse. Donald bu düşünceyi başını sallayarak reddetti. Böyle bir paranoya biçimi kolayca kontrolden çıkabilir. Bir kesinliğe tutunmak zorundaydı.

Mesajı kalbinde büyük bir ağırlıkla kapattı ve daha fazla ipucu arayarak listede gezinmeye devam etti. Ekranın üst kısmında

ACİL - SÖZLEŞME yazan bir mesaj vardı. Donald açtı. Metin kısaydı. Basitçe şöyle dedi:

Bunu aldığında beni uyandır.

Anna

(Ekran kalemi 20391102)

Donald bu ismi görünce gözlerini kırpıştırdı. Karşı ofisteki silonun başına baktı ve yaklaşan ayak seslerini dinledi. İki kolunda da tüyleri diken diken oldu. Onlara masaj yaptı, silmek için parmağını gözlerinin altında gezdirdi ve mesajı tekrar okudu.

"Anna" imzalandı. Onun için tasarlanmadığını anlaması biraz zaman aldı. Baba ile kızı arasında geçen bir iletişimdi. Gönderim tarihi görünmedi, ancak listenin başında göründü. Belki de birlikte geçirdikleri son vardiyadan önceydi? Ya da Anna ve babası yakın zamanda tekrar bir araya gelmişlerdi. Donald sonundaki sayıyı inceledi: 20391102. Tersten yazılmış bir tarih gibi görünüyordu. Yıl ay gün. Eski bir tarih. Dolma kalem üzerine kazınmış olabilir mi? Ya da eski bir pilin kodu? İkisi için önemli bir şey. Ve Pakt'tan bahseden? Pakt, siloların anayasaları için kullandıkları isimdi. Bu kadar acil ne olabilir ki?

Koridordaki ayak sesleri konsantrasyonunu bozdu. Eren köşeyi döndü ve hızla ofisin içinden geçti. Masanın etrafından dolaşıp klavyenin yanına iki klasör yerleştirdi, ardından Donald mesajı en aza indirmek için fareyi karıştırırken ekrana baktı.

"N-nasıl gitti?" O sordu. "Herkesle konuşmayı başardın mı?"

"Çoktan." Eren burnunu çekip sakalını kaşıdı. "16'nın patronu bunu kötü karşıladı. Bir süredir bu pozisyonda. Çok uzun süre bence. Acil önlem olarak kantini kapatmayı veya Vista'yı kapatmayı önerdi. "

"Ama olmayacak."

"Hayır, ona son çare olduğunu söyledim. Panik yapmak için bir sebep yok. Biz sadece onları uyarmak istedik. "

“Çok iyi.” Donald, bu sorunlarla ilgilenecek başka birinin olmasından memnundu. Onu baskıdan kurtardı. “Masaya ihtiyacın var mı?” Oturumu kapatmaya başladı.

“Hayır, aslında sakıncası yoksa devam edebilirsiniz.” Eren ekranın köşesindeki saatine baktı. “Öğleden sonra vardiyasında çalışabilirim. Bu arada, nasıl hissediyorsun? Titreme mi? “

Donald başını salladı.

“Hayır. Her seferinde daha kolay oluyor.”

Eren güldü.

“Zaten. Zaten kaç tane vardiya yaptığını gördüm. Hatta bir süre önce iki tane bile. Seni hiç kıskanmıyorum dostum. Ama görünüşe göre gayet iyi gidiyor.”

Donald öksürdü.

“Evet,” dedi. İki klasörden ilkini aldı ve etiketi okudu. “17’de sahip olduğumuz tek şey bu mu?”

“Evet. En büyüğü Temizleyicide.” Parmağını diğer dosyaya vurdu. “Belki bugün 18. caddenin patronuyla sohbet edebilir. Oldukça üzgün ve tüm suçu üstleniyor. Adı Bernard’dı. Silosunun alt katlarında birileri zaten temizlik eksikliğinden şikayet ediyor. Her halükarda, bir isyanla karşı karşıya kalacak. Eminim seninle konuşmak ister. “

“Tabii ki.”

“Oh, ve şu anda resmi olarak yerine geçecek biri yok. Son Gölge ile işe yaramadı ve o zamandan beri seçimi erteliyor. Umarım sakıncası yoktur, ama ona acele etmesini ve başka bir tane bulmasını söyledim. Asla bilemezsin. “

“Dokuzuncu. Sorun değil.” Donald elini salladı. “Yoluna çıkmak için burada değilim.” Neden orada olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını da eklemedi.

Eren gülümseyip başını salladı.

“Pekala, bir şeye ihtiyacın olursa beni araman yeterli. Ve caddenin karşısındaki ofisteki adam da Gable. Eskiden burada çalışırdı, ama başaramadı. Seçim teklif edildiğinde, sonsuz

soğuk yerine sıfırlamayı seçti. İyi bir insan. Takım olarak oynayın. Birkaç ay daha burada olacak ve ihtiyacın olan her şeyi sana sağlayabilir. “

Silonun nominal kafasına baktı. O masada hissettiği boşluk hissini, onu dolduran kocaman bir delik gibi hatırladı. Görünüşe göre Donald’ın bu rolü üstlenme şekli alışılmadıktı, arkadaşı Mick ile son dakika alışverişi. Başkalarının nasıl seçildiğini merak etmek hiç aklına gelmemişti. Ve birinin böyle bir görev için gönüllü olabileceği fikri onu hüzünlendirdi.

Eren elini uzattı. Donald bir an ona baktı, sonra salladı.

“Seni aniden uyandırdığım için üzgünüm,” dedi diğeri. “Ama itiraf etmeliyim ki burada olmana gerçekten sevindim.”

65

2312 - Birinci Gün:

Silo 17

Duvardaki kutu acımasızdı. Babası bunun bir “radyo” olduğunu söylemişti. Tıslamayı ve tükürmeyi durduramayan bir insan sesi çıkardı. Etrafındaki çelik ızgara bile, dudaklı ve dişleri metal çubuklu bir ağza benziyordu.

Jimmy radyoyu susturmak istedi ama dokunmaya ya da ses seviyesini ayarlamaya korktu. Kendisini tuhaf bir odada, silonun katları arasında gizli bir saklanma yerinde terk eden babasından haber almak istiyordu.

Bunun gibi başka kaç yer vardı? Açık kapıdan babasının ona gösterdiği diğer odaya, mutfak, masa ve sandalyelerin olduğu küçük bir daireye benzeyen odaya baktı. Anne ve babasının döndüklerinde geceyi orada geçirip geçirmeyeceklerini merak etti. Deliliğin merdivenleri terk etmesi ve arkadaşlarını tekrar görebilmesi ne kadar sürmüştü? Her şeyin bir an önce bitmesini umuyordu.

Tıslayan kara kutuya baktı, göğsünü hissetti ve anahtarın çıkıntısını hissetti. Düşmekten kaburgaları ağrıdı ve uyluğunun şiştiğini hissetti. Kolunu kaldırdığında omzu ağrıyordu. Tekrar annesini aramak için ekrana döndü ama anne artık ekranda değildi. Huzursuz bir kalabalık, çarpmalar ve itmeler arasında sarsıntılarla hareket ediyordu. Merdiven titriyordu, kaldırabileceğinden çok daha fazla insan vardı.

Jimmy, babasının kullandığı kolları ve düğmeleri olan kutuyu aldı.

Düğmelerden birini çevirdi ve ekrandaki görüntü değişti. Boş bir koridor. Sol alt köşede soluk bir 33 sayısı . Jimmy topuzu tekrar tıklattı ve başka bir koridor gördü. Yerde sanki biri yırtık bir çamaşır torbasıyla geçmiş gibi bir sürü giysi vardı. Hiçbir şey hareket etmedi.

Farklı bir düğme denedi ve sayı 32 oldu. Silonun katlarından yukarı çıkıyordu. Jimmy ilk tekerleği merdiven çerçeveye girene kadar çevirdi. Ekranın altında bir flaş. Kollarını uzatmış ve ağızları sessiz bir korkuyla yüzünü buruşturarak parmaklığa yaslanmış insanlar vardı. Ses yoktu ama Jimmy merdivenlerdeyken düşen kadının çığlıklarını hatırladı. Otuz saniye annesi olamayacak kadar yüksekti, dedi kendi kendine teselli etmek için. Babası onu bulup oraya geri getirecekti. Babası silahlıydı.

Jimmy, ebeveynlerinden birinin yerini bulmak için kontrollerle uğraşmaya devam etti, ancak silonun tüm köşelerinin kapatılmadığını gördü. Ve ekrandaki pencereleri nasıl çoğaltacağını çözemedi. Bilgisayarlarla arası oldukça iyiydi - bir gün babası gibi BT'de çalışacaktı - ama o küçük kutu silonun derinlikleri kadar gizemli ve anlaşılmazdı. 34'e döndü ve ana salonu buldu. Uzun bir koridorun sonunda cilalı çelik bir kapı gördü. Yerde yatan Yani idi. Kıpırdamamıştı, kesinlikle ölmüştü. Daha önce nöbetçinin yanında duran adamlar gitmişti ve koridorun aşağısında, kapının yanında başka bir ceset daha vardı. Takım elbisenin rengi Jimmy'ye güvence verdi: babası değildi. Muhtemelen oradan çıkarken adamı vuran oydu. Jimmy yalnız olduğu için pişmandı.

Tavanda ışıklar titreşmeye devam etti, kırmızı ve öfkeli ve ekrandaki görüntü hareketsiz kaldı. Jimmy huzursuz hissetmeye başladı ve daireler çizmeye başladı. Karşı duvardaki küçük ahşap masaya gitti ve üzerindeki büyük kitabı karıştırdı. Kağıttan bir başlıktı, mükemmel bir şekilde kesilmişti ve tuhaf bir şekilde dokunulamayacak kadar pürüzsüzdü. Sandalye ve masa, gerçek ahşaptan yapılmıştı, öyle görünmesi için boyanmamıştı. Bunu tırnağıyla kaşıyarak fark etti.

Kitabı kapattı ve kapağı kontrol etti. Altın harflerle kazınmış "Sipariş" kelimesi vardı. Okuyucunun yerini kaybetmesine neden olduğunu fark ederek yeniden açtı. Radyo tıslamaya devam etti. Jimmy bilgisayar ekranına döndü ama lobide hiçbir şey olmuyordu. Gürültü sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sesi kısmayı düşündü ama yanlışlıkla radyoyu kapatmaktan korktu. Eğer yaparsa, babası onunla bir daha asla iletişim kuramayacaktı.

Yürümeye devam etti. Bir köşede tavana kadar yükselen ve metal kaplarla dolu bir raf vardı. Jimmy bir tane aldı, çok ağırdı. Nasıl açılacağını çözmeden önce kilidi aradı. Kapağı gevşetmeyi başardığında hafif bir iç çekti ve içinde başka bir kitap buldu. Raflardaki tüm kaplara baktı ve orada bir yığın kağıt kupon olduğunu fark etti. Sadece masanın üzerindeki gibi sıkıcı kelimeler içerdiğini varsayarak kitabı geri koydu.

Diğer masaya döndüğünde alttaki bilgisayarı inceledi ve devre dışı olduğunu gördü. Bütün ışıklar kapalıydı. Kontrollerin olduğu kara kutuyu monitöre bağlayan kabloyu takip etti ve monitörden bilgisayara giden ikinci bir kablo buldu. Uzak katlara bakmasını ve koridor köşelerinin ötesini görmesini sağlayan pencereleri açan makine bilgisayar tarafından kontrol edilmiyormuş. Bilgisayar anahtarı işe yaramadı. Bir çeşit çatlak vardı. Jimmy telsizin çıtırtısını duyduğunda her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için arkadaki bağlantıları kontrol etmek için eğildi.

. Rapor etmene ihtiyacım var. Hazır…"

Jimmy kafasını masaya vurdu. Tekrar tıslamaya başlayan radyoya koştu, bungee kablosunun ucundaki düzeneği -

babasının buna mikro bir şey dediği şey- kaptı ve düğmeye bastı.

“Papa mı? Baba, sen misin?” Düğmeyi bırakıp tavana baktı. Işıkların yanıp sönmesinin durmasını bekleyerek ayak seslerini dinledi. Monitör terk edilmiş bir lobi gösterdi. Belki de kapıya gitmesi gerekiyordu.

Radyodan bir ses yine çatırdadı: “Şerif? Kim konuşuyor?”.

Jimmy düğmeye bastı. “Ben Jimmy’yim. Jimmy Parker. Kim…” Parmağı düğmeden kaydı ve radyo yeniden uğuldadı. Elleri terliydi. Takım elbisesine sildi ve ağzını mikrofona dayadı. “Kim?”

“Sen Russ’ın oğlu musun?” Bir duraklama oldu. “Oğlum, neredesin?”

Jimmy bunu açıklamak istemedi. Radyo tıslamaya devam etti.

“Jimmy, ben Hines Yardımcısıyım,” diye devam etti ses. “Bana babanı ver.

Jimmy, babasının yanında olmadığını söylemek için düğmeye bastı ama başka bir ses onun sözünü kesti. Onu hemen tanıdı.

“Mitch, benim, Russ.”

Papa!

Çok fazla arka plan gürültüsü vardı, insanlar çığlık atıyordu. Jimmy mikro şeyi iki eliyle kavradı.

“Papa! Buraya geri gel lütfen!”

Babasının sesi radyodan geldi.

“James, sakin ol. Mitch, sana ihtiyacım var… “Kelimeler uğultuda kayboldu. ..Ve trafiği durdurun. Yukarıda ezilme riskini taşıyan insanlar var. “

“Alınan.”

Yardımcısıyla konuşan babasıydı. Ve vekil, sanki yaşlı adam sorumluymuş gibi davrandı.

“Zirvede bir gedik var,” diye açıkladı babası. “Ne kadar zamanın kaldığını bilmiyorum ama muhtemelen son gelene kadar şerif sensin.”

“Anladım,” diye tekrarladı Mitch. Radyoda ses belirsiz geliyordu.

“Oğlum…” Babası şimdi çığlık atıyordu, korkunç çığlıklar ve çığlıklar arasında sesini duyurmaya çalışıyordu. “Anneni alacağım tamam mı? Ama sen orada kal James. Hareket etme.”

Jimmy monitöre baktı.

“Tamam,” dedi. Mikrofonu tekrar kancaya astı, elleri titriyordu ve kontrollerin olduğu kara kutuya geri döndü. Kendini yalnız ve çaresiz hissediyordu. Orada olmalı, yardım etmeliydi. Ailesinin ne zaman döneceğini, arkadaşlarını tekrar ne zaman görebileceğini merak etti. Çok uzun sürmemesini umdu.

66

2312 - Birinci Gün:

Silo 17

Saatler geçti ve Jimmy bu dar oda dışında herhangi bir yerde olmayı diledi. Karanlık koridorda sessizce merdivenlere yürüdü ve ızgaraya baktı. Açıklayamadığı hafif, aralıklı bir uğultu duydu. Koridorun sonunda radyonun tıslaması zar zor duyuluyordu. Fazla uzağa gitmek istemiyordu ama babasının ona kapının yanında ihtiyaç duyacağından korkuyordu. Aynı anda iki yerde olmayı diledi.

Masaların olduğu odaya geri döndü. Babasının Yani’yi öldürmek için kullandığının aynısı duvara dayalı uzun tüfeğe baktı. Ona dokunmaktan korkuyordu. Yaşlı adamın gitmesine üzüldü. Annesiyle birlikte kalamaması tamamen onun suçuydu. Birlikte aşağı inmeliydiler. Ama sonra merdivenlerdeki kalabalığı hatırladı. Daha hızlı hareket etseydi kalabalığın içinde sıkışıp kalmazlardı. Sonra annesinin onu almaya gittiği için hala dışarıda olduğunu fark etti. Aksi takdirde, ebeveynleri şimdiye kadar aynı odada, birlikte ve güvende olurdu.

“James…”

Jimmy etrafında döndü. Babasının sesi onunla birlikte odadaydı. Radyonun tıslamasının durduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

“… oğlum, orada mısın?”

Radyoya koştu ve kablonun ucundaki mikro bir şeyi kaptı. En son bir ses duyduğundan beri bir sonsuzluk geçmiş gibi geldi. Çok fazla zaman. Düğmeye basarken, gözünün ucuyla bir anlığına yakaladı. Birisi monitörde hareket ediyordu.

“Papa mı?” Kabloyu küçük oda boyunca uzattı ve ekrana daha yakından baktı. Babası çelik kapının dışında, holün sonunda duruyordu. Yani hala yerdeydi, hareketsizdi. Diğer beden gitmişti. Baba arkası kameraya dönüktü ve elinde telsizi tutuyordu. “Geliyorum!” Jimmy radyoya bağırdı. Mikro bir şeyi düşürdü ve koridora ve merdivenlere koştu.

“Jimmy! Hayır… ”Babasının çığlıkları bir homurtuyla kesildi.

Jimmy döndü, çizmelerini yerde gıcırdattı. Düşmemek için masaya tutundu. Ekranda, köşeden başka bir adam çıktı ve babası acı içinde iki büklüm oldu. Uzun silahı kullanan adam eğilip yerden bir cisim alıp ağzına götürdü. Babasının o odadan aldığı radyoydu.

“Sen Russ’ın oğlu musun?”

Jimmy monitördeki adama baktı. “Evet,” dedi ekrana. “Babama zarar verme.

Oda elektrik çarpmalarının sesiyle doldu. Tavandaki kırmızı ışıklar yanıp sönmeye devam etti.

Jimmy kendine lanet okudu. Onu duyamadılar. Masasından uzaklaştı ve sarkan mikro bir şeyi aldı.

Düğmeye bastıktan sonra, “Lütfen onu incitme,” dedi tekrar.

Adam döndü ve doğrudan kameraya baktı. Güvenlik görevlilerinden biriydi. Koridorun bir köşesinde bir şey hareket etti, diğer insanlar korkuluktan dışarı baktı.

“Adın James, değil mi?”

Jimmy başını salladı. Babasının toparlanıp ayağa kalkmasını izledi. Sanki onu sakinleştirmek istermiş gibi görünmeyen birine işaret etti.

“Yeni kod ne?” diye sordu telsizli adama.

Jimmy ona söylemek istemedi. Ama babasının ona geri dönmesini istedi. Ne yapacağını bilmiyordu.

“Kod,” diye tekrarladı adam, tüfeği yaşlı adamın kafasına doğrultarak. Jimmy babasının konuştuğunu gördü, sonra telsizi kendisine iletmesini işaret etti. Muhafız, ona vermeden önce bir an tereddüt etti ve ağzına kaldırdı.

“Seni öldürecekler,” dedi, sanki çizmelerini bağlamasını hatırlatıyormuş gibi sessizce. Av tüfeği olan adam elini salladı ve biri kurşuna çarptı. “Bizi nasılsa öldürecekler,” diye bağırdı baba, telsizi koparmamaya çalışarak. “Ve bu kapıyı açar açmaz seni de öldürecekler!”

Adamlardan biri babasına yumruk atarken Jimmy çığlık attı. İkincisi tepki vermeye çalıştı ama ona tekrar vurdular. Sonra av tüfeği olan adam uzaklaşan diğerine başını salladı. Radyonun statiği odada yankılandı ve Jimmy atışı duymadı, ama şimşeği gördü, babası yere savruldu ve yere düşerek Yani gibi hareketsiz kaldı.

Mikro bir şeyi düşürdü ve monitörün kenarlarını tuttu. Gümüş kaplı muhafızlar, babası olan adama bakarken, dünyaya açılan o acımasız pencereden çığlık attı. Sonra köşeden daha fazla adam geldi ve Jimmy’nin kıvranan ve sessizce çığlık atan annesini sürükledi.

67

2312 - Birinci Gün

Silo 17

“Hayır, hayır, hayır, hayır …”

Oda uğultu ve zonklama ile dolmuştu. İki adam, Jimmy’nin elinden kaçmak için yeri tekmeleyen annesiyle kavga etti. Jimmy’nin babası onun yanında hareketsiz yatıyordu.

“Lanet olsun, aç şu kapıyı!” radyolu adam emretti.

Duvardaki setten gelen ses sağır ediciydi. Jimmy o aletten nefret ederdi. Kablodan sarkan mikro bir şeyi almak için koştu, sonra daha iyi düşündü ve rafta asılı olan portatif olanlardan birini aldı. Düğmelerden birinin üzerinde GÜÇ yazıyordu. Tıslamayı duyana kadar çevirdi, ekrana döndü ve portatif radyoyu ağzının önünde tuttu.

Yeter, dedi ağladığını fark ederek. Gözyaşları elbiseyi ıslattı. “Geliyorum.”

Anne imajından kopmak zordu. Karanlık koridorda koşarken, sürekli onun çığlık attığını, botlarını havaya fırlattığını gördü ve adam telsizde tekrar konuşurken bile arka planda onun çığlığını duydu: “Bana kodu söyle!”

Jimmy portatif radyonun bilek kayışını dişlerinin arasına aldı ve omzundaki ve dizindeki ağrıyı görmezden gelerek merdiveni tırmanmaya başladı. Izgaradaki açıklığı buldu ve çelik kareyi kaldırdı. Telsizi fırlattı, sonra dört ayak üzerinde geri aldı. Tavandaki ışıklar göğsündeki ateş gibiydi. Yani yani babası ölmüştü.

“Geliyorum, geliyorum” dedi telsizden.

Adam bir şeyler bağırdı. Jimmy sadece annesinin çığlıklarını ve kulaklarında patlayan kendi kalp atışlarının yankısını duyabiliyordu. Karanlık makinelerin arasında, titreşen ışıkların altında koştu. Botlardan birinin bağları çözülmüş ve

o ilerlerken havayı kamçılamıştı. Annesinin tıpkı o bağcıklar gibi kıpırdayan bacaklarını düşündü.

Jimmy kapıya çarptı. Karşı taraftan gelen boğuk çığlıkları duyabiliyordu. Onlar da radyodan geldi. Kapıya vurdu ve portatif radyoya bağırdı: “Buradayım, buradayım!”

“Kod!” diye bağırdı adam karşı taraftan.

Jimmy kontrol paneline gitti. Elleri titriyordu, görüşü bulanıktı. Annesini koridorda ona doğrultulmuş pompalı tüfekle hayal etti. Birkaç adım ötede, o büyük çelik kapının hemen ötesinde yatan babasının varlığını neredeyse hissediyor gibiydi. Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. İlk iki rakamı, oturduğu katı girdi, sonra tereddüt etti. O yanıldı. 18-12 değil 12-18. Ya da tam tersi? Diğer iki rakamı girdi ve tuş takımı kırmızı renkte parladı. Kapı açılmadı.

“Sen ne yaptın?” diğer adam telsizden bağırdı. “Kodu ver!”

Jimmy radyoyu karıştırdı, dudaklarına götürdü.

“Lütfen onu incitme…” diye yalvardı.

Radyo cızırdadı.

“Dediğimi yapmazsan, o öldü. Anladın?”

Adam korkmuş görünüyordu. Belki o da en az kendisi kadar korkmuştur. Jimmy başını salladı ve tuş takımına uzandı. İlk iki basamağı girdi, sonra durdu ve babasının ona söylediklerini düşündü. Onu öldüreceklerdi. İçeri girmelerine izin verirse onu ve annesini öldürürler. Ama o annesiydi…

Panel ışığı sabırsızca yanıp söndü. Koridordaki adam ona acele etmesi için bağırdı, sonra üç yanlış girişim ve beklemek için tam bir gün hakkında bir şeyler bağırdı. Jimmy hiçbir şey yapmadı, korkudan felç oldu. Tuş takımı tekrar kırmızıya döndü, sonra söndü.

Kapının diğer tarafından bir patlama sesi duydu, bir pompalı tüfek ateşlendi. Jimmy telsizi sıkıca tuttu ve çığlık attı. Onu bıraktığında koridorda annesinin çığlıklarını duydu.

“Bir sonraki uyarı olmayacak,” diye uyardı adam. “Şimdi, o panele dokunmayın. Artık dokunmayın. Bana kodun ne olduğunu söylemen yeterli. Çabuk, evlat. “

Jimmy mırıldandı ve konuşmaya, doğru sayıları doğru sırayla söylemeye çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Alnını kapıya dayamış, annesinin hala mücadele ettiğini ve mücadele ettiğini duydu.

"Kod," diye tekrarladı adam, şimdi daha sakindi.

Jimmy bir homurtu duydu. Sonra biri, "Orospu!" diye bağırıyor, Anne ona hayır diye bağırıyor ve duvarın diğer tarafından bir gümbürtü, biri duvara itiliyor. Ve son olarak, tuş takımının boğuk bip sesi, aynı sayıya dört kez hızlı basış ve panelden üçüncü yanlış girişimi bildiren öfkeli bir vızıltı.

Daha fazla çığlık. Bir tüfeğin kükremesi, şimdi başı kapıya yaslandığı için daha yüksek ve daha şiddetliydi. Jimmy çığlık attı ve soğuk çeliğe yumruklarını vurdu. Adamlar radyoda bir şeyler bağırıyorlardı. Küçük portatif enstrümandan gelen çığlıklar, kapının ağır metalinden sızan çığlıklar ama artık annesinin sesini duyamıyordu.

Jimmy yere kaydı, radyoyu kucağına bıraktı ve kendi üzerine kıvrıldı. Vücudu hıçkırıklarla titriyordu, zeminin ızgarası yanağını tırmalıyordu. Şiddet şiddetlenirken, tavandaki ışıklar sürekli ve durdurulamaz bir şekilde titreşmeye devam etti. Hiç kalp atışı gibi değildi.

68

2345: Silo 1

Donald dairesine döndüğünde yatağın üzerinde plastik bir torba olduğunu gördü Trafik ve gevezelik kakofonisini engellemek için kapıyı kapattı, kilidi aradı ve orada olmadığını fark etti. Bu, ofis seviyesindeki tek yatak odasıydı, her zaman görev başında olan, ihtiyaç duyulduğu sürece uyanık kalan adamların odasıydı.

Donald, acil bir durum için uyandığında Thurman'ın orada yaşadığını düşündü. Sonra çizmelerin üzerindeki ismi hatırladı ve hayal edecek çok az şey olduğunu fark etti; oluyordu.

Tekerlekli sandalyeyi aldıklarını ve komodinin üzerinde bir bardak su olduğunu fark etti. Eren'in kendisine verdiği

dosyaları yatağın üzerine attı, yanına oturdu ve o tuhaf çantayı aldı.

Zarfın üzerinde - büyük harflerle, bir şablonla - TURN yazılıydı. Şeffaf plastik buruşmuştu ve içindeki birkaç nesne belirsiz şekiller olarak ortaya çıktı. Donald yine plastikten yapılmış mührü bir kenara itti ve çantayı açtı. Ters çevirdiğinde bir metal çıngırağı ve iki askeri etiket duydu ve bir zincir çıktı ve korkmuş bir yılanın titrek sesiyle onları takip etti. Donald onlara baktı: Thurman'dandılar. Kız kardeşinin çevresinde gördüğünü hatırladığı çürük, ince ve lastik kenarları olmayan antikalar gibi görünüyorlardı. Ve belki de gerçekten öyleydiler.

Sonra çantadan küçük bir bıçak çıkardı. Sap fildişi gibi görünüyordu ama muhtemelen sahteydi. Donald bıçağı çıkardı ve test etti. Her iki taraftan da eğimliydi. Uç kopmuştu, belki de bir şeyler açmaya çalışıyordu. Bir not gibi görünüyordu, artık kesmeye gerek yoktu.

Son olarak, çeyrek madeni para çıktı. Bir zamanlar yaygın olan bir nesnenin şekli ve dokusu nefesini kesti. Donald, şimdi kaybolmuş bütün bir uygarlığı düşündü. Bu kadar büyük bir şeyin ortadan kaldırılmış olması ona imkansız görünüyordu, ama sonra antik Roma'nın ve müzelerde sergilenen Mayaların sikkelerini hatırladı. O çeyreği parmaklarında büktü, küle dönüşen bu biblonun tek olağandışı yönünün orada ona hayret ediyor olması olduğunu düşündü. Kural olarak, insanlar öldü ve kültürler kaldı. Bunun yerine, tam tersi oldu.

Madeni parayla uğraşırken bir ayrıntı dikkatini çekti. İki yüzünde de bir kafa vardı. Güldü ve şaka olup olmadığını merak ederek ona daha yakından baktı, ama nesne gerçek görünüyordu. Bir tarafta kalıp kaymış gibi hafif bir yay vardı. Bir hata? Ya da Hazine'de çalışan bir arkadaşın Thurman'a verdiği bir hediye mi?

Çeşitli nesneleri komodinin üzerine koydu ve Anna'nın babasına mesajını düşündü. Dolma kalem bulamamasına da şaşırmıştı. Mesaj acil olarak işaretlendi ve üzerinde tarih olan bir kalemi işaret etti. Bir kalem veya belki bir pil. Donald, üzerinde TURN yazan çantayı katladı ve bir bardak suyun altına sıkıştırdı. Koridorda bir ileri bir geri koşmaya devam

ettiler. Silo panik içindeydi. Gerçek Thurman orada olsaydı, belki o anda o da bir aşağı bir yukarı koşar, emirler havlar, yapıları devre dışı bırakır, insan yaşamını ortadan kaldırırdı.

Donald öksürdü, ağzını dirseğinin kıvrımına dayadı, boğazı kaşındı. Biri onu bu duruma sokmuştu. Erskine, Victor ötesinden ya da belki daha uğursuz bir bilgisayar korsanı. Neye inanacağını bilmiyordu.

İki klasörü tutarken, görüş alanı dışında dolaşan bir kadının tetiklediği alarmı hatırladı. Başka bir silonun derinliklerinde patlamak üzere olan şiddeti düşündü Bu gizemler onu ilgilendirmiyor, dedi kendi kendine. Neden uyanık olduğunu, neden hala hayatta olduğunu bilmek istiyordu. Dışarıda, o duvarların ötesinde tam olarak ne vardı? Tüm vardiyaların sonunda dünya için ne planlandı? Zindanlardaki insanlar hiç özgür olacak mıydı?

Bu son vardiyanın nasıl gideceğini hayal etmeye çalışırken bir şey canını sıktı. İşlerin bu kadar sorunsuz gidemediğine dair garip bir şüphesi vardı. Gerçeğin her katmanında yeni yalanlarla karşılaşmıştı ama işinin bittiğini düşünmüyordu. Belki birileri onu Thurman'ın yerine koymuş, kazmaya devam etmiştir.

Erskine'in kendisine, sorumlu onun gibi insanlar olması gerektiğini söylediğini hatırladı. Yoksa Erskine'e söyleyen Victor muydu? O hatırlamadı. Ancak rozetin cebinde olup olmadığını kontrol ederken -kendisine yeni kapılar açacak bir rozet- bir şey bildiğini fark etti: artık sorumluluk ondaydı. Cevabını istediği sorular vardı. Ve şimdi onları almak için doğru pozisyondaydı.

Donald tekrar koluna öksürdü, boğazındaki kaşıntı onu terk etmiyordu. Dosyalardan birini açıp bardağa uzandı. Birkaç yudum su içtikten sonra okumaya başladı. Kolunda bıraktığı lekeyi, dirseğinin kıvrımındaki kan lekesini fark etmedi.

69

2312 - Birinci Hafta:

Silo 17

Jimmy hareket etmek istemedi. Hareket edemiyordu. Kırmızı ışıklar tavanda yanıp sönerken çelik ızgaraya eğildi.

Dışarıda, koridorda herkes ona ve birbirine bağırıyordu. Jimmy uyumaya ve uyanmaya devam etti. Tüfeklerin ateşlendiğini ve kurşunların metalik sekmesini kapıya vurduğunu duyabiliyordu. Ne zaman bir rakam girmeye çalışsalar, tuş takımı vızıldıyordu. Bütün dünya ona kızgındı.

Jimmy kan hayal etti. Kapının altından süzülüp odayı doldurdu. Onu azarlayan annesinin ve babasının şeklini alarak durdu, ağızları öfkeyle açıldı. Ama onları duyamıyordu.

Koridordaki çığlıklar geldi ve gitti. O adamlar savaşıyordu. Güvenli bir şekilde içeri girmek için savaştılar. Ama Jimmy kendini güvende hissetmiyordu. Kendini yalnız ve aç hissediyordu. İşemek zorundaydı.

Ayakta durmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Yanağı ızgaraya çarptı. Ağzındaki salyayı sildi ve çeliğin bıraktığı izleri hissetti. Eklemleri sertti. Gözler yaşlarla ıslandı. Sendeleyerek odanın arkasına gitti ve elbisesini çıkardı, ıslatmadan önce soyunmaya çalıştı.

İdrar ızgaraya sıçradı ve renkli kablolardan aşağı süzüldü. Midem guruldadı ama Jimmy yemek istemedi. Kendini tamamen tüketmek istiyordu. Kafasını delen ışıklara baktı. Mide ona kızgındı. Her şey ona kızgındı.

Tekrar kapıya yürüdü ve birinin adını söylemesini bekledi. Tuş takımına 1 numarayı yazdı ve hemen kapı çalmaya başladı. Kapı da ona kızmıştı.

Jimmy ızgaraya uzanıp kıvrılmak istedi ama midesi yemek yemek istedi. Aşağıda yataklar ve yiyecekler vardı. Sersemlemiş, siyah makinelerin arasına kaydı. Kendini dengelemek için sıcak tenlerine dokundu, her şey normalmiş gibi mırıldanmalarını ve tıkırtılarını duydu. Kırmızı ışıklar acımasızca yanıp söndü. Jimmy yerdeki deliği bulana kadar o parıltıların arasında gezindi.

Ayaklarını merdivenin basamaklarına indirdi ve uğultuyu duydu. Geldi ve gitti, ışıklarla birlikte. Kendini dışarı çıkardı ve yerde sürünerek bu sesin kaynağını aradı. Arkası olmayan sunucuydu. Babasının dediği gibi bir iletişim merkezi, ama bunun ne anlama geldiğini kim bilebilir. Göğsünü hissetti ve anahtarı göğüs kemiğinde hissetti. Vızıltı geldi ve gitti, ışıkların atışı ile senkronize edildi. Sunucuya baktı. Bir kancadan sarkan, sarkan bir kablonun başladığı bir kulaklık. Hattın sonunda ona bilgisayar derslerini hatırlatan bir şey vardı. Fişi takacak bir yer ararken bir grup priz gördü. Birinde yanıp sönen bir ışık vardı. Ve ışıkta 40 numara vardı.

Jimmy kulaklığı kulaklarının üzerine ayarladı. Krikoyu girişle hizaladı ve klik sesini duyana kadar itti. Işıklar atmayı kesti ve radyodaki gibi ama daha net bir ses duydu.

“Hazır?” ses çağırdı.

Jimmy cevap vermedi. Bekliyorum.

“Kimse var mı?”

Boğazını temizledi.

“Evet,” dedi ve o boş odada konuşmak ona garip geldi. Sabit tıslamasıyla radyodan bile daha garip. Kendi kendine konuşuyormuş gibi hissediyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu ses.

“Hayır,” diye yanıtladı Jimmy. İnsanlarla dolu merdivenleri, düşüşü, Yani’yi ve kapının diğer tarafında korkunç bir şey olduğunu hatırladı. “Hayır,” diye tekrarladı, yanaklarından akan yaşları silerek. “Kimse iyi değil!”

Hattın diğer ucunda bir mırıltı duyuldu. Jimmy burnunu çekti.

“Hazır?” dedi.

“Ne oldu?” ses sordu. Jimmy bunun kızgın bir ses olduğunu düşündü. Kapının dışındaki insanlar gibi.

“Hepsi koşuyorlardı…” diye başladı, sonra burnunu sildi. “Herkes yukarı çıkmak istedi. Hissediyorum. Anne ve baba…”

“Herhangi bir can kaybı var mıydı?” kırkıncı seviyedeki adama sordu.

Jimmy, başının arkasında merdivenlerde gördüğü o korkunç yara olan bedeni düşündü. Korkuluktan düşen kadını, çığlığın buz gibi bir sessizliğe dönüşmesini düşündü.

“Aynen.”

Ses, öfkeli ama yumuşak bir küfür savurdu.

“Artık çok geç” diye yanıtladı. Sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi ona uzak görünüyordu.

“Ne için çok geç?” diye sordu.

Bir tıkırtı ve ardından bir düdük duyuldu. 40 ile işaretli soketteki ışık söndü.

“Hazır?” Jimmy bekledi. “Hazır?”

Sesi geri almak için bir düğme arayarak kutunun arkasını karıştırdı. Elli numaralı numaralar vardı. Neden sadece elli kat? Arkasındaki sunucuya baktı ve silonun geri kalanını yönetecek başka iletişim merkezleri olup olmadığını merak etti. İçinde bulunduğu odanın üst katlar için olması gerekiyordu. Belki orta seviyeler için bir tane, alt seviyeler için bir tane daha vardı. Jakı çıkardı ve kulaklıktaki düdük öldü.

Jimmy başka bir seviyeyle iletişime geçip geçemeyeceğini merak etti. Belki evinin yakınındaki dükkanlardan biridir. 18’i aramak için parmağını sıraya koydu ve 17’nin orada olmadığını fark etti. 17’sinde giriş yoktu. Tavan lambaları tekrar yanıp sönmeye başladığında nedenini merak etti. 40 numaralı çıkışa baktı ve hala kapalı olduğunu fark etti. Onu zirveden çağırıyorlardı. 1 numaradaki ışık yandı ve söndü. Jimmy krikoya baktı, girişte sıraya koydu ve klik sesini duyana kadar itti.

“Hazır?” o tekrarladı.

“Orada neler oluyor Allah aşkına?” diye sordu bir ses.

Jimmy başını omuzlarının arasına aldı. Eskiden babası onu böyle azarlardı. Cevap vermedi çünkü ne diyeceğini bilmiyordu.

“Sen Jerry misin? Russ musun?”

Russ babasıydı ve Jerry emirleri aldığı adamdı. Jimmy o şeylerle oynamaması gerektiğini anladı.

“Ben Jimmy’yim.”

“Kim?”

“Jimmy. 40. seviyedeki adam çok geç olduğunu söyledi. Ona olanları anlattım.”

“Çok geç?”

Uzaktan sesler duydu ve kabloyu salladı. Yanlış bir şey yapıyordu.

“O odaya nasıl girdin?” adam ona sordu.

Gerçeği itiraf etme korkusuyla, “Beni oraya babam götürdü,” dedi.

“Seni devre dışı bırakmak üzereyiz,” dedi ses. “Onları şimdi kapat.”

Jimmy ne yapacağını bilmiyordu. Bir tıslama duydu. Kulaklıklardan geldiğini düşündü, sonra tavan vantilatörlerinden çıkan beyaz buharı fark etti. Sis ona doğru inmeye başladı. Jimmy elini yüzünün önünde salladı ve bir zamanlar çocukken kokladığı keskin duman kokusunu bekledi, ama buharın tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Ağzında kuru bir kaşık varmış gibi hissettim. Metalik bir tat.

“… Vardiyam sırasında, kahretsin…” kulaklıktaki ses küfretti.

Jimmy öksürdü. Cevap vermeye çalıştı ama boğazı kapalıydı. Havalandırma deliklerinden çıkan buhar durdu.

“İşe yaradı,” diye mırıldandı hattın diğer ucundaki adam. “Çocuk gitti.”

Jimmy bir şey söyleyemeden yanıp sönen ışıklar söndü. Bir çıtırtı oldu ve ardından sessizlik oldu. Kulaklıklarını çıkardı, tavandan yüksek bir ses yankılandı ve odadaki ışıklar söndü. Etraftaki uğultu ve diğer sesler kesildi. Oda tamamen karanlık ve sessizdi. Jimmy kendi burnunu bile göremedi.
Elini yüzünün önünde salladı ama hiçbir şey görmedi. Kör olduğunu düşündü ve öldüğünde böyle mi hissettiğini merak etti, ama sonra kalbinin şakaklarında çarptığını duydu .

Boğazına bir hıçkırık takıldı. Annesini ve babasını istiyordu. Bir aptal gibi sınıfta bıraktığı sırt çantasını istiyordu. Uzun bir süre oturdu, birinin gelip onu almasını ya da ne yapacağına dair bir fikir gelmesini bekledi. Merdiveni ve yerin altındaki odayı düşündü. Deliğe doğru emeklemeye başladı, içine düşmemek için önündeki ızgarayı hissetti ve yine tavanda o sesi duydu. Kör edici bir flaş oldu, ışıklar titreşti, birkaç kez açılıp kapandı , sonra açık kaldı.

Jimmy dondu. Kırmızı ışıklar tekrar yanıp sönmeye başlamıştı. Kutuya geri döndü ve içine baktı. 40 numaranın üzerindeki ışık yanıyordu. Cevap vermeyi düşündü, bu insanların neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamak istedi ama belki de casuslar sadece bir uyarıydı. Belki de yanlış bir şey söylemişti.

Tavan lambaları bir ısı kaynağı gibiydi. Çiftlikleri, yıllar önce okulla orta katlarda yaptığı, yetiştirme lambalarının altına tohum ektikleri geziyi hatırlattılar.

Jimmy açık sunucuya döndü ve jack'i aradı. O yanıp sönen ışıklardan nefret ediyordu ama ona bağırmalarını da istemiyordu. Kulaklıkları tekrar 40 numaralı girişe taktı ve ışıkların yanıp sönmesi durdu. Sunucunun arkasına düşen kulaklıklardan gelen boğuk bir ses duydu. Jimmy onları görmezden geldi. Yürüdü, tavandaki ışıklara şüpheyle baktı, daha hafif olanların sönmesini ve kırmızıların tekrar yanmasını bekledi. Ama her şey olduğu gibi kaldı. Jak hala girişindeydi, kablo sarkıyordu, kulaklıktaki ses çoktan gitmişti.

70

2312 - Birinci Hafta:

Silo 17

Jimmy, en son yemek yemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ederek merdivenlerden aşağı indi. Hatırlayamadı. Okuldan önce kahvaltı etmişti ama bu bir gün önce, belki iki gün olmuştu. Merdivenin yarısında, büyük bir metal geçitten aşağı kayan büyük bir yiyecek parçası

olduğunu hayal etti. Çiğnenmiş bir ısırık böyle hissettirdi. Basamakların dibinde, bir an için silonun bağırsaklarında durdu, boş bir kabukta kaybolan boş bir kabuk. Onun gibi boş bir şeyle beslenen silo asla tatmin olmayacaktı. İkisi de açlıktan ölecek, diye düşündü. Mide tekrar guruldadı; yemesi gerekiyordu. Karanlık koridorda, silonun bağırsağında sendeleyerek ilerledi.

Duvardaki radyo tıslamaya devam ediyordu. Jimmy, ses zar zor duyuluncaya kadar sesi kıstı. Babası onu bir daha asla aramayacaktı. Bu kesinliğin nereden geldiğinden emin değildi ama bu yeni bir Dünya Kuralıydı.

Küçük daireye girdi. Dört kişiye yetecek büyüklükte bir masa vardı, üzerine dağılmış bir kitabın sayfaları ve ininde yılan gibi nöbet tutan iplikli bir iğne vardı. Jimmy sayfalara dokundu ve iğnenin ve ipliğin, kağıtların birleştiği yerde bir arada tutmak için kullanıldığını gördü. Karnı ağrıyordu, uzun zamandır boştu. Ve zihninde de acı hissetmeye başlamıştı.

Odanın diğer ucunda, babasının hayaleti kalkıp kapıları işaret etti ve ona her birinin arkasında ne olduğunu söyledi. Jimmy göğsünü anahtar için hissetti, çıkardı ve mutfağın önündeki kileri açmak için kullandı. On yıl boyunca iki kişiyi doyuracak kadar yiyecek vardı, babası ona söylemişti, değil mi? Gerçekten öyle miydi?

Kapıyı yana ittiğinde, bir emme sesi duydu ve boynunda bir nefes hissetti. Hemen dışarıdaki ışık düğmesini ve ayrıca gürültülü bir fanı çalıştıran bir düğmeyi buldu. Radyoyu hatırlattığı için kapattı. Odada kavanozlarla dolu derin raflar buldu, o kadar çok ki, üzerinde durdukları duvarı görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Böyle kavanozlar, onları hiç görmemişti. Aşırı dolu rafların arasından süzüldü ve aramaya başladı, midesi ona hızlı seçim yapması için yalvarıyordu. “Ye, ye,” diye kükredi karnı. Jimmy ona onu rahat bırakmasını söyledi.

Hepsinden nefret ettiği domatesler, pancarlar ve kabaklar. Pişirilecek şeyler. Bir an önce ısınmak ve yemek yemek istedi. Renkli kağıt şeritlerine benzeyen etiketlerle dolu mısır rafları vardı, alışık olduğu siyah karalamalı teneke kutulara hiç benzemiyordu. Jimmy bir kavanoz aldı ve baktı. Yeşil tenli iri

bir adam ona etiketten gülümsedi. Kitaplardaki gibi küçük kelimeler her yere sarılmış. Mısır kutuları tamamen aynıydı. Sanki uyuyormuş gibi garip hissettiriyordu ve bu sadece bir rüyaydı.

Kırmızı beyaz etiketli bir çorba rafı buldu ve onlardan da aldı. Sonra bir konserve açacağı aradı. Pişirme makinesinin yanında spatula ve kepçelerin bulunduğu çekmeceler, tencere ve kapaklı bir dolap vardı. Bir çekmece dolusu kurşun kalem, bir iplik makarası, zamanla şişmiş ve gri tozla kaplanmış piller, bir çocuk düdüğü, bir tornavida, daha bir sürü başka nesne.

Konserve açacağını buldu. Paslıydı ve yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu. Kör bıçak, ittiğinde hala ince kutuya batıyordu ve yeterince enerji harcarsa sap dönüyordu. Jimmy kapağı tamamen kesti ve çorbaya düşerken küfretti. Çekmeceden bir bıçak çıkardı ve ucu kapağı almak için kullandı. Gıda. Uzun süre dayanan. Ocağın üzerine bir tencere koydu ve evini, anne babasını düşünerek onu yaktı. Çorba ısınmaya başladı. Jimmy bekledi. Midesi guruldluyordu ama bir yanı, gerçek acıyı, o gizemli yüksek sesle bağırma ya da yere yığılıp ağlama ihtiyacını yatıştırmak için hiçbir şey yutamayacağının belli belirsiz farkındaydı.

Çorbanın kaynamasını beklerken bir duvarda asılı olan büyük çarşafları inceledi. Kurumaya gelmişler gibi görünüyordu ve Jimmy gördüğü kalın kitapların o kağıttan yapılmış, katlanmış veya kesilmiş olduğunu varsayıyordu. Ama kağıtlar çizimlerle kaplıydı. Jimmy ellerini pürüzsüz yüzeyde gezdirdi ve bir kat planının ayrıntılarına, içinde ince çizgiler olan bir dizi daireye ve her yerdeki etiketlere baktı. Dairelerin üstünde sayılar vardı. Üç tanesi kırmızıyla çizilmiş bir X ile kaplandı. Her daire "silo" kelimesiyle etiketlenmişti ama bu hiçbir anlam ifade etmiyor gibiydi.

Telsiz arkasından sanki biri arıyormuş gibi bir hayaletin fısıltısını tısladı.

Jimmy garip desenden başını çevirdi ve çorbanın kaynadığını, tencereden taştığını ve sıcak ocakta cızırdadığını gördü.

2312 - Birinci Hafta

71

2312 - Birinci Hafta:

Silo 17

Günler bir hafta olmakla tehdit ederek geçti ve Jimmy haftaların zamanla nasıl aylara dönüşeceğini tahmin edebiliyordu. Üst kattaki odadaki çelik kapının ötesinde, koridordaki adamlar hâlâ içeri girmeye çalışıyorlardı. Çığlık atıp radyoda tartıştılar. Bazen onları dinliyordu ama onlar sadece ölülerden, ölmekte olanlardan ve dışarıdaki büyükler gibi yasak şeylerden bahsediyorlardı.

Jimmy, boş ve ıssız ortamlarda çekim dizilerini izledi. Bazen durağan görüntüler, hareketlilik ve şiddet patlamalarıyla kesintiye uğradı. Yerde tutulan ve başka erkekler tarafından dövülen bir adam gördü. Annesi gibi tekmeleyerek kendini savunmaya çalışan bir kadının koridorda sürüklendiğini gördü. Bir somun için bir çocuğa saldıran bir adam gördü. Monitörü kapattı. Kalbi bütün gün çılgınca atıyordu ve bir daha asla kameraları açmamaya karar verdi.

Geceleri, yatakhanede diğer boş yataklarla tek başına, uykuya dalmakta güçlük çekiyordu. Ve bunu yaptığında, annesini rüyasında gördü.

Bütün günler böyle geçecek, diye düşündü ertesi sabah. Her gün sonsuza kadar devam edecekti, ama pek fazla göremeyecekti. Günleri sayılıydı ve bitiyordu, bunu hissetti.

Bilgisayar ve radyo bulunan odaya bir şilte getirdi. Orada bir şirket görüntüsü vardı. Öfke sesleri ve şiddet sahneleri zaten boş yataklardan daha iyiydi. Kendine verdiği sözü unuttu ve diğer insanları arayarak kameralar önünde sıcak çorba yedi. Radyoda tartışan yumuşak seslerini dinledi. O gece rüya gördüğünde, rüyaları uzak geçmişten gelen küçük karelerle doluydu. Bu pencerelerde bebek Jimmy mevcut olana bakıyordu.

Üst odaya giderken sessizce çelik kapıya yaklaştı ve koridorda tartışan adamları dinledi. Çeşitli kodlar denediler, bir seferde üç deneme, ardından üç kızgın vızıltı.

Jimmy çelik kapıyı okşadı ve ona kapalı kaldığı için teşekkür etti. Sessizce uzaklaşarak makine ızgarasını keşfetti. İç çekme sesleri, küçük tıklamalar ve yanıp sönen ışıklar yaptılar. Onların varlığı, onu görmezden gelen koca oğlanlarla dolu bir sınıftaymış gibi, kendisini daha da yalnız hissettiriyordu.

Böyle birkaç günden sonra Jimmy yeni bir Dünya Kuralını anlamayı öğrendi: insan yalnız yaşamak için yaratılmadı. Onu keşfetti ve hemen unuttu, çünkü ona hatırlatacak kimse yoktu. İnsanlarla değil makinelerle sohbet etti. Ve metal gırtlaklarının çıtırtıları ve tıslamalarıyla ona cevap vererek, gerçekte insanın yaşamak için yaratılmadığını ve bu kadar olduğunu söylediler.

Radyodaki adamların sesleri bu fikri paylaşıyor gibiydi. Ölü insanlar hakkında konuştular ve birbirlerini öldürmekle tehdit ettiler. Bazılarının yardımcı ofislerinden silahları alındı. 91 yaşında, herkese silahı olduğunu söylemek isteyen bir adam vardı. Jimmy ona yurdun yanındaki, anahtarıyla girebileceği depodan bahsetmek istedi. Babasının Yani'yi öldürmek için kullandığı tüfeklere benzer tüfeklerle dolu sıralar vardı. Ve tonlarca mermi kutusu. Tüm siloya herkesten daha fazla tüfeği olduğunu, silonun anahtarının kendisinde olduğunu ve ondan uzak durmaları gerektiğini bildirmek isterdi, ama eğer konuşursa bu adamların onu öldürmeye çalışacaklarını hissetti. daha ısrarla girin. Ve böylece sırlarını kendine sakladı.

Tek başına altıncı gecesinde uyuyamayan Jimmy, masanın üzerinde bulunan "Düzen" yazan bir kitabın sayfalarını karıştırarak uykuya dalmaya çalıştı. Tuhaf bir okumaydı, her sayfası başka sayfalara işaret ediyordu, tamamı olabilecek korkunç şeylerin, bunların nasıl önleneceğinin, kaçınılmaz felaketlerin nasıl azaltılacağının açıklamalarıyla doluydu. Jimmy kendini tamamen yalnız hissedenlere bir çözüm aradı. Endekste hiçbir şey yoktu. Sonra masanın yanındaki kitaplığın üzerine dizilmiş yüzlerce metal kutunun içinde ne

olduğunu hatırladı. Belki o kitaplardan biri ona yardımcı olabilir.

Her kutunun altındaki küçük etiketleri kontrol etti ve "yalnızlık" aramak için SC-SO işaretli olanı aldı. Teneke kutuyu açtığında, havayı emen bir çorba konservesi gibi yumuşak bir iç çekiş duydu. Jimmy kitabı çıkardı ve ilk sayfalarını açtı.

Yeri ısırıyormuş gibi görünen bir tür ağızla biten uzun kollu devasa bir makine gördü. İçeride, bir cam bölmede bir adam vardı. Jimmy adamın hareket etmesini bekledi ama elini sayfanın üzerinde gezdirdiğinde bunun bir fotoğraf olduğunu fark etti, tıpkı babasının iş rozetindeki gibi, o kadar parlak ve net ki gerçek görünüyordu.

"Kazıcı," diye okudu Jimmy. Görüntüyü inceledi ve bu aletin içeride mahsur kalan adam için bir mezar kazmak için kullanılıp kullanılmadığını merak etti. Bu ekskavatör hakkında daha fazla bilgi bulmayı umarak göz atmaya devam etti …

Çığlık atıp kitabı fırlattı. Bir aşağı bir yukarı zıpladı ve iki eliyle kendine vurdu, iğrenç böceğin gömleğinin altına girip onu ısırmak üzere olduğundan emindi. Yatakta kıpırdamadan durdu, kalbinin çılgınca atmasının durmasını bekledi. Yerdeki kitaba baktı, çiftliklerdekine benzer bir haşere sürüsünün ortaya çıkmak üzere olmasından korkarak, ama hiçbir şey olmadı.

Sese doğru yürüdü ve bir ayağıyla çevirdi. O iğrenç böcek sadece başka bir fotoğraftı, sayfa katlanmış ve düşmüştü. Jimmy onu düzeltti, "scolopendra" kelimesini okudu ve bunun ne tür bir kitap olabileceğini merak etti. Çocuklar için birlikte büyüdüğü kağıda hiç benzemiyordu, okulda kullandıkları kağıttan farklıydı.

Jimmy kapağa baktığında, bunun masanın üzerinde "Sipariş" kelimesinin kazındığı kitaptan farklı olduğunu gördü. Buna "Miras" adı verildi. Bir seferde birkaç sayfa çevirmeye başladı, her zaman renkli fotoğraflar, kelimeler ve açıklamalar pasajları, uzun bir eylem hikayesi ve imkansız nesneler buldu, hepsi tek bir kitapta.

Sadece bir tane değil, dedi kendi kendine. Alfabetik sıraya göre dizilmiş ve etiketlenmiş metal kaplarla dolu devasa rafları taradı. Yetişkin bir adamı yutabilecek devasa bir makine olan ekskavatör sayfasına geri döndü. Şilteye ve çarşaf yığınına geri döndü. Bir haftalık yalnızlık sona eriyordu, ama Jimmy'nin uyuyabilmesi için en ufak bir şans yoktu. Henüz değil.

72

2345: Silo 1

Donald, iletişim odasında 18'inci bölümün patronuyla konuşabilmek için bekledi. Zaman geçirmek için kameraları kontrol eden düğmeleri ve düğmeleri çevirdi. Sandalyesinden tüm dünya nüfusunu tam olarak görebiliyordu. İstese kaderini değiştirebilirdi. Bir düğmeye basarak onu silip süpürebilirdi. O, kış uykusu ile çözülme arasında sonsuza kadar yaşamaya devam ederken, bu ölümlüler rutinlerine devam ettiler, onun varlığından bile haberdar olmadan yaşadılar ve öldüler.

"Ahiret gibi," diye mırıldandı.

Yanındaki istasyonun operatörü döndü ve sessizce ona baktı ve Donald onu duyduğunu fark etti. Gür siyah saçları en az bir asırdır taraktan uzak kalmış gibi görünen adama bakmak için döndü.

"Bu sadece… gökyüzünden bir sahneye benziyor," diye açıkladı ekranı göstererek.

"Kesinlikle bir sahne," diye onayladı operatör ve sandviçten bir ısırık aldı. Ekranında, bir kadın parmağıyla yüzünü işaret ederek diğerine bağırıyordu. Durum komedisi gibiydi ama arka planda kahkahalar yoktu.

Donald ağzını kapalı tutmaya odaklandı. Ayın 18'inde kafeteryaya girdi ve dev ekranın etrafında toplanan insanları gözlemledi. Küçük bir kalabalıktı. Dışarıdaki ölü tepelere bakıyorlardı, belki Temizleyicilerinin geri dönmesini bekliyorlardı, belki de o ıssız tepelerin ötesinde neler olabileceğine dair gizli rüyalar görüyorlardı. Donald bu

insanlara Temizlikçi'nin geri dönmeyeceğini, kendisi de onların hayallerini paylaştığı halde tepenin ötesinde hiçbir şey olmadığını söylemek istedi. İHA göndermek istedi ama Eren ona İHA'ların görülmek için değil, bomba atmak için olduğunu söylemişti. Bilim adamı, sınırlı bir süreleri olduğunu açıklamıştı. Dışarıdaki hava onları parçalara ayırabilir. Donald ona pembe ve benekli elini göstermek ve o tepeden gelip gittiğini söylemek istedi. Ona dışarıdaki havanın gerçekten bu kadar tehlikeli olup olmadığını sormak istedi.

Umut, mesele buydu. Tehlikeli bir umut. Kafeteryada ekrana bakan insanlara baktı ve onlar gibi hissetti. Böylece antik çağın tanrılarının başı belaya girdi, bu yüzden ölümlülere aşık oldular ve işlerine dahil oldular. Donald kendi kendine güldü. Temizlikçiyi ve dosyasını düşündü, yapabilseydi nasıl müdahale ederdi. Ona kalsaydı, ona bir hediye verirdi. Apollo, Daphne'ye kur yapıyor.

İletişim görevlisi, Donald'ın inceleme altında olduğunu hisseden monitörüne baktı. Başka bir kameraya geçti. Okula benzeyen bir koridordu. Her iki tarafta kilitli dolaplar. Bir çocuk parmak uçlarında bir tanesini açmak için ayağa kalktı, bir sırt çantası çıkardı, döndü ve çerçeveden çıkmış olması gereken biriyle konuştu. Hayat her günkü gibi devam etti.

Arkasındaki operatör, "Temas kurmak üzereyiz," dedi. Sandviçli adam onu yere bıraktı ve öne eğildi. Takım elbisesindeki kırıntıları silkeledi ve tartışan iki kadınla birlikte kameradan kara kutularla dolu bir odanın görüntüsüne geçti. Donald bir çift kulaklık aldı ve masadan iki klasörü aldı. En üstteki iki inç kalınlığındaydı. Kayıp Temizleyici hakkındaydı. Aşağıda, potansiyel bir Gölge adıyla işaretlenmiş, çok daha incelikli bir tane daha vardı. Kulaklıktan bir erkek sesi geldi.

"Hazır?"

Donald monitöre baktı. Kara kutulardan birinin yanında bir kişi vardı. Kısa boylu, tombul bir adamdı, tabii bu izlenim kamera merceğinin bozulmasından kaynaklanmıyorsa.

"Rapor et," dedi Donald. KYLE, LUKAS'ın yazılı olduğu klasörü açtı. Son vardiyadan sistemin sesini düzleştireceğini

ve diğerleriyle aynı hale getireceğini biliyordu.

“Önerdiğiniz gibi bir Gölge seçtim, efendim. İyi bir çocuk. Sunucularda çalıştı, bu yüzden zaten erişim izni var. “

Ne mütevazi bir adam. Donald onun da aynısını yapacağını biliyordu, eğer biri düğmeye basarsa dünyasının sona ereceğini biliyordu. Böyle bir korku, herkesin egosuyla uzlaşmasına yetiyordu.

Donald’ın yanındaki operatör ona uzandı ve birkaç satır aşağı bir cümleyi işaret ederek klasörün ilk sayfasını taşıdı. Donald raporu inceledi.

“İki yıl önce Bay Kyle’ı yedek olarak gördünüz.” Başını kaldırdı ve sunucunun yanındaki adamın ensesindeki teri sildiğini gördü.

“Aynen öyle,” dedi 18’inin başkanı. “Hazır görünmüyordu.”

“Ofisiniz Bay Kyle hakkında olası bir soruna işaret eden bir rapor gönderdi. Burada büyük kantin ekranının önünde birkaç yüz saat biriktirdiğini söylüyor. Fikrini değiştirmene ne sebep oldu? “

“Bu bir ön rapordu, efendim. Başkasının işi… Potansiyel gölge. Biraz fazla gayretli ve aslında onu güvenlik ekibine daha uygun bulduk. Bay Kyle’ın dışarıyla ilgili hayalleri olmadığına sizi temin ederim. Sadece geceleri ekrana bakmak için çıkıyor… ”Adam boğazını temizledi, tereddüt ediyor gibiydi. “Yıldızları görmek için efendim.”

“Yıldızlar.”

“Aynen öyle.”

Donald, yanındaki sandviçi yemeyi bitiren operatöre baktı. Adam omuz silkti. Silonun başı sessizliği bozdu.

“Bu iş için en iyi kişi o, efendim. Babasını tanıyordum. Koca bir piç ama hepsi tek parça. Basamaklar ve korkuluklar hakkında ne derler bilirsiniz efendim. “

Donald’ın hiçbir fikri yoktu. Bu sadece silolara özgü merdivenlerin bir metaforuydu. Bu Bernard’ın bir asansör gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak etti. Bu fikir neredeyse onu güldürdü.

Bunun yerine “Seçimi onaylandı,” diye yanıtladı. “Mümkün olan en kısa sürede Miras’ı incelemesini sağlayın.”

“Şu anda başladı efendim.”

“İyi. Son isyanlarla ilgili haberler ne?” Donald, daha acil ilgi alanlarına geri dönebilmek için bu sıradan görevleri yerine getirerek acele ettiğini hissetti.

Silonun başı kameraya baktı. O ölümlü, tanrıların gözlerinin nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

“Mekanik bölümünde oldukça iyi saklandılar. Aşağı inerken savaşmaya çalıştılar ama biz onları dağıttık. Küçük bir barikat var ama yakında geçebileceğiz. “

Operatör tekrar öne eğildi ve Donald’ın dikkatini çekti. İki parmağını gözlerine, ardından bir parmağını üst sıradaki boş ekrana doğrulttu ve ona isyan sırasında kapanan kameralardan birini gösterdi. Donald nereye gittiğini anlamıştı.

“Kameraları nasıl buldukları hakkında bir fikrin var mı?” kiliseler. “140’tan beri burada kör olduğumuzu biliyorsun, değil mi?”

“Evet efendim. Biz… Onları uzun zaman önce keşfettiklerini düşünüyorum. Orada kendilerini idare ediyorlar. Orada bulundum, şahsen gördüm. Bir boru ve kablo yuvası. kimsenin casus olduğunu düşünme.”

“İnanma.”

“Hayır efendim. Ama kendimiz göndermek için çok çalışıyoruz. Bir rahibim var, ölüleri kutsaması için oraya gitmesini sağlayabilirim. İyi bir adam. Gölge’yi güvenlikle yaptı. Sana söz veriyorum, uzun sürmeyecek. “

“Güzel. Beni dinle. Karmaşanı halletmek için burada kalacağız, bu yüzden en azından her şeyi yoluna koymaya çalış.”

“Evet efendim. Yapacağım.”

İletişim odasındaki üç adam, Bernard’ın kulaklıklarını çıkarıp dolaba geri koymasını izledi. Alnını bir bezle sildi. Diğerlerinin dikkati dağılırken Donald da aynısını yaparak, istediği bir mendille teri sildi. İki dosyayı aldı ve

takım elbisesinde yeni bir kırıntı iziyle yanındaki operatöre baktı.

“Ona göz kulak ol,” dedi Donald.

“Ah, yapacağım.

Donald kulaklıkları tekrar sehpaya koydu ve çıkmak için ayağa kalktı. Kapıya ulaştığında döndü ve operatörün önündeki ekranın dört kareye bölündüğünü gördü. Birinde sessiz nöbetçiler gibi duran siyah kulelerle dolu bir oda vardı. Diğerinde, tartışan iki kadın.

73

2345: Silo 1

Donald notlarını aldı ve kafeteryaya gitmek için asansöre yürüdü. Geldiğinde kahvaltı için çok erken olduğunu fark etti, ama sebilde hâlâ gece kahvesi vardı. Kurumaya bırakılanlardan ufalanmış bir fincan seçip doldurdu. Tezgahın arkasındaki bir adam endüstriyel bulaşık makinesinin kolunu kaldırdı ve büyük paslanmaz çelik cihaz sallanarak açıldı ve bir buhar bulutu serbest bıraktı. Adam bir bezle onu dağıtmak için salladı, ardından suyu kurutulmuş yumurtaları ve donmuş tost dilimlerini koyacağı metal tepsileri çıkarmak için kullandı.

Donald kahvenin tadına baktı. Soğuktu ve güçlü değildi, ama umurunda değildi. Tam olarak böyle hissediyordu. Masayı hazırlayan adama başını salladı ve o da aynı şekilde cevap verdi.

Döndü ve ekranın ötesindeki manzarayı inceledi. Gizem buydu. Klasörlerindeki belgeler kıyaslandığında hiçbir şeydi. Dönen bulutların henüz parlamaya başladığı, tepelerin üzerinden yükselen güneşin aydınlattığı o karanlık manzaraya yaklaştı. Dışarıda ne olduğunu merak etti. Temizliğe gönderilen insanlar öldü. Ve devre dışı bırakılan siloların sakinleri tepelerde öldü. Ama hayatta kalmıştı. Ve bildiği kadarıyla, onu geri sürükleyen adamlar bile hayatta kalmıştı.

Ekrandan süzülen loş ışıkta elini izledi. Avucu biraz kırmızı görünüyordu. Son birkaç gecede ve her sabah bir düzine kez yıkamıştı ama elinin kirlenmiş olduğu hissinden kurtulamıyordu. Mendilini cebinden çıkardı ve öksürürken ağzını kapattı.

Tezgahın arkasındaki adam, "Patatesler birkaç dakika içinde hazır olacak," dedi.

Arkadan, önlüğünü düzelten açık yeşil tulumlu başka bir adam geldi. Donald o insanların kim olduğunu, hayatlarının nasıl olduğunu, ne düşündüklerini bilmek istiyordu. Altı ay boyunca günde üç öğün yemek verdiler ve birkaç on yıl boyunca kış uykusuna yattılar. Sonrasında bir şeyler olduğuna inanmaları gerekiyordu. Yoksa umursamadılar mı? Sadece izleri mi takip ediyorlardı? Bir olukta bir ayak, bir sonrakinde diğeri vb. Kendilerini asil bir amacı olan büyük bir gemide basit denizciler olarak mı gördüler? Yoksa sadece bu tür bir rotayı bildikleri için mi daireler çizdiler?

Donald, Kongre'ye aday olduğu zamanı düşündü, geleceği iyileştirmek için çalışabileceğine ikna oldu. Ve sonra kendini şaşırtıcı miktarda kurallar, hatırlatıcılar ve mesajlarla çevrili bir ofiste buldu ve kısa sürede her gün mesai saatlerinin bitmesi için dua etmeyi öğrendi. Dünyayı kurtarmaktan zamanın geçmesine izin vermeye gitmişti… ta ki zaman bitene kadar.

Solmuş plastik sandalyelerden birine oturdu ve kırmızı elindeki dosyayı inceledi. Üst üste beş santimetre yaprak. Etiketin üzerinde NICHOLS, JULIETTE yazılıydı, ardından arşivler için bir kimlik numarası vardı. Yeni basılmış sayfaların tonerinin kokusunu aldı. Tüm bu saçmalıkları basmak israf gibi görünüyordu. Büyük depoda bir yerlerde erzak azalmaya başlamıştı. Ve başka bir yerde, ofisinin olduğu koridorun aşağısında, sonuna kadar doğru miktarda patates, toner ve ampul olduğundan emin olarak her şeyi takip eden biri vardı.

Donald raporlara baktı. Onları boş masaya dağıttı ve stratejik odaya tüm ipuçlarını dağıttıklarında Anna ile son vardiyasını düşündü. Helen'den önce bile onun düşüncelerine bu kadar sık girdiğini fark edince bir utanç ve pişmanlık hissetti.

Gün doğumunu ve yemek yemeyi beklerken cinsel ilişki hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Uzun sürmese de şerif olan bir Temizlikçinin hikayesi vardı. Dosyadaki belgelerden biri, 18'in şu anki başkanı tarafından , Temizlikçi'nin nitelik eksikliğine ilişkin bir muhtıra tarafından yazılmıştı . Donald, bu kadına neden bir güç pozisyonu emanet edilmemesi gerektiğine dair bir liste gördü ve ona belgenin kişisel olarak onu ilgilendirdiği görülüyordu. Görünüşe göre 18. belediye başkanı - Thurman gibi bir politikacı olan Jahns adında yaşlı bir kadın -şikayetlerine rağmen kadını işe almaya zorlamış. Daha düşük seviyelerde tamirci olarak çalışan bu Nichols'ın bu işi isteyip istemediği bile belli değildi. Silonun başındaki bir başka raporda Donald, diğer aşırılıklarını okudu, bu da onların görüş alanından çıkmalarına ve lensleri temizlemeyi reddetmelerine neden oldu. Bunda da ona fazlasıyla benziyordu. Yoksa bilerek benzerlikler mi arıyordu? Herkes böyle yapmadı mı? Kendilerinde görmeyi umdukları veya korktukları şeyi başkalarında mı gördüler?

Dışarıdaki tepeler aydınlanmaya başlamıştı. Donald başını raporlardan kaldırdı ve bu toprak yığınlarını inceledi. Temizleyicinin başka bir gri kumulun arkasında kaybolduğu görüntüleri düşündü. Şimdi meslektaşları, 18'in sakinleri arasında tehlikeli türde bir umudun, şiddet eylemlerine yol açan türden bir umudun yayılmasından korktukları için panik içindeydi. En büyük tehlike, Temizleyicinin başka bir tesise ulaşmayı başarması ve başka bir silonun sakinlerinin yalnız olmadıklarını keşfetmeleriydi.

Donald'a göre bu mümkün değildi. Bu kadın o kadar uzun süre dayanamazdı ve gittiği yönde keşfedilecek çok az şey vardı. Silo 17'deki diğer dosyayı aldı.

Çöküşten önce hiçbir uyarı, isyan biçimi yoktu. Nüfus çizelgeleri normal görünüyordu. Alt katlarda birkaç departman başkanının hazırladığı belgeleri karıştırdı. Her birinin kendi teorisi vardı ve elbette her biri çöküşü kendi uzmanlıklarının merceğinden değerlendirdi veya başka bir bölümün yetersizliğine bağladı. Demografik kontrol çalışanları, BT departmanını gevşeklikle suçladı. Bu da çöküşü yapısal bir kusura bağladı. Mühendislik bölümündekiler

bilgisayar programcılığını işaret ediyorlardı. BT departmanı ve her silonun başı ile irtibat görevlisi olarak görev yapan görevli iletişim görevlisi, sebebin sabotaj olduğuna, bir Temizlemeden kaçınma girişimi olduğuna inanıyordu.

Donald, ne olduğunu bulamasa da Silo 17 olayında tanıdık bir şeyler olduğunu hissetti. Video bağlantısı kesildi, ancak dekompresyon odasından dışarı dökülen insanların kısa bir görüntüsü kaydedildi. Bir anlık kitlesel histeri nedeniyle bir çıkış olmuştu. Ve sonra karartma. İletişim odasından siloyla bağlantı kurmak için birkaç kez denemişlerdi. İlk çağrı, 17'sinin ikinci komutanı olan BT şefinin Gölgesi tarafından yanıtlanmıştı. Bu adamla, bir Russ'la hızlı bir değiş tokuş olmuştu, bir yandan diğer yandan soru yağmuru, sonra iletişimi kesmişti.

Bir sonraki çağrı birkaç saat boyunca sağır kulaklara düştü. Ve o sırada silo kararmıştı. Ve sonra birisi cevap verdi.

Donald mendiline öksürdü, sonra o garip konuşmanın raporunu okudu. Görevli memur, davalının çok genç göründüğünü belirtti. Erkek, o bir Gölge ya da silonun başı değildi ve bir sürü soru sormuştu. Özellikle biri Donald'ın dikkatini çekti. 17 yaşındaki çocuk, yaşamak için birkaç dakikası olmasına rağmen kırkıncıda neler olduğunu sormuştu. kırkıncı. Donald'ın kontrol etmek için bir kat planına ihtiyacı yoktu, bu yapıları kendisi tasarlamıştı. Her katı avucunun içi gibi biliyordu. Kırkıncı, yarısı konut, dördüncüsü hafif tarım ve geri kalanı dükkânlar için karma bir plandı. Orada ne olabilir? Ve hayatta kalmanın eşiğinde olması gereken bu çocuk neden bilmek istiyordu?

Metni tekrar okudu. Sanki genç adamın son teması, sanki onlarla yeni konuşmuş gibi, 40. seviyedekilerle olmuş gibiydi. Belki oradan gelmiştir? Sadece altı kat ötedeydiler. Donald, diğer binlerce insanla birlikte merdivenden yukarı koşan korkmuş bir çocuk hayal etti. Açık dekompresyon odası haberleri, alt katlarda ölümler, yukarıya kaçan insanlar. Bu genç adam 34. seviyeye ulaşır, ancak kalabalık onun daha fazla tırmanmasına engel olur. BT departmanı zaten kendini boşalttı. Genç adam sunucu odasına girmeyi başarır…

Hayır. Donald başını salladı. Adil değildi. Bunların hiçbiri ona mümkün görünmüyordu. Bu durumda doğru görünmeyen ne vardı?

Karartma. Donald omurgasından aşağı bir ürperti hissetti. Bu 40 numaraydı. Bir siloydu, zemin değil. Rapor elinde titredi. Ayağa kalkıp kafeteryada bir ileri bir geri yürümek isterdi ama elinde sadece bir fikir ipucu, bir açıklamanın ilk ipuçları vardı. Görüntü solup adrenalin tarafından silinmeden önce noktaları birleştirmeye çalıştı.

40 numaralı siloyla konuşmuştu. Çocuk 17'de iletişim istasyonunun arka tarafındaydı. Kendisini arayan bir silo olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden bir seviyeden bahsetti, bu yüzden neler olduğunu sordu. Elektrik kesintisi, kopuk bağlantılar, tıpkı Anna'nın üzerinde çalıştığı silolar gibi.

Anna…

Donald bıraktığı mesajı düşündü, Thurman'dan onu uyandırmasını isteyen mesaj. Şimdi birkaç kat aşağıda uyuyordu. Ne yapacağını bilirdi. Onu uyandırıp sorumluluğu ona vermeliydiler, o değil. Raporları ve belgeleri topladı ve ilgili klasörlerine geri koydu. İlk insanlar asansörlerden çıkmaya başlamıştı. Mutfaklardan yumurta kokusu yükseldi, üst kapılar kafeterya personelinin trafiğiyle kokuyu yaydı ama Donald artık aç değildi.

Büyük ekrana baktı. Bu vardiyadaki silo 40 hakkında bilgisi olan var mı? Belki değil. Belki de kimse bağlantı kurmamıştı. Thurman ve diğerleri bu salgını bir sır olarak saklamışlardı, paniğe neden olmak istemediler. Peki ya silo 40 hala aktifse? Ya 17 ile iletişime geçen onlar olsaydı? Anna, merkezi sistemin saldırıya uğradığını ve silo 40'ın ihlal edildiğini söylemişti. Anna ve Thurman bu hikayeye bir son vermek için uyanmadan önce silo 1'den birkaç yapı düşürmüşlerdi. Ya başarılı olamazlarsa? Ya silo 17 yok edilmemiş olsaydı? Hâlâ oradaysa ve Temizlikçi oyuğa rastlamış ve keşfetmiş olsaydı…

Donald ani bir dürtüyle kendini kontrol etmek, dışarı çıkıp tepeyi tırmanmak, özel giysiyle cehenneme koşmak istedi.

Ekrandan uzaklaştı ve dekompresyon odasına doğru yöneldi.

Belki de Thurman'ın yaptığı gibi Anna'yı uyandırmalıydı. Cephaneliğe yerleştirebilirdi. Son vardiyasının emsali zaten vardı, ancak ona yardım edebilecek güvenilir bir kişi tanımıyordu. Birinin nasıl uyandığını bilmiyordu. Ama sorumluydu, değil mi? Sorabilirdi.

Yemekhaneden ayrıldı ve silonun basınç odasına, dışarıdaki dünyaya açılan büyük sarı kapıya doğru devam etti. Dışarısı, onu inandırdıkları kadar tehlikeli değildi. Sadece bağışıklığı olmadığı sürece. Kanında, kış uykusundayken onu hayatta tutan makineler vardı. Belki de o dışarıdayken bile hayatta kalmasına yardım etmişlerdi. Basınç odasının iç kapısına ulaştı ve küçük lombozdan dışarı baktı. Kendini o odada bulmanın hatırası ani bir şiddetle çarptı. İki dosyayı bir dirseğinin altına sıkıştırdı ve onu uyutmak için yıllar önce kolundaki iğnenin ete battığı yere masaj yaptı. Dışarıda ne vardı? Bir bulut geçerken tutma hücresinin parmaklıklarından süzülen ışık titredi ve Donald silo 1'de dev bir ekrana sahip olmanın ne kadar garip olduğunu fark etti. Orada insanlar dünyaya ne yaptıklarını biliyorlardı. Neden geride bıraktıkları enkazı görmeleri gerekiyordu?

Meğer ki…

Amacı diğer silolarla aynı değilse. Dışarı çıkmalarını engellemek için değilse, bu, gezegenin onlar için güvenli olmadığının korkunç bir hatırlatıcısıydı. Ama siloların hikayesi dışında gerçekte ne biliyorlardı? Ve bir adam kendi başına öğrenmeyi nasıl umabilir?

74

2345: Silo 1

Donald'ın talebi yapmadan önce plan yapması ve cesaretini toplaması birkaç gün sürdü ve Dr. Wilson'ın ona bir randevu vermesinden önce daha fazla gün geçti. Bu süre zarfında Eren ile silo 40'ın dahil olduğu konusundaki şüpheleri hakkında konuştu. Bu basit hipotezden kaynaklanan aktivite kasırgası hemen tüm siloyu süpürdü. Donald, neyi

onayladığını tam olarak anlamasa da bombalama talebini imzaladı. Az kullanılmış bazı silo seviyeleri, önceki deneyimlerinden bildiği seviyeler yeniden etkinleştirildi. Daha sonra yer sarsıntısını hissetmedi, ancak diğerleri sarsıntıyı hissettiklerini söyledi. Ancak Donald, eşyalarını örtmek için tavandan inen yeni bir toz tabakası keşfetti.

Dr. Wilson'la randevusunun olduğu gün, kodunu test etmek için gizlice hazırda bekletme bölmesine gitti. O büyük takım elbisenin sunduğu kamuflaj ve başkasının adını taşıyan rozete hâlâ tam olarak güvenmiyordu. Daha dün, spor salonunda ilk vardiyasından tanıdığını düşündüğü bir adam görmüştü. Böylece fazla dikkat çekmemeyi de alışkanlık haline getirdi. Kış uykusuna yatan bedenlerin arasından geçti ve şifreyi biraz tedirginlikle girdi. Kırmızı ışıklar ve alarm sesleri bekliyordu. Bunun yerine, ACİL DURUM PERSONELİ'nin üzerindeki ışık yeşil renkte yanıp söndü ve kilidin şıngırtısı duyuldu. Donald kapıyı açıp içeri girerken kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için koridora baktı.

O az kullanılan kriyojenik oda diğerlerinden daha küçüktü. Eşiği geçen Donald, sonsuz soğuğun ana odasının, duvarlar boyunca neredeyse göz alabildiğine uzanan basit bir çıkıntı olan bu çok daha sınırlı çevrenin etrafına nasıl sarıldığını gördü. Yine de orada çok değerli bir şey vardı. En azından onun için.

Donmuş yüzlere bakarak bölmelerin arasından geçti. Bir önceki vardiyada Thurman'la ne zaman orada olduğunu hatırlamak, tam yeri hatırlamak zordu, ama sonunda onu buldu. Küçük ekrana baktı ve ona ne isim verdiklerinin umurunda olmadığını düşündüğünü hatırladığında, orada hiçbir isim olmadığını gördü. Sadece bir numara.

"Merhaba küçük kız kardeşim."

Buz tabakasını ovuştururken parmak uçları camda gıcırdadı. Üzülerek anne babasını düşündü. Oraya gitmeden önce Charlotte'un yer ve Thurman'ın planları hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu merak etti. Hiçbir şey bilmediğini umuyordu. Onun kendisinden daha az suçlu olduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu.

Onun önünde olmak ona Washington'a yaptığı ziyareti hatırlattı. Kız kardeşi, Thurman için sefere çıkmak ve onu görmek için değerli bir izin hakkını boşa harcamıştı. Charlotte, iki yıldır orada yaşadığını, ancak hiçbir müzeye gitmediğini öğrendiğinde onu azarlamıştı. Ne kadar meşgul olduğunun bir önemi yok, demişti ona. Affedilemezdi. "Ziyaret bedava," diye açıkladı ona, sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi.

Böylece birlikte havacılık müzesine gittiler. Donald içeri girmek için beklediğini hatırladı. Müze girişinin dışındaki kaldırımda güneş sisteminin ölçekli bir modelini hatırladı. İç gezegenler birbirine yürüme mesafesinde olmasına rağmen, Pluto birkaç blok ötede, Hirshhorn Müzesi'nin ötesinde, inanılmayacak kadar uzaktaydı. Şimdi Donald, kız kardeşinin kış uykusuna yatan bedenine baktı ve aynı şekilde hissetti. İmkansız derecede uzak. Ufukta bir nokta.

O öğleden sonra, Charlotte onu soykırım müzesine sürüklemişti. Donald, Washington'a taşındığından beri bu yerden kaçınmıştı. Belki de bu yüzden o bölgeye hiç gitmedi. Herkes onu ziyaret etmesi gerektiğini söyledi.
"Oraya gitmelisin" dediler. "Bu önemli." "Güçlü" veya "rahatsız edici" gibi terimler kullandılar. Hayatını değiştireceğini söylediler. Bunu kelimelerle söylediler, ama görünüşleri onu cesaretlendirdi.

Kız kardeşi onu merdivenlerden aşağı sürüklemişti, Donald ise dehşete kapılmıştı. Bina bir hatırlatma olarak yapılmıştı ama o hatırlamak istemiyordu. O zamana kadar, Tarikat'ta okuduklarını unutmasına yardımcı olan ve dünyanın her an nasıl sona erebileceğini düşünmesine neden olmayan ilaçları almaya başlamıştı bile. Orada bulunanlar gibi barbar şiddetin geçmişte gömülü olduğu ve gün yüzüne çıkmaması veya tekrarlanmaması gerektiği söylendi.

Ellinci yıl dönümü kutlamasının kalıntıları, kıç görünümlü pankartlar ve kuşaklarla müzenin içinde hâlâ asılıydı. Yeni bir kanat açılmıştı, direkler ve ipler koparılmış ağaçları tutuyordu ve hava malç kokuyordu. Bir grup turistin gözlerini silerek ve kendilerini güneşten koruyarak çıktığını hatırladı.
Dönüp kaçmak istedi ama kız kardeşi onu elinden tutuyordu

ve bilet gişesindeki adam çoktan ona gülümsemişti. En azından geç olmuştu, fazla kalamazlardı.

Donald bu ziyareti düşünürken elini tabuta benzer kapsülün üzerine koydu. Şiddet ve açlık sahneleri vardı. Sayısız ayakkabıyla dolu bir oda. Duvarlarda, birbirine sarılmış çıplak bedenlerin fotoğrafları, cansız açık gözler, kaburgalar ve cinsel organlar ortaya çıktı, toprağa kazılmış bir deliğe düşen insan yığınları. Donald izleyemedi. O zaman kepçeye konsantre olmaya çalışmıştı, onu süren adama, yüzü sakin, büzülmüş dudaklarının arasında bir sigara, konsantre bir ifadeye bakmaya çalışmıştı. Bir iş. O sahnede teselli yoktu. Kazıcıyı süren adam en korkunç detaydı.

Donald ürkütücü görüntülerden uzaklaşmış ve karanlıkta kız kardeşini gözden kaybetmişti. Bu bir daha asla tekrarlanmayacak bir korku müzesiydi. En ufak bir tören olmadan, tam bir kayıtsızlık içinde toplu cenaze törenleri yapıldı. Sessizce duşlara doğru yürüyen insanlar.

Düzenli ve tanıdık çizimler vaadiyle çizilen "Ölümün Mimarları" adlı yeni bir sergiye sığınmıştı. Bunun yerine kendini duvarları katliamın kat planları ile kaplı klostrofobik bir boşlukta buldu. Dayanmak daha kolay değildi. Bir duvarda, ortaya çıktıktan sonra bile, soykırımı inkar etmek için yaptıkları her şey sergilendi.

Bu proje grubu, varlığının kanıtı olarak oradaydı. Odanın amacı buydu. Rusların yaklaşmasıyla başlayan çılgın yangınlardan ve tasfiyelerden kurtulan çizimler, Himmler'in bu sayfaların çoğunda imzası var. Auschwitz'in düzeni, gaz odaları, hepsi açıkça etiketlenmiş. Donald, bu tasarımların müzenin diğer odalarında sergilenenlerden kendisini rahatlatacağını ummuştu, ancak daha sonra Yahudi mimarların da bu tasarımlara katkıda bulunmaya zorlandıklarını keşfetti. Kalemlerinden çıkan mürekkep, onları çevreleyen duvarları oluşturmuştu. Gelecekteki çilelerinin yerini tasarlamaya zorlanmışlardı.

Donald, oda etrafında dönerken hap şişesini aradığını hatırladı. Bu insanların nasıl ilerlemeyi başardıklarını, çizdiklerini nasıl görebildiklerini ve anlayamadıklarını merak ettiğini hatırladı. Nasıl göremezler, projelerinin ne için olduğunu anlamazlar?

Gözyaşlarını kırpan Donald, nerede olduğunu anladı. Düzgün sıralarındaki bölmeler ona yabancıydı ama duvarlar, zemin ve tavan yeterince tanıdıktı. Yapının tasarımına kendisi yardım etmişti. O yer onun sayesinde var oldu. Ve dışarı çıkmaya, kaçmaya çalıştığında, yayılmış duvarlarının tutsağı olarak onu çığlık atarak ve tekmeleyerek geri getirdiler.

Harici tuş takımının bip sesi bu rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırdı. Koca çelik levha, bir erkek kolu büyüklüğündeki menteşeler üzerinde içeri doğru sallanırken Donald döndü. Görevli doktor Dr. Wilson odaya girdi. Donald'ı gördü ve kaşlarını çattı.

"Beyefendi?" o yaptı.

Şakağından aşağı akan bir ter damlasını hissetti. Kalp hala serginin anılarıyla çılgınca atıyordu. Kendi nefesinin bulutlarını görebilse de sıcaktı.

"Randevumuzu unuttun mu?" Wilson sordu.

Donald alnını sildi ve avuçlarını pantolonunun arkasına ovuşturdu.

"Hayır, hayır," dedi sesinin titremesini engellemeye çalışarak. "Zamanın izini kaybettim."

Wilson başını salladı.

"Monitörimde gördüm ve öyle olduğunu varsaydım." Donald'a en yakın kapsüle baktı ve tekrar kaşlarını çattı. "Tanıdığın biri var mı?"

"Gibi mi? Hayır." Donald elini kapsülden çekti, camla temas ettiğinde teni soğudu. "Birlikte çalıştık."

"Hazır?"

"Evet," dedi Donald. "Yardım etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Bir süredir protokolü gözden geçirmedim. "

Doktor Wilson gülümsedi.

"Elbette. Bir reaktör teknisyeninin uyanması bekleniyor ve dördüncü vardiyaya başlamak üzere. Biz sadece sizi bekliyoruz." Koridoru işaret etti.

Donald kız kardeşinin kapsülünü okşadı ve gülümsedi. Charlotte yüzyıllardır oradaydı. Fazladan bir veya iki gün hiçbir şeyi değiştirmez. Ve sonra neyin yaratılmasına yardım ettiğini anlayacaklardı. Birlikte öğreneceklerdi.

75

2313 - İkinci Yıl:

Silo 17

Jimmy kağıda yazmak istemiyordu. Adeta bir kağıt denizinde yüzüyordu ama kenarlardan birkaç not alacak cesareti yoktu. O sayfalar kutsaldı. O kitaplar çok değerliydi. Boynuna taktığı anahtarı ve 17 numaralı siyah sunucu panellerini kullanarak günleri saydı.

Bu onun silosuydu, öğrenmişti. N toprak rengi Düzenin onun kopyası içine basılmış aynıydı. Duvardaki tüm siloların harita etiketiydi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Kendi dünyasında yalnız da olabilirdi ama onunki tek dünya değildi.

Her gece yatmadan önce büyük sunucunun siyah boyasına gümüş bir çizik daha attı. Günlerin sadece geceleri geçtiğini işaret ediyordu. Sabah yapmak için erken görünüyordu.

Proje kötü başlamıştı. Jimmy birkaç gün dayanabileceğine inanmadı, bu yüzden sunucunun ortasına işaretleri çizmeye başladı. Bu çileden iki ay geçti ve daha yukarılara daha fazla işaret eklemeye başlaması gerektiğini fark ederek
alanı tükendi; bu yüzden daha önce yaptıklarını sildi ve baştan başlamak için sunucunun başka bir tarafına geçti. Şimdi boyada yaptığı çizikler küçük ve düzgündü. Dört çentik ve sonra onları örtmek için çapraz bir çizgi, tıpkı annesinin arka arkaya kaç gün iyi davrandığını saymak için yaptığı gibi. Artık bir ayı düşünmeye alıştığı şey için dört çentikten oluşan altı grup. Bu satırların on ikisi artı beş puan daha bir yılı temsil ediyor.

Son grupta son işareti yaptı ve geri adım attı. Bir yıl bir sunucunun yarısını kapladı. Koca bir yılın geçtiğine inanmak

zordu, o yarı seviyede sunucuların altında bir yıl yaşadı. Uzun süremezdi. Diğer sunucuların çiziklerle kaplı olduğunu hayal etmek dayanılmazdı. Babası ona iki kişiye on yıl yetecek kadar yiyecek olduğunu söylemişti. Yoksa dört kişi miydiler? Tam olarak hatırlamıyordu. Yine de, yalnız geçirmek en az yirmi yıl demekti. Yirmi yıl. Sunucunun etrafından dolaştı ve diğer makinelerin sıraları arasındaki koridora baktı. Büyük gümüş kapı en uçtaydı. Bir noktada dışarı çıkmak zorunda kalacağını biliyordu. Aksi takdirde çıldırmayı göze alabilirdi. Zaten çıldırıyordu. Günler fazlasıyla aynıydı.

Koridordan ses gelip gelmediğini kontrol etmek için kapıya gitti. Bazen sessizlik oluyordu ama patlamaların hafif yankısı hâlâ hafızasında çınlıyordu. Jimmy dört haneyi girip bir göz atmayı düşündü. O kapının dışında neler olup bittiğini görememek olabilecek en kötü duyguydu. Kameralar çalışmayı bıraktığında, temel bir duyudan yoksun kaldığını hissetti. Kapıyı açma ihtiyacıyla, çok uzun süredir kapalı olan bir göz kapağını açma ihtiyacıyla baş başa kalmıştı. Günleri saymakla geçen bir yıl. Her günün dakikalarını saymak için. Ne kadar dayanabilirdi?

Tuş takımından uzaklaştı. Henüz değil. Dışarıda kötü insanlar vardı, içeri girmek isteyen, içeride ne olduğunu ve neden o katın hala akıntıya sahip olduğunu bilmek isteyen insanlar.

Jimmy sorularına cevap verecek cesareti bulduğunda “Ben hiç kimseyim” derdi. “Hiç kimse.”

Çoğu zaman bu cesarete sahip değildi. Çoğu zaman sadece radyosu olan diğer adamların argümanlarını duyabiliyordu. Sadece argümanlarının dünyasını ve kafasını doldurmasına izin verebilirdi, konuşmalarını ve kimin kimi öldürdüğünü rapor etmelerini dinledi. Bir grup çiftliklerde çalıştı, bir diğeri madenlerden sızan taşkınları durdurmaya çalıştı ve mekanik bölümü su basması riskini aldı. Bir başkasının da silahları vardı ve diğerlerinin özenle topladıkları her şeyi aldı. Bir keresinde bir kadın çığlık atıp yardım istedi ama Jimmy ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Hesaplarına göre, küçük gruplara ayrılmış, savaşan ve öldüren yaklaşık yüz kişi vardı. Ama yakında duracaklardı. Durmak zorunda kaldılar. Başka bir gün. Başka yıl. Sonsuza kadar savaşamazlardı.

Ya da belki evet.

Zaman tuhaf bir hal almıştı. Ölçülebilir bir şey olmaktan çok, inanılması gereken bir gerçeklik haline gelmişti. Ona güvenmeli ve gerçekten yaşadığını düşünmeliydi. Artık gecenin geldiğini gösteren merdivenlerdeki loş ışıklar ya da katlardaki karanlık yoktu. Tepeye yolculuk ve ona gün olduğunu söylemek için şafağın parıltısı yok. Bilgisayar ekranında sadece rakamlar vardı, o kadar yavaş ilerliyordu ki çığlık atmak istedi. Gece gündüz aynı görünen sayılar. Bir günün geçtiğini bilmek için doğru bir sayım gerekiyordu. Yaşadığını bilmek.

Jimmy yatmadan önce sunucular arasında oynamayı ve koşmayı düşündü, ama bunu bir gün önce yapmıştı. Yiyecek kutularını tüketeceği sıraya göre düzenlemeyi düşündü, ama zaten üç aylık sıraya konmuş yemekleri vardı. Hedef talimi, okunacak kitaplar, oynayacak bir bilgisayar, yapılacak işler vardı ama hiçbiri eğlenceli görünmüyordu. Rakamlar ona yarın olduğunu söyleyene kadar büyük ihtimalle yatağına girip tavana bakacaktı. O an ne yapacağını düşünecekti.

76

2313 - İkinci Yıl:

Silo 17

Haftalar geçti, çizikler birikti ve Jimmy'nin boynundaki anahtarın ucu aşındı.

Sanki uykusunda ağlıyormuş gibi gözleri şişmiş bir şekilde uyandı ve büyük çelik kapının yanında -bir kutu şeftali ve bir kutu ananas- kahvaltıya gitti. Omzunda taşıdığı tüfeği çıkardı ve sırtını 8 numaralı sunucuya vererek, omurgasında yorulmak bilmeyen makinenin sıcaklığının tadını çıkardı.

Tüfeğin nasıl çalıştığını anlaması biraz zaman almıştı. Babası da o yükle birlikte ortadan kaybolmuştu. Sonra Jimmy silah ve mühimmat sandıklarını keşfetmişti, ancak şarjörü yerleştirmenin doğru yöntemi bir gizem gibi görünüyordu. Bir

ev işi ya da onarım işi olduğunda babasının ona öğrettiği gibi, bu görevden bir proje yapmıştı. Jimmy çocukluğundan beri ihtiyarının bilgisayarları ve diğer elektronik cihazları parçalara ayırmasını izlemişti; tüm parçaları - her vidayı, her cıvatayı, zaten vidalanmış somunları - çok kesin bir şemaya göre yerleştirdi, böylece onları nasıl yeniden monte edeceğini bilecekti. Jimmy de tüfeklerden biriyle aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Sonra yanlışlıkla birincisinin parçalarını düşürdükten sonra bir tane daha aldı.

İkinci tüfekle kurşunların nereye gittiğini ve oraya nasıl geldiklerini görmüştü. Kartuş bölmesindeki yay sertti ve bu da silahın yüklenmesini zorlaştırıyordu. Daha sonra, F harfi ile işaretlenmiş kutudan alınan kitaptaki "av tüfeği açıklamasını" okuduktan sonra, "loader" adı verilen kurşunlu küçük kutunun olduğunu öğrendi. Bu, denemelerinin kanıtı olarak tavanda bir delik olmasıyla, kendisi için nasıl çalıştığını anladıktan haftalar sonra olmuştu.

Tüfeği dizine, baldırlarının üzerine koydu ve meyve kutularını kıçın geniş kısmına yerleştirdi. Ananas onun favorisiydi. Her gün biraz yedi ve giderek küçülen raflardaki malzemelere hüzünle baktı. Böyle bir meyveyi hiç duymamıştı ve o kitaplardan bir başkasını araştırmak zorunda kalmıştı. Ananaslar onu baş döndürücü bir konserve cilt turuna çıkarmıştı. "Plaj"ın onu "okyanus" anlamına gelen O harfine götürdüğü S üzerindekini açmıştı. Bu, boyutların büyüklüğünden dolayı kafasını karıştırmıştı. Ve sonra "balık" altında P . O keşif gününde yemek yemeyi unutmuştu ve radyolu ve küçük şilteli odada açık kitaplar ve boş teneke kaplar yığılmıştı. Her şeyi düzene sokması bir haftasını almıştı. Ve o zamandan beri, bu tür gezilerde sayısız kez kaybolmuştu.

Cebinden paslı konserve açacağı ve en sevdiği çatalı çıkardı ve şeftali kavanozunu açtı. İlk kesimi keserken bir çıtırtı ve bir hava fısıltısı duyuldu. Bu patlamayı sağlamayan kavanozların içindekileri yememeyi öğrenmişti. Neyse ki, o dersi öğrendiğinde tuvaletler hala çalışıyordu. Şimdi tuvalet eksikliğinden şiddetle acı çekiyordu.

Meyve suyunu içmeden önce her lokmanın tadını çıkararak tüm şeftali dilimlerini yedi. Sarhoş olması gerektiğinden emin değildi - etiket bu konuda hiçbir şey söylemedi - ama en sevdiği kısımdı. Ananası ve konserve açacağını aldı, kulağı konserveyi çalmaya zorladı ve onun yerine büyük çelik kapıdaki tuş takımının bip sesini duydu.

"Erkencisin," diye fısıldadı konuklarına. Kavanozu kenara itti, çatalı yaladı ve tekrar cebine koydu. Tüfeği omzuna yerleştirerek oturdu ve kapının hareket etmesini bekledi. İlk çatlakta ateş açardı.

Bunun yerine, girilen numaraların dört bip sesini ve ardından yanlış kodu bildiren vızıltıyı duydu. Yeniden denerken Jimmy tüfeği tutuşunu sıkılaştırdı. Panel ekranı sadece dört rakam içerebilir. Bu, dört sıfır dahil olmak üzere on bin olası kombinasyon anlamına geliyordu. Kapı, ertesi güne kadar kilitlenmeden önce üç hataya izin verdi. Jimmy bunları uzun zaman önce öğrenmişti. Annesi ona öğretmiş gibi görünüyordu, ama bu imkansızdı. Eğer bir rüyada olmadıysa.

Tuş takımının seslerini ve ardından yine hatalı bir girişimin uğultusunu dinledi. Kanıtlanmış bir başka sayı, zaman azalıyordu. Kod 12-18 idi. Jimmy numarayı düşündüğü için kendine lanet etti, parmağı tetiğe gitti, bekledi. Ama kimse onun düşüncelerini duyamadı. Duyulmak için konuşması gerekiyordu. Dinlediği tek şey kendi düşünceleri olduğu için bunu unutmaya meyilliydi.

Dışarıda, o gün üçüncü ve son girişimlerini yaptılar, Jimmy ise ananası yiyebilmek için sabırsızlanıyordu. O ve koridordaki insanlar böyle bir rutine sahipti: her sabah üç deneme. Ne kadar korkutucu olursa olsun, bu onun tek insan teması biçimiydi ve şimdi onun düzenliliğine güveniyordu. Arkasındaki sunucuda hesaplamaları yapmıştı. 0000'den başladıklarını ve yukarı çıktıklarını varsayıyordu. Günde üç sayı, ikinci denemede 406. günde doğru kodla karşılaşacakları anlamına geliyordu. Bir aydan az bir süre kalmıştı.

Ama Jimmy'nin hesapları kusursuz değildi. Bazı sayıları atlayabilecekleri, başka bir kombinasyonla başladıkları veya rastgele kodlar girip şans eseri olabilecekleri korkusu devam etti. Bildiği kadarıyla kapı başka bir kodla da açılabilirdi. Ve

babası kodu değiştirirken dikkat etmediği için daha yüksek bir sayı giremedi. Bu şekilde onlara gerçekten yardım edip etmeyeceğini merak etti. Belki 9999'da başlamışlardı. Daha önce denemiş olmalarını umarak daha düşük bir sayı seçebilirdi, ama ya henüz oraya varmadıysa? Rol yapmak ve yanlışlıkla onları içeri almak, hiçbir şey yapmamak ve sonra ölmekten daha kötü olurdu. Ve Jimmy ölmek istemedi. Ölmek istemiyordu ve kimseyi öldürmek istemiyordu.

Dört rakam girilirken beyninde dönen düşünceler bunlardı. Tuş takımı günün üçüncü ve son saatinde vızıldadığında, tüfeği tutuşunu gevşetti. Terli avuçlarını uyluklarına sildi ve ananas kavanozunu aldı.

"Merhaba ananas," diye fısıldadı. Başını öne eğdi ve kutuyu deldi, kulağını zorladı.

Ve snapten sonra ananas ona yiyebileceğini fısıldadı.

77

2313 - İkinci Yıl:

Silo 17

Jimmy, hayatın temelde bir dizi yemek ve bağırsak hareketlerine indirgendiğini öğrendi. Uyku da işin içindeydi, ama bu herhangi bir çaba gerektirmiyordu. O büyük Dünya Kuralını ancak tuvalet çalışmayı bıraktığında öğrendi. Tuvalet sifonu çektiği sürece kimse bağırsak hareketlerine aldırmaz. Ondan sonra başka bir şey düşünmüyorsun.

Jimmy, sunucu odasının köşesine, kapıdan mümkün olduğunca uzağa yürümeye başladı. Lavaboya işedi, sonra musluklardan akan su durdu ve koku dayanılmaz hale geldi. Bu noktada, sarnıçtan çizmeye başladı. Emir ona hangi sayfaya bakacağını ve ne yapacağını söyledi. Çok sıkıcı bir kitaptı ama bazen işe yaradı. Jimmy amacının bu olduğunu düşündü. Sarnıçtaki su sonsuza kadar sürmeyecekti ve bu yüzden kavanozlardaki tüm suyu içmeye başladı. Domates çorbasından nefret ederdi ama günde bir kutu içerdi. İdrarı turuncuya döndü.

Adamlar şifrelerini girmeye geldiğinde bir kutu elmanın son damlalarını boşaltıyordu. Her şey bir anda oldu. Dört numara ve tuş takımı bipledi. Vızıltı, havlama, bağırma veya kızgın sesler yok. Bir bip. Ve uzun süredir devam eden kırmızı bir ışık - hatırladığı kadarıyla sonsuza kadar kırmızı - bir ışığı, korkutucu bir yeşile çevirdi.

Jimmy yüzünü buruşturdu. Açık şeftali konservesi dizinden kaydı ve yere yuvarlanarak her yere meyve suyu püskürttü. Çok erkendi. İki gün erken.

Büyük çelik kapı birkaç ses çıkardı. Jimmy çatalını düşürdü ve av tüfeğini aradı. Kapı gümbürtüyle hareket etmeye başlayınca emniyeti serbest bıraktı. Sesler, sesler. Bir yanda coşku, diğer yanda dehşet. Tekmeyi omzuna attı ve önceki gün antrenman yapmadığı için pişman oldu. Yarın . Yarın hazır olacaktı. İki gün erken oldu.

Kapı gürültü yapmaya devam etti ve Jimmy bir iki gün kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Bir zamanlar hastalandığı ve ateşi çıktığı zamanlar olmuştu. Sonra okurken uyuyakaldığı ve uyandığı zaman, hangi gün olduğunu hatırlayamadı. Belki bir tanesini kaçırmıştı. Ya da dışarıdaki insanlar bir numarayı atlamıştı. Kapı bir çatlak açtı.

Jimmy hazır değildi. Avuç içleri kaygandı, kalp çılgınca atıyordu. Beklediği şeylerden biriydi. O kadar meşguldü ki, onu beklemeye o kadar odaklanmıştı ki, bir plastik poşeti havaya uçurduğunuzda, onun uzadığını ve inceldiğini izliyorsunuz ve patlamak üzere olduğunu bilseniz bile, patladığında hala sizi korkutuyor.

Aynı şey oluyordu. Kapı birkaç santim daha uzaklaştı. Karşı tarafta bir kişi vardı. Bir kişi. Ve bir an için, çok kısa bir an için, Jimmy bir yıllık planları, bir korku takvimini sorguladı. Konuşacak biri vardı, dinleyecek biri. Konserve açacağı kırıldığına göre şimdi çekiç ve tornavidayla sırayla gidecek biri. Belki yeni bir konserve açacağı olan biri. Orada bir Proje Ortağı vardı, eskiden babasının yaptığı gibi…

Bir yüz. Kızgın bir sırıtışla bir adam. Bir yıllık planlama, boş domates konservelerine ateş edilen kurşunlar, sağır edici

yankı, tüfek yeniden dolduruldu, namlu yağlandı ve hazır ve şimdi kapının aralığında bir insan yüzü.

Jimmy tetiği çekti. Namlu yukarı fırladı ve kızgın sırıtış başka bir şeye dönüştü: Acıyla karışık şaşkınlık. Adam düştü, ama bir başkası çoktan odaya daldı, elinde siyah bir cisimle.

Silahın namlusu bir kez daha yerinden fırladı, sonra tekrar ve her atışta Jimmy'nin göz kapakları titredi. Üç atış. Üç mermi. Adam ona doğru koşmaya devam etti, ancak düştüğünde ölen üzgün bir ifadesi vardı, birkaç adım ötede yere yığıldı.

Jimmy üçüncüyü bekledi. Onun yüksek sesle küfür ettiğini duymuştu. Bu arada, vurduğu ilk adam, vurulduktan sonra zıplamaya devam eden boş bir kutu gibi mücadele ediyordu. Kapı açıktı. Dışarısı ve içerisi birbirine bağlıydı.
Koridorda yerde yatan adam başını kaldırdı, yüzünde acıdan daha ciddi bir şey vardı ve birden babası dışarı çıktı. Babası kapının hemen arkasında yatıyor ve koridorda ölüyor. Ve Jimmy bu görüntünün nereden geldiğini anlamadı.

Lanetler zayıfladı. Üçüncü adam uzaklaşıyordu ve Jimmy ışık yeşile döndüğünden beri ilk gerçek nefesini aldı. Artık kalbi atmıyordu, göğsünde sunucuların içinde olduğu gibi sürekli bir vızıltı vardı.

Adamın kaçtığını duydu ve kapıyı kapatmak için bir fırsat olduğunu biliyordu. Ayağa kalktı ve sunucu odasının içindeki cesedin etrafında koştu, siyah silahı hareketsiz elinin yanındaydı. Jimmy tüfeğini indirdi, kapıyı kapatmak için omzunu itmeye hazırlandı, sonra yarın, o gece ya da bundan bir saat sonra ne olacağını düşündü.

Kaçan adam kombinasyonu biliyordu. Onu yanında götürmüştü.

"12-18," diye fısıldadı Jimmy.

Hızlıca bakmak için eğildi. Bir ofise kaybolan bir adamın bakışı. Sadece yeşil tulumun bir parıltısı ve ardından saçma sapan uzun ve parlak boş bir koridor.

Kapının dışında ölmek üzere olan adam inledi ve kıvrandı. Jimmy onu görmezden geldi. Tüfeği omzuna dayadı ve eğittiği gibi tuttu. Vizördeki küçük çentikler, ofis kapısının kenarına

doğru sıralandı. Jimmy koridorda havada asılı duran bir kutu çorba olduğunu düşündü. Nefes aldı ve bekledi. Eşiğin ötesindeki adam daha da yaklaştı, hâlâ inliyordu, kanlı avuçları yere çarpıyordu. Jimmy kafatasının ortasında bir acı hissetti, hafızasında eski bir yara izi. Koridorda hiçbir şeye nişan almıyor, annesini ve babasını düşünüyordu. Bir yanı onların gittiklerini, bir yerde kaldıklarını ve bir daha geri dönmeyeceklerini biliyordu. Silah namlusu sallanırken çentikler yanlış hizalandı.

Ayaklarının dibindeki adam daha yakındı. İnlemeler tıslamaya dönüşmüştü. Jimmy aşağı baktı ve yabancının dudaklarında kırmızı kabarcıklar gördü. Sakal onunkinden daha kalındı ve kana bulanmıştı. Başını çevirdi, tüfeğini hedef aldığı koridora baktı ve saymaya başladı.

Çizmelerini tırmalayan zayıf parmakları hissettiğinde otuz iki yaşındaydı.

Bir kafa, gizli bir çorba konservesi gibi dışarı çıktığında elli bir yaşındaydı.

Jimmy tetiği çekti. Omzunda bir dokunuş hissetti ve koridorun sonunda kırmızı bir çiçek açtı.

Bir an bekledi, derin bir nefes aldı, sonra ayak bileğine uzanan elden çizmeyi çekti. Tehlikeli bir şekilde açık bırakılmış ve itilmiş bir kapıya omzunu dayadı. Kilitler vızıldadı ve bir çınlama ile tıklandı. Jimmy onu zar zor duydu. Yakınlarda ölmek üzere olan bir adam gibi tüfeğini düşürdü ve elleriyle yüzünü kapattı.

Jimmy ağladı ve tuş takımı sessizliğe bürünmeden önce yeni bir günü sabırla bekleyerek neşeli bir vızıltı çıkardı.

78

2345: Silo 1

Dr. Wilson'ın ofisinin duvarında tanıdık görünen birkaç dosya asılıydı. Donald, bu belgelerden birine sahte bir ciddiyetle adını yazdığını hatırladı. Kış uykusuna yatmasına izin veren bir izin imzaladığını hatırladı. Ve o formlardan birini

tekrar imzalamak zorunda olma düşüncesi onu bir an için rahatsız etti. Ne yazması gerekiyordu? Başka birinin adını yazarken eli titreyecekti.

Çalışmanın ortasındaki boş bir sedye, kötü anıları geri getirdi. Üstünde temiz bir çarşaf vardı, askeri hassasiyetle katlanmış, sıradaki adamın uyuması için hazırdı.

İki asistan hazırlıkları yaparken Dr. Wilson, uyandırılması gereken bilgisayarı kontrol etti. Biri iki yemek kaşığı yeşil tozu bir termosun içine döktü ve karıştırmaya başladı.

Donald, odaya nüfuz eden hazırlığın kokusunu alabiliyordu. Yanaklarını emdi, tozun saklandığı dolabı ve kullanılacak dozları not aldı ve aklına gelen soruları sordu.

Diğer asistan temiz bir battaniyeyi katlayıp tekerlekli sandalyenin arkasına koydu. Kağıt bir ceket vardı. İlk yardım çantası boşaltıldı ve yeniden dolduruldu: eldivenler, ilaçlar, gazlı bez, yara bantları, koli bandı. Her şey sessiz verimlilikle yapıldı. Donald, kantin tezgahının arkasındaki adamları aynı rutin özenle kahvaltı hazırlarken gördüğünü sandı.

Bir ses, kimin uyandığını doğrulamak için bir numara okudu. Donald'ın kız kardeşi gibi, reaktör teknisyeni de bir sayıya, ızgaradaki bir yere, elektronik tabloda bir hücreye indirgenmişti. Sanki icat edilen isimler daha iyiydi.
Birden Donald, kendisini ilgilendiren alışverişin ne kadar kolay olduğunu fark etti. Bazı belgelerin doldurulmasını izledi - imzası gereksizdi - ve sonra bir kutuya atıldı. Sürecin bu kısmını görmezden gelebilirdi. Yapmayı planladığı şeyden eser kalmayacaktı.

Dr. Wilson onları kapıdan dışarı çıkardı. Asistanlar, tüm gerekli şeylerle birlikte tekerlekli sandalyede onu takip etti ve Donald kuyruğa katıldı.

Uyandırmaları gereken teknisyen iki kat aşağıdaydı ve bu da asansörü kullanıyordu. Asistanlardan biri boş boş o vardiyaya sadece üç günü kaldığını söyledi.

"Ne mutlu sana" dedi diğeri.

"Evet, o yüzden sondamla sakin ol," diye ilk şaka yaptı ve Dr. Wilson da güldü.

Donald ise gülmedi. Son raundun nasıl olacağını merak etmekle meşguldü. Kimse aşağıdakilerden daha fazlasını düşünmüyor gibiydi. Birinin bitmesini bekleyemediler ve diğerine dehşet içinde baktılar. Ona, birlikte çalıştığı herkesin, tekrar aday olma fikrinden nefret etseler bile, bir sonraki döneme geçmeyi umduğu Washington'u hatırlattı. Donald da aynı tuzağa düşmüştü.

Asansör kapılan başka bir soğuk koridora açıldı. Orada erkekler kış uykusuna dolu odalar vardı, silo nüfusun çoğu iki özdeş kata, yayılmasını bekliyor. Dr. Wilson koridordan aşağı indi ve sağdaki üçüncü kapıyı açmak için kodunu girdi. Bir dizi uyuyan beden, silonun beton kabuğuna değene kadar uzakta kayboldu.

Doktor, teknisyenin kapsülünü göstererek, "Yirmi aşağıda, o tarafta dördüncü," diye işaret etti.

Donald prosedürün bu kısmına ilk kez tanık olmuştu. Diğer insanların kış uykusuna yatmasına yardım etmişti ama asla birini uyandırmamıştı. Victor'un cesedinin ele alınması tamamen başka bir şeydi, bu bir cenazeydi.

Yardımcılar bölmenin etrafında koşturdu. Dr. Wilson kontrol panelinin yanında diz çöktü ve Donald'a bakarak bekledi.

"İşte buradayım" dedi. Sırayla diz çöktü ve izledi.

Doktor biraz utanarak, "İşlemlerin çoğu otomatik," diye itiraf etti. "Adil olmak gerekirse, beni eğitimli bir maymunla değiştirebilirlerdi ve kimse farkı fark edemezdi." Kodunu yazarken ve kırmızı bir düğmeye basarken Donald'a bakmak için döndü. "Ben de senin gibiyim Peder. Yalnızca bir şeyler ters gittiğinde kullanışlıdır. "

Wilson gülümsedi. Donald hayır.

"Kapak açılmadan önce birkaç dakika sürecek." Doktor küçük ekrana parmağıyla dokundu. "Sıcaklık otuz bir dereceye yükselecek. Ve bu ışık yanıp söndüğünde otomatik enjeksiyon gerçekleştirilir. "

Işık yanıp sönüyordu.

"Ne enjekte ediyorsun?" diye sordu.

“Nano-makine. Hazırda bekletme prosedürü normal bir insanı öldürebilirdi ve sanırım bu yüzden yasaktı. “

Normal bir insan. Donald o anda ne olduğunu merak etti. Bir elini kaldırdı ve kırmızı avuçtaki benekleri inceledi. Tepeden aşağı düşen eldiveni düşündü.

“Yirmi sekiz,” dedi Dr. Wilson. “Otuz olduğunda, kapağın kilidi açılır. Sonra işlemin bitmesini beklemeden genellikle tüm değerleri sıfırlarım. O yüzden unutmayacağıma eminim. Hararet göstergesinin altındaki düğmeyi çevirdi. «Prosedür durmuyor. Başladıktan sonra sonuna kadar devam ediyor. “

“Ya bir şey olursa?” diye sordu.

Wilson kaşlarını çattı.

“Ona söyledim. Bu yüzden buradayım.”

“Ama ya ona bir şey olursa?” Ya başka bir yerde meşgulse? “

Doktor soruyu düşünerek kulak memesini çimdikledi.

“Ben dönene kadar adamı geri göndermeni öneririm.” O güldü. “Belki nano makineler sorunu ben varmadan çözebilir. Sıcaklık düşerse, sadece kapağı kapatın. Ama böyle bir duruma nasıl ulaşılabileceğini anlamıyorum. “

Öte yandan Donald, her şeyi iyi gördü. Sıcaklığın yirmi dokuza yükselmesini izledi. İki asistan, kapsülün açılmasını beklerken gerekli hazırlıkları yaptı. Biri battaniye ve kağıt önlükle birlikte bir havlu hazırladı. Sağlık çantası hâlâ tekerlekli sandalyedeydi. İkisi de mavi lastik eldiven giymişti. Biri bir koli bandı şeridini soydu ve bir ucunu tekerlekli sandalye sapına bağladı. Bir torba gazlı bez açtılar ve acı içeceğe kuvvetli bir sallama verdiler.

“Ve prosedür benim kodumla da başlayacak mı?” Donald neyi gözden kaçırmış olabileceğini merak ederek sordu.

Doktor Wilson kıkırdadı. Ellerini dizlerine koydu ve yavaşça ayağa kalktı.

“Sanırım kodunuz basınç odasını da açacak. Erişiminiz olmayan bir şey mi var?

M

Bir eldivenin çıtçıtı. Kapı tısladı, kilit açıldı.

Gerçek, Donald cevaplamak istedi. Ama buna da ulaşacaktı.

Kapak bir çatlak açtı ve bir asistan onu sonuna kadar açtı. Kapsülde, uyanmaya başladığında yanakları seğiren yakışıklı bir genç adam yatıyordu. Asistanlar işe gitti ve Donald prosedürün her detayını ezberlemeye çalıştı. Daha yüksek bir koridorda uyuyan kız kardeşini düşündü.

“Ofisimde,” dedi Dr. Wilson, “hayati işlevlerinizi kontrol edeceğiz ve analiz için numuneleri alacağız. Dolapta bir şey varsa, geri alması için çocuklardan birini gönderirim. “

“Dolap mı?” Donald bir kateteri çıkarmalarını ve bir kollarından bir iğne çekmelerini izledi. Kapsüldeki adam acı tadıyla yüzünü buruşturarak pipetten sıvıyı emerken yaraya gazlı bez ve koli bandı uygulandı.

“Kişisel eşyalar için bir dolap. Bir önceki dönüşte kenara koydukları her şey. Bu durumda, bu eşyaları alması için birini göndereceğim. “

Asistanlar, adamın kağıt elbiseyi giymesine yardım etti, sonra onu buharlı bölmeden kaldırırken çabayla homurdandı. Donald ilk yardım çantasını hareket ettirdi ve tekerlekli sandalyeyi sabit tuttu. Battaniye zaten koltuğa yerleştirildi. Yeni uyanmış teknisyeni toparlarken Donald, yatağın üzerinde bulduğu TURN kelimesiyle işaretlenmiş çantayı düşündü: Thurman’ın kişisel eşyalarını içeriyordu ve üzerinde Anna’nın mesajına benzer küçük bir sayı damgalıydı. . Hiçbir şekilde ters yazılmış bir tarih değildi.

Ve sonra Donald anladı. “Stylus” bir yazım hatasıydı. Bilgisayar klavyesinde L ve P’nin nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Anna’nın “dolap” yazmak istemesi mümkün müydü?

Tüm bu ipuçlarının birleşmesi odanın soğuğuna nüfuz etti ve bir an için kız kardeşini uyandırma fikri unutulup gitti. Diğer uyuyan hayaletler kulaklarına bir şeyler fısıldayarak zihnini bulandırdılar.

2345: Silo 1

Asistanlardan biri kapsülü temizlemek için geride kalırken Donald, halsiz adama doktorun ofisine kadar eşlik etti . Dr. Wilson'ın numunelerini aldığını görmekle ilgilenmediği için Donald, teknisyenin kişisel eşyalarını almayı teklif etti. Asistan ona silonun kalbindeki depolama katlarından birine yön verdi.

Cephaneliği saymazsak, toplamda böyle on altı seviye vardı. Donald asansöre bindi ve elli yedincideki yıpranmış para yatırma düğmesine bastı. Reaktör teknisyeninin kimlik numarası bir kağıda karalanmış. Ancak Anna'nın mesajı zihninde çok canlıydı. Bunun ters bir tarih olduğunu düşünmüştü, 2 Kasım 2039. Hatırlaması kolaydı.

Asansör yavaşladı ve Donald dışarı çıkarak kendini karanlıkta buldu. Elini duvardaki düğme dizisinde gezdirdi. Tavandaki ampuller, antik transformatörlerin ve rölelerin boğuk, uzaktan gelen gümbürtüsüyle aydınlandı ve aniden canlandı. Işıklar yavaş yavaş uzun raflardan oluşan bir labirenti, her seferinde tek parça olarak açılan bir tür mozaik ortaya çıkardı. Dolaplar, raflardan sonra odanın arka tarafındaydı. Son ampuller de parlayıp cızırdadığında Donald uzun yürüyüşe başladı.

Mühürlü plastik borularla dolu çelik raflardan oluşan uçurumlar tarafından yutulduğunu hissetti. Konteynerler onu incelemek için eğilmiş gibiydi. Yukarıya baktığında, raflar sanki uzakta birleşen tren rayları gibi tepeye dokunuyormuş gibi geldi ona. Gelecekteki vardiyalarda yeniden doldurulmayı bekleyen çok büyük boş, etiketsiz tüp yığınları vardı. Anna'yla son vardiyasında ürettikleri tüm belgeler böyle tüplere girmiş olmalı. Silo 40'ın tarihini ve diğer tüm talihsiz çevre yapılarını koruyacaklardı. Silo 18 sakinlerini ve Donald'ın onları kurtarma çabalarını anlatırlardı. Acaba yanılıyor mu diye merak etti. Başıboş Temizleyici sorununun bir şekilde onun hatası olması mümkün müydü?

Tarihe göre, siloya göre, isme göre düzenlenmiş kasaları geçti. Raflar arasında kısayollar vardı, arabaların kağıt ve defter tomarlarını taşıyıp sonra onları geri getirmelerine yetecek

kadar geniş koridorlar vardı, sadece mürekkepten biraz daha ağırdı. Donald, klostrofobisinden büyük bir rahatlama ile rafların üzerinden geçti ve odanın arka duvarını buldu. Ne kadar yol kat ettiğini görmek için döndü, ışıkların hep birlikte söndüğünü ve asansöre geri dönüş yolunu bulmasını engellediğini hayal etti. Belki de susuzluktan ölene kadar daireler çizerek sendelemeye devam edecekti. Ampullere baktı ve ne kadar kırılgan olduğunu, ne kadar elektrik ve ışığa bağlı olduğunu fark etti. Tanıdık bir korku dalgası kapladı içini, karanlığa gömülme ihtimali karşısında paniğe kapıldı. Bir an için dolaplardan birine yaslandı ve nefesini tuttu. Mendiline öksürdü ve kendi kendine ölmenin en kötü şans olmayacağını söyledi.

Panik geçtikten sonra, asansöre geri dönme dürtüsüne direndi ve dolap sıralarının arasından yola çıktı. Binlerce gibi görünüyordu. Çoğu, posta kutuları gibi küçüktü, dış boyutlarına bakılırsa, yaklaşık on santimetre genişliğinde ve kolu kadar derindi. Donald, Anna'nın mesajındaki numarayı mırıldanıp duruyordu. Erskine ve Victor'un dolaplarının da orada olması gerekiyordu. Bu adamların herhangi bir sır saklayıp saklamadıklarını merak etti ve kontrol etmeye yemin etti.

Sıralardan birinde ilerlerken dolaplardaki sayılar yükseldi. İlk iki rakam Anna'nın numarasının çok uzağındaydı. Doğru sırayı aramak için bağlantılı koridorlardan birine girdi ve 43 ile başlayan bir grup gördü. Kimlik numarası 44 ile başladı. Belki de dolabı oralardaydı.

Donald boş olduğunu düşündü ama yine de kendini kimlik numarasına odaklanmış halde buldu. Vardiyadan vardiyaya hiçbir şey getirmemişti. Rakamlar, Troy'un numarası olan kimlik numarasıyla işaretlenmiş küçük bir metal kapının önünde bulana kadar tahmin edilebilir bir dizi yürüdü. Kilit yoktu, sadece bir düğme vardı. Parmak izi tarayıcısı ya da paranoyasına değecek bir şey olabileceğinden korkarak parmağıyla bastırdı. Biri Thurman'ı başka bir adamın dolabını karıştırırken görse ne düşünürdü? Parçası olduğu aldatmacayı unutmak kolaydı. Tıpkı senatörün adını duyduğunda ve onu kastettiklerini anlaması biraz zaman aldığında olduğu gibi.

Dolap açıldı ve yumuşak bir tıslama duyuldu, ardından eski, kullanılmamış menteşelerin gıcırtısı geldi. Bu iç çekiş, Donald'a aşağıdaki her şeyin - çöp kutuları, borular, kilitli dolaplar - havadan korunduğunu hatırlattı. Sevgili, eski hava. Soludukları hava bile yakıcıydı ve aşındırıcı oksijen ve diğer açgözlü moleküller gibi görünmez varlıklarla doluydu. İyi hava ile kötü hava arasındaki tek fark, elemanların çalışma hızıydı. İnsanlar aradaki farkı fark edemeyecek kadar hızlı yaşadılar ve öldüler.

Ya da en azından eskiden öyleydi, diye düşündü Donald dolabına uzanırken.

Şaşkınlıkla boş olmadığını gördü. İçinde vakumla kapatılmış plastik bir torba vardı, Thurman'ınki gibi buruşmuş ve mühürlenmişti. Bunun dışında AÇMAYIN, AYRILMAYIN dedi. İçeride bir pantolon ve kırmızı bir gömlek görebiliyordu. O giysiler ona bir dolu hatırayla çarptı. Bir zamanlar olduğu adamı, içinde yaşadığı dünyayı düşündürdüler. Donald, havanın olmamasıyla daha tutarlı hale gelen çantayı kavradı ve ıssız koridoru taradı.

O nesneleri neden saklamışlardı? Yeraltına indiği günkü gibi giyinip yüzeye çıkabilsin diye mi? Modası geçmiş giysiler içinde hapishaneden sendeleyerek çıkan, gözlerini kırpıştırıp tek elini güneşten koruyan bir mahkûm gibi mi? Ya da neden onları bir kenara atmak gibi tutmaktı? Bunun üzerinde, geri dönüştürülemeyen çöplerin demir gibi sert küpler halinde sıkıştırıldığı ve tavan yüksekliğindeki yığınlarda depolandığı iki tam kat vardı. Atıklarını başka nereye koyabilirler? Bir çukurda mı? Orada, bir çukurda yaşıyorlardı.

Donald, çantanın plastik fermuarını karıştırıp açarken benzer sorular sormaya devam etti. Hafif bir çamur ve çimen kokusu geldi, geçmiş günlerin kokusu. Tamamen açtığında, havayla temas eden giysileri, çiçek açan bir çiçek gibi şişmişti. O eski kıyafetleri deneme, dünyası bitmemiş gibi davranma dürtüsü hissetti. Bunun yerine onları dolaba geri koymaya karar verdi ki çantadaki bir parıltı, sarı bir parıltı gözüne çarptı.

Donald elini batırdı ve alyansı aldı. Çıkarırken pantolonunun içinde sert bir cisim hissetti. Yüzüğü bir kenara koydu ve tekrar karıştırdı, hissetti, kıyafetlerinin kıvrımlarını sıktı. O

gün yanında ne getirdi? Haplar değil. Onları sonbaharda kaybetmişti. Dörtlü anahtarı bile olmayan Anna ona el koymuştu. Evdekiler ve cüzdan ceketin içindeydi, oryantasyon için yer altına bile gitmemişlerdi…

Cep telefonu. Donald onu pantolon cebinde buldu. Plastik kabuğun kıvrımı avucunun içine tam oturuyor. Çantayı yerine koydu ve nikah yüzüğünü takım elbisesinin cebine koydu, ardından eski cep telefonunun güç düğmesine bastı. Ama tabii ki gitmişti. Çoktan Gitmiş. Helen'i kaybettiği gün de pek iyi gitmiyordu.

Zamanın bile değiştiremeyeceği alışkanlıklardan biri olan alışkanlıktan cebine koydu. Sonra yüzüğü çıkardı, hala uygun olduğunu gördü ve karısını düşündü. Helen'i düşünmek, Mick'i ve sahip oldukları çocukları düşünmesine neden oldu. Hüzün ve tiksinti birbirine karıştı. Kıyafetleri dolabın dibine itti ve kapadı, yüzüğü çıkardı ve cep telefonuyla birlikte cebine geri koydu. Sonra döndü ve Anna'nın dolabını aramaya gitti. Yine de reaktör teknisyeninin kişisel eşyalarını alması gerekiyordu.

İki dolabı ararken, garip bir his, ortaya çıkmak isteyen ama buna odaklanamayan bir tür bağlantı hissetti.

Deponun bir bölgesi, yanan bir ampul nedeniyle hala karanlıktı ve Donald, silo 40'ı ve önceki vardiyasına yayılan karanlığı düşündü . Ve şimdi Eren bu gizemli olaya bir son vermişti. Bir bomba tavandaki borulardan toz yağmıştı. Bilinçaltı zihni sonunda uğultu yapıyor ve daha derin bağlantılar kuruyordu. Anna'yla ilgili bir şey. Dolabına çekilmesinin nedeni. Elini cebindeki cep telefonuna sardı ve geçen sefer neden uyandığını hatırladı. Kablosuz sistemlerde, bilgisayar korsanlığı konusunda uzman olduğunu hatırladı.

Uzakta bir ampul patlayarak söndü ve Donald karanlığın onu bunalttığını hissetti. Onun için orada hiçbir şey yoktu, korkunç anılar ve ürkütücü keşiflerden başka bir şey yoktu. Gerçek şekillenmeye başlayınca kalbi hızla çarpmaya başladı, kendisi ile birlikte çürütmek isteyeceği bir gerçek. Bombaların patladığı gün cep telefonu çalışmamıştı; Helen'e ulaşamamıştı. Sonra Mick'i arayamadığı o kadar çok zaman olmuştu ki, Anna'yla kendilerini baş başa buldukları geceler.

Ve şimdi o siloda bir kez daha yalnızdılar. Mick son anda onunla yer değiştirmişti. Donald o küçük apartman dairesindeki konuşmalarını düşündü. Arkadaşı ona bir silonun içini göstermiş, bir odaya götürmüş ve orayı o anda olduğu gibi hatırlamasını istemiştir.

Donald yumruğuyla dolaplardan birine vurdu ve metalik kükreme lanetini bastırdı. Mick orada olmalıydı, donuyor, çözülüyor ve deliriyor olmalıydı. Ama onunla sık sık alay ettiği o ev hayatını çalmıştı. Ve birisi ona yardım etmişti.

Donald dolaplara yığıldı. Mendili aldı, içine öksürdü, arkadaşının Helen'i teselli ettiğini hayal etti. Sahip oldukları çocukları ve torunları düşündü. İçinde öldürücü bir öfke kaynadı. Karısına ulaşamadığı için tüm zamanını suçluluk duyarak geçirdi. Tüm zamanını, yaşamadığı hayat için Helen ve Mick'ten nefret ederek geçirdi. Ama mimar Anna'ydı. Anna hayatının bilgisayar kodunu ele geçirmişti. O olmuştu. Onu oraya sürükleyen kendisiydi.

80

2345: Silo 1

Donald, rüyadaki gibi hareket ederek diğer iki dolabın içindekileri aldı. O sersemlemiş halde asansöre binip Dr. Wilson'ın ofisine gitti ve reaktör teknisyeninin kişisel eşyalarını teslim etti. Doktordan o gece uyumasına yardımcı olacak bir şey istedi, böylece hapların nerede saklandığını öğrenebilirdi. Wilson numuneleri laboratuvara götürmeye gittiğinde Donald daha fazlasını aldı. Onları ufaladıktan sonra iki yemek kaşığı toz ekledikten sonra o acı ezmelerden birini yaptı. Hiçbir planı yoktu, eylemler mekanik olarak birbirini takip ediyordu. Hayatında bitmesini istediği bir zulüm vardı.

Sonsuz soğukta. Nesnelerle dolu bir tekerlekli sandalyeyi iterek, kapsülünü çabucak buldu. Parmağını makinenin derisinin üzerinde gezdirdi. Pürüzsüz yüzeye, kendini kesebilecekmiş gibi dikkatlice dokundu. Onun vücuduna aynı şekilde dokunduğunu, her zaman biraz korktuğunu, asla

kendini gerçekten terk edemediğini hatırladı. Sevdikçe canı daha çok yanıyordu. Her okşama Helen için bir hakaretti.

Parmağını çıkardı ve hayali bir kanamayı durdurmak ister gibi diğer eliyle sıktı. Onun yanında olmak tehlikeliydi. O zırhlı kabuğun içinde Anna'nın çıplak vücudu vardı ve Anna onu ortaya çıkarmak üzereydi. Sonsuz soğuğun geniş koridorlarına baktı. Kalabalığın içinde ama yine de yalnız. Dr. Wilson laboratuvarında uzun süre kalacaktı.

Donald kapsülün bir ucunda diz çöktü ve kodunu yazdı. Küçük bir kısmı bunun işe yaramayacağını umuyordu. Bu çok büyük bir güçtü, can verme ya da alma olasılığı. Ancak panel normal bip sesleri çıkardı. Donald kendini hazırladı ve az önce öğretildiği gibi düğmeyi çevirdi.

Şimdi sadece beklemek kaldı. Sıcaklık yükseldikçe öfkesi daha az kavurucu hale geldi. Büyük bardağı alıp içindekileri karıştırdım. Her şeyin yolunda olduğundan emin oldu.

Kapak bir iç çekerek açıldığında, parmaklarını çatlağa soktu ve kaldırdı. Eğildi ve dikkatle hareket ederek Anna'nın kolundaki iğneden tüpü çıkardı. Kalın bir sıvı damladı. Donald, sonundaki plastik valfin nasıl çalıştığını anladı ve çevirerek sızıntıyı durdurdu. Battaniyeyi tekerlekli sandalyenin arkasından aldı ve Anna'nın etrafına sardı. Vücut zaten sıcaktı. Don, kapsülün iç yüzeyi boyunca damladı ve drenaj boruları görevi gören küçük kanallarda toplandı. Battaniyenin çoğunlukla onun için olduğunu fark etti.

Anna taşındı. Donald, göz kapaklarının titrediğini görünce alnındaki saçlarını geriye attı. Dudakları aralandı ve hafif bir homurtu çıkardı. Donald, eklemlerdeki o sertlik hissini, o soğuğu biliyordu. Ona yaptıklarından nefret ediyordu. Kendisine yapılanlardan nefret ediyordu.

"Usulca," dedi, titreyen uzuvlarıyla nefesi kesilirken. Başı yavaşça iki yana sallanıyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Oturmasına yardım etti ve çıplaklığını gizlemek için battaniyeyi düzeltti. Tekerlekli sandalye, tıbbi çantası ve termosuyla yakınlardaydı. Donald, Anna'ya yardım etmek veya onu sandalyeye oturtmak için hiçbir şey yapmadı.

Gözlerini kırpıştırdı, hızla etrafına baktı ve sonunda onu gördü. Onu tanıdığında gözlerini kıstı.

"Donny…"

Donald onun sesini duymaktan çok dudaklarından adını okudu.

"Bana geldin," diye fısıldadı Anna.

Onun titremesini izledi; sırtını ovma ve onu kollarına alma dürtüsünü reddetti.

"Hangi yıldayız?" diye sordu dudaklarını yalayarak. "O an geldi mi?" Gözler şimdi kocaman açılmış ve korkudan ıslanmıştı. Erimiş buz yanaklarından aşağı damlıyordu.

Donald da uyandığı zamanı düşündü, en son gördüğü rüyalar hâlâ zihnini bulandırıyordu. "Gerçek anı geldi," diye yanıtladı. "Burada olmamın sebebi sensin, değil mi?"

Anna ona boş boş baktı, beyni bulutlandı. Donald, gözlerinin seğirmesinden, kuru dudaklarının aralık kalma şeklinden, zihinsel süreçlerindeki yavaşlamanın farkındaydı çünkü çoktan yaşamıştı.

"Aynen." Başını sallama zar zor algılanabiliyordu. "Babam bizi asla uyandırmazdı. Sonsuz soğuk…" Sesi bir fısıltıydı. "Burada olduğun için mutluyum. Geleceğini biliyordum." Battaniyenin altından bir elini çıkardı ve kendini çıkarmak istercesine kapsülün kenarını tuttu. Donald elini onun omzuna koydu. Döndü ve termosu tekerlekli sandalyeden aldı. Elini kapsülün kapağından aldı, içeceği avucuna doğru itti. Diğer elini bıraktı ve termosu dizlerinin üzerinde tuttu.

Donald, "Nedenini bilmek istiyorum," dedi. "Beni neden buraya, bu yere getirdin?" Etrafına, tüm o kapsüllere, ölümü uzak tutan o doğal olmayan mezarlara baktı.

Anna ona baktı. Termos ve samanı inceledi. Donald kolunu bıraktı ve cebinden cep telefonunu çıkardı. Dikkatini telefona verdi.

"O gün ne yaptın?" kiliseler. "Beni ondan uzak tutan sendin, değil mi? Ve o gece, projelerin son rötuşları için

buluştuğumuzda ve Mick bir toplantıyı ne zaman kaçırsa, bu hep senin suçundu. “

Anna’nın yüzüne bir gölge düştü. Derin ve karanlık bir anlayış. Donald hararetli bir tartışma, şiddetli bir muhalefet bekliyordu ama üzgün görünüyordu.

“Uzun zaman önce,” dedi başını sallayarak. “Gerçekten üzgünüm Donny, ama bu uzun zaman önceydi.” Sanki tehlikedeymiş gibi bakışları ondan uzaklaşıp kapıya doğru kaydı. Donald döndü ama hiçbir şey görmedi.

“Buradan gitmeliyiz,” diye gakladı Anna, sesi zayıf ve mesafeliydi. “Donny, babam… bir anlaşma yaptılar…”

“Ne yaptığını bilmek istiyorum,” diye sözünü kesti. “Söyle bana.”

Anna başını salladı.

“Mick ve ben ne yaptık… Donny, o zaman doğru olan şey gibi görünüyordu. Üzgünüm. Ama sana başka bir şey söylemeliyim. Bir önemli şey daha. “Ses alçak ve sakindi. Dudaklarını yaladı ve samana baktı, ama Donald onun kolunu yakaladı. “Babam sen sonsuz soğuktayken başka bir vardiya için beni uyandırdı.” Anna başını kaldırdı ve doğrudan ona baktı. Sözcük aramak için durakladı, dişleri takırdadı. “Ve ben bir şey keşfettim…”

Yeter, dedi Donald. “Artık hikaye yok. Artık yalan yok. Sadece gerçek.”

Anna uzağa baktı. Vücudundan güçlü bir titreme geçti. Saçtan bir buhar bulutu yükseldi ve ani bir yoğunlukla kapsülün yüzeyinden yoğuşma damlaları aktı.

“Böyle gitmesi gerekiyordu,” dedi. İtiraf, ses tonundaydı, ona bakmayı reddediyordu. “Kaderdi. Ben ve sen birlikte. Burayı biz inşa ettik.”

Donald yeni bir öfkeyle köpürüyordu. Elleri Anna’nınkinden bile daha fazla titriyordu.

Öne eğildi.

“Orada tek başına ölmen fikrine dayanamadım.”

“Yalnız olmazdım,” diye tısladı. “Ve bazı şeylere karar vermek sana bağlı değil.” Kapsülün kenarını iki eliyle kavradı ve parmak boğumları beyazlaşana kadar sıktı.

Anna, “Beni dinlemek zorundasın,” diye yalvardı.

Donald bekledi. Ne açıklaması, ne bahanesi olabilir? Babasının ondan almadığı küçük şeyi ondan almıştı. Thurman dünyayı, Anna da Donald’ın özel dünyasını yok etmişti. Söyleyeceklerini duymayı bekledi.

“Babam bir anlaşma yaptı,” diye söze başladı, sesi gitgide sabitlendi. “Bizi asla uyandırmamalıydılar. Buradan çıkmak zorundayız. Yardımınıza ihtiyaçım

Onu yok etmiş olması umurunda değildi. Donald öfkesinin azaldığını hissetti. Vücudunda dağıldı, onun bir parçası oldu, okyanusun gelgiti gibi gelip giden, kendini sürdürecek kadar güçlü olmayan, bir horlama ve iç çekişle çarpmaya mahkum güçlü bir dalga.

“İç,” diye ısrar etti, kolunu nazikçe kaldırarak. “O zaman bana her şeyi anlatabilirsin. Sana nasıl yardım edebileceğimi bana açıklayacaksın. “

Anna gözlerini kırpıştırdı. Donald pipeti alıp dudaklarına götürdü. Ona her şeyi anlatacak, kafasını tekrar karıştıracakları, onu daha az boş, daha az yalnız hissettirmek için manipüle edecekleri dudaklar. Yalanlarından, zehrinden bıkmıştı. Onu dinlemek, damarlarınızı öldürücü iğneye maruz bırakmak gibiydi.

Emmeye başladığında yanakları çökmüştü. Samandan bir yeşil sıvı sütunu yükseldi.

“Ne kadar acı,” diye fısıldadı ilk yudumdan sonra.

“Şşşt,” dedi Donald. “İç, ihtiyacın var.

Anna itaat etti ve termosu tutmasına yardım etti. Gitmeleri gerektiğini, tehlikeli olduğunu söylemek için yudumlar arasında duraksadığında, Donald başını salladı ve pipeti dudaklarının arasına geri koydu. O tehlikeydi.

Anna kafası karışmış halde ona baktığında termosta hala biraz sıvı vardı.

“Neden ben… neden bu kadar uykum var?” kiliseler. Yavaşça gözlerini kırpıştırarak gözlerini açık tutmaya çalıştı.

Beni buraya getirmemeliydin, dedi Donald. “Böyle yaşamamalıydık.”

Anna kolunu kaldırdı, uzandı ve omzunu sıktı. Farkındalık ona ulaşmış gibiydi Kapsülün kenarına oturdu ve kolunu ona doladı. Kadın ona karşı çöktüğünde, bir an için ilk öpüşmelerine geri döndüğünü hissetti. Üniversiteye geri döndüğünde, vücudunda çok fazla alkol vardı, yurttaki kanepesinde uyuyakalmıştı, başı omzunda. Ve Donald bütün gece o şekilde kaldı, partinin sesleri her yerde kaybolurken sıkışan kolu hissini kaybetti. Ertesi sabah Anna ondan önce uyanmışlardı. Gülümsedi ve teşekkür etti, onun koruyucu meleği olduğunu söyledi ve onu öptü.

O günden beri bütün jeolojik çağlar geçmiş gibiydi. Çağlar. Hayat bu kadar uzun sürmemeliydi. Ama Donald, o gece Anna’nın nefeslerinin sesini bir gün önce duymuş gibi hatırladı. Son vardiyalarını, paylaşılan karyolayı, onun başını göğsüne dayayarak uyuduğunu hatırladı. Ve sonra, tam da ani, hafif bir nefesi içine çekerken hissetti. Bir nefes. Beden bir an kaskatı kesildi ve ardından soğuk, titreyen tırnaklar omzuna battı. Anna son nefesini verirken tutuş yavaşça gevşerken onu kendisine yakın tuttu.

81

2318 - Yedinci Yıl:

Silo 17

Kavanozlar garip bir dönüşüm geçiriyordu. Jimmy başta emin değildi. Birkaç ay önce bir pancar konservesinin üzerinde kahverengi benekler fark etmişti, ama buna aldırış etmemişti. Ancak şimdi, lekeler kavanozların çoğunu kaplamıştı. Hatta bazılarının tadı biraz farklıydı. Belki de sadece hayal gücüydü ama karnındaki ağrılar daha sık olmaya ve sunucu odasındaki hava solunmaz hale gelmeye başlamıştı. Jimmy, sinek sürülerinin vızıldadığı tuvalet olarak kurduğu köşeden uzak durmaya çalıştı ve bağırsaklarını boşaltması gerektiğinde daha da ileri gitti. Nerede olursa olsun dışkıladı ve sinekler artık dışkısını atamadı.

Oradan çıkmak zorundaydı. Koridorda sessizlik çökmüştü, artık kimse kapıyı açmaya çalışmıyordu. Ama bir zamanlar hapishane gibi görünen oda şimdi ona en güvenli yer gibi geliyordu. Ve daha önce onu baştan çıkaran ayrılma fikri şimdi onu korkuttu. Rutin o kadar güven verici olmuştu ki, farklı bir şey yapmak ona delilik gibi geliyordu.

İki gün boyunca hazırlıklara yoğunlaştı . En sevdiği av tüfeğini parçalarına ayırdı ve yeniden birleştirmeden önce tüm parçalarını yağladı. Mühimmat kutularından biri onun şans tılsımıydı: o paketten alınan mermilerle teneke kutulara ateş etmeye çalıştığında, mermiler sıkışmadı ve sık sık hedefi vurdu. Jimmy iki dergiyi boşalttı ve onları sihirli mermilerle doldurdu. Daha sonra eski bir yedek takım elbise alıp kollarından bacaklarına bağlayıp boynuna sararak onu bir sırt çantasına dönüştürdü. Ön fermuarını açtı ve çanta olarak kullandı, iki kutu sosis, iki ananas ve iki domates suyu doldurdu. Çok uzağa gitmeyecekti ama ileri görüşlü olmak daha iyiydi.

Jimmy anahtarın hâlâ boynunda asılı olduğundan emin olmak için göğsünü hissetti. Onu hiç kaybetmemişti ama parmaklarıyla aramaya devam etti. Bir tür tik haline gelmişti, öyle ki göğüs kemiğinde küçük bir çürük bırakmıştı. Kavanozları açmak için elbisenin göğüs cebine bir çatal ve paslı bir tornavida soktu. Bir konserve açacağı ve el feneri için yedek pillere ihtiyacı vardı. Bunlar onun öncelikleriydi. Son birkaç yılda elektrik yalnızca iki kez kesilmişti ve karanlıktan o kadar çok korkmuştu ki, her an el fenerinin çalışıp çalışmadığını kontrol ederek pilleri boşaltma riskiyle karşı karşıya kaldı.

Jimmy sakalını kaşıdı ve hâlâ neye ihtiyacı olduğunu düşündü. Sarnıçta fazla su kalmamıştı ama belki başka bir yerde bulabilirdi. Deponun köşesindeki boş teneke yığınını karıştırırken bulduğu iki şişeyi aldı, varlığından rahatsız olan sinekler başının etrafında vızıldıyordu.

“Seni gördüm” dedi onlara. “Uzak dur.”

Jimmy bu şakaya kendi kendine güldü.

Mutfakta henüz çıkmamış olan büyük bıçağı aldı ve çantasına koydu. Hazırlıklarını bitirdiğinde gitmek için çok geç olduğunu fark etti. Tüfeği bir kez daha söktü, dişlileri yağladı ve ertesi sabaha ertelemeye karar verdi.

Jimmy o gece iyi uyuyamadı. Sesleri duymayı umarak radyoyu açık bıraktı ve tıslaması, çelik kapılardan dışarıdaki havanın süzüldüğünü hayal etmesine neden oldu. Birkaç kez nefes nefese uyandı ve tekrar uykuya dalmadan önce uzun süre uyanık kaldı.

Ertesi gün kameraları kontrol etti ama her zamanki gibi kapalıydılar. Koridorda kimse var mı diye bakmak istedi ama monitör siyahtı. Dışarıda kimsenin olmadığına, sadece onun olacağına ikna olmuştu. Ayrılmak üzereydi. Dıştan .

“Sorun değil,” dedi kendi kendine. Yağ kokan tüfeği kavradı ve gerektiğinde yedek giysi olarak kullanabileceği derme çatma çantasını kaldırdı. Merdivenleri çıkarken bu düşünce onu gülümsetti.

“Hadi hadi!” basamakları koşarak tekrarladı. Genellikle iyi yaptığı ıslık çalmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu; sonra anne babasının o küçükken onun için söylediği bir ezgiyi mırıldandı.

Sırt çantası ve tüfek ağırdı. Dirseğinin kıvrımından sarkıyorlardı, hareketlerini engelliyorlardı ve merdivenin tepesindeki parmaklığı kaldırmak ona hiç de az bir çaba harcamadı. Ama sonunda başardı. Başını uzattı ve arabaların yumuşak uğultusunu dinlemek için durakladı. Bazıları, iç devreler aşırı yüklenmiş gibi tıklama sesleri çıkardı. Yıllar boyunca, sırları kontrol etmek için sunucuların çoğunun arka panellerini kaldırmıştı, ama hepsi babasının inşa ettiği gibiydi.

Arabaların arasından geçerken dışkısının kokusu burun deliklerine sızdı. Beklediği karşılama bu değildi. Kara kutuların yaydığı ısı, kokuyu daha da dayanılmaz hale getirdi.

Büyük çelik kapının önünde durdu ve bir an tereddüt etti. O dünya gittikçe daralıyordu. İlk başta sadece iki katı vardı, siyah arabaların olduğu oda ve aşağıdaki kattaki labirent, ama sonra kendini ancak orada güvende hissetti. Karanlık koridorlar ve devasa merdivenler onu korkuttu. Yolculuğunu yatakların olduğu ve havanın depoların tuhaf kokularıyla ağırlaştığı arka odaya sınırlamıştı. Korunduğunu hissettiği tek yer, arka planda çalan radyo cızırtısıyla bilgisayar masasının yanındaki karyolaydı.

Jimmy, babasının onu sürüklediği kapıda, üç adamı öldürdüğü yerde duruyordu ve dünyasının sınırları yeniden genişlemek üzereydi.

Terli avucunu tuş takımına uzattı. Dışarıdaki havanın zehirli olduğundan korkuyordu ama soluduğu şey de farklı değildi ve insanlar orada yıllarca radyoda konuşarak yaşamışlardı. Jimmy ilk iki rakamı, seviye 12’yi yazdı ve sonrakileri düşündü: 18. Eve gitmeyi, kıyafetlerini değiştirmeyi ve tuvaleti kullanmayı hayal etti. Annesinin onu çift kişilik yatakta beklediğini hayal etti. Onu sırtüstü yatarken gördü, kollarını kavuşturdu ve kemikleri göğsünden dışarı fırladı.

Titreyen elini 1’e uzattı ama 4’e bastı. Sonra avucunu pantolonuna sildi ve tuş takımının sesini bekledi.

Karşı tarafta kimse yok, dedi kendi kendine. “Yalnızım. Yalnızım.”

Nedense bu düşünce onu rahatlatmıştı.

Okulun ve evinin planını tuşladı.

Tuş takımı bipledi ve Jimmy kapının sesini duyduğunda geri çekildi. Okulu ve eski arkadaşlarını düşündü, hala hayatta olan var mı diye merak etti. Parmağını tüfeğin omzunun altına kaydırdı ve omzuna yerleştirdi. Kapının kilidi açıldı. Sadece itmesi gerekiyordu.

82

2318 - Yedinci Yıl:

Silo 17

Salonda yaşam ve ölüm izleri vardı. Fayanslarda kararmış bir daire ve bir kül yığını, ateşin yakıldığı yeri gösteriyordu. Çelik kapının dış yüzeyi tamamen çizilmiş ve ezilmişti. Boş ateş ettiği kurşunların izleri hâlâ duruyordu. Jimmy, ayaklarının dibinde kahverengi bir leke gördü ve orada bir adamın öldüğünü hatırladı. Rahatsız edici sinyallerden uzağa baktı ve salona doğru ilerledi.

Kodun dışarıdan da işe yarayıp yaramayacağını merak ederek kapıyı arkasından kapattı. Kapı sıkışıp tekrar girmesini engelleseydi ne olurdu? Tuş takımına baktı ve metal plakanın etrafındaki oyukları fark etti. Biri onu duvardan ayırmaya çalışmıştı. O dışarı çıkmak isterken umutsuzca oraya girmeye çalışan herkesi düşündü.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp kapıyı kapattı. Dişlilerin vızıltısı kalbini sıkıştırdı. Yükseltici duvara bir gümbürtüyle girdi. Artık kararı geri alınamaz olmuştu.

Jimmy kalbi ağzında tuş takımına koştu. Koridorlarda birinin ona doğru yaklaştığını, tüyler ürpertici çığlıklar attığını ve tüfekleri kaldırdığını duyduğunu sandı…

Kodu tuşladı ve kapı açıldı. Kolu itti, evinin havasını soludu… ve garsonların ısısıyla yoğunlaşan dışkısının kokusu nefesini kesti.

Koridorlarda kimse yoktu. Jimmy'nin yeni bir konserve açacağı, sifonlu bir klozet ve yırtık pırtık olmayan bir takım elbiseye ihtiyacı vardı. Nefes alması, konserve yiyecek ve su ihtiyacı vardı.

Kapıyı isteksizce kapattı. Kodu daha yeni test etmiş olmasına rağmen, girememe korkusu onu tekrar sardı. Dişlilerin yıpranacağından ya da kodun yalnızca günde ya da yılda bir kez dışarıdan çalışacağından korkuyordu. Manyak olan bir yanı, yüzlerce kez kontrol etse bile, bir sonraki girişimin kapıyı açmayacağından korkmaya devam edeceğini biliyordu. Bunu hiç tatmin olmadan sonsuza kadar yapabilirdi. Yürürken kulaklarında kanın zonkladığını hissetti.

Koridor ışıkla yankılandı. Jimmy tüfeği göğsüne dayadı ve harap olmuş ofislerin yanından dikkatle geçti. Tavandan sarkan bir lambanın cızırtısı ve havalandırmanın altındaki bir masanın üzerinde uçan bir kağıt parçası dışında hiçbir ses yoktu. Turnikeler bakımsız kaldı. Jimmy, Yani'yi hatırlayarak kapıdan çıktı, kalabalık merdiveni, temizlik kıyafeti giymiş bir adamın kalabalığın arasından ilerlemesini hayal etti; kapıyı açıp dışarı baktığında, sahanlıkta kimse yoktu.

Merdivenlerde ışık loştu. Sadece yeşil acil durum lambaları vardı. Jimmy kapıyı gıcırdamamak için yavaşça kapattı. Ayaklarının dibinde, ızgarada bir nesne vardı. Botunun ucuyla kenara itti: Beyaz ve silindir şeklindeydi, yaklaşık önkolunun uzunluğu kadardı ve uçlarında iki çıkıntı vardı. Kemik. Sunucu odasının yakınında tüketimden ölen ve dışkısının yanına sürüklediği bir adamın kalıntıları arasında benzer bir tane görmüştü.

Jimmy kemiklerinin de böyle olacağından emindi. Belki de o gün. Sunucuların altındaki sığınağına asla geri dönemezdi. Ancak bu onu beklediğinden daha az korkuttu. Dışarıda olmanın heyecanı, temiz hava, merdivenlerin yeşil parıltısı ve hatta başka bir insanın kalıntıları, odasında yaşadığı klostrofobi hissinden ani ve hoş bir rahatlama sağladı. Bir zamanlar hapishane olarak gördüğü şey - silonun zeminleri ve

seviyeleri - şimdi ona dış dünya olarak görünüyordu. Sonsuz ıssızlık ve büyük vaatler diyarı.

83

2318 - Yedinci Yıl:

Silo 17

Bir planı, gidecek belirli bir yeri yoktu. Sadece tırmanmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. El fenerinin pilleri azalıyordu ve onları sonraya saklamaya karar verdi. Banyoyu bulana ve eskiden yaptığı gibi bağırsaklarını boşaltana kadar bir daireyi el yordamıyla aradı. Tuvaletin çalışmadığını anlayınca çaresizliğe kapıldı. Lavabo ve bide bile su yoktu ve karanlıkta bir çarşafla kendini temizlemek zorunda kaldı.

Yükselmeye devam etti. On dokuzunda, evinin altında bir bakkal vardı. Pilleri arardı, en kullanışlı eşyaların çoktan tükendiğinden korksa da. Ancak terzilik bölümünde yine de bazı tulumlar olmalı. O bundan emindi. Jimmy bir plan yapmaya başladı.

Ama merdivenlerin titreşimi onu değiştirmeye zorladı.

Durdu ve ayak seslerinin uğultusunu dinledi. Yukarıdan geldiler. Bir sonraki inişin, aşağıdakinden daha yakın, spiral şeklinde başının üzerinde çıktığını gördü. Tüfeği sırt çantasına bağlı şişelere vurarak koşmaya başladı, çizmeleri beceriksizce basamaklardan kalktı , korktu ve aynı zamanda yalnız olmama fikriyle rahatladı.

Kat kapısını çekti ve açılana kadar itti ve birkaç santim araladı. Kulağını soğuk metal yüzeyine dayadı ve çatlaktan baktı. Ayak sesleri daha şiddetliydi. Nefesini tuttu. Bir şekil yaklaştı, Jimmy avucunun korkulukta gıcırdadığını duydu. Ve sonra, arkasında başka bir figür tehditkar bir şekilde çığlık attı. Merdivenlerin loş ışığında hatları belirsizdi. Jimmy, ayak sesleri kesilene kadar o garip ve sessiz holün uzak ucunda karanlıkta durdu ve yer karolarında bir şeyin ona doğru süründüğünü, pençeli ellerin karanlıktan dışarı çıktığını,

uzun, darmadağınık saçlarını tutmak için uzandığını duydu. Jimmy kendini acil durum ışıklarının loş yeşil ışığında sahanlıkta nefes nefese buldu. Artık neye inanacağını bilmiyordu.

Yalnızdı, kaçış yoktu. Hayatta kalanlar olsa bile, sadece onu yakalamak, öldürmeye çalışmak istedi.

Tırmanmaya, kulağını zorlamaya ve titreşimleri yakalamak için elini korkuluğa koymaya devam etti. Otuz ikinci su istasyonunu, otuz birinci tarlaları, yirmi altıncı tıp merkezini geçti ve markete giderken yeşil ışıkları takip etti. Bacak kasları ısınmaya başladı ve ona hoş bir esenlik hissi verdi. Tanıdık yerlerden geçti, kullanımdan yıpranan başka bir hayatın katmanlarından geçti, tel ve boru düğümleri tarafından istila edildi. Dünya anıları kadar paslıydı.

Depoya vardığında boş olduğunu gördü. Sadece bir dizi devrilmiş rafın altında kalmış birinin kalıntıları vardı. Üst rafın altından çıkan botlar küçüktü. Kadın ya da çocuk olmalıydı. Botun bağcıklarının üstünde, ayak bileğinin beyaz kemiğini görebiliyordunuz. Cesedin yanında kutular vardı ama Jimmy kutularda ne olduğunu kontrol etmemeyi tercih etti. Pil ya da konserve açacağı bulmak için diğer raflarda kalan birkaç şeyi karıştırdı. Oyuncaklar, biblolar ve diğer işe yaramaz çöpler vardı. Jimmy, pek çok Gölge'nin bu ıvır zıvır için deli olduğunu tahmin etti. Meşale pillerini ayırdı ve karanlığın içinden el yordamıyla ilerledi.

Eski dairesine yaptığı ziyaret sonuçsuz kaldı. Orada artık evde değildi. İçini bir hüzün dalgası kapladı, anne ve babasını yüzüstü bırakmış olma duygusu, başının ortasında eski bir ağrı, tıpkı çocukken bir buz parçasını emerek aldığı gibi. Jimmy daireden ayrıldı ve yukarı çıkmaya devam etti. Sanki yukarıda bir şey onu çağırıyordu. Ancak okuldan yarı yarıya döndüğünde bunun ne olduğunu anladı. Geçmiş dönüyordu. Her şeyin başladığı gün. Annesini gördüğünü hâlâ hatırladığı, sınıf arkadaşlarının kafası karışmış halde oturduğu sınıfı. O gün tezgahta otursaydı, olayların izini sürebilseydi, her şey farklı olurdu.

2318 - Yedinci Yıl:

Silo 17

Jimmy el fenerini açık tuttu ve sınıfına yöneldi. Geri dönüşü yok, diye düşündü. Odanın ortasında eski sırt çantası duruyordu. Birçok tezgah devrilmişti, sıralar kırık kemikler gibi kırılmıştı. Yoldaşların koştuğunu, okuldan aceleyle çıktıkları yolları hayal etti. Sırt çantalarını yanlarına almışlardı, sadece onunki kalmıştı, bir ceset gibi hareketsizdi. Jimmy sınıfa girdi, onu havaya kaldırdı ve Profesör Pearson'ın gözlerini bir kitaptan kaldırdığını, gülümsediğini ve sessizce ona baktığını gördü. Barbara kapının yanındaki yerinde oturuyordu. Jimmy, çiftliklere bir okul gezisinde el ele tutuştuğunu hatırladı. Dönüş yolunda, tüm o hayvanların tuhaf kokularından sonra, ellerini parmaklıkların arasına koyup kürkleri, tüyleri ve şişman tüysüz domuzları okşadıktan sonra olmuştu. Jimmy on dört yaşındaydı ve bu hayvanlarla ilgili bir şey onu heyecanlandırmış ya da değiştirmişti. Böylece Barbara merdivenleri tırmanan dolambaçlı yoldaşların sonunda onu beklediğinde ve elini uzattığında, korkmamıştı.

Bu uzun süreli temas, bir başkasıyla olabileceklerin önceden habercisiydi. Parmak uçlarıyla Barbara'nın tezgahını okşadı ve ayak izlerini tozda bıraktı. Paul'ün masası, en iyi arkadaşı çarpıktı. Jimmy hattın ağzından içeri girdi ve arkadaşlarının ayrıldığını, annesinin başını salladığını ve odanın ortasında, sırt çantasının yanında, tamamen yalnız durduğunu gördü.

"Yalnızım," dedi. "Ben yalnızlığım."

Dudakları kurumuş ve yapışmıştı. Konuştuğunda, sanki ilk kez açılıyormuş gibi ayrıldılar.

Sırt çantasına yaklaştı ve birinin onu aradığını fark etti. Diz çöktü ve açtı. Annesinin öğle yemeğini sarmak için kullandığı plastik poşeti buldu, ama yemek çoktan gitmişti. İki mısır çubuğu ve yulaf ezmeli kurabiye. Bazı şeyleri hafızasından tamamen silinmişken bazı şeyleri nasıl hatırlayabildiği şaşırtıcıydı.

Başka neyin eksik olduğunu merak ederek paketin altını karıştırdı. Babasının geri dönüştürülmüş malzemelerden yaptığı hesap makinesi ve amcasının on üçüncü doğum günü için ona verdiği camdan askerler de oradaydı. Derme çatma çantanın içindekileri eski sırt çantasına aktardı. Fermuar güçlükle çalıştı ama yine de çalıştı. Düğümlü elbiseyi inceledi. Giydiğinden bile daha kötü durumdaydı ve onu orada bırakmaya karar verdi.

Jimmy odayı taradı, el feneriyle aydınlattı. Tahtada bir şeyler yazılıydı. Işık huzmesini duvara doğrulttu ve birinin defalarca "siktir" kelimesini hecelediğini gördü. "Cazzocazzocazzocazzo" yazan uzun bir mektup satırı.

Jimmy kapıyı Pearson'ın masasının arkasında buldu. Sert ve kabukluydu ama yine de bu kelimeleri silmeyi başardı. Sadece sınıfın önünde tahtaya yazdığı mutlu günleri hatırlatan bir leke kalmıştı. Konuları hatırladı. Pearson, belki de nezaketinden dolayı bir şiirine iltifat ettiğinde aklına geldi. Dudaklarını yaladı, tepsiden bir parça tebeşir aldı ve yazacak bir şeyler düşündü. Yanında arkadaşları olduğu zamanki kadar gergin değildi. Kimse onu izlemiyordu. Tamamen yalnızdı.

"Ben Jimmy," diye karatahtaya yazdı, el feneri garip bir hale, soluk bir ışık halkası çıkarırken, gıcırdayan ve tıslayan tebeşirle harfleri takip ederken. Bu gürültü bir şekilde ona eşlik etti ve ona yalnızlık hakkında bir şiir, geçmiş günlerin mekanik bir eylemi ile ilham verdi.

Hayaletler izliyor. Hayaletler izliyor.

Beni yalnız dolaşırken izliyorlar.

Cesetler gülüyor. Cesetler gülüyor.

Üzerlerine bastığımda sakinleşiyorlar.

Ailem kayıp. Ailem kayıp.

Eve gelmemi bekliyorlar.

Son ayete ikna olmadı. Fenerini yazdıklarına tuttu ve o kadar da iyi olmadığını düşündü. Bir şey eklemek kesinlikle sonucu iyileştirmezdi ama yine de devam etti.

Silo boş. Silo boş.

Aşağıdan yukarıya ölümle dolu.

Benim adım Jimmy'ydi. Benim adım Jimmy'ydi.

Ama artık kimse beni aramıyor.

Yalnızım, hayaletler izliyor

Ve yalnızlık beni güçlendiriyor.

Son kısmın yalan olduğunu biliyordu ama bir şiirde buna izin veriliyordu. Jimmy geri çekildi, el feneriyle tahtayı tekrar yaktı ve yazdıklarına baktı. Satırlar sağda asılıydı ve her cümlenin sonunda harfler daha küçüktü. Tahtaya yazarken her zaman yaşadığı bir sorundu. Büyük başladı ve sona doğru kelimeler küçüldü. Jimmy o şiirin onun hakkında ne söylediğini, neyi ortaya çıkardığını merak ederek sakalını kaşıdı.

Yanlış giden çok şey var, diye düşündü. Kimsenin ona Jimmy demediğini söylediği beşinci ayet yanlıştı. Şiirin üstüne "Ben Jimmy'yim" yazmıştı, bu yüzden en azından kendine böyle demeye devam etti.

Silgiyi aldı ve bu yanlış kelimeleri ortadan kaldırmak için tahtaya doğru yürüdü. Ama sonra bir şey onu durdurdu. Değiştirmeye çalışarak şiiri daha da kötüleştirmekten, yerine iyi bir şey koymadan bir dizeyi silmekten korkuyordu. Bu onun sesiydi, bastırılamayacak kadar nadir bir şeydi.

Jimmy, Pearson ve arkadaşlarının gözlerini üzerinde hissetti. Hayaletler onu izliyordu, karatahtaya şüpheyle bakarken cesetler gülüyordu.

Çözümü bulduğunda doğru yere geldiğini hissetti ve eksik parçaları buldu. Bir kolunu kaldırdı ve yazdığı ilk şeyi karaladı. "Ben Jimmy" kelimeleri beyaz bir toz bulutu içinde kayboldu. Kapıyı indirdi ve yerine gerçeği koydu.

"Ben Yalnızlığım" diye yazmaya başladı. Bu cümlenin sesini beğenmişti. Şiirsel ve anlam doluydu. Ama şiirde her zaman olduğu gibi, bu sözler başkalarını uyandırdı, en derin düşünceleriyle iç içe geçti ve bu yüzden Jimmy daha farklı, daha kısa bir şey yazdı. Sonra sırt çantasını kaptı ve o odayı ve eski arkadaşlarını geride bıraktı.

Geriye sadece bir şiir kaldı, onu hatırlayacakları bir şey, orada olduğuna dair bir işaret.

“Yalnızım.”

85

2345: Silo 1

Donald boş tekerlekli sandalyeyi Dr. Wilson’ın ofisine itti. Kolçaklardaki ıslak battaniye yerde sürünüyordu. Uyuşmuş hissetti. O sabah canını almayı değil, vermeyi hayal etmişti. Donald yaptığı şeyin geri dönülmezliğini fark etti ve nefesini kesti. Koridorda durdu ve ona damgasını vuran olayları hatırladı.

Mimar tesadüfen. Mahkum. Kukla. Cellat. Farklı roller oynamıştı ve bu dönüştürücü yetenek onu dehşete düşürdü. Öfkeyle gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi ve Helen ile Mick’i, ondan çaldıkları hayatı düşündü. O siloda uyanana kadar yaptığı her şeye bir başkası karar vermişti. Dirseklerinden ve dizlerinden sarkan ipleri hissetti. Boş bir tekerlekli sandalyeyi hedefine doğru iten başıboş bir kuklaydı.

Donald sandalyeyi park etti ve tekerlekleri frenlerle kilitledi. Cebinden plastik şişeyi çıkardı ve birkaç doz daha alıp alamayacağını düşündü. Bu gece uykuya dalmanın kolay olmayacağını biliyordu.

Şişeyi boş paketlerle dolu dolaba geri koydu ve dışarı çıkmak için döndüğünde birinin sedyeye bir not bıraktığını fark etti:

Bunu unuttu.

Wilson

Donald’ın Wilson’a reaktör teknisyeninin kişisel eşyalarıyla birlikte verdiği dosya aşağıdaydı. Az önce olanlar, diğer iki dolabın keşfi hafızasından silinmiş gibiydi. Tek hatırladığı telefonu kaptığı, aniden ne olduğunu anladığı ve Anna’nın Mick ve Thurman’ı sanki kişisel bir iyilikmiş gibi saçma bir acil durum anahtarı kullanmaya ikna ettiğini fark etmesiydi. Ve böylece onun hayatını çalmışlardı.

Dosya, Anna'nın babasına gönderdiği mesajda bahsettiği dolaptaydı. Şimdi alakasız görünen bir ayrıntı. Donald, Dr. Wilson'ın notunu bir top haline getirdi ve geri dönüşüm için atık kağıt sepetine attı. Klasörü aldı, yatağına dönüp uyumaya niyetlendi. Ama sonra vazgeçti ve açtı.

İçinde sadece bir sayfa vardı. Ufalanmış köşeleri olan eski sararmış bir sayfa. Metnin altında, zarif ve belirsiz el yazısının bir karışımı olan beş imza vardı. Başında büyük harflerle şunlar yazılıydı: KRAL: Ahit .

Donald kapıya baktı, sonra döndü ve bilgisayarın olduğu küçük masaya yürüdü, klasörü klavyenin yanına koydu ve oturdu. Anna'nın babasına gönderdiği mesajda aynı konu vardı ve buna ACİL yazısı eşlik ediyordu. Anlamını anlamaya çalışarak onlarca kez okumuştu. Ve Anna'nın yazdığı numara onu o dosyaya yönlendirmişti.

Siloların yaşamını düzenleyen, Piyangolar aracılığıyla nüfusu kontrol eden ve para cezalarından Temizliğe kadar cezaları onaylayan Paktı iyi tanıyordu. Ancak bu metin Sözleşme olamayacak kadar kısaydı. Kongre üyesiyken aldığı notlara benziyordu.

Donald'ı okudu:

Herkes için.

Daha önce, amaçlarımız için on yapının yeterli olduğuna ve bir asırlık sürenin yeterli arınmayı gerçekleştirmemize izin vereceğine karar verilmişti. Bu anlaşmayı imzalayan herkes bütçe kesintilerinin farkındadır ve savaş planlarının ilk atışta bozulabileceğini çok iyi bilir, bu nedenle gerçeklerin tahminlerimizi değiştirmiş olması sizi şaşırtmamalı. Otuz yapı inşa edeceğiz ve süre iki yüzyıl olacak. Teknisyenler bunu yapacak araçlara sahip oldukları konusunda bana güvence verdi. Ancak bu veriler daha fazla değişikliğe tabi olabilir.

Son toplantıda iki yapının fazlalık için E-Day'e gelmesine izin verilmesi (veya birinin yedek olarak bulunması olasılığı) da tartışıldı. Ancak hipotez reddedildi. Tüm sepetleri bir yumurtada bulundurmak, iki veya daha fazla yumurtadan çıkma riskinden daha iyidir. Büyüyen ihtilafların konusu olduğundan, orijinal Sözleşmede yapılan bu değişiklik

tüm üyeler tarafından imzalanmıştır ve bu nedenle yasal geçerliliği vardır. Bir siloyu bastırmaya ve kolu indirmeye karar vermek benim sorumluluğumda olacak. En son modeller, yüzde 42'lik bir uzun vadeli hayatta kalma şansını garanti ediyor. Hepimiz için olağanüstü bir ilerleme.

V.

Donald bir kez daha imzalara baktı. Kongrede imzaladığı sayısız not ve faturadan tanınan aceleci Thurman vardı. Bir diğeri Erskine'in olabilir. Biri, Oklahoma'nın kendini beğenmiş valisi Charles Rhodes'a ait gibi görünüyordu. Diğerleri okunaksızdı ve tarih yoktu.

Tekrar okudu. Şüpheler yavaş yavaş dağıldı ve o bu kelimelerin anlamını kavramaya başladı. Önceki vardiyasında gördüğü bir listeyi, bir tür silo sınıflandırmasını hatırladı. 18 numara neredeyse listenin başındaydı. Bu yüzden Victor onu kurtarmak için çok uğraşmıştı. Bu nedenle, notta belirtilen kolu indirme kararı. Thurman'a yazdığı mesajda, kendini öldürmeden önce yazdığı itirafta böyle bir şey söylememiş miydi? Victor bir türlü karar veremiyordu.

Bir yumurtada sepetler. Söz böyle değildi. Donald sandalyesinde arkasına yaslandı ve Dr. Wilson'ın masasındaki lamba titremeye başladı. Ampuller uzun süre dayanacak şekilde yapılmamıştı, ancak büyük stokları vardı.

Bir yumurta . Birden fazla yumurtanın çatlamasına izin verselerdi ne olurdu?

Liste.

Açıklama hemen aklına geldi ve Donald bunu her zaman bildiğini fark etti. Başka türlü olamazdı. O piçler, tüm siloların sakinlerini asla salmazlardı. Hayır. Yapılardan sadece biri bu kaderi paylaşacaktı. Ne de olsa, yüzyıllarca hapsedilen yabancı kalabalıklar bu tepelerde buluşsaydı ne olurdu? Burayı tasarlayan Donald'dı. Bilmesi gerekirdi. Ölümün mimarıydı.

Siloların sınıflandırıldığı listeyi tekrar düşündü. Listenin başındaki tek önemli olan oydu. Ama kıstas neydi? Bu kararda ne kadar keyfilik olurdu? Biri hariç tüm yumurtalar yok edildi. Hangi umutla? Ne hedefi? Bir silonun sakinleri arasındaki

farklılıkları azaltmak ve rekabeti aşmak mı? Ve diğer silolarla arasındaki farklar?

Donald titreyen elleriyle ağzını kapatarak öksürdü. Sonunda Anna'nın ona ne söylemeye çalıştığını anladı. Ama artık çok geçti. Cevaplar için çok geç. Bu, yaşam ve ölümün amansız döngüsüydü ve ikisini de görmezden gelen o yerde, sonunda onu unutmuştu. Kimse uyandıramazdı. Sadece kafa karışıklığı ve acı vardı. Ve tek müttefiki artık onunla değildi.

Ama uyandırabileceği başka biri vardı, başından beri düşündüğü biri. Ölüleri hayata döndürme gücü onu titretti. Birden Donald, dünyayı yok etmek için komplo kuran bu aptallar tarafından imzalanan Paktın gerçek anlamını anladı.

"Bu bir intihar anlaşması," diye fısıldadı ve silonun beton duvarları onu bir yumurta kabuğu gibi sardı. Asla yumurtadan çıkmaması gereken bir yumurta. Çünkü o engerek yuvasındaki yumurtalar en tehlikelileriydi ve hiçbir dünya onlarla asla güvende olmayacaktı. Kadınlar ve çocuklar sadece 1. silodaki erkekleri vardiyalarını almaya zorlamak için cankurtaran sandallarındaydı. Ama hepsi boğulacaktı. İlkinden sonuncusuna.

86

2323 - On İkinci Yıl:

Silo 17

Sadece silonun göbeğine inmeyi planlamamıştı, tesadüfen oradaydı. Pil ve konserve açacağı arayarak Parçalar'a gitmişti ve bunun yerine kendini kemik ve cıvatalarla dolu bir savaş alanının ortasında buldu. Rafları ararken yeni bir el feneri buldu. Açıktı ve kol hala sıcaktı. Bunun ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman aldı. Solo, Partlar'dan dışarı fırladı ve bir daha oraya ayak basmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Botları buz gibi suya düşene kadar hayaletler tarafından kovalanarak merdivenlerden aşağı koştu. Aniden durdu, eli korkuluktaki tutuşunu kaybetti ve adam öne doğru kaydı.

Dengesini sağlamaya çalışırken kollarını açtı ve dizlerinin üzerine düştü. Suyun beline kadar yükseldiğini, omzundan silahın düştüğünü ve sırt çantasının ıslandığını hissetti.

Solo bir dizi küfür savurdu ve ayağa fırladı. Silahın namlusundan sıvı mermiler gibi su damlıyordu. Sırılsıklam elbisesi tenine yapışarak titremesine neden oldu.

“Aptal,” dedi. Bir basamağı tırmandı ve hareketli yüzeyin yavaşça yatışmasını izledi. Silo suyla doluydu. Öne eğildi ve merdivenin dönerek karanlık kuyuya indiğini, silonun karanlık derinliklerinde gözden kaybolduğunu gördü. Gelgitin yükselip yükselmediğini kontrol etmek için son kuru basamağa baktı.

Düşmesinin neden olduğu dalgalar 139’luk bir kapının sallanmasına neden oldu. Su, iniş seviyesinden yarım metre yüksekliğe ulaştı. Kapının arkasındaki odalar da sular altında kaldı. Bütün silo suyla doluyor, diye düşündü. Bu seviyeye gelmesi yıllar almıştı . Sonsuza kadar yükselmeye devam mı edecekti? Ayın 34’ünde evini işgal etmesi ne kadar sürer? Ve zirveye ulaşmak için?

Boğularak yavaş bir ölüm fikri, onun boğuk bir inilti çıkarmasına neden oldu. Takım elbiseden damlamaya devam ediyordu, soğuk kemiklerine işliyordu. Sol o onu derisinden soymaya çalıştı ve yine o garip iniltiyi duydu.
Ağzından çıkmadı.

Yere çömeldi ve su basmış odalara bakarak dinledi. Biri ağlıyormuş gibi bir inilti daha. Su basmış zeminlerden geldi. Bir çocuğun sesi gibiydi.

Solo suyun yüzeyini taradı. Geçmesi gerekiyordu. Tavandaki loş yeşil ışıklar dünyaya hayaletimsi bir solgunluk veriyordu. Hava soğuktu, su daha da soğuktu.

Birkaç basamak çıkıp sırt çantasını yere bıraktı. Eşofmanlar ıslanmıştı. Onları baldırlarının üzerine yuvarladı ve çizmelerini çözmeye başladı.

İnlemenin durup durmadığını kontrol etmek için dinledi ve hiçbir şey duymadı. Belki de sadece hayal ettiği bir şey için, dikkatini verdiği anda kaybolacak başka bir hayalet için buz gibi suyla yüzleşmeye değip değmeyeceğini merak

etti. Çizmelerinden suyun damlamasına izin verdi ve onları basamağa koydu. Birinin baş parmağında büyük bir delik olan çoraplarını çıkardı, sıktı ve kurumaları için parmaklıklara astı.

Sırt çantasını suyun dört adım yukarısında bıraktı ve bebeğin tekrar inlediğini duyduğunu sandı. Çocuk sahibi olacak yaşta, diye düşündü. Hesaplamayı yaptı, nadiren başına gelen bir şey. kaç yaşındaydı? Yirmi altı mı, yirmi yedi mi? Kimse onu hatırlamadan bir doğum günü daha geçmişti.

Ayakları soğuktan uyuşmuş halde kapıya doğru ilerledi. Yanardöner yüzey, korkuluk desteklerinin etrafında dalgalanıp dönüyordu. Solo durup sahanlıktan aşağıya baktı. Silonun tabanından birkaç kat ötede bu sıvı kütleyle çevrili olmak garipti. İçine düşerse, su alçalmasını yavaşlatır mı? Yoksa yakındaki çöp gibi yüzeyde mi yüzer? İlk seçenek en olası olanıydı ve bu yüzden ayaklarını sürüyerek temkinli bir şekilde öne çıktı. Izgaranın altında metalik bir şey parladı, ama bunun sadece onun yansıması ya da suyun yüzeyini kaplayan yağlı parlaklık olduğunu tahmin etti.

"Umarım tüm bunlara değersin," dedi koridorun sonundaki çocuğun hayaletine.

Bir an cevap bekledi ama inilti durmuştu. Kapının ötesinde ışık yoktu ve Solo el fenerini açtı. Su, ışığı yansıtarak tavanda yanardöner dalgalar oluşturdu.

"Merhaba!" O çağırdı.

Sesinin yankısı duvarlarda yankılandı. El fenerini üç yöne ayrılan koridorun sonuna doğrulttu. Merdiven boşluğunun ötesinde yeniden birleşiyormuş gibi iki kavisli. Bu, hub-and-spoke, hub ve konuşmacı olarak adlandırılan seviyelerden biriydi. Sadece kendi kendine güldü. Sonunda bu ifadenin ne anlama geldiğini anladı. BI ile başlayan kelimelerin hacmini ve "bisiklet" tanımını hatırladı. Göbek ve konuştu, evet, çünkü tıpkı bir bisikletin tekerleğindeki parmaklıklar gibi, silo sakinlerinin çoğunun yörüngeleri o katta birleşiyordu.

Bir hıçkırık daha yankılandı. Kesin olarak duydu, halüsinasyon olamazdı. Solo döndü ve bekledi. Sessizlik. Sadece duvarlara çarpan suyun mırıltısı. İniltinin geldiği yönü

takip ederek yağlı yüzeyi yeniden buruşturdu. Bir hayalet gibi ileriye doğru süzüldü. Artık ayaklarını hissetmiyordu.

Apartman katı değildi. Sadece o küçük çocuğun orada ne yaptığını merak etti. Bir dinlenme odasının önünde durdu ve el feneriyle karanlığı taradı. Odanın ortasında bir pinpon masası vardı. Metal ayaklar pasla kaplanmıştı. Raketler, kendi durumlarında hâlâ çürüyen yeşil masanın üzerindeydi. Çim kadar yeşil, diye düşündü Solo. Miras kitapları tüm zamanların sözlerine yeni bir anlam kazandırmıştı.

Bir şey bacağına çarptı ve onu zıplattı. El fenerini aşağı doğrulttu ve ayaklarının yanında yüzen bir köpük yastığı gördü. Onu tekmeledi ve yandaki kapıya ilerledi.

Ortak bir mutfak. Büyük masaları sadece o tanıdı. Sandalyelerin çoğu devrildi ve kısmen suya battı. Köşede iki brülör ve bir dizi üst dolap vardı. Oda karanlıktı, merdivenlerden gelen yeşil ışık oraya ulaşmıyordu. Sadece el fenerinin pilleri biterse merdivene geri dönmek zorunda kalacağını düşündü. Eskisini değil, yeni el fenerini getirmeliydi.

Bir ağıt. Şimdi daha güçlü. Ve daha yakın. Sanki o odadan geliyordu.

Solo, el feneriyle karanlığı süpürerek tüm köşeleri, dolapları ve rafları aydınlattı. Aniden hareket gördüğünü sandı. Işık konisini geriye doğru hareket ettirdi ve bir rafta hareket eden bir şey gördü, yukarı sıçradı ve sanki açık bir kapıya yapışmış gibi bir pençe çığlığı duydu. Sonra kalın bir kuyruğun titrediğini gördü ve karanlığa kaybolan siyah bir gölge gördü.

2323 - On İkinci Yıl:

Silo 17

Bir kedi! Bir canlı. Korkması gerekmeyen bir canlı ona zarar vermezdi.

“Kitty, pisi, pisi” diye seslenerek odaya girdi. Kuyruksuz hayvanı eski evinden koridora kilitlemeye çalışan komşuları hatırladı.

Dolapların yanında bir şey kıpırdandı. Bir kapı açıldı ve ardından hızla kapandı El fenerinin ışık konisi, kedinin hareketlerini takip edemeyecek kadar küçüktü. Solo ışığı aşağı doğrulttu ve yüzen enkazı aydınlattı. Sonra onu kaldırdı ve ona doğru yüzen bir farenin arkasındaki suyun dalgalandığını gördü. O odada daha fazla kalmak istemiyordu. Titredi ve boştaki eliyle kolunu ovuşturdu. Kedi dolabı ters çevirmişti.

“Buraya gel kedicik,” dedi daha az hevesle. Göğüs cebinden yiyecek tayınlarından bir çubuk çıkardı ve ambalajı dişleriyle yırttı. Kendisi için bir ısırık aldı ve kalanını masaya koydu. Silo on iki yıldır ölüydü. Kedilerin ne kadar yaşadığını merak etti. Bu hayvanın hala hayatta olması nasıl mümkün oldu? Bunca zaman neyle beslenmişti? Yoksa kedilerin hala yavru kedileri olabilir mi ve o daha yaşlı birinin oğlu muydu?

Solo’nun çıplak ayakları suyun altında bir şeyi ezdi. El fenerinin yansıması, beyaz bir kemik ortaya çıkana ve sonra tekrar kaybolana kadar onun ne olduğunu anlamasını engelledi. Ayak bilekleri eski bir silo sakininin önemsiz kalıntılarını sıyırdı.

Sadece çöpmüş gibi davrandı. Kedinin kaydığı dolaba uzandı ve onu açtı. Odanın sessizliğini bir fısıltı bozdu. Canavar geri çekilirken küflü kavanozlar ve kutular yere döküldü. Solo, barından bir parça daha kopardı, rafa koydu ve bekledi. Sadece ayak seslerinden dalgalanan suyun mırıltısı vardı, kedi dolapta hareketsiz duruyordu. Onu korkutmamak için el fenerini aşağı doğru tuttu.

Sisin içindeki fenerler gibi karanlığın içinden iki göz belirdi ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Solo’ya baktı. Ayaklarının o soğukta çıkıp çıkmayacağını cidden merak etmeye başladı. Gözler yaklaştı. Kara bir kediydi, karanlığın rengi. Dişlerinin arasında gıcırdayan barı ısırdı.

“Bravo kedicik,” diye fısıldadı Solo, ayaklarının altındaki dağınık kemikleri görmezden gelerek. Bardan bir parça daha aldı ve ona uzattı. Kedi geri çekildi. Solo onu kapının önüne bıraktı ve bu sefer daha hızlı yaklaştı. Son parçayı doğrudan elinden yedi. Ama Solo onu, o küçük yaratığı, kendisine bir zarar vermeyeceğini umduğu o arkadaşı kaldırmaya çalıştığında, göğsüne yapıştı ve pençelerini etine batırdı.

Solo çığlık attı ve kollarını kaldırdı. El feneri havaya uçtu, bir sıçrama oldu ve kedi ortadan kayboldu. Bir çığlık, bir tıslama, şiddetli bir gürültü. Solo, birkaç kez yanıp sönen ve sonra sönen el fenerini almak için ellerini suya daldırdı.

Gözleri körü körüne onu aramaya devam etti. Parmakları silindirik bir nesneyi sıktı ama bunun bir kemik olduğunu anlayınca tiksinerek bıraktı. İki kemikten sonra sonunda hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen meşaleyi buldu. Yine de aldı. Su hareket ediyordu, kendisine doğru ilerliyormuş gibi görünen bir su sıçraması duydu. Kolundaki çizikler korkunç bir şekilde yandı, el feneri sönmeden önce kanla kaplı olduğunu gördü. Sonra bir şey baldırını yakaladı ve bacağına tırmandı, tırnaklarını uyluklarına batırdı. O lanet kedi masa ayağı gibi üzerine tırmanıyordu.

Solo, tırnaklarını derisinden çıkarmak için zavallı hayvana uzandı. Kedi sırılsıklam olmuştu ve el fenerinden biraz daha büyüktü. Kollarında titriyor, takım elbisesine sürtünüyor ve miyavlıyordu. Sonra Solo’nun göğüs cebinde dikkatini çeken bir şeyi kokladı.

Kediyi koluyla destekleyerek cebine uzandı ve ikinci bir çubuk çıkardı. Oda tamamen karanlıktı, kulakları acıtan bir karanlık. Paketi yırttı ve barı çıkardı. Eline iki küçük pençe dolandı ve dişlerin çatırdadığını duydu.

Jimmy gülümsedi ve kapıya doğru yürüdü, mobilyalara çarptı ve eski kemiklerin üzerine bastı. Artık Yalnız değildi.

88

2345: Silo 1

Donald'ın dairesi, zemini ağartılmış kemiklere benzeyen kağıtlarla dolu, duvarları yeni yakalanmış av gibi diğer kağıtlarla dolu klasörler ve kutularla süslenmiş duvarlarla bir mağaraya dönüşmüştü. Birkaç hafta geçmişti. Koridorlardaki ayak sesleri gitmişti. Donald hayaletlerle yalnız yaşadı ve inşasına yardım ettiği şeyin amacını yavaş yavaş anladı. Planların ve planların altında büyük resmi görmeye başlamıştı ki, projenin çıplak kalbini görebiliyordu.

Pembe bir bez parçasının içine öksürdü ve son keşfini incelemeye devam etti. Cephanelikte bulduğu bir haritaydı, her birinden aynı noktaya uzanan bir çizgiyle tüm siloların haritası. Hala çözülmemiş birçok gizemden biriydi. Belgenin adı Tohum, "Tohum" idi, ancak içeriği hakkında başka hiçbir şey bulamadı.

Donald, Anna'nın kulağına fısıldadığını duyabiliyordu. Ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Thurman'a verilen not onun için orada bırakılmıştı. Belliydi. Bir kadın değil, asla uyandırılamazdı. Ona ihtiyacı vardı, onun yardımına ihtiyacı vardı. Donald onu yalnız ve korkmuş, kendi babasından korkmuş ve başvuracak kimsesi olmadan hayal ederken, son vardiyalardan birinde her şeyin anlamını keşfetmişti. Bu yüzden babasını bırakmış ve kendini Donald'a emanet etmiş, bir kez daha hata yapmış ve ona kendisini uyandırmasını istediği bir not bırakmıştı. Ve ne yapmıştı?

Biri kapıyı tıklattı.

"Kim?" Donald onunkine benzemeyen bir sesle sordu.

Kapı açıldı.

"Ben Eren, efendim. 18'inden bir telefon aldık. Gölge Aracısı hazır. "

"Hemen orada olacağım."

Donald tekrar mendiline öksürdü. Yavaşça kalktı ve iki tepsi kirli bulaşıkların üzerinden geçerek banyoya yürüdü. Mesanesini boşalttı, tuvaleti sifonu çekti ve aynada kendisine baktı. Rafa tutundu ve birkaç günlük dağınık saç ve sakallı adama olan yansımasına yüzünü buruşturdu.

Gözlerinde çılgın bir ifade vardı ama insanlar hala ona güveniyordu. Ve bu onları kendisinden daha çılgın yaptı. Donald sararmış dişlerine gülümsedi ve sırf kimse onlara meydan okumadığı için iktidarda kalan kaç aptal olduğunu düşündü.

Menteşeler gıcırdattı ve Eren'in kafası odaya girdi.

"Yoldayım," dedi Donald. Yere saçılmış çarşafların üzerine bastı, arkasında ayak izleri bırakarak ve kanlı avucunu tezgahın kenarına dayadı.

"Gölge Broker'ı arıyorlar efendim," diye koridordan uyardı Eren. "Tazelemek ister misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Donald. "Sorun yok." O toplantıdaki görevinin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak kapıda durdu. Bu bir Başlatma Ayiniydi, Gable bunu kendi başına yapabilirdi. "Neden hala bana ihtiyacın var?" Bu ayini yönetmek patronumuza bağlı değil mi? diye sordu. Donald kendisinin de ilk vardiyasında bir Başlatma Ayini gerçekleştirdiğini hatırladı.

Eren ağzına bir şey attı ve kafasını sallarken çiğnedi.

«Kutladığı tüm ayinlerle, Düzen konusunda kendini güncelleyebilirdi. Son okuduğundan beri biraz değişti. Sıradaki rütbeli subay ayini tamamlar. Ve bu normalde ben olurdum … "

"Ama uyanık olduğum için yapacağım." Donald kapıyı kapattı ve birlikte koridorda yürüdüler.

"Aynen öyle. Burada patronlar her vardiyada daha az iş yapıyor. Sorunlar oldu. Yanına oturup mesaj atmasına yardım edeceğim. Oh, pilotların vardiyalarını ne zaman bitirdiklerini bilmek istedi. Sonuncusu az önce birinin bağlantısı kesildi. Hepsi buraya geliyor."

Donald rahat bir nefes aldı. Uzun süre dayanan. Beklediği buydu.

"Yani cephanelik boş mu?" diye sordu heyecanını zar zor gizleyerek.

“Evet efendim. Uçuş talebi yok. Onların hayatlarını tehlikeye atmayı hiç sevmediğini biliyorum.”

Koridorun köşesini dönerlerken Donald elini sallayarak, “Doğru, doğru,” dedi. “İşleri bittiğinde, cephaneliğe benden başka kimse giremeyecek.”

Eren adımlarını yavaşlattı.

“Sadece siz mi efendim?”

“Ben görevde olduğum sürece,” diye yanıtladı Donald.

Koridorda parmaklarında üç fincan kahve tutan Gable’ın yanından geçtiler; gülümsedi ve başını salladı. Donald, silonun başındayken diğerlerine de kahve getirdiğini hatırladı. Artık patronun yaptığı neredeyse tek şey buydu. Donald, bunun kısmen ilk vardiyasının hatası olduğunu düşünmeden edemedi.

Eren sesini alçalttı.

“Ona ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu, bir lokma daha çiğneyerek.

Donald ona bakmak için döndü.

“Kime? Gable’a mı?”

“Evet. Birkaç vardiya öncesine kadar psikolojik hizmetler ofisindeydi. Strese dayanamadı ve kış uykusuna yatmaya çalıştı. O sırada nöbetçi doktor onu notunun düşürülmesi için ikna etti. Çok fazla insan kaybediyorduk ve vardiyalar vardı. örtüşmeye başlıyor.” Eren duraksadı ve yemekten bir ısırık daha aldı. Donald tanıdık bir koku tanıdı. Eren onun kendisine baktığını fark etti ve ona bir şey uzattı. “Simit?” ona sordu. “Daha yeni pişirildiler.”

Bu parfüm onu cezbetmişti. Eren bir parça kopardı. Hala sıcaktı.

“Hala yaptıklarını bilmiyordum,” dedi ağzına doldururken.

«Yeni şef vardiyasına yeni başladı. Yeni tarifler deniyor. VE…”

Donald gerisini duymadı. Anılara gömüldü. Washington DC’de soğuk bir gün, Helen onu görmek için Savannah’dan geldi ve yanında köpeği de getirdi. Lincoln Anıtı’na yürüyüşe

çıkmışlardı. Kiraz ağaçları henüz çiçek açmamıştı ama çimenler şimdiden çiçeklerle kaplanmıştı. Biraz sıcak simit yemek için durmuşlardı… kahvenin aroması…

“Ona bir daha yapmamasını söyle,” diye emretti Donald, simitin geri kalanını işaret ederek.

“Rica ederim?”

Ortak salonun önündeki koridorun dönemecine neredeyse ulaşmışlardı.

“Şefin daha fazla deney yapmasını istemiyorum. Geleneksel menüye bağlı kalmalıdır. “

Eren şaşkın görünüyordu. Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

“Evet efendim.”

Donald, “Bu, iyi bir şeye yol açmayacak bir tutum” dedi. Ve Eren bu sefer daha inanarak başını salladığında, nefret ettiği insanlar gibi düşünmeye başladığını fark etti. Eren’in yüzüne bir hayal kırıklığı perdesi düştü ve Donald aniden bu sözleri geri almak, onu sarsmak ve tüm bu sefalet ve acıyla ne yaptıklarını düşündüklerini sormak istedi. Devam etmeleri, hatıraların yemeklerini yemeleri ve geride bıraktıkları günleri anlatmaları gerekiyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi ve koridorda sessiz ve rahatsız bir şekilde yürümeye devam ettiler.

Eren bir süre sonra konuşmayı Gable’a çevirerek, “Psikolojik hizmetler ofisinden birkaç silo şefi geldi,” dedi. “İlk iki vardiyada iletişim görevlisiydim. Yerini aldığım adam, son vardiya psikolojik hizmetler bölümünün başkanı, tıbbi koğuştandı. “

“Yani sen bir psikiyatrist değil misin?” diye sordu.

Eren güldü ve Victor’un beynini dağıttığını düşündü. Burası uzun sürmeyecekti. Salonun ortasında kırık kiremitler vardı. Ve yedekler gitti. Duvarlar boyunca daha iyi durumdaydılar. Donald iletişim odasının dışında durdu ve asırlık mekandaki aşınma ve yıpranmayı kontrol etti. El ve omuz hizasındaki duvarlarda ve başka yerlerde çizikler ve sıyrıklar

vardı. En büyük geçiş noktalarında zemin daha çok aşınmıştı. Yapıdaki yaşlanma belirtileri, sakinlerinde olduğu gibi eşit olarak dağılmamıştır.

“Sanırım bizi bekliyorlar efendim.”

Donald duvarlardan başını çevirdi ve parlak gözleri, simit kokan nefesi, renkli saçları ve ağzının köşeleri umutla parıldayan belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrılan genç adam Eren’e baktı. .

“Doğru,” dedi Donald. Sonra Eren’i salona götürdü ve mekanik bir şekilde onu takip etti.

89

2345: Silo 1

Eren yanındaki sandalyeye çöküp kulaklığını takarken Donald mesajı gözden geçirdi. Yazılım sesleri gizleyerek hepsini aynı hale getirirdi. Silo liderlerinin, birinin vardiyasını ne zaman bitirdiğini ve bir başkasının onları ne zaman değiştirdiğini bilmesine gerek yoktu. Onlara göre her zaman aynı ses, aynı kişiydi.

Görevli operatör, Donald’ın üzerinde bir işaretleyici ile yazılmış olduğunu fark ettiği bir bardaktan bir yudum aldı: WE ARE N.1 . Siloyu mu kastettiğini merak etti. Operatör bardağı bıraktı ve Donald’a başlamasını işaret etti.

Bir eliyle mikrofonu kapattı ve boğazını temizledi. Biri kulaklığı takarken ahizenin diğer ucundan bir fısıltı duydu. Ayinin ilk bölümünde takip edilecek bir metin vardı. Donald çoğunu ezbere hatırladı. Eren arkasını döndü ve suçlu bir tavırla ağzındaki simit kalıntılarını sildi. Operatör, Donald’a tekrar başlamasını işaret ederek baş parmaklarını kaldırdığında, bitirmeyi ve boş cephaneliğe inmeyi dört gözle bekliyordu.

“İsim,” dedi mikrofona.

“Lukas Kyle,” diye yanıtladı bir ses.

Donald, kulaklığa yerleştirilen sensörlerin çizdiği grafiğe baktı ve son silolardan birinin başına atanmak üzere olan genç adam için neredeyse üzülüyordu. Artık umut yokmuş gibi geliyordu ona. Daha sonra dikkati grafik boyunca akan verilere çekildi.

"Gölge BT'yi sen yaptın," diye devam etti.

Bir sessizlik molası. "Evet efendim."

Donald ekranda çocuğun vücut ısısının yüksek olduğunu gördü. Operatör ve Eren bazı notları karşılaştırıyor ve bir şeyi işaret ediyorlardı. Donald metni kontrol etti. Herkesin cevaplayabileceği bazı basit sorular vardı.

"Silodaki asıl göreviniz nedir?" diye sordu, senaryoyu okuyarak.

"Düzeni sağlamak."

Veriler ekranda kaymaya devam ederken Eren elini kaldırdı. Ekran durduğunda, Donald'a devam etmesini işaret etti.

"Her şeyden önce neyi koruman gerekiyor?" Görüntü sesini gizlemesine rağmen, Donald hala düz bir tonda konuşmaya çalıştı. Grafik fırladı. Kendisine ait olduğunu düşündüğü cephanelikten ayrılan pilotları düşündü. Yapması gerekeni yapacak ve sonra alarmı kuracaktı. O gece.

"Yaşam ve Miras," diye ezberden okudu Gölge Komisyoncusu.

Donald izini kaybetti ve bir sonraki soruyu bulması biraz zaman aldı.

"Peki bizim için çok değerli olan bu iki şeyi korumak için ne gerekiyor?"

"Kurban," diye fısıldadı Gölge Aracısı kısa bir aradan sonra.

Operatör Donald ve Eren'e başını salladı. Resmi kısım bitmişti. Artık izlenecek başka bir senaryo yoktu. Donald ne söyleyeceğinden emin değildi. Eren'e baktı, devralacağını umarak.

Eren bir an itiraz eder gibi mikrofonu kapattı ama sonra omuz silkti.

“Tulum atölyesinde ne kadar süredir çalışıyorsun?” diye sordu Gölge Broker’a, monitöre bakarak.

“Pek değil efendim. Bernard … ee, patronum bilgisayarlar için bana ihtiyaç duydu … “

“Evet, biliyorum. Aşağıdaki sorunla nasıl başa çıkıyorsun?”

“Güzel. Ayrıntılardan haberdar değilim ama görünüşe göre yakında her şey kontrol altına alınacak.”

Donald, Shadow Broker’ın boğazını temizlediğini duydu; ardından uzun bir ara. Bir iç çekiş. Eren, Donald’a baktı. Operatör devam etmesi için işaret verdi.

Donald’ın kişisel pişmanlıklarıyla ilgili bir sorusu vardı.

“Yaptığına pişman olduğun bir şey var mı?” kiliseler.

Grafik kırmızı tepe noktaları çizdi ve Donald sıcaklığının yükseldiğini hissetti. Belki de ondan çok samimi bir şey istiyordu.

“Hayır efendim,” dedi genç Gölge. «Emir saygı gördü. Her şey kontrol altında. “

Operatör bir klavyeyi aradı ve tüm kulaklıkları kapattı. “Kenarda verilerimiz var” dedi. “O çok gergin. Onu biraz kızdıramaz mısın? “

Eren başını salladı. Operatör omuz silkti ve “1 numaralı” bardağından bir yudum daha aldı.

Operatör, “Ama önce sakinleşmeme izin verin,” diye ekledi.

Eren, Donald’a döndü. “Heyecanlanıp heyecanlanmadığını görmek için ona iltifat edin. Onu güvende hissettirin ve ardından tekrar bastırın. “

Donald tereddüt etti. Her şey çok sahte ve manipülatifti. Kendini yutmak için zorladı. Mikrofonlar açıktı.

“Silo 18’in liderliğine halef olarak atandınız,” dedi sert bir şekilde, o zavallı ruha verdiği cezadan dolayı suçluluk duyarak.

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Gölge Komisyoncusu, yürekten. Haritadaki dalgalar, bir iskeleye çarpmış gibi

düzleşti.

Donald karşı saldırıya geçti ve onu kızdırmaya çalıştı. Duvardaki siloların haritasına baktı. Ayağa kalktı, kulaklıklarının kablosunu gerdi ve kırmızı X ile işaretlenmiş olanları 12 numaraya bakarak inceledi.

Donald, bu genç adamın az önce üstlendiği görevin ciddiyetini, işinin gerektirdiği şeyleri, liderleri onları terk ettiği için ölen tüm insanları düşündü.

"İşimin en kötü yanı ne biliyor musun?" diye sordu. Bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. İlk vardiyasına geri dönmüştü ve başka bir genç adamı çalıştırıyor, başka bir siloyu kapatıyordu.

"Hangisi efendim?" diye sordu ses.

"Burada durup haritadaki bir siloya bakın ve üzerine kırmızı bir çarpı çizin. Nasıl hissettiğini hayal edebiliyor musun? "

"Hayır efendim."

Donald cevabın samimiyetini takdir ederek başını salladı. Bu insanların silo 12'den çıkıp arazide ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Göz kırptı.

"Sanki bir ebeveyn aynı anda binlerce çocuğunu kaybetmiş gibi."

Birkaç saniyeliğine dünya durdu. Operatör gözlerini monitörden ayırmadı. Eren, Donald'a baktı.

Donald, "Çocuklarınızı kaybetmek istemiyorsanız onlara karşı acımasız olmalısınız" diye ekledi.

"Evet efendim."

Grafikte dalgalar yeniden belirdi ve operatör başparmaklarını kaldırdı. Yeterince görmüştü. Çocuk testi geçmişti ve ayin bitmişti.

"Dünya Düzeni Operasyonu Elli'ye hoş geldiniz, Lukas Kyle," dedi Eren, metni okuyup Donald'a ileterek. "Bana birkaç soru sormak istersen, sana kısaca cevap vereyim."

Donald o kısmı hatırladı. Ona çok yakıştı. Kendini aniden bitkin hissederek koltuğuna yerleşti.

“Sadece bir tane efendim. Bana önemli bir şey olmadığını söylediler ama bunu bilmek işimi kolaylaştıracaktı. ” Genç adam durakladı. “Var…”

Grafiğin bir başka zirvesi.

“Bütün bunlar nasıl başladı?”

Donald nefesini tuttu. Odanın etrafına bakındı ama herkes sanki bir soru diğeri kadar iyiymiş gibi monitörlere bakıyordu. Eren konuşamadan cevap verdi.

“Seninle o kadar alakalı mı?” O sordu.

Gölge Aracısı uzun bir nefes aldı.

“Önemli değil,” dedi, “ama geçmişimizle bağlantı kurmama, hayatlarımıza bir amaç vermeme yardımcı olur.”

“Akıl amaçtır,” diye yanıtladı Donald. Çalışmalarından anlamaya başladığı şey buydu. “Size cevap vermeden önce, ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum.”

Gölge’nin yutkunduğunu duyduğunu sandı.

“Ne düşünüyorum?” diye sordu Lukas.

Donald, “Herkesin fikirleri vardır,” dedi. “Sakın sende yok deme…”

“Sanırım olacakların bir şekilde farkındaydık.”

Bu sözler Donald’ı etkiledi. Genç adamın cevabı bildiğini ve sadece onaylanmasını istediğini hissetti.

“Bu bir ihtimal,” diye başını salladı. “Bunu bir düşünün…” Bunu en iyi nasıl formüle edeceğini düşündü. “Ya sana sadece elli silo olduğunu ve hepimizin dünyanın bu küçücük köşesinde olduğumuzu söylesem?”

Donald monitöre baktı ve genç adamın düşündüğünü gördü. Grafik, bir kalp atışının beyin versiyonu gibi aşağı yukarı sallandı.

“Yalnız bizdik diye cevap verirdim…” Monitörde başka bir tepe noktası. “Bilen tek kişi olduğumuzu söyleyebilirim.”

“Çok iyi. Peki sizce neden?” Donald, genç adam elinde kalan birkaç kesinliğe tutunmaya çalışırken grafiğin

dalgalanmalarını kaydetmek istedi.

“Neden…” Duraksadı. “Çünkü biz yaptık.”

“Evet,” dedi Donald. “Şimdi biliyorsun.”

Eren, Donald’a döndü ve elini mikrofona koydu.

«Yeterli olabileceğini söyleyebilirim. Çocuk testi geçti. “

Donald başını salladı.

“Süremiz doldu, Lukas Kyle. Yeni görevleriniz için tebrikler. “

“Teşekkürler.”

Monitörler son bir kalp atışı kaydetti.

“Lukas mı?” Donald, çocuğun yıldızlara, rüyalara ve tehlikeli umutlara olan düşkünlüğünü hatırlatarak ekledi.

“Evet efendim?”

“Bundan sonra ayaklarının altında ne olduğuna odaklanmanı ve yıldız haritalarını bırakmanı tavsiye ediyorum. Nerede olduklarını zaten biliyoruz. “

90

2327 - On Altıncı Yıl:

Silo 17

Jimmy cebirin nasıl çalıştığından emin değildi ama iki ağzı beslemek çifte görevden daha fazlasıydı. Yine de ona işinin yarısından daha azını yapıyormuş gibi geldi. Bunun başkaları için bir şeyler yapmanın zevkiyle ilgili olduğunu hayal etti. Kedinin yemek yediğini ve ona bağlandığını görmenin verdiği doyum, onun yemeklerini daha çok takdir etmesine ve daha sık dışarı çıkmaya itti.

Ancak ilk başta, kolay olmamıştı. Kedi çok canlıydı. Jimmy, iki kat yukarıda bulunan bir havluyla kendini kurulamıştı ve onunla da yapmaya çalıştığında canavar isyan etmişti. Ondan hoşlanıyor gibiydi ve aynı zamanda ondan nefret ediyordu,

bazen önünde mutlu bir şekilde yuvarlanıyordu ve bir an sonra elini kaşımaya çalıştı. Palto kuruduğunda, boyu iki katına çıktı. Ama yine de sefil ve aç görünüyordu.

Jimmy bir şiltenin altında bir kutu fasulye bulmuştu. Metal çok paslı değildi. Tornavidayla açmış ve sebzeleri teker teker kediye vermiş, donmuş ayaklarını yere vurarak içlerinden geçen hafif ve sürekli şoku yok etmişti.

Fasulyelerden sonra kedi, başka ne bulacağını görmek için gittiği her yerde onu takip etmeye başladı. Yiyecek arayışı, midesinin guruldamasına karşı amansız bir savaştan çok bir oyun haline gelmişti. Yine de çok çalışma gerektiren bir oyun. Merdivenleri birlikte çıktılar; kedi sessizce arkasından pençeledi, zaman zaman yanından geçti.

Jimmy, canavarın denge duygusuna güvenebileceğini erken öğrenmişti. Onu korkuluğun dış desteklerine sürtündüğünü ilk gördüğünde, nefes darlığı çekmişti. İntihar etmek istiyor gibiydi ya da kaçtığı riskin farkında değildi. Ama kısa süre sonra canavarın ona güvendiği gibi o da kediye güvenmeye başladı.

O ilk gece, alt kattaki çiftlik evlerinde brandanın altına sokulmuş, pompaların seslerine, ışıkların tıkırtılarına ve tanımlayamadığı diğer seslere kulakları dolduğunda, kedi kolunun altına çömelmiş ve gevşek kayışları olan bir pompa gibi mırlamaya başladı.

“Kendini yalnız hissettin, değil mi?” diye fısıldadı Jimmy. Bu pozisyon rahatsız ediciydi ama hareket etmek istemiyordu. Boynuna bir kramp girdi ve midesindeki düğümün gevşediğini hissetti, geçene kadar fark etmediği bir gerginlik. “Ben de yalnızdım,” diye mırıldandı yeniden, bir hayvanla konuşmanın ne kadar kolay olduğuna şaşırarak. Bir insanmış gibi davranarak gölgesiyle konuşmaktan daha iyiydi. “Güzel bir isim, değil mi?”

İnsanların kediye ne dediğini bilmiyordu ama Gölge iyi olurdu. Aradığım bulduğu karanlık gibi, onu takip edecek başka bir karanlık nokta. Ve o gece, yıllar önce, Jimmy ve kedi, pompaların gürültüsü, damlayan sular, böceklerin vızıltıları ve Jimmy’nin düşünmemeyi tercih ettiği

çiftliklerden gelen tüm o garip sesler arasında uyuyakalmışlardı.

Bütün bunlar yıllar önce olmuştu. Artık kedinin kılı ve sakalının kılı, Legacy kitaplarının sayfalarında buluştu. Jimmy yılanlar hakkında okurken çıldırıyordu. O kör bıçaklarla kesmek için çenesinden bir tutam koparırken makas gıcırdıyordu. Sonra kılları boş bir kavanoza attı. Bazıları sayfalar arasında, bir noktalama işaretleri yağmuru gibi, kollarının altında ileri geri hareket eden, sırtını büken ve cümleler arasında yürüyen kedininkilerle karıştı.

"Okumaya çalışıyorum," diye itiraz etti Jimmy. Makası bıraktı ve hayvanı sevgiyle boynundan sırtına okşadı. Gölge, omurgasını avucunun içine bastırdı, miyavladı ve sanki kalbi daha fazla okşamak için atıyormuş gibi, gurultulu bir inilti çıkardı.

Shadow'un tırnakları kitaba battı ve bir mısır yılanının fotoğrafını deldi. Jimmy onu yere koydu ve kedi sırtüstü yattı, pençeleri havada, ona baktı. Bu bir tuzaktı. Jimmy karnını okşasaydı, Gölge onu kaşırdı. Kedileri pek anlamazdı ama bu numarayı zaten bir düzine kez denemişti. Erkekler kadar uzun yaşamadıklarını kabul edemezdi. O günü düşünmemeye çalıştı. Tekrar Solo olacağı gün. Jimmy olmayı tercih etti. Jimmy daha çok konuştu. Çılgın fikirlere sahip olan tek kişi oydu, tırabzanın üzerine eğilip silonun karnına tüküren ve düşerken salyanın titreşip yıprandığını izleyen oydu.

"Sıkıldın mı?" Shadow'a sordu.

Kedi, aç olduğu zamankine benzer yorgun bir ifadeyle ona baktı.

"Keşfetmemizi ister misin?"

Kedinin kulağı seğirdi, bu oldukça açık bir sinyaldi.

Jimmy üst katlara bir kez daha bakmaya karar verdi. Elektrik kesintisinden beri oraya sadece bir kez bakmak için gelmişti. Siloda bir konserve açacağı kalmışsa, onu orada bulurdu. Kavanozları kabuklu tornavidayla açmaktan, ellerini keskin kenarlarını kaşımaktan bıkmıştı.

Öğle yemeğinden sonra ayrıldılar ve çiftliklerde kısa bir mola verdiler. Merdivenin yeşil ışığıyla aydınlanan kantinde mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu. Gölge onun yanından geçti ve son birkaç basamağı her zamanki gibi korkusuzca tırmandı. Jimmy doğruca mutfağa yöneldi ve arandığını gördü.

“Bütün konserve açacaklarını kim aldı?” kediye sordu.

Ama Gölge artık yanında değildi, mutfağın diğer tarafına koşmuştu ve tedirgin görünüyordu.

Jimmy tezgahın arkasına atladı ve çatalları karıştırdı, onun miyavladığını duyunca kendi çatalının yerini alacak bir tane aradı. Koridordan aşağı baktı ve onun kapalı bir kapıya sürtündüğünü gördü.

“Sakin ol!” çığlık atıyorum. Bütün bu yaygarayla, sonunda birini cezbedecekti. Ama Gölge onu dinlemedi, tekrar miyavladı ve arka ayakları üzerinde durarak kapıyı kaşıdı, ta ki Jimmy neler olup bittiğini kontrol etmek için devrilmiş sandalyeler ve masalardan oluşan labirentten geçene kadar.

“Hiç yiyecek var mı?” kiliseler. Gölge bunu yaptığında, neredeyse her zaman yiyecek bir şeylerin kokusunu almış olmasıydı; yemek onu bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu; bu, birçok kez yararlı olduğu kanıtlanmış bir nitelikti. Kapıya yaklaşan Jimmy, kulpuna bağlı bir ipin kalıntılarını gördü. Elini üzerine koydu ve kapalı olmadığını gördü. İndirdi ve kapı açıldı.

Diğer taraftaki oda karanlıktı, acil durum ışığı yoktu. Gölge karanlıkta kuyruğunu sallayarak içeride kaybolurken Jimmy fenerini çıkardı.

El feneri hafif bir tıslamayla yandı. Jimmy durdu, bir botu zaten içindeydi, ışık konisi ona geniş, cansız gözlerle bakan bir yüzü aydınlattığında. Cesetlerin kapıya doğru kaydığını ve bir kolun ayaklarının yanında yere yığıldığını gördü.

Jimmy çığlık attı ve geri çekildi. Cesedin solgun elini tekmeledi ve saçlarını savurarak koşarak gelen Gölge’yi çağırdı. Dilinde metalik bir tat vardı, kapıyı kapatmak için koşarken damarlarında akan bir adrenalin vardı. Ölü kolunu kaldırdı ve tekrar içeri bıraktı, giysiler parmaklarıyla

temas ettiğinde ufalandı, ama altındaki et hala bütün ve süngerimsiydi.

Kocaman açık ağızlar ve kavisli parmaklar gördüğü son şeylerdi. Sanki o sabah ölmüş gibi taze ceset yığınları, üst üste kaskatı kesilmiş, kolları çıkışa doğru uzanmıştı.

Jimmy kapadı ve önlerine masa ve sandalyeler yığdı, Gölge dönmeye devam ederken titriyor ve sakalının altına küfrediyordu.

Tüyleri hâlâ diken diken olan kediye, "Ne kadar iğrenç, ne kadar iğrenç, ne kadar iğrenç" dedi. Ölü yığınlarının önüne diktiği barikata baktı ve yeteri kadar, çok fazla hayalet salmamasını diledi. Sapa bağlı eski ipin kalıntıları sallandı ve Jimmy bu insanları uzak tutan kişiye teşekkür etti.

"Hadi gidelim," diye emretti ve Gölge rahatlamak için bacağına sürtündü. Duvarı kaplayan büyük ekranda hiçbir görüntü yoktu, yiyecek bir şey yoktu ve hiçbir kullanışlı alet yoktu. Üst katlardan bıkmıştı, sadece cesetler vardı.

91

2327 - On Altıncı Yıl:

Silo 17

Gölge, yemeğe ek olarak bela kokuyordu. Ve onları kışkırttı.

Bir sabah Jimmy, koridordan gelen acınası bir sızlanma, cırtlak bir sesle uyanmıştı. Hala yarı uykulu merdiveni tırmanmıştı ve kedinin son basamağın altında kaldığını gördü. Oraya nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Gölge nasıl aşağı ineceğini bilmiyordu. Jimmy ambarı başlarının üzerinde açmıştı ve kedi dışarı çıkmak için merdivenin arkasındaki tel örgüyü karıştırmıştı.

İki sabah sonra aynı şey tekrar oldu ve Jimmy o zamandan beri kapağı açık tutmaya karar vermişti. Sürekli açıp kapatmaktan bıkmıştı ve Gölge canı ne zaman isterse sunucu odasını keşfetmekten keyif alıyordu. İçeride kimse kavga etmeyeli

uzun zaman olmuştu ve kapıdaki kırmızı ışık hâlâ yanıp sönüyordu.

Gölge sevilen sunucular. Jimmy onu çoğu zaman, metalin zar zor dokunabileceği kadar sıcak olduğu 40 numarada buluyordu. Ama kedi umursamadı. Orada uyudu ya da sıçrayacak böcekler için zemini taradı.

Diğer zamanlarda Jimmy onu yıllar önce vurduğu adamın öldüğü köşede bulurdu. Gölge pas lekelerini koklamayı ve ızgarayı yalamayı severdi. Jimmy'nin kapağı açık bıraktığı şey, ona bu özgürlükleri vermekti.

Ve böylece, enerji tükendiğinde, kötü adamlar siloya girdiler ve bir sabah Jimmy, yatağının üzerinden ona bakan bir yabancıyla uyandı.

Elektrik kesintisi gece yarısı onu şaşırtmıştı. Jimmy hayaletleri uzak tutmak için ışıklar açık uyudu. Ayrıca fısıltıları boğmak için radyodan gelen statiği duymayı da severdi. Siloya sessizlik ve karanlık aynı anda çöktüğünde, Jimmy aniden uyandı ve hemen el fenerini aradı, Gölge'nin kuyruğuna bastı. Işıkların tekrar açılmasını bekledi ama kapalı kaldılar. Ne yapacağını düşünemeyecek kadar yorgun, el fenerini elinde tutarak ve kedi boynuna kıvrılmış halde tekrar uykuya daldı.

İlk duyduğu şey merdivenden inen birinin sesiydi. Jimmy odada bir varlığın belli belirsiz farkındaydı. Bu, sık sık hissettiği bir histi, ama şimdi etrafındaki boşluk algısını değiştiriyor gibiydi, kendi nefesinin yankılanma şeklini bile. Gözlerini açtı ve yüzüne doğrultulmuş bir el feneri gördü, yatağın ucunda duran bir adam.

Jimmy çığlık attı ve adam onu susturmaya çalışıyormuş gibi sıçradı. El feneri sakallı bir sırıtış, bir dizi sararmış diş ve ardından demir bir borunun tanımladığı yayı aydınlattı.

Jimmy omzunda bir acı hissetti. Adam ona tekrar vurmak için geri adım attı ve başını korumak için kollarını kaldırdı. Tüp onu bileğinden yakaladı. Başının arkasında tiz bir tıslama duydu ve karanlığın içinden fırlayan karanlık bir şekil gördü.

Hortumlu adam çığlık attı ve çarşafların altına kayan el fenerini düşürdü. Jimmy sürünerek yataktan çıktı, zihni yabancının varlığını kabul edemiyordu. Evinde bir insan. Yıllardır peşini bırakmayan korku bir anda gerçek olmuştu. Gardını indirmiş ve çok ileri gitmişti.

Dikkatin dağıldı, dikkatin dağıldı, dedi kendi kendine, dört ayak üzerinde hareket ederek.

Gölge, keskin bir tıslama çıkardı, Jimmy kuyruğunu yere vurduğunda çıkardığı sesin aynısını, ardından bir acı iniltisi izledi. Jimmy içinde bir öfke ve korku karışımının yükseldiğini hissetti. Köşeye emekledi, kafasını masaya vurdu ve çekmeceyi aradı…

Elleri tüfeğin kabzasını sıkılaştırdı. Yıllardır ateş etmemişti. Yüklü olup olmadığını bile hatırlamıyordu. Ama gerekirse her zaman bir kulüp olarak kullanabilirdi. Karanlığı tarayarak önüne doğrulttu. Gölge bir tıslama daha çıkardı. Sonra küçük bir beden sert bir şeye çarpmış gibi bir gümbürtü duyuldu. Jimmy nefes alamıyordu ya da yutamıyordu. Çarşafların altında sadece el fenerinin hafif parıltısını görebiliyordu.

Tüfeği hareket eden siyah bir noktaya doğrulttu ve tetiği çekti. Karanlığın içinden kör edici bir şimşek çaktı ve küçük odanın duvarlarında bir kükreme yankılandı. Kısa bir ışık anında Jimmy kendisine doğru ilerleyen bir adam gördü. Bir kurşun daha körü körüne ateşlendi. Dairesine giren yabancıya başka bir bakış, uzun sakallı ve berrak gözlü zayıf bir adam. Artık Jimmy nerede olduğunu biliyordu ve üçüncü atış ıskalamamıştı. Çarpmanın sesi çığlıklar tarafından bastırıldı, ta ki son darbe buna da son verene kadar.

Gölge'nin gözleri masanın altından fırlayarak Jimmy'ye ve yeni fenerine ihtiyatla baktı.

"Her şey iyi?" Jimmy ona sordu.

Kedi göz kırptı.

"Burada kal," diye fısıldadı.

Feneri boynuyla omzu arasına sıkıştırdı. Ayrılmadan önce, yatakta kanamakta olan yabancının omzunu okşadı. O adamın

dairesinde acı çektiğini görmek ona garip bir uyuşukluk hissi verdi. Başka davetsiz misafir var mı diye dinledi ve merdivenlere yöneldi.

Elektrik kesintisi ve o saldırı tesadüf değil, diye düşündü. Birisi kapıyı açmayı başarmıştı. Tuş takımı kodunu keşfetmiş ya da gizli bir anahtar bulmuştu.

Jimmy adamın yalnız olmasını diledi. Yüzü ona hiçbir şey söylemedi, ama yıllar geçti, sakallar uzadı ve griye döndü. Gümüş takım, güvenlik sistemlerini atlayabilen biri olduğunu gösteriyordu. Ama omzundaki ve bileğindeki ağrı, niyetinin barışçıl olmadığını ona açıkça göstermişti.

Merdivende kimse yoktu. Jimmy tüfeğini omzuna attı ve görünmemek için feneri söndürdü. Yavaşça metal basamakları tırmandı ve yarı yolda Gölge'nin merdivenle duvar arasına tırmandığını duydu.

Ona durmasını söylemek için ıslık çaldı ama kedi onu dinlemedi ve başının üstünde kayboldu. Tepeye vardığında Jimmy tüfeği omzundan çekip bir eliyle tuttu, diğeriyle de feneri yakana kadar karnına bastırdı. Işık huzmesini yavaşça uzaklaştırdı ve sunucular arasında ilerlemeye yetecek kadar uzağa nişan aldı.

Aniden bir ses duydu. Gölge mi yoksa başka bir davetsiz misafir mi olduğunu bilmiyordu ve devam etmeden önce bir an tereddüt etti. Vızıldayan, tıkırdayan ve ısı yayan makinelerin olduğu geniş odayı geçmesi sonsuza dek sürdü. Ve çıkışa ulaştığında tuş takımının yanıp sönmesi durmuştu. Parıldayan kapının ötesinde bir boşluk vardı… bir başka kapı aralıktı.

Dışarıdan gelen sesler. Bir kumaş hışırtısı, biri hareket ediyor. Jimmy el fenerini kapattı ve tüfeği aldı. Ağzında korku tadı vardı. Onu rahat bırakmaları için bağırmak istedi. İçeri giren herkese yaptıklarını kastetmişti. Tüfeği bırakmak ve onu bir daha yapmaya zorlamamaları için onlara yalvarmak istedi.

Başını koridora uzattı ve davetsiz misafirin onu görmemesini umarak karanlığı taradı. Sadece ağır bir nefes duydu ve o karanlık alanı başka bir adamın onunla paylaştığını fark etti.

“Çile?” bir ses fısıldadı.

Jimmy döndü ve tetiği çekti. Karanlığı bir alev alev sardı. Geri tepme omzunda bir ağrıya neden oldu. Çığlıklarını ve botlarının gümbürtülerini bekleyerek sunucu odasına çekildi. Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledi. Bileğine bir şey dokundu ve Jimmy çığlık attı. Mırıldanan şey, Gölge’nin ona sürtmesiydi.

Jimmy el fenerini açtı ve salonun köşesine doğrulttu. Yerde yatan bir figür gördü. Diğer koridorları kontrol etti ama kimseyi görmedi.

“Beni yalnız bırakın!” hayaletlere ve etten kemikten yaratıklara bağırdı.

Ama yankısı da ona cevap vermedi.

Jimmy yerde yatan cesede yaklaştı ve onun bir erkek olmadığını gördü. Bir kadındı. Neyse ki gözler kapalıydı. Bir erkek ve bir kadın onun yemeğini çalmaya çalışmıştı. Bu bilgi onu çileden çıkardı. Sonra kadının şişmiş, şişmiş karnını gördü ve daha da sinirlendi. Bu ikisinin kesinlikle yiyecekleri eksik değil, diye düşündü.

92

2345: Silo 1

Donald alarmı sabahın üçüne kurdu ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Haftalardır o anı bekliyordu. Yaşamı almaktansa verme olasılığı. Artan şüphelerini ortadan kaldırarak kendini kurtarmak ve gerçeği keşfetmek için bir fırsat.

Tavana baktı ve başarmak üzere olduğu şeyi düşündü. Erskine ve Victor’un umdukları şey bu değildi, ama bu ikisi pek çok şeyi anlamıyordu ve kiminle uğraştıklarını bilmiyorlardı. Bu, dünyanın sonunun sonu değil, başka bir şeyin başlangıcıydı. Bu onların dış dünya hakkındaki cehaletlerinin sonuydu.

Donald banyodan gelen soluk ışıkta eline baktı ve dışarıya yansıdı. Saat iki buçukta yeterince beklediğine karar verdi. Kalktı, duş aldı, tıraş oldu, temiz bir tulum ve çizmeler giydi.

Rozeti kaptı, yakasına tutturdu ve daireden çıktı. Koridorda uzun adımlarla yürüdü, bazı ışıklar hala açıktı ve uzakta bir klavyenin tıkırtısını duyabiliyordunuz, biri hala çalışıyordu. Eren'in ofisinin kapısı kapalıydı. Donald asansörü aradı ve bekledi.

Aşağı düğmesine basmadan önce tarayıcıdaki rozeti kaydırarak ve 54 ile işaretli düğmeye basarak her şeyin yolunda olduğunu kontrol etti. Işık yanıp söndü ve asansör hareket etmeye başladı. Çok uzak çok iyi. İniş, cephaneliğin zeminine kadar durmadan devam etti.

Kapılar devasa gölgelerle dolu tanıdık bir karanlığa açıldı: siyah raflar ve kutular. Donald kapanmaması için kapıya uzandı ve odaya ilerledi. Yer o kadar genişti ki, ayak seslerinin yankısı karanlık tarafından yutuldu. Odanın arka tarafında bir ışığın yanmasını, Anna'nın saçlarını fırçalarken ya da elinde bir şişe viskiyle onu karşılamasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. İçeride kimse yoktu. Pilotlar gitmişti. Tüm aktivite durmuştu.

Donald asansöre geri döndü ve başka bir düğmeye bastı. Kabin aşağı inmeye başladı. Diğer katlardaki depoları ve reaktörü geçerek tıbbi koğuşun zemininde durdu. Donald çevresinde, gözleri kapalı, sırtüstü yatan on binlerce cesedin varlığını hissetti. Bazıları kesinlikle ölmüştü ama biri uyanmak üzereydi.

Doktorun odasına yöneldi ve kapıyı çaldı. Asistan başını monitörden kaldırdı. Gözlerini gözlüğünün arkasına ovuşturdu, burnuna taktı ve ona el salladı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Mmm? Güzel. Güzel." Genç adam eski kol saatine baktı. "Kış uykusuna yatacak kimse var mı?" Kimse beni uyarmadı. Wilson kalktı mı? "

"Dokuzuncu. Uyuyamadım, hepsi bu." Donald tavanı işaret etti. "Kantinde biri var mı diye bakmaya gittim ve sonra gelip seni görmeye karar verdim ve vardiyanı bitirmemi isteyip istemediğini sormaya karar verdim. Ama ihtiyacın yoksa ben de herkes gibi oturup film izleyebilirim. "

Asistan monitöre baktı ve suçlu bir kahkaha attı.

“Evet,” diye yanıtladı, saatini tekrar kontrol ederek. “İki saatim kaldı. Biraz kestirmeyi umursamıyorum. Bir şey olursa beni uyandır. ” Uzanıp esnedi, eliyle ağzını kapattı.

“Tabii ki.”

Asistan masadan kalktı. Donald koltuğuna oturdu ve sanki saatlerce orada kalmayı planlıyormuş gibi ayaklarını masanın üzerine uzattı.

Kapıda asılı duran elbiseyi alırken, “İyiliğini geri vereceğim,” dedi.

“Ah, ödeştik,” diye fısıldadı Donald kendi kendine, diğeri uzaklaşırken.

Harekete geçmeden önce asansörün her zamanki metalik bip sesini çıkarmasını bekledi. Lavabonun üzerinde plastik bir kap vardı. Donald suyla doldurdu. Fışkıran sıvının sesi bir endişe sancısına neden oldu.

Toz kavanozunu açtı ve iki yemek kaşığı döktü. Uzun plastik dil bastırıcılarla karıştırdı, kabı kapattı ve buzdolabına geri koydu. Ancak tekerlekli sandalye hareket etmedi. Donald, frenlerin kilitlendiğini, metal kelepçelerin tekerleklere bastırıldığını fark etti. Kilitlerini açtı, dolaptan bir battaniye ve bir kağıt önlük çıkardı ve onları sandalyeye yerleştirdi. Geçen seferki gibi, ama şimdi hata yapmazdı. Daha sonra temiz eldivenler içerdiğinden emin olarak tıbbi bir kit çıkardı.

Tekerlekli sandalye odadan çıkıp koridorda sallandı, Donald’ın terli avuçları kulpları kavradı. Gıcırdamasını önlemek için, ön tekerlekler havada tembelce dönerken arka tekerleklere geri verdi.

Kırmızı ışığın yanacağından, bir engel veya engel olduğundan korkarak kodunu tuş takımına yazdı. Yeşil ışığın yanıp söndüğünü görür görmez Donald kapıyı iterek açtı ve bölmelerin arasından geçerek kız kardeşinin evine gitti.

Bir beklenti ve suçluluk karışımı onu bunalttı. Yaptığı şey, o tepeyi tırmanmak kadar cüretkardı. İşin içinde aile olduğu için risk daha da yüksekti, kız kardeşini o acımasız dünyaya geri

getirmek zorundaydı, onu Anna'nın kendisi ve Thurman'ın onunla kullandığı aynı vahşete maruz bırakmalıydı, vb. sonu gelmez bir seride. vardiyalar.

Tekerlekli sandalyeyi bölmenin yanına bıraktı ve kontrol panelinin yanına diz çöktü. Sonra ayağa kalktı, bir an tereddüt etti ve o olduğundan emin olmak için camdan baktı.

İçeride kız kardeşi sakin görünüyordu, muhtemelen kabuslara onun kadar takıntılı değildi. Donald şüphelerle kemirildiğini hissetti. Tek başına uyanacağını ve dışarı çıkma teklif etmek için yumruklarını cama vuracağını hayal etti. Onun savaşçı ruhunu tanıdı, ona yalan söylememesini istediğini duydu. Kız kardeşi yanında olsaydı, ona söz vereceğini biliyordu. Cehalet uykusunda uyumaktansa bilmeyi ve acı çekmeyi tercih ederdi.

Tekrar panelin yanına diz çöktü ve kodu yazdı. Kırmızı düğmeye basarken tuş takımı bip sesi çıkardı. Kapsülün içinde bir valf açılmasına benzer bir tıkırtı duydu. Ekrana baktı ve sıcaklığın yükselmesini bekledi.

Donald ayağa kalktı ve kapsüle baktı. Dakikalar ona bitmez tükenmez geliyordu. Duruşma bitmeden birinin öğreneceğinden korkuyordu ama sonra metalik bir tıkırtı ve kapağın açılma tıslaması duyuldu. Gazlı bez ve alçı rulosunu hazırladı. Lastik eldivenleri ayırdı ve giymeye başladı, lastiği koparırken bir tebeşir tozu bulutu havaya kaldırdı.

Kapağı sonuna kadar kaldırdı.

Kız kardeş kollarını iki yanına uzatmış sırt üstü yatıyordu, hâlâ kıpırdamamıştı. Donald, işlemi zihinsel olarak tekrarlamaya çalışırken paniğe kapıldı. Bir şey unutmuş muydu? Onu öldürmüş müydü?

Charlotte öksürdü. Kaşlarını kaplayan buz eridiğinde perçinler yanaklarından aşağı süzüldü. Göz kapakları onları ışıktan korumak için geri çekilmeden bir an önce gözleri açıldı.

"Hareket etme," dedi Donald ona. Koluna bir kare gazlı bez bastırdı ve iğneyi çıkardı, çekerken çeliğin parmaklarının üzerinden geçtiğini hissetti. Yarayı gazlı bezle sildi, bir parça alçı çıkardı ve ona baktı. Son şey kateterdi.

Battaniyeyi kadının üzerine yaydı, hafif basınç uyguladı ve tüpü yavaşça çıkardı. Charlotte arabadan kurtulmuştu ve kollarını göğsünde kavuşturmuş titriyordu. Sırtında açık bırakarak kağıt elbiseyi giymesine yardım etti.

“Seni buradan çıkaracağım” dedi.

Sadece dişlerini gıcırdattı.

Donald bacaklarını büküp onu yakaladı, bir kolu dizlerinin altında, diğeri koltuk altlarının altındaydı. Çok hafif görünüyordu, teni soğuktu ve metalik bir kokusu vardı.

M

Donald onu tekerlekli sandalyeye oturtup soğuk koltuğa değil kumaşın üzerine yatsın diye onu battaniyeye sararken Charlotte bir şeyler kekeledi. Kıvrılmış halde kaldı, kollarını omuzlarına sardı, ayaklarını üzengilere koymadı.

Neredeyim?” diye sordu çatlayan bir buz tabakası gibi gıcırdayan bir sesle.

“Sakin ol,” diye yanıtladı Donald. Kapsül kapağını kapattı, yapması gereken başka bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştı, bir şey unutmadığından emin olmak için etrafına bakındı. “Benimlesin,” diye ekledi, onu çıkışa doğru iterek.

Birlikteydiler. Ama hiçbir ev, dünyada ikisinin de diğerini barındırabileceği bir yer yoktu, sadece başka bir ruhu hüzünlü bir şirkete sürükleyecekleri cehennem gibi bir kabus.

93

2345: Silo 1

En zor kısım, onun hemen yemek yemesini engellemekti. Donald bu açlığı biliyordu. Onu daha önce defalarca yaşadığı aynı rutine maruz bırakıyordu: ona bu acı karışımı içirmesi, suyunu boşaltması için banyoya göndermesi, sıcak bir duş için küvetin kenarına oturtması ve sonra temiz giysiler giymesine yardım edin ve başka bir battaniyeye sarın.

Karışımdan son yudumu almasını izledi; ablasının dudakları yavaş yavaş maviden pembeye dönüştü. Teni çok beyazdı. Donald oryantasyondan önce orada olup olmadığını hatırlamıyordu. Belki de yurtdışında, o karanlık karavanlarda oturduğunda, sadece monitörden gelen ışıkla aydınlanıyordu.

Donald, "Bana yukarıyı göstermeliyim," dedi. "Herkes kalkıyor. Aşağıya indiğimde sana kahvaltı getireceğim. "

Charlotte, bir zamanlar savaş planlarının yapıldığı eski masanın etrafındaki deri sandalyelerden birine sessizce oturdu. Sanki kumaş tenini tahriş etmiş gibi boynunu takım elbisenin altında kaşıdı.

"Annem ve babam gittiler," diye mırıldandı, ona daha önce söylediklerini tekrarlayarak.

Donald, Charlotte'un neyi hatırladığını ve bunun yerine neyin unutulduğunu bilmiyordu. Uzun süredir ve onun kadar yakın zamanda uyuşturucu kullanmamıştı. Ama önemli değildi. Ona gerçeği açıklayabilirdi. Ona her şeyi anlat ve bunu yaptığın için kendinden nefret et.

"Birazdan döneceğim. Sen burada kal ve dinlenmeye çalış. Bu odadan çıkma, tamam mı? "

Asansöre koşarken sözleri koridorda yankılandı. Uyandığında kendisine de dinlenmesinin söylendiğini hatırladı. Charlotte neredeyse üç yüzyıldır uyuyordu. Rozeti tarayıcıdan geçirip asansörü beklerken Donald, ne kadar zaman geçtiğini ve ne kadar az şeyin değiştiğini düşündü. Dünya hala terk ettikleri gibi harabe halindeydi. Değilse, yakında öğreneceklerdi.

Donald psikolojik hizmetler ofisine çıktı ve Eren'in yanına gitti. Bölüm başkanı zaten masasındaydı: etrafı ciltlerle çevrili, dirseği bir yığın belgeye dayalı, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu. Kahve fincanından buhar çıkmıyordu. Bir süredir burada olmalı.

"Thurman," dedi bir kağıttan başını kaldırarak.

Donald sıçradı ve etrafına bakınarak başka birini aradı.

"18 ile herhangi bir ilerleme kaydediyor musunuz?"

“Ben… uh…” Donald hatırlamaya çalıştı. “En son duyduğum şey, alt katlardaki bariyeri aştıklarıydı. Silo şefi, savaşın en geç birkaç gün içinde duracağını düşünüyor. “

“İyi. Gölge Broker’ın iyi geçinmesine sevindim. Lider olmasaydı korkunç olurdu. Bir zamanlar hatırlıyorum, üçüncü vardiyamda bana öyle geliyor ki, bir Gölge’yi yeni attığında ve Henüz bir tane daha seçmedi. Yerine birini bulmak da kolay olmadı.” Eren koltuğunda arkasına yaslandı. “Belediye başkanı yapamadı ve güvenlik şefi tahta bir kafaydı, yani…”

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedi Donald, koridoru işaret ederek. “Geri dönmeliyim… “

“Tabiiki.” Eren utanarak elini salladı. “Ben de.”

“Bu sabah yapacak çok işim var. Kahvaltı yapıp odama döneceğim. Koridorun karşısındaki boş ofisi işaret etti. “Gable’a söyle, ben hallederim. Rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Pekala,” dedi Eren, elini sallayarak veda etti.

Donald asansörlere koştu ve kafeteryaya çıktı. Açlıktan midesi gurulduyordu, bütün gece hiçbir şey yemeden ayağa kalkmıştı. Uyanıktı ve saatlerce oruç tutmuştu.

94

2345: Silo 1

Yemeğini reddetmek zor bir işti ve sonunda, süre dolmadan bir saat önce yemesine izin verdi. Donald küçük ağız dolusu alıp yavaşça yutmasını önerdi. Ve Charlotte çiğnerken, onu en son olaylar hakkında bilgilendirdi. Kardeş oryantasyon sırasında siloları duymuştu. Donald ona Görüş ve Temizleyicilerden bahsetti ve kaybolan birinin yerini almak için onu uyandırdıklarını açıkladı. Charlotte için sözlerinin anlamını kavramak kolay değildi ve Donald onları birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı, öyle ki sonunda ona da garip geldiler.

“Ve diğerlerinin orada ne olduğunu görmelerine izin verdiler mi? Diğer siloların insanlarına mı? diye sordu ablası bir parça bisküviyi çiğneyerek.

“Evet. Bir keresinde Thurman’a ekranları neden koyduklarını sordum ve ne yanıt verdiğini biliyor musun?”

Charlotte omuz silkti ve bir yudum su aldı.

“Gitmelerini engellemek için. O silolarda kalmalarını istiyorsak onlara ölümü göstermeliyiz. Aksi takdirde, orada ne olduğunu görmek isteyeceklerdir. Thurman bunun insan doğası olduğunu söyledi. “

“Ama yine de biri çıkıyor,” dedi peçeteyle ağzını silerek. Sonra titreyen eliyle çatalını kavradı ve Donald’ın kahvaltısından kalanların olduğu tabağı aldı.

“Evet, yine de deniyorlar,” diye onayladı. “Daha yavaş yemeye çalış,” diye uyardı, onun yumurtaları yudumlamasını ve drone fırlatma rampasındaki gezintisini düşünerek. O da deneyenler arasındaydı ama kız kardeşinin bilmesine gerek yoktu.

Charlotte, “Bu ekranlardan birinde bulutların kaynadığını gördüğümü hatırlıyorum,” dedi. “Onlar ne için?” diye sordu gözlerinin içine bakarak.

Donald mendilini çıkardı ve ağzına öksürdü.

“Çünkü biz insanız,” diye yanıtladı cebine geri koyarak. “Dışarıda görülecek bir şey olmadığını ve dışarı çıkarsak ölme riskini aldığımızı düşünürsek, burada kalacağımızdan ve bize söylediklerini yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Ama orada ne olduğunu bulmanın bir yolunu biliyorum. “

“Gerçekten mi?” Charlotte son yumurtayı da yuttu ve gerisini bekledi.

“Ve yardımına ihtiyacım olacak.”

Bir drone’u kaplayan plastik tabakayı çıkardılar. Charlotte eliyle kanada dokundu ve arabanın etrafında yürüdü. Bir yan kanat tuttu ve yukarı ve aşağı katladı, işlemi kuyruk kanadıyla tekrarladı. Uçağın siyah bir kubbesi ve pruvası ona belli

belirsiz bir insan yüzüne benziyordu. Kadın onu incelemeye devam ederken, o orada hareketsiz ve sessiz duruyordu.

Donald, salonda üç insansız hava aracının eksik olduğunu fark etti: bir zamanlar perdelerin örtüldüğü yerde, şimdi tozlu zeminde sadece üç parlak şekil vardı. Mühimmat rafındaki bomba piramidi çok daha alçalmıştı. Son birkaç haftadır kullanılıyorlardı. Hangarın kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Donanım yok mu?" Charlotte, ölümcül cihazların genellikle nereye yerleştirildiği kanatların altına bakarak sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Donald. "Bu modelde yok." Koşarak geri döndü ve onu asansör kapısına doğru itmesine yardım etti. Kanatlar zar zor girdi.

"Bir kayış ya da bir bağlantı olmalı," dedi yere eğilerek ve kanadın altında sürünerek.

"Yerde bir şey var," diye yanıtladı Donald, onu tırabzana kaydıran kancayı hatırlayarak. "Bir el feneri alayım."

Bir sandıktan bir tane çıkardı, pillerin dolu olduğundan emin oldu ve ona verdi. Charlotte dronu fırlatma mekanizması rayına bağladı ve hemen uzaklaştı. Bacakları üzerinde dengesiz görünüyordu ve bir eliyle onu destekledi.

"Bu sistemin çalıştığından emin misin?" diye sordu Charlotte, duştan dolayı hala nemli olan saçlarını yüzünden çekti.

"Kesinlikle eminim," dedi Donald. Onu koridordan aşağıya, yatakhanelerin ve banyoların yanından geçirdi. Charlotte onu kokpite girip plastik örtüyü çekerken kaskatı kesildi. Donald fırlatma rampası düğmesine bastı. Kontrol panellerine, joysticklere, ekranlara ve monitörlere boş boş baktı.

"Onların nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye sordu, bir anlığına transtan çıkarak ve onun gözlerinin içine bakarak. "Yandıkları sürece," diye ekledi başını sallayarak.

"Başaracaklar." Charlotte bir kontrol ünitesinin arkasına otururken fırlatma rampası panelinin üzerindeki ışık parladı.

Oda boş ve sessizdi, tüm panolar plastik örtülerle kaplıydı. Donald toz olmadığını gördü. Geçenlerde oradan birisi geçmişti. Uçuşlar için imzaladığı talepleri ve kendisine ne kadara mal olduğunu düşündü. Duvarlardaki ekranlarda fark edilme riskini düşündü. Bulut yığınlarında saklanmak zorunda kaldılar.

Eren açıkça belirtmişti: dronlar sadece bir kez kullanılabilirdi. Dışarıdaki hava da onlar için kötüydü, dedi. Ve menzilleri sınırlıydı. Donald, Thurman'ın dosyalarını karıştırarak nedenini anlamaya çalışmıştı.

Charlotte bir dizi anahtarı çevirdi ve kontrol ünitesi açıldı.

"Platform biraz zaman alır," diye onu uyardı Donald. Ona nasıl bildiğini söylemedi, ama oraya en son çıktığı zamanı, bunca yıl öncesini düşündü. Ölümü olduğunu umduğu şeye doğru tırmanırken nefesinin miğferini buğuladığını hatırladı. Artık başka umutları vardı. Erskine'in ona dünyayı temizleme ihtiyacı hakkında söylediklerini hatırladı. Victor'un intihar etmeden önce Thurman'a bıraktığı notu düşündü. Projeleri hayatı sıfırlamak istiyordu. Ve Donald, çılgınlığında ya da aklı başındayken, her şeyin hayal edebileceklerinden daha iyi organize edildiğine ikna olmuştu.

Charlotte ekranı düzeltti. Bir düğmeye bastı ve monitörde bir parıltı belirdi. Kameralarından görüldüğü gibi, drone'nun farının fırlatma rampasının metal kapısındaki yansımasıydı.

Charlotte, "Uzun zaman oldu," dedi.

Donald aşağı baktı ve ellerinin titrediğini gördü. Onları ovuşturdu ve sonra kontrollerle uğraşmaya devam etti. Koltuğuna uzandı ve ayaklarını pedallara koydu ve ışığın daha az kör edici olması için monitörün parlaklığını ayarladı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Charlotte gülümseyip başını salladı.

"Hayır. Herhangi bir uçuş planı planlamak zorunda olmamak garip. Genelde bir hedefim vardı" dedi gülümseyerek.

Bir elini omzuna koydu. Onun yanımda olması güzeldi. Kız kardeşi ondan geriye kalan tek şeydi.

“Planınız mümkün olduğunca uzağa ve hızlı uçmak” dedi. Bombalar olmadan dronun programlandığı aralığın ötesine geçebileceğini umuyordu.

Platform panelinde bir ışık parladı ve Donald ne olduğunu kontrol etmek için koştu.

“Kapı açılıyor,” diye açıkladı Charlotte. “Güneş doğdu.”

Donald yanına koştu, kapıya baktı ve bir şey duyduğunu düşünerek koridora baktı.

“Motor kontrolü,” diye duyurdu Charlotte, sandalyesinde bir ileri bir geri sallanırken. “Açık.”

Sandalyesinde sallandı. Donald’ın onun için çaldığı tulum çok büyüktü ve kollarından sarkıyordu. Donald arkasında durdu ve monitöre baktı, gökyüzünde birbirini takip eden bulutları ve dik bir rampayı gördü. Bu manzara onun için yeni değildi ve nefes darlığı hissetti. Drone platformdan ayrıldı ve rampaya çekildi. Charlotte başka bir düğmeye bastı.

«Fren tertibatı devreye girdi. Kalkış için hazır! dedi, bir bacağını uzatıp elini klavyede oynatarak. “Bunu otomatik başlatma dizisi olmadan yapmayalı uzun zaman olmuştu,” diye ekledi gergin bir şekilde.

Drone frene basarken kamera düştü. Donald ona bir sorun olup olmadığını sormak üzereydi ama o ayaklarını oynattı ve ekrandaki çerçeve değişti. Metal şaft titreşti ve monitörde yalnızca bulut bulutları belirdi.

“Çıkarmak!” dedi Charlotte, imleci sağ eliyle indirerek. Drone katlanırken Donald bir yana eğildi ve bir an için dünyanın bulutlar tarafından yutulmadan önce ortaya çıktığını gördüler.

“Hangi yön?” diye sordu. Bir düğmeye bastı ve radar bulutları dağıtarak aşağıdaki zemini ortaya çıkardı.

Donald, “Önemli olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Sadece düz yap.” Gözlerinin önünden geçen garip ve tanıdık manzarayı izlemek için öne eğildi.

Yaratılmasına yardım ettiği büyük çukurları gördü. Bir çöküntünün merkezinde başka bir kule vardı. Toplantıdan geriye kalanlar -çadırlar, tribünler ve sahneler-havada dönen

minik mekanizmalar tarafından yiyip bitireli çok olmuştu. “Düz bir çizgide devam edelim” diye emretti önündeki bir noktayı işaret ederek. Bu sadece bir teoriydi, çılgınca bir fikirdi ama bunu kimseyle paylaşmadan önce kendisi kontrol etmek istedi.

Havzaların ardışıklığı uzakta kayboldu, bulutlar birkaç dakika için inceldi ve onun yeri görmesine izin verdi. Donald çöküntülere bakmak için boynunu uzattı; Charlotte ayağını gaz pedalından çekti ve bir dizi düğme ve göstergeye uzandı.

“Ah … bir sorun var gibi görünüyor.” Bir düğmeyi açıp kapattı. “Baskı kaybediyoruz.”

“Numara.” Bulutlar etraflarında dönerken ve dünya yükseliyormuş gibi görünürken Donald ekrana baktı. Çok erkendi. Bir pasajı mı yoksa bir önlemi mi unuttuğunu merak etti. “Pes etme!” dedi hem arabaya hem de şoföre.

Charlotte, “Komutlara yanıt vermiyor,” diye açıkladı. “Sanırım bir şeyler gevşedi.”

Donald hangardaki insansız hava araçlarını düşündü. Bir tane daha atabilirlerdi, ama sonucun aynı olacağından korktu. Dışarıda olana karşı koyabilirdi ama makineler direnemedi. Temizlik kıyafetlerini, her şeyin nasıl sınırlı bir ömre sahip olacak şekilde yapıldığını düşündü. Görünmez muhripler, bir Temizleyici bir tepeye tırmanır, belirli bir irtifaya ulaşır veya isyan etmeye kalkar kalkmaz harekete geçerdi. Öksürmek için ağzını kapattı ve aniden dekompresyon odasını içeri çektikten sonra temizleyen işçilerin belirsiz bir hatırası aklına geldi.

Havza insansız hava aracının kamerasının altında gözden kaybolurken radardaki son siloyu işaret ederek, “Kenardasın,” dedi. “Biraz daha ilerle.” Ama ne kadar ilerlemeleri gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Hatta istedikleri yere varmadan dünyayı dolaşabilirlerdi.

“İrtifa kaybediyorum!” diye bağırdı. Elleri çılgınca düğmeler ve paneller üzerinde gezindi. “İkinci motor kapandı. süzülüyoruz. Rakım iki yüz … “

Ekranda çok daha alçaktan uçuyorlarmış gibi görünüyordu. Son tepeyi de geçmişlerdi ve bulutlar dağılmıştı. Yerde bir

oluk vardı, bir zamanlar nehir olan bir tür hendek, kurşun kalem mayınları gibi kömürleşmiş direklerle kaplı, eski ağaçlara ya da yıpranmış bir güvenlik çitinin çelik çubuklarına benziyordu.

“Git git!” diye fısıldadı. Her geçen saniye altlarında yeni bir senaryo akıyordu. Bir nefes özgürlük. Cehennemden bir kaçış.

“Kamera yakında bozulacak. İrtifa yüz elli! “

Beyaz bir flaş ekranı aydınlattı. Sonra kırmızı bir hale ve bir dizi uğultu sesi gördüler; monitörde manzaranın grisi ve kahverengisi yerini maviye bıraktı.

«İrtifa yüz metre. Ani bir iniş olacak. “

Drone dönerken ve dünya ürkütücü bir şekilde yaklaşırken Donald gözyaşlarını sildi. Monitörü görünce gözyaşlarını sildi, kamera hala çalışıyordu.

Uçağın parlak yeşil bir manzara tarafından yutulmasından bir an önce “Mavi…” dedi.

Ekran karardı; Charlotte kontrollerle uğraştı ve avucuyla konsola vururken küfretti. Ona sarılıp yanağından öpen Donald’a döndü.

“Gördün mü?” diye sordu. “Gördün mü?”

“Neyi görüyor musun?” diye sordu, uzaklaşıp ona bir hayal kırıklığı havasıyla bakarak. “Bütün ekipman arızalıydı. Lanet dron. Muhtemelen çok uzun süre hareketsiz kaldı … “

“Hayır, hayır,” diye yanıtladı Donald, siyah, cansız ekranı işaret ederek. “Sen yaptın! Gördüm. Orada mavi gökyüzü ve yeşil çimenler vardı, Charla! Gördüm!”

95

2331 - Yirminci Yıl:

Silo 17

Solo, istemeden, işlerin nasıl sonuçlandığı konusunda bir uzman haline gelmişti. Her gün çeliğin ve demirin paslanmasını, boyanın soyulmasını ve sonsuz sayıda küçük turuncu lekenin şişmesini, aşınmış metal tozunun yerde birikmesini izledi. Kauçuk hortumların sertleştiğinde, kuruduğunda ve çatladığında nasıl göründüğünü öğrendi. Çıkartmaların nasıl soyulduğunu ve bir zamanlar duvarlarda ve tavanda asılı olan şeylerin nasıl yere düştüğünü, nesnelerin yerçekimi ve parçalanmanın ikili etkisi altında aniden ve şiddetle nasıl hareket ettiğini öğrendi. Ve en önemlisi, cesetlerin çürümekte olduğunu öğrendi. Kargaşalı bir kalabalık tarafından itilen bir anne ya da karanlık bir koridorun gölgesinde kaybolan bir baba gibi her zaman bir anda yok olmuyorlardı. Bunun yerine, genellikle çiğnendi ve küçük parçalar halinde alındı. Zamanda ve solucanlar kanat açtı; daireler çizerek uçtular ve her şeyi aldılar.

Solo, RI-RO cildindeki sıkıcı girişlerden birinden bir sayfa kopardı ve perde şeklinde katladı. Silonun birçok yönden böceklere ait olduğunu düşündü. Cesetlerin olduğu her yerde kara bulutlar vızıldıyordu. Onlar hakkında kitaplarda okumuştu. Larvalar sineklere dönüştü. Beyaz solucanlar siyah vızıldayan sineklere dönüştü. İşler bozuldu ve değişti.

Ağırlığını desteklemek için katlanmış kağıdın içine bir ip geçirdi. Gölge genellikle sahneye burada çıkıyordu: sırtını kavisliyor, kendini Solo'nun koluna sürtüyor ve her ne yapıyorsa üzerine basıyor, aynı anda hem sinirlendiriyor hem de eğlendiriyordu. Ama Gölge onun sözünü kesmedi.

Sadece kağıdın yırtılmasını önlemek için ikiye katlandığı deliklerden geçmesin diye ipe düğümler attı. İşlerin nasıl sonuçlandığını çok iyi biliyordu. Bilmemeyi tercih ettiği şeylerde uzmandı. Birinin ölümünün üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bir bakışta anlayabilirdi.

Öldürdüğü adamları hareket ettirdiğinde, onları sert bulmuştu, ama bu sadece bir aşamaydı: bir süre sonra şiştiler ve kokuyorlardı. Kurtlar ve sinekler ziyafet çekerken cesetler gaz çıkardı.

Koku gözlerinin sulanmasına ve boğazının yanmasına neden oldu. Ve sonra cesetler gevşedi. Bir keresinde bazılarını

merdivenlerden aşağı sürüklemek zorunda kalmış, orada sıkışıp kalmışlar ve et parçalanarak açılmış. Hala süt ve keçiler varken yedikleri ricotta gibiydi. Kişi artık onu bir arada tutmak için orada olmadığında et parçalandı. Sadece yaptığı işe odaklandı. İpin diğer ucunu parça bölümünden aldığı küçük metal bir contaya bağladı. Dilini ısırarak küçük bir düğüm attı.

Sicim ve kumaşlar da sonsuza kadar sürmedi, ancak giysiler onları giyen insanlardan daha uzun yaşadı. Bir yıl sonra sadece bunlar ve kemikler kaldı. Ve saç. Saçlar, kemiklere yapışmış, boş yuvalardan sarkan en son gitmiş gibiydi. Bu da işleri daha da kötüleştirdi çünkü kemiklere bir kimlik verdiler.

Beş yıl içinde giysiler bile parçalanmaya başladı. Ve ondan sonra artık sadece kemikler vardı. Bunca yıllık sessizlik ve karanlıktan sonra - sunucu odasının altındaki gizli seviye ona açıklandığından beri yirmi yıl geçmişti - sadece kemikler kalmıştı. Kantinin yanındaki oda hariç. O kapının arkasındaki cesetlerin nasıl bu kadar iyi korunmuş olabileceğini merak etti.

Küçük bir contaya bağlı ipli bir kağıt perde olan paraşütünü kaldırdı. Açık kitabın üstüne dolanmış düzinelerce ip parçası vardı. Hâlâ elinde bir avuç mühür kalmıştı. Bir paraşüt ipi çekti ve kafeteryanın zeminindeki cesetleri düşündü.
O kapının arkasında diğerleri gibi çürümemiş cesetler vardı. O ve Gölge onları keşfettiklerinde yakın zamanda öldüklerini düşünmüştü. Onlarca ölü, sanki oraya atılmış ya da üst üste yığılmış gibi üst üste yığılmıştı. Solo, yasak sokağa açılan kapının birkaç metre ileride olduğunu biliyordu, ama o kadar uzağa gitmemişti. Kapattı ve uzaklaştı, cansız gözlerden ve kendisine böyle bakan kendisinden başka bir yüz görmenin garip duygusundan korkarak. Cesetleri orada bırakmış ve uzun zamandır o odaya adım atmamıştı. O cesetlerin kemik yığınlarına dönüşmesini beklemişti. Ama asla yapmadılar.

Solo korkuluklara eğildi ve paraşütün ipe bağlı olup olmadığını kontrol etti. Silonun sular altında kalan göbeğinden soğuk bir hava esiyordu. Kağıt perdeyi parmaklarının arasında tutarak parmaklıkların üzerinden uzandı, mührü diğerinin avucundaydı. Neden bazı bedenlerin çürüdüğünü, bazılarının ise bütünlüğünü koruduğunu merak etti. Onları mahveden ne?

"Şımartmak için," dedi yüksek sesle. Bu kelimenin sesini beğenmişti. İşlerin nasıl sonuçlandığı konusunda uzmandı. Gölge orada, onun ayak bileklerine sürtünmeliydi ama o gitmişti.

"Ben bir uzmanım," dedi Solo kendi kendine. "Şımartmak, bozmak." Uzanıp paraşütü serbest bıraktı. Yavaşça inişini izledi, sonra ip gerildi ve silonun karanlık derinliklerine doğru döndü.

"Aşağı, aşağı, aşağı," dedi Solo, onu gözleriyle takip ederek. Doğrudan dibe ya da bir yere takılana kadar.

Sadece o bedenlerin nasıl çürüdüğünü çok iyi biliyordu. Sakalını kaşıdı ve paraşütü bulmak için gözlerini kıstı. Sonra oturup bacak bacak üstüne attı, diz delinmiş takımdan dışarı çıktı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, yapması gerekeni, günün planını erteledi. Bunun yerine, zamanın yutacağı başka bir leşi düşünmemeye çalışarak inceltme kitabından bir sayfa daha yırttı.

96

2331 - Yirminci Yıl:

Silo 17

Solo'nun günlerdir, haftalardır aradığı şeyler vardı. Diğerlerini vazgeçilmez, ancak yıllar sonra bulmuştu. Çoğu zaman artık onlara ihtiyacı kalmadığında. Tıpkı doktorun muayenehanesinde bir kutu dolusu jilet bulduğu zamanki gibi. Diğer her şey - bandajlar, ilaçlar ve yara bantları - zaten çalınmıştı. Ama hâlâ parıldayan bıçakları olan bu usturalar bir provokasyon gibi görünüyordu. Tıraş olmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti, ama bir ustura için adam öldürdüğü zamanlar oldu.

Arada bir, ihtiyacı olacağını bile bilmeden bir şeyler bulmuştu. Örneğin, yakın zamanda ölmüş bir adamın vücudunun altındaki pala gibi. Sadece o, başka birinin bu ölüm aletini ele geçirmesini önlemek için almıştı. Üç gün boyunca sunucu

odasının altında kilitli kalmıştı, hala sıcak olan başka bir ceset görünce dehşete kapılmıştı. Birkaç yıl önce olmuştu. Çiftliklerdeki bitki örtüsü henüz pala kullanımını gerekli kılacak kadar büyümemişti. Ama o zamandan beri tüfeği evde bırakmaya başlamıştı ve pala onun ayrılmaz arkadaşı olmuştu.

Solo son paraşütü düşürdü ve dokuzuncu seviye inişi kaçırdığını gördü. Katlanmış kağıt karanlıkta kayboldu. Gölge'nin yıllardır bulmasına yardım ettiği şeyleri -çoğunlukla yiyecekleri- düşündü. Ama bir kez kedi başka bir şey bulmuştu. Bu, Ricambi'ye iniş sırasında, kedi onu geçip sahanlığın diğer tarafında kaybolduğunda olmuştu. Solo, elinde fenerle onu takip etmişti.

Ombra bir kapının önünde miyavlamaya başlamıştı; Solo başka bir ceset yığını görmekten korkmuştu ama daire boştu. Sonra kedi mutfak tezgahına atladı ve küçük kavanozlarla dolu bir dolaba sürtündü. Üzerlerinde kedi resimleri olan eski ve paslıydılar. Ve duvardaki bir prize takılı bir elektrik kablosu olan dolabın yanında eski, hırpalanmış bir elektrikli konserve açacağı vardı.

Solo gülümsedi ve korkuluğun ötesindeki karanlığa baktı, yıllar içinde bulduğu ve kaybettiği her şeyi düşündü. O aletin üzerindeki düğmeye ilk kez bastığını,

Gölge'nin heyecanla kuyruğunu nasıl salladığını ve kapakların nasıl kolayca açıldığını hatırladı.

Döndü ve sayfaları yırtık olan kitaba baktı, hüzünle boğulmuş hissediyordu. Süslemeleri bitmişti ve bu yüzden kitabı olduğu yerde bıraktı ve yapılması gerekeni yapmak için isteksizce çiftliklere indi.

Palasıyla dalları kesen Solo, çiftlik bitkilerinin bunca yıllık ihmalden sonra çürümemiş olmasına hayret etti. Ama lambalar açılıp kapanacak şekilde programlanmıştı ve çoğu hala çalışıyordu. Su, sulama sistemlerinin borularında guruldamaya devam etti. Aşağıdaki katlardan çalınan elektrik, merdivenin duvarları boyunca kıvrılan tellerin arasından yükseliyordu. Hiçbir şey mükemmel çalışmıyordu ama Solo'nun tek umursadığı bu bitkilerin öncelikle yenmek için

yetiştirilmiş olmasıydı. Ve şimdi onları yiyen tek kişi oydu. Sıçanlar ve solucanlar ile birlikte.

O kalın bitki ile onun yükünü taşıdı. O lambaları dışarı ve hiçbir şey, toprak nemli soğuk büyüdü çiftlikte, en uzak köşelerine gitmek zorunda kaldı. Özel bir yer. Dışarıda rotalardan o toplama gıdaya her hafta takip etti. Bir hedef değil onun göçebeliklerinin sırasında geçiş yeriydi bir yer.

Solo, lambaların ısısını geride bırakarak karanlık bir odaya girdi. O yeri beğendi. Sunucuların altındaki odayı, rahatsız edilmeden saklanabileceği güvenli bir sığınağı hatırlattı. Ve orada, bazı terk edilmiş aletlerle birlikte bir kürek buldu. Sadece ihtiyacı olan buydu. Sanki silo ona bir hediye vermiş gibi bir şeyleri bulmanın başka bir yoluydu ve bu sık sık olmuyordu.

Solo diz çöktü ve yükünü korkuluktan indirdi. Kesedeki vücut hala gergindi ama kısa süre sonra kaslar gevşeyecekti. Daha sonra…

Sadece düşünmek istemiyordu. Görmezden gelmeyi tercih edeceği şeylerde uzmandı.

Küreği kaptı ve parmaklığa tırmandı: giriş kapısını aramak için çok karanlıktı. Kürek toprakta gıcırdadı ve gıcırdadı. Sadece havaya boşalttı. Hafif iç çekişler ve küçük höyükler kayıyor. Sadece ihtiyacın olduğunda bulduğun şeyler vardı ve Solo arkadaşıyla birlikte yılların ne kadar çabuk geçtiğini düşündü.

Çalışırken Gölge'nin ayak bileklerine sürtüşünü, her zaman ayaklarının arasında, ama her zaman üzerine basılmamasına ya da ıslık çaldığında onun nasıl koşarak geldiğine dikkat etmesini özlemişti. İhtiyacı olacağını bile bilmeden önce bulduğu bir şey.

97

2345: Silo 1

Donald'ın botları, binlerce kutunun parıldayan taşlar gibi paketlendiği alt kattaki vardiya deposunda yankılandı. Bir etiketteki ismi kontrol etmek için durdu. Elinden geçen kapsüllerin sayısını kaybetmişti ve tekrar saymaya başlamak istemiyordu. Ağzına bir bez koydu ve öksürdü, sonra dudaklarını sildi ve ilerlemeye devam etti. Takım elbisesinin cebinde, uyluğuna ağır ve soğuk bir şey bastırdı. Ayrıca göğsünde ağır ve soğuk bir şey vardı.

Sonunda TROY işaretli kapsülü buldu. Camı ovuşturdu ve içeriye baktı. İçeride ondan daha yaşlı ve Donald'ın hatırladığından daha yaşlı bir adam vardı. Yüzü solgundu, kaşları ve beyaz saçları mavi vurgulara sahipti.

Donald tereddüt adamı inceledi ve ne yapacağını merak etti. Ne tekerlekli sandalyeyi ne de tıbbi malzemeyi getirmemişti. Sadece soğuk bir ağırlık. gerçeğin bir parça ve arzu daha fazla bilgi edinmek. Bazen kapanışı bulmadan önce bir şeyi açmanız gerekirdi.

Kontrol panelinin yanına eğildi ve kız kardeşini kurtarmak için kullandığı prosedürü tekrarladı. Kodu yazarken Charlotte'un yatakhanede yattığını düşündü. Orada ne yaptığını bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Thurman, ikisi için de ikinci bir baba gibiydi.

Donald bir düğmeyi sağa çevirdi. Rakamlar yanıp söndü ve bir tıkırtı vardı. Kapsülü, onu dönüştürdükleri adamın, yaratıcısının lahitinin adıyla daire içine aldı. Thurman ısınırken Donald'ın kalbinde hissettiği soğuk uzuvlarına yayıldı. Gül lekeli el bezine öksürdü, sonra cebine soktu ve kordonu çıkardı.

Kendisinin Victor'un dosyalarında bulduğu bir rapor hatırladı. rolleri, Thawman tersine etmişti, "çözülme adam" çözülme oldu. Victor gardiyan ve mahkumlar ters ve kurban cellat haline geldiği eski deneyler hakkında yazmıştı.

Donald, insanların rolleri bu kadar çabuk değiştirebilmesini üzücü buldu ve sonuçlar onun için çok uzaktı. Birçok iyi insanlar değişir sonra asil niyetlerle Kongre'ye gelip böylece Ama görmüştü. Ona güç o vardiya bir doz vermişti ve o bunu cazibesini hissediyordu. Kötü adamlar kötü sistemlerden doğarlar ve herhangi adam bozuk bulmuş bulunmaktayız. Yani bazı sistemler için bitirmek zorunda buydu.

Sıcaklık gül ve kapak tıkladım. Donald uzanıp onu kaldırdı. O bir el bileğini kapma görmek beklenen ancak lahit buhar exhaling yalnızca hareketsiz adam vardı. Bir tüp bacaklarının arasına kolunu ve başka aşağı çalışan sadece acıklı çıplak adam. Sarkık kaslar. buruşuk ve eti buruşuk, solgun. saç öbekleri. Donald Thurman'ın ellerini aldı ve üst üste onları birer yerleştirilir. O, bileklerine elektrik kablosu sarılı ellerinin aracılığıyla koştu ve düğüm attı. Sonra geri çekildi ve kapsülün içinde insanın gözünde herhangi bir yaşam belirtisi aradık.

Thurman'ın dudakları kıpırdadı. Yumurtadan çıktılar ve ilk deneysel nefesi alıyor gibiydiler. Ölü bir adamın canlandığını görmek gibiydi ve Donald bu makinelerin mucizesini ilk kez takdir etti. Thurman kıpırdanırken elinde öksürdü. Yaşlı adamın gözleri büyüdü, erimiş buz damlayarak ona sahte bir insanlık verdi… İki kuru el, gözlerindeki buz kabuğunu silmek için uzandı. Donald nasıl hissettiğini biliyordu, kapaklar birbirine kaynak yapmış gibi ayrılmıyordu. Thurman kendini elektrik telinden kurtarmaya çalışırken homurdandı. Yavaş yavaş bilinci yerine geldi ve bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti.

"Kımıldama," diye emretti Donald. Elini alnına koydu ve hala soğuk olduğunu hissetti. "Sakinlik."

"Anna…" Thurman dudaklarını yalayarak fısıldadı. Donald, suyu ve acı karışımı bile getirmediğini fark etti. Ne yapmaya geldiği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Beni duyabiliyor musun?" kiliseler.

Thurman gözlerini tekrar açtı; gözbebekleri büyümüştü. Donald'ın yüzüne bakıyor gibiydiler, onu tanımak için çok uğraşıyorlardı.

“Oğul…?” Ses boğuktu.

“Hareket etme,” dedi Donald, onun yana döndüğünü ve ellerinde öksürdüğünü, bileklerini kapatan kordona şaşkın şaşkın baktığını görünce. Donald döndü ve odanın arka tarafındaki kapıyı kontrol etti. “Beni dinlemek zorundasın.”

“Neler oluyor?” Thurman kapsülün kenarını tuttu ve yükselmeye çalıştı. Donald elini cebine attı ve silahını çıkardı. Thurman’ın ağzı açık kaldı ve siyah namlunun kendisine doğrultulmuş olduğunu gördü. Hemen kendine geldi.

Kesinlikle hareketsiz kaldı, sadece gözleri Donald’ınkilerle buluşmak için hareket ediyordu.

“Hangi yıldayız?” kiliseler.

Donald, “Hepimizi öldürmenize daha iki yüz yıl var,” diye yanıtladı. Adama duyduğu nefret silahının titremesine neden oldu. İki eliyle tutup bir adım geri attı. Thurman zayıftı ve bağladı, ama şansa bırakmak istemiyordu. Yaşlı adam soğuk bir sabahta kıvrılmış bir yılan gibiydi. Donald, günün ilerleyen saatlerinde sıcaklık yükseldiğinde neler yapabileceğini düşünmeden edemedi.

Thurman tekrar dudaklarını yaladı ve onu inceledi. Omuzlarından buhar bukleleri yükseldi.

“Anna sana söyledi,” diye mırıldandı sonunda.

Donald, ona Anna’nın öldüğünü bildirmek için sadistçe bir dürtü duydu, ancak bir gurur sancı ona bunu kendi başına keşfettiğini söylemesini söyledi, ama sonra sadece başını salladı.

“Tek yolun bu olduğunu biliyor olmalısın,” diye fısıldadı Thurman.

“Bin tane yolu var,” diye yanıtladı Donald. Silahı diğer eline verdi ve terli avucunu takım elbisesine sildi.

Thurman silaha baktı ve sonra yardım için odanın etrafına baktı. Bir duraklamadan sonra tekrar kapsüle yerleşti. Lahitten buhar bulutları çıkmaya devam ediyordu ama yaşlı adam titremeye başlamıştı.

Donald, “Sonsuza kadar yaşamaya çalıştığını sanıyordum,” dedi.

Thurman güldü. Bileklerini bağlayan kabloya ve kolundan sarkan boruya tekrar baktı.

“Yeterince uzun.

“Ne için yeterli?” İnsanlığı yok etmek mi? Bu silolardan birini serbest bırakıp diğerlerini öldürmek mi? “

Thurman başını salladı. Ayaklarını birleştirip baldırlarını ovuşturdu. Takım elbise olmadan çok zayıf ve zayıf görünüyordu.

“Sırf çoğunu öldürmek için bütün bu insanları kurtardın. Biz dahil. “

Thurman bir şeyler fısıldadı.

“Daha yüksek sesle,” dedi Donald.

Yaşlı adam ona susadığını başını salladı. Silahı gösterdi. Sahip olduğu tek şey buydu. Thurman göğsünü okşadı ve tekrar konuşmaya çalıştı. Donald yürüdü.

“Nedenini söyle” dedi. “Bu yerin sorumlu tek kişi benim. Söyle yoksa yemin ederim herkesi silolardan çıkarırım. “

Thurman’ın gözleri iki yarığa kısıldı.

“Bu delilik olur,” diye tısladı. “Sonunda birbirlerini öldüreceklerdi.”

Sesi zar zor duyuluyordu. Donald etraflarındaki kriyojenik kapsüllerin uğultusunu duyabiliyordu. Bir adım daha yaklaştı, bunun yapılması gereken doğru şey olduğuna giderek daha çok ikna oldu.

“Ne yapacaklarını düşündüğünü biliyorum,” diye yanıtladı Donald. “Büyük temizliği, sıfırlamayı biliyorum.” O Thurman’ın göğsüne silahı amaçladık. “Bu siloların insanları daha iyi bir dünyaya götürecek uzay gemileri gibi olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Tüm notlarınızı ve notlarınızı okudum. Ama ölmeden önce itiraf duymak istedikleri şeyleri o en … “Donald bacakları sallamak hissetti ve o öksürük nöbetinin sarsıldı. Mendili almaya çalıştı

ama çıkaramadan ağzından pembe bir tükürük damladı. Thurman ona baktı. Donald birlikte kendini çekti ve yolda geri almaya çalıştı. “Bütün bu acının nedenini bilmek istiyorum,” diye devam etti boğazı alev alev yanarak. “Gelip tüm bu mutsuz hayatları ki, insanların bunları uyanma vermeyerek öldürmeye karar verdi. Kendi kızı … “O nasıl tepki verdiğini Thurman’da baktı. “Neden binlerce yıldır bize hazırda bekletme ve herşey bittiğinde bizi uyandırmadı? Artık sadece seni oluşturulmasına yardım etti ne olduğunu buldum. Ben bize uyku izin vermedi neden bilmek istiyorum. Daha iyi bir yerde yaşamamızı istiyorsan neden bizi oraya götürmedin? Neden bize acı yapmak? “

Thurman tamamen hareketsiz kaldı.

“Bana nedenini söyle,” diye ısrar etti Donald. Sesi çatladı ama fark etmemiş gibi yaptı. Bir an için indirdiği silahı tekrar kaldırdı.

“Çünkü kimse bilemez,” diye yanıtladı Thurman sonunda. “Bizimle birlikte ölmesi gerektiği bir sır.”

“Ne ölmeli?”

Thurman dudaklarını yaladı.

“Bilgi. Mirasa dahil etmediğimiz şeyler. Bir düğme hareketiyle her şeye son verme imkanı.”

“Zaten kendimizi yok etmenin bir yolunu bulamaz mıydık sanıyorsun?” Donald güldü.

Thurman çıplak omuzlarını silkti. Vücudundan artık buhar çıkmıyordu.

“Tabii, er ya da geç. Ama her zaman şimdikinden daha iyidir. “

Donald silahı etraflarındaki bölmelere doğrulttu.

“Yani bu da sorun değil. Sadece bir kabile seçmeliyiz, uzay gemilerinizden birini ve diğer her şey bize yasak olacak. Bu senin anlaşman mı? “

Thurman başını salladı.

“Ama biri kırdı,” diye devam etti Donald. “Birisi senin yerine beni buraya koydu. Şimdi ben çobanım. “

Thurman’ın gözleri büyüdü. Bakışları tabancadan Donald’ın yakasındaki rozete kaydı. Çenesi kasıldı ve dişleri takırdamayı kesti.

“Hayır,” dedi.

“Bu işi ben istemedim,” diye yanıtladı Donald, Thurman’dan çok kendisine. Silahın namlusunu düzeltti. “Bu işlerin hiçbiri.”

“Ben de,” dedi Thurman ve Donald mahkumları ve gardiyanları hatırladı. Kapsüldeki o olabilirdi. Ve herhangi biri o silahı onun için tutabilirdi. Sistem buydu.

Sormak ya da söylemek istediği yüzlerce başka şey vardı. Adama onun için bir baba gibi olduğunu, ancak bir babanın şefkatinin istilacı olabileceğini kastetmişti. Dünyaya verdiği zarar için onu suçlamak istedi ama bir yanı, dünyanın daha önce uğradığı zararın geri döndürülemez olduğunu biliyordu. Ve sonra bir parçası yardım istemek, onu o kapsülden kurtarmak istiyordu; onun yerini almak isteyen, lahitte kıvrılıp uykuya dalmak isteyen, gardiyandansa tutuklunun rolünü daha kolay bulan bir parça. Ama kız kardeşi yukarıdaydı ve iyileşiyordu. İkisinin de cevaplanması gereken başka soruları vardı. Onlarınkinden çok uzak olmayan bir siloda bir dönüşüm yaşanıyordu, bir isyan sona eriyordu ve Donald neler olduğunu görmek istedi.

Bu ve diğer düşünceler Donald’ın zihninde dönüp duruyordu. Dr. Wilson yakında masasına dönecek ve onu kamera ekranında görebilecekti. Thurman bir şey söylemek için dudaklarını araladı ve Donald yaşlı adamı özrünü duymak için uyandırmanın bir hata olduğunu fark etti. Artık ona anlatacak çok az şeyi vardı.

Thurman öne eğildi.

“Donny,” diye seslendi. Bağlı bileklerini silaha doğru uzattı. Kolları yavaş taşındı ve o gözlerindeki hüznü görünce Donald o elini dışarı almak, ancak Victor yaptığı gibi, daha da zor göğsünde veya ağız karşı işaret etmek istemediğini izlenimi vardı.

Thurman kapsülün kenarından uzandı ve tabancaya uzandı. Donald, ne yapmak istediğini görmek için ona verdi.

Ama sonra düşünmeye vakit bulamadan tetiği çekti.

Atış havaya uçtu. Bir alev, korkunç bir gürültü binlerce uykulu ruhta yankılandı ve sonra bir adam tabutun içinde yığıldı.

Donald'ın eli titredi. Milletvekili olarak ilk günlerini, adamın onun için yaptığı her şeyi hatırladı. Nasıl yapacağını bilemediği bir iş için işe alınmıştı. İlk sabah, Kongre üyesi olarak uyandığında, kendisinin ve bir avuç başka adamın güçlü bir ulusa önderlik ettiğini fark etti ve bu düşünce onu aynı anda hem gurur hem de korkuyla doldurdu. Kendi hastanesinin duvarlarını dikmesi istenen bir hasta gibiydi.

Ama bu kez farklı olurdu. O korkmadan onun sorumluluklarım kabul ederim. O ve kız kardeşi gizlice. Dünyada neyin yanlış olduğunu öğrenecek ve düzeni yeniden sağlayacaklardı. Başka silo içinde bir deney bir nöbet değişimi, başlamıştı, ve Donald sonuçları görmek istedi.

Uzanıp kapsülün kapağını kapattı. Parlak yüzeyinde pembe bir sıçrama vardı. Donald tekrar öksürdü ve ağzını sildi. Tabancayı cebine koydu ve yaptığı şey karşısında kalbi çarparak kapsülden uzaklaştı. Kapak, yaşlı adamın cesedinin üzerine yumuşak bir uğultu ile kapandı.

98

2345 - Otuz Dördüncü Yıl:

Silo 17

Solo, ipi plastik testilerin kulplarından geçirdi. Sonra kanvas çantayı aldı ve bir an için orada durdu, sakalını kaşıdı ve bir şey unuttu mu diye merak etti. Anahtarın hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için göğsünü hissetti. Birkaç yıl önce edindiği ve kurtulamadığı eski bir alışkanlıktı. Anahtar, elbette, artık orada değildi. Hiçbir şeyi kapatmaya gerek yokken, korkacak kimse kalmadığında çekmeceye koymuştu.

Çöp yığınından iki torba boş çorba ve sebze kutusu aldı ve kasvetli koridorun sonundaki ışık kuyusuna doğru ağır ağır yürüdü.

Teneke kutular torbalara çarparken, onları üst kata çıkarmak için merdivenlerden iki kez inip çıktı. Birçoğu, belki de sıcaklık nedeniyle yıllar içinde sessizleşen siyah arabaların arasından geçti. Kapıyı açmadan önce dosya dolabını hareket ettirmek zorunda kaldı. Siloda ne kilit, ne de insan vardı ama tedbir hiçbir zaman fazla olmadı. Solo, babasının varlığını her zamanki gibi hissederek ağır kapıyı itti ve yalnızca hayaletlerin ve onları hatırlayamayacağı kadar kötü şeylerin yaşadığı o uçsuz bucaksız dünyaya girdi.

Koridorlar boş ve ışıklıydı. Kameranın yanından geçti ve selam verircesine başını salladı. Bir gün kendisini monitörlerde göreceğini hayal etmekten hoşlanıyordu, ancak kameralar birkaç yıl önce çalışmayı bırakmıştı. Ve sonra birbirini görmek için ayrılmak zorunda kalacaktı. İkisinden biri kameraya doğru başını salladı, diğeri ise monitörlerin önünde oturmaya devam edecekti. Bu düşünce onun aptallığına gülümsemesine neden oldu. Ama o böyleydi, Yalnızdı.

Sahanlığa çıktı ve yükselen suyu düşünerek uzun bir temiz hava soludu. Planına ulaşması ne kadar sürerdi? Seviye yükselmiş gibi görünmüyordu, gitmek için bolca zamanı vardı. Ancak sunucuların altındaki sığınağının sular altında kalacağı fikri onu üzüntüyle doldurdu. Tavanın altında yüzen boş tenekeleri, bilgisayardan ve radyodan çıkan baloncukların guruldamasını hayal etti. Görüntü onu tekrar gülümsetti ve odasına ne olacağı artık umurunda değildi. Boş teneke kutularını parmaklığın üzerine attı ve onların 35. kat sahanlığına indiklerini duydu. Sonra merdivenlere döndü.

Yukarı veya aşağı? Yukarıda domates, salatalık ve kabak bulurdu. Aşağıda böğürtlenler, mısır ve patates vardı ama pişmesi daha uzun sürerdi. Sadece o yukarı çıkmaya karar verdi.

Yavaşça ilerlerken adımları saydı.

“Sekiz, dokuz, on,” diye fısıldadı. Her adım, farklıydı. Ve her zaman iyi bir şirket, birbirlerini adımlarla çevrili, çoğu vardı. “Merhaba, adım!” diye saymaya durdurması, karşıladı. adım bir şey demedi. Sadece o sessiz kaldı, onun çizme sadece güm duymuş olabilir.

Sonra, aniden bir ses duydu. Durdu ve dinledi. Yaptığı Genellikle, sesler fark ederdi ve onlar utangaç oldu. O zaman da böyle gitti. O nadiren duymuştu şeyler duydum. Pompa ve ışıklar zamanında ve tüm kapatarak, uğultu. Yıl o
bu pompaların birinde bir sızıntı sabit vardı önce. O yeni bir proje gerekli. göğsüne geldiğinde Böyle sakalını tıraş olarak, çok uzun süre aynı hareketler tekrar olmuştu, ve tüm bu projeler sıkıcı bulundu.

Çiftliklere varmadan önce sadece içmek ve mesanesini boşaltmak için durdu. İyi bacakları vardı. Gençken bile daha güçlüdür. Artık onu eğlendirmeseler de, onları tekrar ederek, zor şeyler daha kolay hale geldi. Sadece o başından beri kolay olmasını tercih ederdi.

30. inişten önceki son virajı döndü ve kapıyı açık bıraktığını fark edince bir hasat şarkısı ıslık çalmaya başladı. Bunu atlatamadı. Hiçbir kapıyı açık bırakmadı.

Köşede korkuluğa yaslanmış bir şey vardı. Projelerinden birinin artıkları gibi görünüyorlardı. Bir parça plastik tüp. Sadece aldı. İçeride su vardı. Tüpü kokladı. Tuhaf kokuyordu ve hortum elinden kayıp düşene kadar rayın üzerine su döktü. Sonra kıpırdamadan durdu ve onun merdivenden yuvarlandığını duymayı bekledi. Ama hiçbir şey duymadı.

O kapıyı açık bıraktığı için kendini affedemiyordu. Beceriksiz ve dikkati dağınıktı. Ama sonra içeri girerken, onu açık tutan şeyin ne olduğunu gördü. Bir siyah sap. Onu almaya çalıştı ve ızgaraya saplanmış bir bıçak olduğunu gördü.

Çiftliklerden bir ses yankılandı. Solo bir an dondu. Onun bıçağı değildi. O kadar dalgın değildi. Bıçağı ızgaradan çekti ve zihninde binlerce düşünce dolaşırken kapının kapanmasına izin verdi. Bir sıçan bunu yapamazdı. Sadece bir adam ya da çok güçlü bir hayalet.

O hareket etmek zorunda kaldı. Kollan bağla ya da kapıların altına bir şey yapıştır ama çok korkmuş. Döndü ve merdivenlerden aşağı koştu, sürahiler birbirine çarpıyordu, omuzlarından boş sırt çantası sekiyordu ve başka birinin bıçağı parmaklarındaydı. Sürahiler tırabzana takıldığında ip gerildi ve adam onu serbest bırakmadan önce iki kez çekmek zorunda kaldı. Yuvasına geri dönmek zorundaydı. Derin bir nefes alarak merdivenlerden hızla inmeye devam etti, diğer ayakların gümbürtüleri ve titreşimleri yalnızlığını baltalıyordu. Dinlemek için durmasına gerek yoktu. Gürültülü bir hayaletti. Ve katı. Sadece yıllar önce kırdığı palasını düşündü. Ama bıçağı hâlâ elindeydi. Korku tarafından istila edildiğini hissederek sahanlığa inmeye devam etti. Yanlış planı vardı, otuz üçüncü sıradaydı. Biri hala eksikti. Saymayı bıraktı ve neredeyse kayıyor, adımlarını hızlandırıyor, terliyordu. Ev.

Kapıları arkasından kapattı ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak uzun bir iç çekti. Yerden bir süpürge alıp kapı kollarına soktu. Bu koyunda sessiz hayaletler tutardım. Ve gürültülü olanları da umdu.

Solo artık işe yaramaz olan güvenlik kapısından geçti ve koridordan aşağı koştu. Başının üstündeki ışıklardan biri kapalıydı. Bir proje. Ama zaman yoktu. Metal kapıya ulaştı, itti ve kendini içeri attı. Sonra durdu, geri koştu, kapıya yaslandı ve sıkıca kapattı. Eğildi, omzunu dosya dolabına dayadı ve muazzam bir gıcırtıyla kapıya doğru kaydırdı. Dışarıda ayak sesleri duyduğunu sandı. Biri hızla ilerliyordu. Burnundan ter damlıyordu. Bıçağı kavradı ve sunucular arasında kaydı. Aniden, arkasında metalik bir çığlık duydu. O yalnız değildi.

Onu aramaya gelmişlerdi. Gelmişlerdi. Korkunun metalik tadını ağzında hissetti. Açık bırakmadığı için pişman olarak ızgaraya koştu. En azından kilitler kırılmıştı. Paslı. Hayır, bu iyi değildi. O daha çok asma ihtiyacı vardı.

Merdivenlerden aşağı inmeye başladı, ızgarayı başının üzerine kapatarak. Gizli kalmak istedi. Gizlenmiş. Eski günlerdeki gibi. Sonra biri onu elinden almaya çalıştı. Bıçağı önünde salladı ve bir çığlık ve zor bir nefes duydu. Bir kadın ona korkuyla baktı ve ona sakin olmasını söyledi.

Sadece titredi. Bir çizme mandalın üzerine kaydı ama sonra çabucak tutuşunu buldu. Kadın onunla konuşurken merdiveni sıkıca kavradı. Kocaman gözleri hayat doluydu. Dudakları ayrıldı. Canı acımıştı, onu incitmek istemiyordu. Onu gördüğüne sevindi ve sadece adını bilmek istedi. Gözyaşları sevinçtendi. Ve Solo, kendisinin de bir kürek, konserve açacağı veya etrafındaki paslı nesnelerden herhangi biri gibi olabileceğini düşündü. Bulunabilecek bir şeydi. Ve birisi bunu yapmıştı.

Son

2345

Silo 1

Donald boş iletişim odasına oturdu. Radyolar tamamen ona aitti, diğerlerini yemeğe göndermiş, aç olmayanlara da mola vermelerini emretmişti. Ve onu dinlemişlerdi. Ona Çoban dediler. Patron olması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Vardiyalara saygı duydular ve emrettiğini yaptılar.

Bir sonraki istasyonda yanıp sönen bir ışık ona silo 6'nın temas kurmaya çalıştığını bildirdi. Beklemek zorunda kalacaklardı. Donald bir arama yapmaya hazırlanırken kulaklıklarında zilin çaldığını duydu.

Boşuna oynamaya devam etti. Kabloyu kontrol etti ve krikonun doğru takıldığından emin oldu. İki pozisyon arasında, Donald herkesin dışarı çıkmasını emrettiğinde oyunun kartları yarım kaldı. Güvertenin tepesinde bir kılıç kraliçesi vardı. Sonunda kulaklıktan bir tık sesi geldi.

“Hazır?” dedi Donald.

Hattın diğer ucunda birinin nefes aldığını duyduğunu sandı.

“Lukas mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı bir ses. Ton daha yumuşaktı, ancak bazı yönlerden daha da sertti.

“Kim?” kiliseler. Genelde Lukas ile konuşurdu.

“Kim olduğum önemli değil,” diye yanıtladı kadın ve Donald onun kim olduğunu biliyordu. Hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı, sonra sandalyesinde öne doğru eğildi.

“Belediye başkanlarını duymak nadirdir” dedi.

“Ve henüz bu role alışamadım.”

Donald onun sırıtışını duydu.

“Bu işi ben istemedim,” diye sırıttı.

“Yine de buradayız.”

“Çoktan.”

Bir sessizlik molası.

Donald, “Biliyorsun, eğer görevimi yapıyor olsaydım, bir düğmeye basar ve silonuzu yok ederdim” dedi.

“Neden bunu yapmıyorsun?”

Belediye başkanının sesi sakindi. Meraklı. Bir soru gibi görünüyordu, meydan okuma değil.

“Sana söyleseydim, bana inanmazdın.”

“Beni test et,” diye alay etti. Donald, o kadınla ilgili dosyanın artık onda olmamasını diledi. Vardiyasının ilk haftalarında onu her zaman yanında taşımıştı ve şimdi buna ihtiyacı olduğu için …

“Uzun zaman önce,” dedi, “silonuzu kurtardım. Onu şu anda yok etmek utanç verici olurdu. “

“Haklısın. Sana inanmıyorum.

Koridordan bir ses geliyordu. Donald bir kulaklık çıkardı ve omzunun üzerinden baktı. İletişim teknisyeni kapıda duruyordu, bir elinde termos, diğerinde bir dilim ekmek. Donald parmağını kaldırdı ve beklemesini işaret etti.

“Bulunduğunuz yeri biliyorum” diye Temizleme mahkum edildiğini kadına, belediye başkanı söyledi. “Ne gördüğünü biliyorum. Ve ben…”

“Ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrin yok,” diye sözünü kesti, sesi jilet kadar keskindi.

Donald gerginliğin arttığını hissetti. Onunla yapmak istediği konuşma bu değildi. Hazırlıklı değildi. Ellerini mikrofonun önünde birleştirdi, kendisini kaybettiğini ve zamanının neredeyse dolmak üzere olduğunu hissetti.

“Dikkatli ol,” diye yanıtladı. “Daha fazlasını anlatacağım…”

“Beni dinle,” diye ona. “Ben gerçeği tutulur odasında oturuyorum. Ben kitap gördüm. Ne yaptığını öğrenmek kadar aramaya devam edeceğiz. “

Donald onun nefesini duydu.

“Ne aradığını biliyorum,” diye yanıtladı sakin bir sesle. “Ve onu bulduğunda, belki hoşlanmayacaksın.”

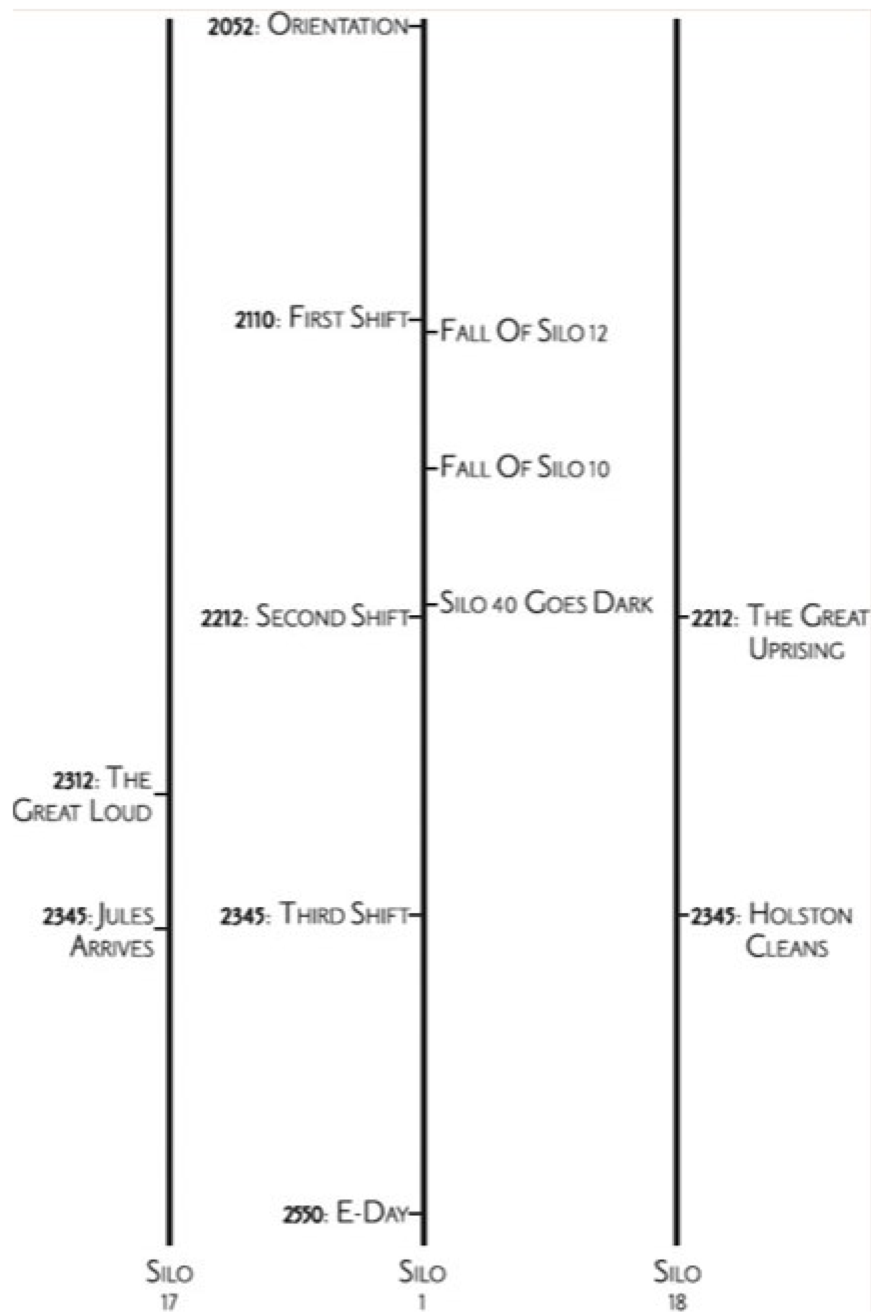
“Belki sevmezsin.

“Sadece… dikkatli olmaya çalış,” diye tekrarladı Donald, sesini alçaltarak. “Ellerini nereye koyduğuna dikkat et.”

Bir sessizlik molası daha. Donald, termostan bir yudum alan teknisyene bakmak için döndü.

“Ah, elimizi nereye koyduğumuza dikkat edeceğiz,” diye yanıtladı Juliette sonunda. “Geldiğimizi duymanı istemem.”

Siloların kronolojik ağacı

2052: Orientation
2110: First Shift
Fall Of Silo 12
Fall Of Silo 10
Silo 40 Goes Dark
2212: Second Shift
2212: The Great Uprising
2312: The Great Loud
2345: Jules Arrives
2345: Third Shift
2345: Holston Cleans
2550: E-Day
Silo 17
Silo 1
Silo 18